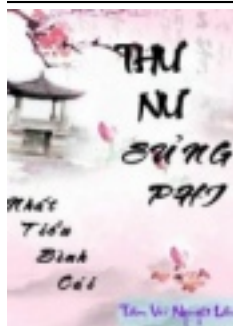

Thứ Nữ Sùng Phi

Contents

Thứ Nữ Sùng Phi	2
1. Chương 01- 02	2
2. Chương 03-04	9
3. Chương 05-06	16
4. Chương 07-08	22
5. Chương 09-10	29
6. Chương 11-12	35
7. Chương 13	42
8. Chương 14-15	47
9. Chương 16-17	54
10. Chương 18-19	61
11. Chương 20-21	68
12. Chương 22-23	76
13. Chương 24	83
14. Chương 25-26	87
15. Chương 27-28	93
16. Chương 29-30	101
17. Chương 31-32	107
18. Chương 33-34	114
19. Chương 35-36	121
20. Chương 37-38	128
21. Chương 39-40	133
22. Chương 41-42	140
23. Chương 43-44	147
24. Chương 45-46	153
25. Chương 47-48	159
26. Chương 49-50	167
27. Chương 51-52	174
28. Chương 53-54	180
29. Chương 55-56	186
30. Chương 57-58	192
31. Chương 59-60	198
32. Chương 61-62	205
33. Chương 63-64	211
34. Chương 65-66	218
35. Chương 67	224
36. Chương 68-69	229
37. Chương 70	235
38. Chương 71 End	238
39. Phiên Ngoại	242

Thứ Nữ Sung Phi

Giới thiệu

Phong Thành Vũ: mục tiêu sống chính là trở thành “Thiên cổ minh quân”, tất cả tính cách cùng tổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nu-sung-phi>

1. Chương 01- 02

Chương 01: Tỉnh an

Nhẹ nhàng giầy thêu tinh xảo màu lam lướt trên mặt đất không có phát ra một chút thanh âm nào, đại cung nữ Cẩm Tú đi đến bên bức màn hồng thêu hoa chậm chậm kêu lên “Chủ tử giờ thần đã đến, nên dậy thôi”

Nghe được tiếng kêu quen thuộc, Lý Viên mơ mơ màng màng mở hai mắt, sau đó nàng cảm thấy:

Đau

Rất đau

Phi thường đau

Sau khi nhe răng nhếch miệng ngồi dậy tử sau, nương theo ánh sang không được rõ ràng lắm nàng xem các dấu vết xanh tím trên người mình, có chút khóc không ra nước mắt nghĩ cái này có tính là dấu vết chứng minh hiện trường sau khi “Cường bạo” không.

Nhìn nàng bộ dáng chật vật, Cẩm Tú cũng chấn động, nàng lập tức đau lòng nói “Chủ tử, hôm nay không ngại báo cáo xin nghỉ bệnh đi!”

“Không được” Lý Viên lắc đầu phủ quyết đề nghị mê người này “Đêm qua ta vừa mới thị tẩm, hôm nay không đi tỉnh an, người khác sẽ nói ta hết sức kêu ngạo “

Cẩm Tú cũng biết để ý chuyện này, cũng không cố gắng khuyên ngăn.

“Gió xuân vô lực trăm hoa tàn” cầm lấy cái gương sứ chỉ bạc nạm vàng, Lý Viên không biết tại sao đột nhiên ngâm ra câu này.

“Đây là thơ từ đâu đến?” Đang trang điểm cho nàng Cẩm Tú nghi hoặc hỏi.

Lý Viên khoát tay, yếu ớt than thở “Đây không phải thơ từ đâu đến, mà là tiểu thư nhà người ta từ phế phủ cảm khái ra mà thôi” nàng lấy tay chỉ hai mảng xanh trên gò má nói “Ta hiện tại không phải giống như là cây chuối tây bị mưa đánh hay đoá hoa bị gió thổi tàn”

“Ai u, chủ tử của ta” Cẩm Tú một phen che cái miệng nhỏ nhắn Lý Viên “Đây chính là hoàng cung, nói đến cái đó là vạn vạn không thể a!”

Nói được hay không thì tiểu thư nhà người ta cũng đã là “Hoa tàn bại liễu”, mắt nàng sâu kín nhìn Cẩm Tú, nhất tưởng đến thân xử nữ nàng bảo lưu nhiều năm như vậy đêm qua đã bị “Mặt người dạ thú” kia hồ đồ đập hư, nàng sẽ không cam chịu... ..

“Chủ tử tốt của ta” Cẩm Tú hoàn toàn không thể lý giải tình cảm bi phần của Lý Viên, ngược lại mặt còn có chút vui mừng nói “Tiền cung đã hơn hai tháng, coi như được thị tẩm, đây làm tâm bệnh của nô tỳ a! Cuối cùng có thể thoải mái rồi “

Lý Viên nghe vậy sững sốt, lập tức trấn an vỗ vỗ cánh tay của nàng “Làm cho người lo lắng rồi”

Cẩm Tú linh hoạt ở trên búi tóc ngã ngựa của Lý Viên cài đóa quỳên hoa mẫu đơn màu đỏ “Bất quá, trải qua buổi tối hôm qua trong lòng Hoàng Thượng tất nhiên sẽ có bóng dáng chủ tử, ta nhìn xem có người nào còn dám khinh thường chủ tử “

Bóng dáng sao? Lý Viên cũng không cảm thấy như vậy, nhưng cũng biết Cẩm Tú là động viên mình, cho nên cũng không có phản bác nàng.

“Được rồi! Canh giờ không sai biệt lắm !” Ngăn trở Cẩm Tú còn muốn hướng trên đầu nàng cài thêm vài thứ Lý Viên nói “Nên đến chỗ Hiền phi nương nương thôi “

Lý Viên hiện tại ở lại địa phương tên là “Chung Nguyên cung” trong đó có một chỗ tên là “Lang Huyền các” thiên điện

Mà chủ tử đứng đắn của Chung Nguyên cung lại là Hiền phi đứng đầu tứ phi của đương kim Thánh Thượng—— Vương Tổ Nhi.

Bởi vì hoàng hậu mất sớm, hậu cung vô chủ, mà quản lý chung lục cung Liễu quý phi cũng là người không yêu thích công việc quản lý, cho nên giống Lý Viên thấp cấp hơn cấp tần phi này mỗi ngày chỉ cần hưởng “Chủ quản” nương nương thỉnh an là được.

“Lý dung hoa —— đến” ngoài cửa điện tiểu thái giám ép cổ họng như gà quát to.

“Ti thiếp Lý thị gặp qua Hiền phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an ” Lý Viên cúi đầu, giống như hai tháng qua quy củ hành lễ nghi.

“Mau đứng lên đi!” Nữ tử ngồi ở chủ vị nâng cánh tay ôn nhu nói

“Tạ nương nương” Lý Viên đứng dậy cung kính thi lễ liền nhẹ nhàng đi về vị trí mà mình từng đứng ngồi

“Lý tỷ tỷ” một vị mặc cung trang màu lam, dung mạo xinh đẹp, bán lễ đối với Lý Viên.

Lý Viên vội vàng hồi lại bình lễ, cười nói “Khổng muội muội “

Khổng Tú Dung cùng Lý Viên giống nhau đều là tú nữ tiền cung hai tháng trước, lại đều bị phong làm “Dung hoa”, càng khéo hơn nữa là hai người bọn họ đều bị phân phối đến trong Chung Nguyên cung, cho nên gặp mặt tự nhiên thân thiết hơn vài phần so với người bên ngoài.

“Tiểu muội ở trong này chúc mừng tỷ tỷ” Khổng Tú Dung tràn đầy ý cười thấp giọng nói

Sau một lúc lâu, Lý Viên mới phản ứng lại cái gọi là chúc mừng này là có ý tứ gì, nàng không khỏi có chút xấu hổ, giống như toàn thể giới đều biết đêm qua người làm chuyện tốt gì, thật sự làm cho nàng không biết trả lời mới tốt như thế nào.

May mắn có người thay nàng giải vấn đề khó này

“Lý muội muội, Khổng muội muội hai người đang thăm thì cái gì đó?”

“Ti thiếp làm sao dám thăm thì, bất quá là nói chuyện cùng Lý tỷ tỷ hai câu tán gẫu mà thôi” Khổng Tú Dung về mặt ngây thơ tiến lên vài bước quỳ rạp xuống ghế đặt chân bằng gỗ lim khắc chữ phúc, tiếp nhận cung nữ Mỹ Nhi cúi bắt đầu nhẹ nhàng bóp chân cho Hiền phi.

“Người này là con khỉ con bեն mép, ta bất quá là thuận miệng hỏi, người đáp lại láu lỉnh như thế”

“Hầu hạ nương nương vốn là phúc phận Tú Dung tu luyện mấy đời, chỉ cần nương nương không chê Tú Dung vụng về, là tốt a! Còn muốn làm cả đời đây!”

“Người xem, người xem” Hiền phi chỉ vào Khổng Tú Dung cười lắc đầu “Chính là nói cũng bẻm mép lắm, người xem Lý Dung Hoa người ta làm sao giống người nhảy nhót như vậy”

“Tiếp tính tình chất phác, không theo kịp trí tuệ của Khổng muội muội” Lý Viên bước lên phía trước nói

“Bản cung là khen người! Lý muội muội không cần khấn trương” Hiền phi cười nói

Lý Viên nghe vậy cũng không trả lời thực cung kính đứng ở một bên.

Không bao lâu, có tần phi lần lượt đến thỉnh an trong điện nhanh chóng là một mảnh tiếng hoan hô cười đùa.

Thẳng đến lúc này Lý Viên mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nàng ngẩng đầu nhìn khắp nơi muôn hồng nghìn tía, tâm mắt lại dừng lại tại nữ tử đang ngồi cho chủ vị lâu một chút.

Trong trí nhớ nàng không biết là nghe ai trêu chọc qua “Mỹ nữ phần lớn chưa chắc có giọng nói hay, mà có nữ tử có giọng nói hay thì chắc chắn là mỹ nữ “

Mà lời này dùng ở trên người Hiền phi có chút sai lệch

Hiền phi xuất thân Giang Nam, giọng nói Ngô Nùng mềm giọng, rất dễ nghe êm tai, nhưng là tướng mạo của nàng quả thật rất bình thường, nếu như không phải lúc này cảm y hoa thực cao cao ngồi trên ngai vàng chỉ sợ ngay cả cung nữ bình thường hơi có tư sắc nàng cũng không bằng.

“Không nghĩ tới cầm thú kia cũng rất chú trọng vẻ đẹp bên trong” trên mặt Lý Viên thành thật đứng nghe, nhưng tư tưởng không biết đã ngao du đi nơi nào.

Sau khi kết thúc “Hội nghị thường lệ”, trở lại Lang Huyền các Lý Viên lập tức giống than rỉ mệt mỏi nằm úp sấp ngả trên giường.

“Chủ tử, chủ tử ý chỉ đến” chớp mắt một lúc lâu sau Lý Viên đã bị vẻ mặt vui mừng Cẩm Tú lay tỉnh

“Dụ hoàng thái hậu ý chỉ Dung Hoa lý thị tướng mạo đoan trang thận cần uyển thuận bình nhu gia mà thành tánh nay đặc ban thưởng người bình không tước ngọc lưu ly một đôi, vòng tay triển ti song khẩu bạc trắng một đôi, tổ yến, thuốc bổ các tứ phân khâm thử!”

“Nô tì Lý dung hoa tiếp chỉ Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế “

Lý Viên sau đó đứng dậy đối với thái giám truyền chỉ trước mắt cười nói “Đa tạ lý công công “

Một bên Cẩm Tú hiểu được cầm lấy một cái ha bao có năm mươi lượng bạc cùng hai điều ngọc chế cá nhỏ tinh xảo, hai tay đưa cho lý công công nói “Làm phiền công công, chủ tử của nhà ta mới tiến cung, cấp bậc lễ nghĩa có chỗ không chu toàn mong công công chỉ bảo”

Gặp vị chủ tử này có chút thức thời, trên mặt béo trắng của Lý Đại Hải cũng lộ ra tươi cười hân phát cây phật trần trong tay vội nói “Không dám, không dám “

Phân phó Cẩm Tú tự mình đem tiền “Bán mình” của mình an bài cho tốt, Lý Viên có một tiểu cung nữ khác là Xuân hoa hầu hạ nàng thay xiêm y.

“Ta muốn ngủ trưa một chút, người đi xuống đi”

Xuân hoa biết vị chủ tử này có thói quen ngủ trưa, nàng trả lời “Vâng” liền buông bức màn hồng la.

Lý Viên nằm ở trên giường, hơi híp mắt xác định bên trong không có người xong, nàng chậm rãi nâng tay phải mình bao trùm trên trán, trong nháy mắt thiên địa chợt chuyển đổi, mở mắt nàng đã ở bên trong một tòa trúc lâu.

“Cái này khả năng chính là phúc lợi khi xuyên qua đi!” Lý Viên nhìn nổi ruồi son trong bàn tay mình lắc đầu tự giễu nói.

Đẩy cửa trúc môn Lý Viên đi dọc theo đường nhỏ trải đá vũ hoa về phía trước, khoảng một trăm bước nàng đứng bên cạnh một cái ao đang không ngừng tỏa khí nóng.

Cởi hết quần áo trên người, Lý Viên bùm một tiếng nhảy xuống.

“Ô! ...” Nàng thoải mái hừ hừ, nước sôi nóng hơi hồi giảm bớt thật nhiều đau đớn không ngừng mà thân thể nàng cảm thấy từ buổi sáng nay.

Nàng hít thở mắt hướng thụ “Ôn tuyền dục ” cao cấp này

“Rầm, rầm, rầm...” Trong không gian yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng nước nóng chảy không ngừng.

Suy nghĩ của Lý Viên dần dần trở nên mê ly, nàng ngẩng đầu nhìn này sương khói tràn ngập, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy như lạc trong mộng, hoang đường nực cười.

Nàng vốn là một nữ tử phổ thông bình thường trong thế kỷ 21, có một đôi cha mẹ yêu nàng như châu như bảo, cuộc sống quá bình thường lại hạnh phúc.

Nhưng tất cả mọi thứ đều đột nhiên bị phá đi, bởi vì nàng ma xui quỷ khiến vô tình “Xuyên” qua triều đại “Đại chu” này.

Lúc Lý Viên phát hiện mình một nữ tử trưởng thành hai mươi ba tuổi biến thành một đứa trẻ con mới sinh, thật sợ hãi tâm lý cùng thân thể cực kỳ không phối hợp, thiếu chút nữa làm cho tinh thần nàng hồng mắt, nàng mỗi ngày đều ở cầu nguyện hy vọng đây chỉ là một giấc mộng, nhưng mà sự thật tàn khốc nàng vẫn như trước sống tại cái triều đại mà nàng chưa bao giờ nghe qua.

“A...” Nàng chưa sót cười đem nước ấm vỗ vỗ lên hai má, hiện tại nhớ lại những thứ đó có ích lợi gì đâu

“Cá trích chua ngọt, tôm bóc vỏ với trà xanh, gỏi củ sen muối dưa”

Lý Viên nhìn bốn món đồ ăn bày trên bàn, tâm tình nặng nề cũng trở nên dịu đi, nàng giờ chén sứ thanh hoa trắng lên liếm chậm rãi nuốt một ngụm cháo bích ngạnh, mùi gạo nếp tức tràn đầy khắp miệng, du sao xuyên qua cũng có chút tốt, nàng nghĩ ít nhất đồ ăn đều tinh xảo như vậy.

Ngâm ôn tuyền, ăn cơm no Lý Viên cảm thấy dòng máu nóng của mình sống lại, nàng vốn nhanh chóng thích ứng trong mọi tình cảnh, cho dù là nhất thời ngã lòng cũng sẽ rất nhanh buông xuống, tinh thần nàng sáng láng cầm lấy một quyển “Đại chu phong tục chí” tiếp theo địa phương lần trước chưa xong bắt đầu đọc tiếp, một chút thời gian trưa nhanh chóng trôi qua vì nàng “Hăng hái đọc sách”.

Nhưng mà nàng vừa mới có chút lạc quan sống dâng lên, lại bị chặn lại bởi một tin tức hoàn toàn “Tiêu diệt”

Kính sự phòng truyền đến ý chỉ “Đêm nay Lang Huyền các lý dung hoa thị tắm ”

Chương 02: Thị tắm

Lý Viên mặc một bộ xiêm y hoa khai sen tịnh để cùng cái yếm nhỏ màu đỏ, trên vai khoác một tầng sa mỏng trong suốt hạ thân cũng chỉ mặc tiết khổ tơ lụa màu trắng.

Nàng bất an không yên ngồi ở trên giường, dường như đầu ngón út bạch ngẫu vô ý thức vịn vịn dưới tầng tầng chăn phủ gấm.

Hiện tại trong đầu của nàng lộn xộn, nửa khấn trương nửa sợ hãi.

Không đợi nàng nghĩ lại, chỉ nghe bên ngoài Lang Huyền các chúng cung nhân cùng hô: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ”

Trong lòng Lý Viên bị sốc, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười mềm mại, nàng bước vài bước đi đến cửa nội thất tại đó khi bộ áo bào màu lam hoa văn mây tiên vào khóa mắt trong khoảnh khắc nhanh chóng quỳ xuống “Nô tì Lý thị gặp qua Hoàng Thượng ”

“Đứng lên đi” một giọng nam lộ sơ vẻ trầm thấp vang lên ở trên đầu nàng.

Lý Viên lặng lẽ hít vào một hơi đứng lên theo, chỉ thấy một nam tử tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi thân hình cao lớn đứng ở trước mắt của nàng, khuôn mặt hấn trắng nõn, mày như đao kiếm, một đôi tròng mắt tối đen ở dưới ánh nền mờ nhạt như có như không đánh giá nàng.

Lý Viên biết này nam nhân chính là người thống trị cao nhất của Đại Chu cũng là “Phu quân” đời này của nàng—— hoàng đế Phong Thành Vũ

“Lại đây thay quần áo cho trẫm ” ngay tại lúc tim Lý Viên đập càng lúc càng nhanh, thanh âm Phong Thành Vũ vang lên ở bên tai.

“A? A!” Nàng chậm nửa nhịp mới phản ứng lại đây là ý tứ gì, đi từ từ như rùa đến trước người hắn, giờ hai tay nhỏ bé run rẩy cởi ra nút bàn long khấu trên người hắn, nhưng mà nàng thật sự quá khản trương , như thế nào đều làm không ra.

“Người rất sợ trẫm?” Phong Thành Vũ nhìn “Lý dung hoa” trước mắt này, nàng diện mạo thanh tú hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà như quả táo, so sánh cùng với nhóm tần phi thất lưng như cây liễu của hắn, thì người này “Đầy đặn” hơn rất nhiều.

Lý Viên nghe được lời Phong Thành Vũ nói, sợ tới mức tay run lên giống như tương hồ dầu liều mạng xoay chuyển, hơn nửa ngày cổ họng ấp úng mới nghẹn ra một câu: “Hoàng Thượng long khí bốn phía, nô tì ngưỡng mộ không dám “

“Xích...” Ngực trước mắt pháp phòng bắt quy tắc một chút, Lý Viên có chút chột dạ, không biết hắn đối với câu đáp lúc này là vừa lòng hay vẫn là không hài lòng.

Có thể là ghét bỏ nàng cởi ra quá chậm, Phong Thành Vũ hãy còn khoan trường bào trên người, mắt ung dung nhìn Lý Viên còn đứng ngây ngốc bên giường, mày hắn cong lại một chút nói: “Lại đây “

Lý Viên bước từng chút một

Phong Thành Vũ trầm sắc mặt nháy mắt

Thôi, không xong, bước sai lầm rồi, Lý Viên ở trong lòng kêu rên một tiếng, là bước về phía trước không phải bước về phía sau a!

Ánh mắt hắn sắc bén như đỉnh lưỡi dao, Lý Viên vội vàng tảo ra một chút ôn nhu nhất có thể, thuận theo, tươi cười nịnh nọt nhất, nàng vui vẻ chạy tới ngồi xuống cởi giày cho tôn đại phạt này, bản thân nàng ngồi ở mép giường, tốc độ cực kỳ thông thả buông sa trường, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, trong óc nàng nhanh chóng quay cuồng, nhưng mà không đợi nàng nghĩ ra cái một hai ba bốn gì, đã bị kéo vào một cái ôm ấp nóng bỏng nóng cháy.

Mái tóc ẩm ướt màu đen hỗn độn trải trên đệm gấm rực rỡ, Lý Viên gắt gao cắn môi dưới lại vẫn khó nhịn phát ra tiếng thở dốc kịch liệt.

Vòng eo của nàng bị một đôi bàn tay to gắt gao cầm, một lần lại một lần thừa nhận nam nhân trên người làm nên cuồng phong bão táp.

Rốt cuộc đã bao lâu, vì sao còn không chấm dứt.

Giống như nhìn ra nữ tử dưới thân không chuyên tâm, Phong Thành Vũ dùng sức sờ ngực mềm mại trong tay, Lý Viên “A ——” một tiếng đau đến thở ra

Phong Thành Vũ giữ cầm của nàng, dùng sức hôn lên.

Lý Viên cảm thấy hắn giống như muốn đem mình nghiền nát ăn vào bụng.

Nàng khówek mắt rưng rưng nhìn chăm chăm hồng la trường thêu hải đường, nghĩ rằng: “Nam nhân này quả nhiên là cầm thú “

Chung Nguyên cung chủ điện

“Không nghĩ tới Lý dung hoa này cũng có vài phần thủ đoạn” Vu mama tay cầm một ly trà sâm, cung kính đưa cho Hiền phi nửa nằm nửa ngồi ở trên giường gỗ lim khắc hoa chim đại bang đỏ thắm

“Ta cũng không nghĩ tới Hoàng Thượng liên tục hai đêm đều phiên bài tử của nàng” Hiền phi nói: “Lý dung hoa này tương mạo bình thường, mỗi lần đến thỉnh an tính tình cũng trung thực, có thể được chút quân ân cũng là tạo hóa của nàng “

“Nương nương chúng ta chính là hiền lành” Vu mama ở một bên cười nói: “Nếu nói tình phân cùng Hoàng Thượng, trong cung to lớn này các chủ tử lớn nhỏ người nào có thể so sánh với nương nương có đại công chúa... ..”

“Tốt lắm...” Hiền phi lớn tiếng đánh gãy lời Vu mama nói, bộ dáng của nàng trở nên có chút kỳ quái trên mặt có tia kinh hoàng chợt lóe qua

“Lão nô đáng chết” Vu mama quỳ trên mặt đất dập đầu nói

“... Bản cung mệt mỏi, người đi xuống đi!” Hiền phi phát phát tay nói, thật lâu sau, nàng ngẩng đầu hai mắt có chút vô thần nhìn trưởng uyên ương hí thủy trên đầu phát ra một tiếng cười lạnh mấy không thể nghe được: “Tình cảm... Đứa nhỏ...”

“Ba... ..” một tiếng, ngọc trâm phỉ thúy màu xanh biếc bị hung hăng gãy thành hai đoạn.

Khổng Tú Dung vốn khuôn mặt tú lệ bởi vì ghen tị mà trở nên đáng sợ.

Bốn cung nữ Tú Vân Trai nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, thở mạnh cũng không dám thở một chút.

“Ta nhớ rõ tiền cung nương chuẩn bị cho ta một bộ Lộ Dự Chi hoa lan thùy điều đồ Ngọc Mai người đi tìm cho ta “

“Chủ tử?”

“Ta cùng với Lý tỷ tỷ cùng trụ chỗ gần nhất, vốn nên đi lại nhiều hơn mới được” Khổng Tú Dung khoe miệng đỏ bưng cong lên, ánh mắt thủy tinh trong suốt không có vẻ ngậy thơ ngày thường, đây sương mù nặng nề làm cho người ta nhìn không ra nàng suy nghĩ cái gì.

Trên trời ánh trăng sáng tỏ mà ánh sáng lại chiếu không xuyên qua được vào bên trong tường hồng ngói lục lồng người khó lường.

Giờ dần

Phong Thành Vũ mở mắt, mới tỉnh còn buồn ngủ làm cho tinh thần của hắn trong nháy mắt có vẻ mơ hồ, nhưng mà một lát sau đó bên trong hai mắt liền khôi phục vẻ thanh minh

Hắn dùng khuỷu tay đứng dậy, ánh mắt giống ưng nhìn quanh ôn hương nhuyển ngọc trong lòng.

Nàng thân thể nõn nà như tuyết trắng trải rộng ấn ký xanh tím, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn nói một nửa làm bằng nước mắt, toàn bộ chính là đáng điệu đáng thương bị tên côn đồ chà đạp quá sức.

“Quả nhiên là như thế này” hai bàn tay Phong Thành Vũ chạm lên sợi tơ tằm đầu ngón tay dúm động, ánh mắt hắn nhìn Lý Viên dần dần biến thành lạnh lùng mơ hồ mang theo một chút sát ý

Muốn nói trên thân thể cái gì làm cho Lý Viên kiêu ngạo nhất là gì? Không hề nghi ngờ đó là da thịt toàn thân nàng trắng nõn đủ để tất cả nữ tử trong thiên hạ hâm mộ.

“Ôn tuyền chính là có điểm tốt ấy!” Nàng vươn tay vui rạo rức ăn đậu hủ chính mình

“Chủ tử, ngài đừng lộn xộn” đang đứng ở phía sau nàng chải đầu cho nàng Cẩm Tú hơi bất đắc dĩ nói, tiểu thư nhà nàng cái gì cũng tốt, chính là tính trẻ con thỉnh thoảng liền ngăn người thất thần một chút, nếu không thì cười một mình, không biết suy nghĩ cái gì.

“Liền sơ búi tóc thùy vân kế là tốt rồi” Lý Viên đối với tay chậm chạp không hạ thủ được Cẩm Tú nói “Chốc lát sẽ đem bộ cung trang có màu vàng diêu văn kia tìm ra “

“Này —— “

“Cẩm Tú, ta biết ý tứ ngươi ” Lý Viên ngẩng đầu hai mắt sáng ngời nhìn nàng nói: “Hoàng Thượng triệu ta thị tẩm hai ngày, chắc chắn ở phía sau bên trong cung có một ít gợn sóng, nhưng mà ngươi biết, ta hoàn toàn không có sắc, hai không tài, ba là không có gia thế mạnh mẽ phía sau, trong thâm cung liền như một con thuyền không chỗ dựa thuyền nhỏ một chút cuộn sóng gì đều khả năng làm cho ta vạn kiếp bất phục “

“Tiểu thư... ..” Cẩm Tú nghẹn ngào kêu một tiếng.

“Ta cả đời này cũng không hy vọng căn bản chiếm được cái gì đó, chỉ cầu bình an có một chỗ dung thân là tốt rồi” Lý Viên biết có chút nài nỉ phải nói rõ ràng cùng với Cẩm Tú, bằng không đến lúc đó người nhỏ, lời nhẹ nhàng căn bản không bảo hộ được Cẩm Tú .

“Chính là khổ cho người” nàng quyền luyện ôm thất lưng Cẩm Tú “Phải theo giúp ta luôn luôn chịu đựng tại nơi này”

“Không khổ, không khổ, chỉ cần có thể ở cùng tiểu thư, tỷ muội nô tỳ thế nào đều đi ” Cẩm Tú lau nước mắt trên mặt nói

“Tốt lắm, ban ngày ban mặt nhưng ta chộc giận người khóc lên” Lý Viên trong mắt lệ mang ý cười nói “Nhanh một chút chủ tử người ta làm cho tốt! Hôm nay sẽ có rất nhiều trận đánh ác liệt muốn đánh nga!”

“Dạ” Cẩm Tú cũng phá lệ cười nói

Lý Viên dự đoán một chút cũng không sai, lúc nàng bước vào Chung Nguyên điện thỉnh an từng đạo ánh mắt thực như chất đều hướng nàng bắn phá.

“Tiếp Lý dung hoa thỉnh an Hiền phi nương nương , nương nương vạn phúc kim an” nàng lấy tiêu chuẩn cung đình thỉnh an lễ nửa quỳ xuống

“Lý muội muội xin đứng lên” Hiền phi vẻ mặt tươi cười nói, Lý Viên thế này mới chậm rãi đứng dậy.

Hiền phi đầu ngón tay sơn móng đỏ chói nhẹ cầm bát trà sứ men xanh thượng vân văn, ánh mắt của nàng không dấu vết quét về phía Lý Viên đang ngồi xuống.

Chỉ thấy nàng tuổi chừng mười lăm, mười sáu, mặt như vòng tròn, thân hình “Vi phong” (ý nói phì nhiêu) trong ngũ quan xinh đẹp nhất chính là kia ánh mắt, trong suốt, sáng ngời phảng phất có dòng suối nhỏ ở trong đó chậm rãi chảy xuôi.

Thấy nàng dáng điệu thấp mi thuận mắt cũng không có bởi vì hầu hạ Hoàng Thượng hai ngày liền có dáng điệu bừa bãi, Hiền phi vừa lòng cười, thật là cái có hiểu biết.

Lý Viên đứng ở trong đám tần phi lúc đó, ngoài miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, đối với những lời nói thử cùng tiếng lòng đều chọn phương châm nghe tai phải ra tai trái

“Lý —— tỷ tỷ” phía sau một tiếng vang từ ngàn năm hung hăng gọi về, Lý Viên sợ run cả người, nổi da gà một chút trải rộng toàn thân, nàng dùng sức lau cái mũi xác định biểu tình trên mặt mình trở về trạng thái “Công tác”, mới xoay người thân ái nồng nhiệt hô “Khổng —— muội muội “

Khổng Tú Dung một phen kéo cánh tay Lý Viên hờn dỗi nói: “Tỷ tỷ như thế nào không chờ muội muội a!”

“Ta xem Hiền phi nương nương mới nói chuyện với người, liền tự đi ra trước”

Hai người trên đường nói nói cười cười về tới Lang Huyền các

“Tỷ tỷ” nói bất quá qua nửa chén trà nhỏ thời gian, Khổng Tú Dung lại đột nhiên cầm khăn thêu bạch mẫu đơn lau khóe mắt, vẻ mặt đau xót nói: “Trong giây lát chuyện lúc tiến cung đã có đoạn thời gian, nơi này tuy là chỗ phú quý nhất thiên hạ, lại thủy chung không có nghiêm phụ từ mẫu để noi theo, huynh đệ tỷ muội nghịch phá, làm cho người ta cảm cô đơn “

Lý Viên nhìn nàng tư thái thong suốt yếu ớt giống như hoa, nhất thời cảm thấy đau dạ dày nghĩ thầm, muội muội nga! Người tìm lầm người! Ta cũng không phải người chờ thương hương tiếc ngọc kia, người chính là khóc đến héo tàn cũng vô dụng a!

“Khổng muội muội” Lý Viên thâm tình hét to một tiếng, vẻ mặt cảm động lây, nàng cũng rút ra một cái khăn gấm từ trong tay áo cái gì cũng không nói mà bắt đầu nổi lên nước mắt.

Khổng Tú Dung nhìn Lý Viên so với nàng khóc còn hăng hái hơn, không khỏi sắc mặt cứng đờ, ngón tay giấu ở trong tay áo hung hăng dầy xéo khăn tử.

Trong khoảng thời gian ngắn Lang Huyền các lý vang lên hai tiếng khóc thút thút lớn nhỏ không đồng nhất.

“Chủ tử cũng thật là” Cẩm Tú cầm khăn lạnh cấp Lý Viên đắp trên hốc mắt đỏ bừng “Làm cái gì khóc thành như vậy “

“Người không hiểu” Lý Viên cầm lấy trái lê trong mâm đựng trái cây trên bàn, cắn xuống một ngụm: “Ta không làm như vậy, nàng không chừng sẽ giết gà thắp hương bái thiên địa cùng ta đến kết nghĩa kim lan “

“Cẩm Tú...”

“Vâng”

“Về sau chuyện tình Tú Vân Trai chúng ta bớt tham gia, nói cho người phía dưới giữ miệng mình cho tốt”

“Vây Không dung hoa...”

Lý Viên lắc đầu, chu miệng phần hồng tận cùng bên trong tạo thành đường vòng cung dừng ở trên mặt bàn “Đứa nhỏ rất thiếu kiên nhẫn “

Nàng quên mất Chung Nguyên cung là địa bàn của ai

“Chủ tử” tiểu cung nữ Xuân hoa chạy chậm tiến vào, bẩm báo nói: “Phương Phi các” Lý Tiếp dư tới chơi.

Lý Viên cùng Cẩm Tú liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thanh nói: “Đến đây “

2. Chương 03-04

Chương 03: Dích tỹ

“Nhị tỹ ——” Lý Viên vài bước nghênh đón tận cửa, giọng nói bao hàm vô hạn “Thâm tình” kêu

Nhưng mà nàng mặc dù miệng kêu tỹ tỹ, động tác cũng hành toàn lễ khiến người tìm không ra một chút sai lầm.

“Muội muội không cần đa lễ, mau đứng lên đi” Lý Phương thân nhiên cười đối với cảm kích thức thời của nàng có chút vừa lòng

Tỹ muội gặp mặt tự nhiên muốn đánh giá nhau một phen, Lý Viên nhìn này dích tỹ từ nhỏ khắp nơi xuất sắc, không khỏi ở trong lòng lần thứ một nghìn lễ một cảm khái vì sao cùng là tỹ muội, diện mạo hai người lại khác nhau một trời một vực như thế!

So với việc Lý Viên bình thường chẳng có gì ngạc nhiên, Lý Phương không thể nghi ngờ lại là một người tuyệt sắc hiếm có trong nhân gian.

Chỉ thấy vai nàng vót nhọn yếu ớt, thắt lưng nhỏ nhắn, mi mắt như lông chim trả, da trắng như tuyết, mặc một bộ cung trang hồng nhạt trên đầu cài một cây trâm Ngọc bích Linh Lung tóc đen ba ngàn như buông xuống, quả nhiên là là tòa thiên nhiên quyến rũ, nhưng mặt mày nàng luôn luôn có một vẻ cao ngạo làm người ta không dám thân cận.

“Từ vào cung tỹ muội chúng ta không một cơ hội trông thấy nhau” Lý Phương uống ngụm trà, nói giống như oán trách: “Người cũng không đến Phương Phi các của ta một chút “

“Tỹ tỹ ngươi luôn luôn biết, ta tính tình trầm lặng cũng không thích đi lại chung quanh ” Lý Viên cười nói “Bất quá, ta nhưng thật ra từng nghe người ta nói phía sau Phương Phi các tỹ tỹ có một phiến rừng đào, đợi sau giữa tháng chắc chắn là một mảnh lớn hoa đào, đến lúc đó tiểu muội lại đi bái phỏng không phải vừa vặn có thể xem cảnh này sao?”

“Người thật ra biết chọn thời điểm” Lý Phương có chút đắc ý cười nói: “Vừa vặn ta có ý lúc đó tổ chức đào lâm yến, việc này cũng đã báo cáo Lệ phi nương nương, nương nương đối với chuyện này cũng rất là chờ mong “

Lý Viên nghe vậy nhẹ tay bưng trà uống một chút, lập tức giống như kinh hỉ hé miệng cười “Vậy thì tốt rồi, nói vậy đến lúc đó trong cung lại có một phen náo nhiệt “

Dù sao không thể so với trong nhà, Lý Phương không tiện ngồi lâu chỉ ngậy người ước chừng hai ngụm trà thời gian liền cáo từ .

“Nhị tiểu thư hôm nay tới làm cái gì?” Cẩm Tú một bên xoa bóp bả vai Lý Viên một bên hỏi.

“Hừ hừ... ..” Thoải mái kêu hai tiếng, Lý Viên hơi mở hai mắt: “Đến khoe khoang! Người cũng biết tính tình của nàng không thể thấy ai đó so với nàng tốt hơn một phần “

“Hừ, còn tưởng mình đang ở nhà làm tiểu thư tôn quý!” Cẩm Tú miệng mĩa một chút, chê cười nói “Nàng chính là tiên nữ hạ phàm cũng không có bao nhiêu sung hạnh khi gặp Hoàng Thượng “

Nghe Cẩm Tú nói như vậy, nhưng Lý Viên thật ra ở trong lòng dấy lên một lò thuốc súng, chính nàng cũng âm thầm kỳ quái hồi lâu, người nói Lý Phương bộ dạng xinh đẹp như vậy ngay cả mình là nữ nhân đột nhiên nhìn thấy đều mặt đỏ tim đập nhanh, mà cầm thú kia cư nhiên đối với “Mỹ vị” ngon miệng như vậy làm như không thấy, thực là phi thường kỳ quái nga!

“Chủ tử, người không biết a” Cẩm Tú oán giận nhớ lại “Thư Họa a! Nga! Vốn là đại nha hoàn bên người nhị tiểu thư kêu Tịch Mai hiện tại cải danh kêu Thư Họa, cái kia lỗ mũi hướng lên trời nga!” Nàng học ra một bộ dáng cả vú lấp miệng em cao cao nâng cằm lên, ngón tay tạo thành hoa lan âm thanh the thé tức giận nói: “ Phương chủ chúng ta a! Được Lệ phi nương nương yêu thích nhất, mỗi khi có cái gì ăn ngon đùa vui đều không quên chủ tử chúng ta! Lệ phi nương nương yêu thích nhất là trà hoa do chủ tử chúng ta làm mỗi ngày đều phải uống một ly nếu không buổi tối sẽ ngủ không yên. . . Lệ phi nương nương a... .. Lệ phi nương nương a...” Lý Viên nhìn Cẩm Tú biểu diễn xướng mấy câu không khỏi bị chọc cười ha ha.

Xem nàng vui vẻ thành như vậy, Cẩm Tú bất chước cũng bị kéo chặt, hai người cùng nhau bật cười.

“Lệ phi a!” Ban đêm, nàng nằm ở trên giường nghĩ có chút xuất thần “Nàng muốn thử làm cái gì đâu?” Lý Viên cũng không cho rằng nàng đối với việc Lý Phương hôm nay đến bái phỏng hoàn toàn không biết gì cả “Là tới thử, ta? Lý Phương? Hay là... “

Trên ngọn nến, ba —— đánh lên một chút tia lửa, Lý Viên dùng sức vỗ vỗ mặt mình “Quên đi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn đi!”

Nàng nhắm mắt lại lắc mình đi vào trong không gian.

Cứ theo lẽ thường thông thả ngâm mình trong ôn tuyền dục, làm cho dấu vết cầm thú kia để ở lại trên người mình hoàn toàn biến mất, Lý Viên mới mang theo một thân ấm dạt nặng nề ngủ.

Từ đó về sau liên tục hơn một tháng, Lý Viên đều không có cơ hội thị tẩm, không tránh khỏi nghe được một ít tin đồn ngay cả Cẩm Tú cũng là âm thầm nóng vội

“Trước kia hơn hai tháng không thấy được mặt Hoàng Thượng, cũng không phải như vậy vẫn sống qua” Lý Viên ăn miếng quả đào ngâm muối, tâm tình cực tốt nói.

“Ai!” Biết chủ tử nhà nàng là tính tình gì, Cẩm Tú cũng không nói nhiều chính là lặp đi lặp lại thở dài nhiều lần

“Nô tỳ vẫn hiểu được!” Nàng tức mà hít vô số không khí, chủ tử tâm can của nàng là tảng đá thờ ơ, hoàn toàn không biết vì sao thuộc hạ người phiền não, cho nên đành phải tự mình cố tình nói tiếp mục đích của mình.

“Nô tỳ vẫn là cảm thấy chủ tử hẳn là nên ở trên người Hoàng Thượng tốn nhiều tâm tư hơn chút, người ta nói thanh xuân nữ nhân ngắn ngủi, như đóa hoa trên đầu kia lúc hoa nở không có người xem, đợi cho hoa tàn là lúc sẽ rơi xuống bùn bị người giẫm lên, chủ tử a! Người hay là nghĩ biện pháp được Hoàng Thượng sủng ái, mau chóng sinh cái đứa nhỏ, chỉ có như vậy mới tính là đứng vững gót chân trong cung a!” Cẩm Tú một phen cầm tay Lý Viên kích động nói: “Người xem Vương Hiền phi kia bất quá là cung nữ hầu hạ bên người khi Thánh Thượng vẫn là hoàng tử thôi, là vì sinh ra đại công chúa mới nhảy lên phi vị, chính là một công chúa đã như vậy, nếu chủ tử sinh ra hoàng tử “

“Cẩm Tú” Lý Viên đánh gãy lời của nàng “Người đã quên ta mấy ngày trước đây ta nói với người sao?”

“Chủ tử, nô tỳ biết người không giống nhị tiểu thư vậy quyền luyện phú quý quyền thế, người thâm nghĩ cuộc sống im lặng bình thường thân nhiên, nhưng chúng ta đã vào hoàng cung ăn tươi nuốt sống này”

“Cẩm Tú, ta biết, người nói đều là vì tốt cho ta” Lý Viên xem nàng bộ dáng kích động như vậy vội vàng ôn nhu an ủi nói: “Người theo lời ta cẩn thận ngẫm lại, nhưng người cũng phải biết rằng, chuyện sinh đứa nhỏ là gấp cũng không được, người xem hậu cung ba ngàn giai lệ, nhưng trừ bỏ Hiền phi nương nương sinh ra cái công chúa ra liền không có đứa nhỏ, chuyện này nếu gấp a! Nhiều nhất là hoàng đế bệ hạ chúng ta sốt ruột thôi”

Cẩm Tú nghe Lý Viên hơi cười khê trêu chọc, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt vội vàng nhìn nhìn xung quanh đáng điệu vẫn còn sợ hãi: “Chủ tử, lời này là tuyệt đối không thể nói, nô tỳ nghe Thường Phúc nhắc qua, từng có một vị mỹ nhân đem chuyện này vui đùa, kết quả ngày hôm sau đã bị Hoàng Thượng đánh chết ngay cả thi thể đều tìm không thấy “

“Không, không thể nào!” Lý Viên nghe xong cũng bị dọa mạnh nhảy dựng, dựa theo trong cung quy tắc phi phạm vào đại sai hoặc là bị biếm lãnh cung, hoặc là bị ban độc rượu bạch lăng tự tử, rất ít có người ở trước công chúng đánh chết rõ ràng.

Nàng hậu tri hậu giác che cái miệng nhỏ nhắn ở trong lòng không ngừng dặn mình về sau nhất định không thể nói lung tung.

“Chủ tử a! Người từ nhỏ liền trí tuệ, người khác không biết chẳng lẽ Cẩm Tú còn không biết sao? Chỉ cần chủ tử xuất ra chút tinh lực đối phó lão gia, đại phu nhân khi ở nhà...” Cẩm Tú nhớ mãi không quên vẫn là chuyện lúc đó ” Phổ tử sư phó Phật quang tự từng nói qua ngài là người số may mắn lớn, chắc chắn...”

Lý Viên ở trong lòng bị thương cảm thán hai tiếng, nghĩ rằng hôm nay không cho nàng đem lòng nói cho hết sợ là sẽ không ngừng.

Nhưng Lý Viên là việc của mình thì mình tự biết, trước đây trí tuệ là vì chính mình có kinh nghiệm hai kiếp làm người, về phần lời hòa thượng như lời của nàng ta hoàn toàn là lời nói vô căn cứ trong Tivi trước mặt mọi người hé miệng nói: “Tiểu thư là thiên phượng thân, chắc chắn sẽ là mẫu nghi thiên hạ” những lời linh tinh.

Lý Viên luôn luôn cảm thấy nữ nhân có thể không đẹp rực rỡ, không thông minh, nhưng nhất định không thể không tự mình hiểu lấy.

Lao động trí óc trên cấp tiến sĩ giống như loại cung đấu này, đối với kiếp trước nàng chỉ miễn cưỡng hai ba người nói, thật sự là đùa không nổi a!

Cho nên —— nàng bình tĩnh đứng dậy, bình tĩnh cởi giày thêu, bình tĩnh ghé vào giường, bình tĩnh ngáp nho nhỏ quyết định ngủ một giấc.

Hết thấy đều vẫn là thuận theo tự nhiên là tốt.

Bây giờ, trời vừa mới có một cơn mưa nhỏ, Lý Viên ở trên bàn học rộng rãi hoàng lê mộc trải vài tấm giấy Tuyên Thành, nàng cầm bút lông trong tay đang ở nhất bút vẽ thật sự nhận thức luyện chữ.

Đều nói người như chữ, chữ Lý Viên ngẫu nhiên sẽ cho người cảm giác giống như lăng bát kiêu ở chỗ nên trở về liền chuyển địa phương không có quay lại vẫn là thẳng tắp thân đi ra ngoài.

“Từ cổ đến kim từ trong nội ra ngoại có thể sử dụng chữ nhỏ trâm hoa viết ra cuồng thảo cũng chỉ có ta đi!” Nàng cầm lấy tác phẩm vĩ đại của nhìn thế nào cũng đều cảm thấy tràn đầy ý nhị

“Chủ tử...” Ngay tại lúc nàng đắc ý không biết xấu hổ là lúc, Cẩm Tú cầm cái thiệp mời đỏ nam vàng bước nhanh đi tới.

“Lý Tiệp dư đưa bái thiệp mời ngài ba ngày sau ở Phương Phi các tham gia hoa đào yến “

Lý Viên tiếp nhận bái thiệp, tùy tay lướt một lần: “không nghĩ tới nàng thật đúng là muốn làm cái này a!”

“Chủ tử ngài chuẩn bị tham gia sao?”

Lý Viên suy nghĩ sau nói: “Việc này trước hết hỏi Hiền phi nương nương “

Bất quá nàng đoán chừng chuyện này chín phần mười là chuẩn đi.

“Ta đang muốn nói chuyện cùng các người đâu!” Trong Chung Nguyên điện Hiền phi cười ung dung một mảnh “Lệ phi muội muội cũng mời ta ngày ấy cùng đi, lại nói tiếp bản cung lần trước đi vào trong đó là từ nhiều năm trước, nhưng vẫn nhớ rõ hoa đào kia đầy trời mưa cánh hoa, lần này vài vị muội muội cùng đi nhất định có thể nhìn thấy cảnh đẹp này một phen “

“Đều là nhờ phúc của nương nương, ti thiếp mới có vinh hạnh tới đó du ngoạn một ngày “

“Nghe lời nương nương thì cảnh đẹp diệu kỳ, làm cho ti thiếp hận không thể hiện tại liền tới đó liếc mắt nhìn một cái mới được”

“Hảo hảo hảo, đến lúc đó cho các người xem đủ “

Lý Viên đứng ở một bên, khoe miệng mỉm cười nghe chúng tần phi nói lời nịnh nọt Hiền phi, lúc này bọn họ tựa hồ nhất trí quên mất lần này đưa thiếp mời là Lý Tiệp dư”Phương Phi các”.

Bất quá chủ yếu vẫn là Lệ phi a! Nàng nháy ánh mắt, trong đầu lại cấp tốc tự hỏi .

Bên trong hậu cung này, lấy Liễu quý phi chất nữ Thái Hậu là thân phận cao nhất, tiếp theo đó là bốn vị phi tử Hoàng Thượng—— Hiền phi, Lệ phi, Đức phi, Cảnh phi

Trong đó Lệ phi luôn luôn cùng Hiền phi giao hảo, ẩn hiện có xu thế chống lại Liễu quý phi.

Mà Đức phi cùng Cảnh phi còn là hai bên cũng không đắc tội, tất nhiên là thế lực lớn nhất.

“Chỉ sợ là yến tiệc không chắc tốt a!” Nàng ở trong lòng âm thầm nói thầm một câu, có chút đau đầu nghĩ: tỷ tỷ nàng kia kiêu ngạo giống như khổng tước nhưng trăm ngàn đừng khiến cho người ta sai bảo làm bida đồ đạc đi a!

Chương 04: Quần phương (hoa thơm cỏ lạ)

Thế nhân đều nói: tháng sáu nhân gian hết mùi thơm, nhưng mà Lý Viên xem ra thiên hạ này mùi thơm lại tràn đầy, chỉ sợ trần đầy này bất quá này quốc sắc trong Lệ Thủy cung đủ loại yến gầy hoàn phi, trong suốt.

Nhấp một ngụm trà hoa trong tay, Lý Viên giương mắt hướng bốn phía xung quanh.

Chỉ thấy ngồi ở chủ vị là một nữ tử tuổi chừng hai mươi tư hai mươi năm tuổi, nàng mặc cung trang chính hồng thêu mẫu đơn vàng, tóc đen thúi sang bóng búi thành một cái búi tóc hoa mỹ phức tạp phi thiên vọng tiên kể, mặt ngan, mắt xéch, một đôi mày lá liễu hơi hơi nhọn, tạo nên một nữ nhân thành thực mỹ lệ phong tình, quả nhiên là diễm lệ như mẫu đơn sáng rọi bức người.

Giờ phút này nàng lôi kéo tay Hiền phi nói chuyện, bởi vì chỗ ngồi cách hơi xa Lý Viên cũng nghe không rõ các nàng ở nói cái gì đó, tầm mắt của nàng lại chuyển rơi xuống nữ tử ngồi dưới tay Lệ phi trên người mặc áo lam, nàng ngũ quan nhu hòa trên người có loại uyển chuyển hàm xúc thư hương, cho dù là ở dưới vẻ diễm lệ của Lệ phi cũng đều có một khoảng không sắc cộc u lan.

Nàng chính là An tần —— An Uyển Hoa, đồng tiền cung tuyền tú với Lý Viên, là nữ tử duy nhất một phát có thể đi vào tần vị.

“Nếu các vị tỷ muội đều đã đến đông đủ, vậy ta liền đi giá Phương Phi các đi!” lời Lệ phi nói đánh gãy sự nghiệp lớn thưởng thức mỹ nữ của Lý Viên, nàng theo mọi người đứng lên cúi người đáp: “Vâng”

Lệ Thủy cung cùng Chung Nguyên cung bố cục không sai biệt lắm, đều là một cái chủ điện bốn điện theo tám điện phụ.

Mà lần này thiết yến “Phương Phi các” thuộc chi thứ nhất của bốn điện theo, ở hướng tây nam chủ điện.

Các nàng một hàng hai mươi mấy người, ở lúc Lệ phi nương nương đề nghị, quyết định đi bộ đến, dọc đường đi các sắc màu giai nhân xinh đẹp đi trong tiếng hoan hô trò truyện cười đùa không ngừng.

Lý Viên nhờ tay Cẩm Tú đỡ chậm rãi rút lại phía sau mọi người

“Đã lâu không có đi nhiều một chút như vậy ” nàng thần sắc khoái trá nói.

“Vậy chủ tử hôm nay cần phải đi dạo cho nhiều” Cẩm Tú cười nói: “Thường lui tới làm cho chủ tử đi nhiều bước đều là khó khăn”

Lý Viên nghe vậy xấu hổ chu cái miệng nhỏ nhắn, nga! Nàng chính là lười thôi! Bằng không nàng một thân đáng yêu tiểu phi phiêu này là không nên ?

“Nếu xuyên Đường triều thì tốt rồi” nàng ở thân thiết than thở nói

“Chủ tử?” Cẩm Tú nghi hoặc

“A! Đây là tới rồi đi, chúng ta mau đi vài bước” Lý Viên bước nhanh hơn, cùng mọi người tiến bên trong Phương Phi các

“Ti thiếp Lý Phương gặp qua Lệ phi nương nương, Hiền phi nương nương” một tiếng như chuông chu ngọc vang lên, thoáng chốc hấp dẫn của mọi người

Đội chúng tần phi theo tiếng nhìn lại, không khỏi ở trong lòng nhất tề chấn động.

Chỉ thấy một cái nữ tử tuyệt sắc lóa mắt trong nhị bát phương hoa đứng ở cạnh cửa, nàng một thân váy lụa đoạn màu trắng bướm vờn trăm hoa tha thướt, trên vạt váy thêu bảo thạch nhỏ đủ màu, một cái thắt lưng hồng nhạt ôm chặt cái eo nhỏ không chịu nổi, làm nàng ngẩng đầu kêu lúc này là khuôn mặt xinh đẹp, làm cho người ta đầu óc trì trệ tâm động, mặt nàng như kiêu nguyệt, lông mày nhàn nhạt, một đôi mắt linh động chuyển động nhìn quanh rực rỡ làm liêu xiêu lòng người.

“Lý muội muội” trước hết phục hồi tinh thần lại Lệ phi đưa tay đỡ tới được cánh tay Lý Phương cười xinh đẹp nói: “Lý muội muội hôm nay thật sự là giống như ngày đó tiên nữ xinh đẹp a!”

“Nương nương” Lý Phương gắt giọng không thuận theo, mặt mày cũng là một phen tự đắc rõ ràng.

Lý Viên từ nhỏ liền xem quen sắc đẹp Lý Phương, đối với chuyện này thật ra có chút miễn dịch, nàng khoe mắt nhìn chung quanh một vòng, nhìn này một đám nữ tử đã không còn vẻ vui thích vừa rồi, không khỏi ở trong lòng vụng trộm vui vẻ, khổng tức tỷ tỷ lực sát thương vẫn mạnh trước sau như một a

Mọi người ở Phương Phi các lược nghỉ ngơi xong, liền từ Lý Phương dẫn dắt tiếp tục mục đích của việc này, tiến đến chỗ ngồi này ở sân sau sát rừng đào mà đi.

Lúc Lý Viên bước quá tảng đá xây thành nguyệt môn, liền thấy biển hoa đào mệnh môn vô bờ.

Thật sự đẹp quá đẹp quá.

Nàng kim lòng không đậu vươn bàn tay, bốn năm cánh hoa liền từ trên trời giáng xuống, giờ khắc này nàng đột nhiên có chút cảm động nhưng nàng cũng không nói lên được mình cảm động cái gì, nhưng cảm thấy mũi ê ẩm .

Mọi người tới đến một chỗ rộng rãi, chỉ thấy nơi đó đã muốn an trí nhiều bàn dài bằng gỗ lim, trên mặt bày đầy đủ loại dưa và trái cây điểm tâm.

Lý Viên cúi người ngồi vào cái đệm cói màu vàng, cái bàn này thấp, nàng ngồi xuống sau độ cao vừa vặn vắn đến ngực nàng.

Nàng ngẩng đầu hít một hơi mùi hoa đầy trời, nghĩ rằng: có thể ở trong này một hồi ăn cơm dã ngoại xa hoa coi như là chuyến đi này không tệ.

Nhưng mà đã có người không thể cho nàng giờ phút nhàn nhã, không nên đáp lời.

” Lý Tiệp dư thật là tỷ tỷ của ta, chẳng qua nàng là con vợ cả mà ta là thứ xuất” Lý Viên đối với loại đoán tới thử lui rất không kiên nhẫn, gọn gàng dứt khoát nói.

“Nguyên lai là như vậy” Khổng Tú Dung khoe miệng cong lên, có chút thâm ý nhìn Lý Viên nói: “Bất quá lệnh tỷ trước mặt là dung mạo quốc sắc thiên hương”

Lý Viên gạt đầu hé miệng cười nhưng không tiếp nói.

Khổng Tú Dung thấy không được gì, liền xoay người sang chỗ khác cùng Vương tài tử, Trương bảo lâm, mấy người họ nói chuyện.

Lý Viên cũng không thêm để ý, ngược lại cảm thấy bên tai thanh tịnh.

Qua chốc lát, Lệ phi nương nương lại đưa ra: ngày tốt cảnh đẹp, chúng tỷ muội cùng ngắm rừng đào sao không ngâm thơ vẽ tranh thêm hứng thú, nhóm tần phi còn lại nghe xong cùng nhau trầm trồ khen ngợi, cơ hội biểu hiện bực này há có thể buông tha, người người đều là xoa tay muốn dành cái thứ nhất.

Lý Viên nghe cái đề nghị này xong nhưng thật ra phản ứng không gì, coi trong bụng nàng về điểm kiến thức này, chỉ sợ là ngay cả một bài về đều làm không được.

“Liền lấy hoa đào chủ đề” Hiền phi cầm trong tay một cành hoa, cười nói: “Bản cung liền lấy khối ngọc bội lưu ly ngũ sắc làm giải nhất cho muội muội nào làm thơ tốt nhất “

“Hiền phi tỷ tỷ ra tay hào phóng, muội muội sao có thể nào lạc hậu” Lệ phi cười từ trong túi đồ mang theo trên người đổ ra một vật “Đem cái này cũng coi như phần thưởng”

Chúng tần phi nhìn chuỗi ngọc trai to bằng nắm tay trẻ em trên bàn tay Lệ phi kia, không khỏi người người đều mở to hai mắt.

Ngọc trai cũng không hiếm thấy, hiếm thấy là kính thước lớn như thế, sáng bóng như thế ngọc trai hảo hạng.

Chính là Lý Viên cũng âm thầm nuốt nước miếng, nảy ra ý tưởng cực kỳ con buôn: cái này nếu cầm bán đổi được bao nhiêu nhân dân tệ a!

Chúng tần phi vốn tồn tại tam gan đua, thêm cái này tức thì bị khơi dậy ý chí chiến đấu hừng hực, thề tranh đệ nhất “Tài danh song thu “

“... .. Huệ lan oán hận không ưu tú, hoa đào im lặng bỗng tự hồng” ngoài sự đoán trước của Lý Viên, cái thứ nhất ngâm ra thơ là Khổng Tú Dung, nàng bắt đầu trước tiên, giọng điệu thông dong, mặt mày chứa vẻ định liệu trước, coi như thơ đã muốn nổi lên từ lâu chỉ chờ nàng chậm rãi ngâm ra

“Thơ hay” Lệ phi vỗ tay hoan nghênh cười, giọng điệu ngẩng cao nói: “Khổng muội muội rất tài tình” Khổng Tú Dung nghe được Lệ phi khích lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lập tức trở nên đỏ bừng, nàng khó nén kích động thi lễ, nhìn Hiền phi, thấy nàng cũng hướng về phía mình gật đầu cười, trong lòng càng nở hoa, nàng đặc ý dào dạt quét mắt các vị tần phi, thâm ý không ai có thể đứng đầu danh ngoài mình.

Quả nhiên, kế tiếp mặc dù lục tục có người ngâm ra thơ, nhưng không có tay nào có thể vượt qua thơ Khổng Tú Dung làm.

Lý Viên cảm thấy mình giống như quên điểm gì, là cái gì đâu nàng nắm cầm nhỏ, nhìn chung quanh một vòng suy nghĩ đến nhóm mỹ nữ.

“Nghĩ... ?”

“Chủ tử?” Đứng ở phía sau nàng Cẩm Tú không rõ cho nên hỏi.

“Lý Phương đâu?” khổng tước tỷ tỷ của nàng đâu?

Lý Viên rốt cục nghĩ ra nàng vì sao cảm thấy thiếu vài thứ, khổng tước tỷ tỷ tuy là một con chim công, nhưng cũng là một khổng tước bị bồi dưỡng tỉ mỉ, đọc đủ thứ thi thư, tại chỗ cực dễ dàng làm náo động, nàng cũng không thấy! Đây thật sự là ngoài vi phạm tinh tình của khổng tước.

“Người có nhìn thấy nhị tỷ ta sao?” Lý Viên nhỏ giọng hỏi

Cẩm Tú thế này mới phản ứng lại, nàng hơi lắc đầu, tỏ vẻ mình không có chú ý tới.

Lý Viên ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú, bỗng nhiên bị chúng tần phi bao vây ở bên trong trên người Lệ phi, bất quá chỉ một cái chớp mắt nàng lập tức dời đi khỏi tầm mắt.

Mỗi người đều có nguyên nhân của mỗi người, mỗi người đều có lựa chọn của mỗi người, nàng quả không được nhiều như vậy, cũng không muốn quần nhiều như vậy.

Thừa dịp mọi người bị hội thơ hấp dẫn toàn bộ chú ý, Lý Viên dẫn Cẩm Tú lặng lẽ tiêu sái đến một bên. Dưới cây đào, hai người ngồi xỏm thân mình, việc bận rộn tìm kiếm những đóa hoa vừa mới rơi xuống.

“Hoa cài trên đầu còn nhiều mà, chủ tử người thế nào mà cũng phải tìm kiếm a!” Cẩm Tú tìm kiếm ở bên cạnh nói

“Người biết cái gì” Lý Viên hướng về nàng chớp mắt vài cái nhỏ giọng nói “Muốn một mảnh cánh hoa như vậy, đến lúc đó bỏ vào dục dũng, nhất định là đùa vui lắm”

Cẩm Tú im lặng, nàng rốt cục biết vì sao đêm qua, chủ tử nhà nàng ngàn dặn dò vạn dặn dò làm cho nàng mang cái rối lại đây

Trên lớp hoa đào trải một tầng thật dày, Lý Viên liền chọn những đóa hoa thoát nhìn mới nhất dễ nhất, rất nhanh giỏ trúc nhỏ đã tràn đầy.

“Thật đẹp a!” Nàng đứng dậy nhìn cây đào bốn phương tám hướng, lại một lần nữa cảm khái thật sâu.

Cách đó không xa, nàng còn có thể nghe mang máng tiếng các vị tần phi nũng nịu ủng hộ, giống như lại có người nào ngâm ra giai từ điệu câu gì, nàng giật mình, không khỏi bị nhiễm tính thơ văn.

“Ân, khụ khụ... ..” Lý Viên hai tay chấp phía sau, chuẩn bị một chút.

Cẩm Tú nghi hoặc nhìn chủ tử nhà nàng, đây là muốn làm thơ sao?

Cảm nhận được ánh mắt Cẩm Tú không thể tưởng tượng nổi, Lý Viên không khỏi khinh thường cười, đúng vậy! Chủ tử nhà người ta là cái bao cỏ, nhưng là bao cỏ này nói như thế nào cũng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, ngâm ra một bài thơ về hoa đào, còn không phải dễ như trở bàn tay.

Miệng nàng cong một chút chậm rãi nói ra

“Một phiên hai phiên tam phiên tứ phiên “

“Ngũ phiên lục phiên thất phiên bát phiên “

“Cửu phiên mười phiên thập nhất phiên “

“Thập nhị phiên thập tam phiên thập tứ phiên “

Ân? Lý Viên lặng lẽ nhíu mày, nàng có phải cân nhắc hay không? Cuối cùng một câu là cái gì nhĩ? Nàng xem Cẩm Tú trợn to hai mắt, đành phải kiên trì tiếp tục ngâm

“Thập ngũ phiên thập lục phiên thập thất phiên “

“Rất nhiều rất nhiều rất nhiều phiên “

Cẩm Tú: “... ..”

Lý Viên: “... ..”

Cẩm Tú, người sao nhìn ta như thế, làm ta hiểu lầm người khinh bỉ ta nga!

Chủ tử, nô tỳ tuyệt đối không có ý tứ này, tuyệt đối không có ý tứ này...

Đang trong lúc chủ tớ hai người cùng nhìn nhau, làm tâm hồn linh thông sau sắc là lúc, bỗng nhiên có một tiếng giống như cười nhạo lại như kinh lôi vang bên tai.

“Ai?” Lý Viên xoay người một chút, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng một gốc cây đào cách đó không xa.

3. Chương 05-06

Chương 05: Tập hung

Mặc áo bào cưỡi sắc long văn, nam tử chậm rì rì từ sau cây đào đi thông thả ra.

Lý Viên cảm thấy hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ đầu rạp xuống đất hô “Nô tì gặp qua Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế “

Phong Thành Vũ trên cao nhìn xuống Lý Viên quỳ trên mặt đất, không nói lời nào, cũng không kêu.

Trong lòng Lý Viên bất ổn, nàng thật sự là không nghĩ tới ở chỗ này nhật đoá hoa cũng có thể gặp được hoàng đế.

“Lý dung hoa, thật tài tình” sau một lúc lâu Phong Thành Vũ mới học ra một câu như vậy.

Lý Viên biết hẳn nghe được mình vừa rồi “Đại tác phẩm”, lập tức cảm thấy vừa then lại uất, chỉ hồi hận mình nói không đủ cẩn thận, dọa người quăng đến trước mặt cầm thú này.

Phong Thành Vũ khóe mắt cúi xuống, nhìn Lý Viên kia thấp đầu hận không thể tiến vào trong đất, không biết tại sao bỗng nhiên nghĩ tới một con mèo nhỏ mập mập mà lúc nhỏ mình từng nuôi qua, tròn tròn, mềm mềm, mỗi lần bị mình đùa tức giận sẽ đem thân mình cuộn thành một khối, làm thế nào kêu cũng không thềm để ý đến người.

“Đứng lên đi!” Phong Thành Vũ tâm tình rất tốt nói

Lý Viên thế này mới run rẩy đứng dậy, cúi đầu đứng ở một bên.

Lý Đại Hải thái giám bên người Phong Thành Vũ ở bên cạnh, mắt nhìn Lý Viên đứng ở nơi đó giả vờ ngu ngốc, nghĩ rằng: vị chủ nhân, người hãy nói chút gì a! Đây là thật tốt cơ hội a!

Đáng tiếc Lý Viên cùng hẳn không có tâm linh tự cảm ứng, lúc này lòng của nàng chỉ có một ý niệm trong đầu: “Hắn như thế nào còn không đi! Hắn như thế nào còn không đi! Hắn như thế nào còn không đi! ...”

Một cái bàn tay to trắng nõn thon dài, bỗng nhiên dừng ở trên ngực của nàng, không đợi nàng có phản ứng, chợt nghe nam nhân không biết khi nào đứng ở trước người nàng nói: “Đính vào “

Nàng xem trong hai ngón tay kia mang theo cánh hoa đào màu phấn hồng, môi thừa dạ vài cái, cũng không biết nên nói cái gì.

Phong Thành Vũ thật ra không thế nào để ý, hẳn lại một lần nữa nhìn liếc mắt Lý Viên một cái, mới mang theo Lý Đại Hải đi về phía đông.

“Nô tì cung tiến Hoàng Thượng” thẳng đến cái kia thân ảnh hoàn toàn biến mất, Lý Viên mới xem như thở ra một hơi thật to.

“Chủ, chủ tử” một bên Cẩm Tú quả thực so với nàng còn muốn kích động hơn

“Chuyện vừa rồi, không cần nói với bất luận kẻ nào” Lý Viên nhìn qua Cẩm Tú tay chân có chút nhũn ra nói

Nơi này cách chỗ chúng tần phi gặp nhau rất gần, nếu không phải hoa đào sum xuê tầng tầng lớp lớp che khuất tầm mắt, chỉ sợ Phong Thành Vũ vừa xuất hiện sẽ bị người nhìn đến, mà nhìn phương hướng khi hắn rời đi, hiển nhiên là không nghĩ làm cho người ta biết hắn từng tới.

“Cẩm Tú” chỉ trong khoảng nửa khắc đem chuyện tình chủ yếu và thứ yếu mạch lạc sửa sang lại tốt xong, Lý Viên bỗng nhiên có chút nhân nhật hỏi: “Trên người ta còn có đoá hoa sao?”

Cẩm Tú cẩn thận nhìn nhìn: “Trên vai chủ tử, búi tóc, còn dính vài miếng” tại chỗ rừng đào này thực dễ dàng sẽ dính vài cánh hoa.

... ..

... ..

“Chủ tử?”

Nhìn dáng điệu nghi vấn Cẩm Tú, khuôn mặt nhỏ nhắn Lý Viên đột nhiên đỏ lên, nàng ân! Ân! Giả vờ ho khan hai tiếng “Đừng quên! Vừa rồi dặn người, chúng ta trở về đi!” Sau khi nói xong liền hướng về chỗ chúng tần phi tụ tập đi đến.

“Hắn vừa rồi tuyệt đối là sờ ngực ta” hung hăng dầy vò khăn gắm trong tay áo một chút, Lý Viên cắn răng mở miệng nghĩ ở trong lòng: cầm thú quả nhiên chính là cầm thú.

Đợi sau khi Lý Viên trở về, thi hội đã muốn gần kết thúc, cuối cùng đệ nhất là bị “An tần” cướp đi, nàng nghe Vương tài tử riu ra riu rít chung quanh hình dung, An tần là tài trí hơn người như thế nào, huệ chất lan tâm như thế nào, dùng thế nào một bài “đào hoa” khuất nhục quần phượng, giành danh đầu.

Lý Viên ngồi ở trên đệm cói cũng không ngại nàng phiền, ngược lại vui tươi hơn hử nghe, nàng nói chuyện có chút nghĩ không đầu: Khổng Tú Dung hiện tại sợ là thực thất vọng đi!

Ánh mắt đảo qua toàn trường, ở trong lòng yên lặng tính toán còn bao lâu thời gian nàng mới có thể trở lại “Tiểu oa” của mình, nàng chú ý tới có một gã cung nữ, vội vàng đi tới bên người Lệ phi, tựa hồ ở bên tai nàng nói chút gì, chỉ thấy khuôn mặt Lệ phi tươi cười một chút, lập tức cứng lại rồi dường như không có việc gì phát tay.

Trận đào lâm yến này, chúng tần phi là tận hứng mà đến tận hứng mà về, đợi cho đến khi rời đi trong tay người người đều bẻ chút cành hoa, nói là muốn mang về cắm trong bình ngắm cảnh mấy ngày.

Đợi Lý Viên trở lại Lang Huyền các đã là đang lúc hoàng hôn, rửa mặt chải đầu xong thay đổi một chiếc váy dài thoải mái xong nàng triệu tiểu thái giám Thường Phúc đến đây hỏi mình đi rồi, có chuyện gì phát sinh không, biết hết thấy đều như cũ xong mới xem như yên lòng.

Đêm nay ngự phòng ăn đưa tới là vịt hoang Bát Bảo, phật thủ kim cuốn, đậu hủ nhất phẩm, hạnh nhân rau chân vịt, bốn món đồ ăn, Lý Viên đối với Bát Bảo vịt hoang cực kỳ yêu thích, ăn non nửa bàn.

Đợi ăn qua cơm chiều, Lý Viên lười nhác nằm ở tháp mỹ nhân, Cẩm Tú cùng Xuân hoa bồi ở một bên nói chút chuyện phiếm, không khí ấm áp tự nhiên, mà giờ phút này ở trong Lệ Thủy cung vốn không có nhẹ nhàng như vậy .

Bàn sứ bạch ngọc bị hung hăng quăng ngã trên mặt đất phát ra một tiếng nổ thật lớn, Lệ phi gắt gao che ngực mình về mặt tàn khóc tức giận mắng “Nhất định là Liễu Thanh Tuyết tiện nhân kia làm hỏng chuyện tốt của bản cung”

“Nương nương bớt giận, nương nương bớt giận” đại cung nữ Tử Bình liền bước lên phía trước vài bước, khuyên nhủ “Nương nương phải bảo trọng ngọc thể a!”

Lệ phi tức giận thở thật sâu ra, trong đôi mắt vẫn là tức giận khó tiêu “Bản cung tìm bao nhiêu tâm tư mới đem Hoàng Thượng đưa tới, nghĩ dựa vào dung mạo tuyệt sắc Lý Phương có thể lưu lại Hoàng Thượng, không nghĩ tới vẫn là bị Liễu Thanh Tuyết tiện nhân kia phá hủy “

“Chủ tử” Tử Bình vươn tay nhẹ nhàng thay Lệ phi xoa ngực “Làm gì vì thứ đó mà tức giận phá hư thân mình, lúc này không thành thì còn có cơ hội, hơn nữa ——” giọng nói của nàng ngưng lại, không biết đến có nên hay không nói.

“Hơn nữa cái gì?” Lệ phi nhìn nàng hỏi

“Hơn nữa” Tử Bình thật cẩn thận nói “Nô tỳ cho rằng, dung mạo nương nương tú lệ, trong lúc hoa đang rực rỡ, cùng với việc đem Lý Tiệp dư lên vị trí cao không bằng...”

“Người cho là bản cung không nghĩ sao?” Lệ phi thất thần thở dài “Người là bản cung mang đến từ nhà mẹ đẻ, bản cung ta cũng không gạt người, đương kim Thánh Thượng cũng không phải người thích dục vọng, một tháng thì có mười ngày một mình ở trong dưỡng tâm điện, bản cung, Đức phi, Cảnh phi, Hiền phi, còn có Liễu Thanh Tuyết tiện nhân kia có thể có cố định hai ba ngày, các tần phi khác theo tâm ý Hoàng Thượng, chính là ngẫu nhiên được chút mưa móc cũng không có gì đáng kể.”

“Chủ tử...” Tử Bình còn muốn khuyên nữa, Lệ phi cũng phát tay ý bảo nàng không cần nói.

“Cho nên, bản cung nghĩ dung mạo Lý Phương tuyệt sắc kia trước đem Hoàng Thượng giữ ở lại Lệ Thủy cung này” chỉ cần người khác ở trong này, nàng luôn có cơ hội .

“Ai... ..” Lệ phi thở thật dài, mặc kệ chiêu này có dùng hay không luôn chỉ là một nước cờ thôi.

Ban đêm, Lệ phi nằm ở loan sàng lòng tràn đầy hài lòng tính kế làm thế nào mới có thể từ chỗ Liễu Thanh Tuyết kia gỡ một lần.

Ban đêm, Lý Phương ngồi ở nệm gấm xé rách mười tám cái khăn tay, khóc đến bình minh.

Ban đêm, Lý Viên nằm ở trong ổ chăn ấm ào ào, một cái mộng đẹp, trong mộng nàng đem cảm thú kia hung hăng dẫm nát dưới chân, một bên đá một bên kêu: cho người còn dám sờ ngực, cho người còn dám sờ ngực, ... Cường bạo hoa cúc của người... Cường bạo hoa cúc người...

Ngày vội vàng qua, trong nháy mắt cách đào lâm yến cũng đã hơn nửa tháng.

Lý Viên vẫn như cũ bình tĩnh cuộc sống của mình trong hậu cung, nàng mỗi ngày hoạt động an bài trên cơ bản là như vậy: buổi sáng, trước đi cấp Hiền phi thỉnh an cùng khác tần phi nói một vài câu cảm tình, sau đó trở về ăn cơm trưa, sau khi ăn xong ngủ trưa một cái canh giờ, buổi chiều cố định luyện hai tờ chữ to, không cầu thành ngôi sao thư pháp chỉ là hưng trí mà thôi, luyện chữ xong thì nàng nghỉ ngơi trong chốc lát, nhìn xem thoại bản nhân, địa phương chí gì đó, mà ăn xong cơm chiều, hoạt động nghỉ ngơi chủ yếu của nàng chính là làm thêu thùa, cộng thêm nghe tiểu cung nữ Xuân Hoa “Chuyện kể đó đây mỗi ngày”

Mà hôm này nội dung chủ yếu lại là: Lý Tiệp dư lỡ miệng nói Liễu quý phi, bị phạt cấm túc ba tháng.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lý Viên buông khung thêu trong tay nghi hoặc hỏi

Xuân hoa biết Lý Tiệp dư kia là thân tỷ tỷ của chủ tử nhà mình, cho nên nàng đối với tin tức này hỏi thăm cũng phá lệ cẩn thận.

Nàng giương cái miệng nhỏ nhắn nói nhảm thoại: “Nghe Tiểu Tinh tỷ tỷ Khôn Táp cung nói , hôm nay Liễu quý phi đột nhiên hứng trí, muốn đi dạo ngự hoa viên, vừa mới đụng phải không biết ở nơi nào ra Lý Tiệp dư, Lý Tiệp dư hướng quý phi nương nương thỉnh an thì bị quý phi nương nương thấy được trên đầu mang trâm thanh ngọc chạm rồng Loan Phượng, quý phi nương nương lúc này giận dữ, ngay tại chỗ trách cứ Lý Tiệp dư muốn leo lên vị trí cao, Lý Tiệp dư ra tiếng cãi lại, ngôn ngữ rất vô lễ, làm quý phi nương nương tức giận té xỉu, nghe nói việc này còn kinh động Hoàng Thượng” Xuân Hoa nuốt nước miếng nói tiếp: “Cuối cùng vẫn là Lệ phi nương nương cầu tình, Lý Tiệp dư mới bị phạt cấm chường ba tháng, chép phạt đức nữ giới một ngàn lần “

Lý Viên nghe xong lời Xuân hoa nói xong, ánh mắt lảng lảng nhìn tiền phía trước, sau một lúc lâu đều không nói gì, Cẩm Tú hướng Xuân Hoa đưa ánh mắt muốn nàng lui ra, rồi mới nhẹ nhàng kêu lên: “Chủ tử?”

“Ta nhớ rõ năm ấy bảy tuổi ” Lý Viên nói: “Tẩu tử nhà mẹ đẻ phu nhân từng đến nhà báỉ phỏng, tặng một cây trâm tơ quấn song loan điểm phượng khảm ruby nặng bấy lượng vàng cho nhị tỷ tỷ, nhị tỷ tỷ ghét bỏ bảo cây trâm quá tục khí, không đủ thanh nhã, ngay cả một lần cũng không có mang qua” nói đến chỗ này, Lý Viên nhìn Cẩm Tú lộ ra một nụ cười nghịch ngợm “Người nói, nếu nhị tỷ tỷ lúc ấy biết mình về sau không được cài cây trâm loan phượng kia, có thể phải nắm chặt thời gian, mang nhiều ngày cho đã nghiền hay không a!”

” a... Ha ha...” Cẩm Tú bị Lý Viên chọc bật cười, khi đó trang sức nhị tiểu thư là nhiều không chỗ mang, mà tiểu thư của nàng là... .. Nghĩ đến đây nàng không khỏi lại có chút chua xót trong lòng.

“Chuyện này có thể có cái gì ảnh hưởng chủ tử hay không a?” Cẩm Tú lo lắng nói, hai người dù sao cũng là tỷ muội, quan hệ này dùng thế nào cũng chém không đứt .

Lý Viên lắc đầu, vô vị cười cười: “Ta một cái nhỏ nhỏ dung hoa làm thế nào lọt vào ánh mắt của nhóm nương nương” nàng từ tiến cung về sau cùng Lý Phương bên kia luôn luôn bất hòa, mỗi ngày cũng thành thành thật thật đứng ở trong Lang Huyền các này, chính là muốn hắt chút nước bẩn lên trên người nàng khoảng cách này cũng hơn xa chút.

“Nhiều lắm sẽ bị người xem náo nhiệt vài ngày ” Lý Viên cầm lấy khung thêu tiếp tục thêu hai phiến lá cây xanh biếc của nàng “Chúng ta đóng cửa lại lo cuộc sống mỗi ngày của mình là được “

Cái khác ít quan.

Chương 06: Gây họa

Tháng tám mới tới, thời tiết nóng dần, một ngày sau giữa trưa, Lý Viên đang ngủ gật ở tháp trúc thì bị tiếng chim bên ngoài bỗng nhiên đánh thức, mở to mắt, nàng giương giọng kêu lên “Cầm Tú “

“Chủ tử, người tỉnh” Cầm Tú bước nhanh đi tới.

Lý Viên nhờ tay nàng đỡ đứng lên: “Ta có chút khát, người đi lấy cho ta chén trà đến “

Uống liền hai chén ôn trà, Lý Viên mới cảm thấy tinh thần phấn chấn chút ít, nàng nói: “Ta vừa rồi nghe giống như tiếng chim kêu “

“Là có hai con chim tước nhỏ” Cầm Tú nói “Không biết làm thế nào bay tới, từ mấy ngày trước đây cứ ở trong viện chúng ta bay tới bay lui đuổi thế nào cũng không đi “

“Chắc không đem nơi này làm nhà đi!” Lý Viên nổi lòng hiếu kỳ, quyết định đi xem.

Lang Huyền các tuy mang danh là “Các” nhưng kỳ thật là một cái tiểu viện tọa phía bắc ba tầng, từ cửa viện đến chính phòng có con đường trải đá phiến, hai bên đường trồng một ít cỏ cây hoa lá, Lý Viên theo đường nhỏ đứng ở dưới tàng cây, gốc cây cần hai người ôm hết mới ôm hết.

Nàng ngẩng đầu, hướng về phía trước nhìn.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở phiến lá ở trước mắt nàng hình thành một mảnh vết lốm đốm, nhiều điểm chiếu trên mặt, ấm áp, ngửa ngửa.

“Cầm Tú” nàng quay đầu lại, lộ ra hàm răng trắng lờ lờ tỏa sáng ” ngày mai là sinh nhật Khổng muội muội, người đem lễ vật chúng ta chuẩn bị tốt đưa qua cho nàng!”

“Hiện tại?” Cầm Tú nghi hoặc

“Ấn! Sớm đưa sớm an tâm thôi!”

“Dạ!” Cầm Tú đáp, nàng xoay người trước hết muốn đem Xuân hoa tìm đến, lại bị Lý Viên gọi lại “Không cần kêu các nàng, ta đứng tại chỗ này trong chốc lát “

Tú Vân trai cùng Lang Huyền các rất gần, nàng không mất nửa khắc chung là có thể nhanh chóng trở về, nghĩ đến đây Cầm Tú cũng không cố ép nữa, vào trong phòng lấy hộp lễ vật liền hướng Khổng Tú Dung kia đi.

“Hắc hắc hắc hắc hắc... ..” Trong viện yên tĩnh đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng cười, chỉ thấy nàng chậm chạp khom người lại, ánh mắt giống như tên trộm nhìn chung quanh khắp nơi

Sau khi xác định điều kiện hết thấy, nàng lập tức đem làn váy xanh biếc của mình hướng về phía trước, rồi lật lên cài vào đai lưng, nàng cả người đều ghé vào cây, hai tay giương ra, hai chân kẹp lại, giống như con thằn lằn linh hoạt, chậm chạp leo lên phía trên.

Đợi đi đến chỗ trạc cao nhất, nàng tìm thấy chỗ vững chắc ngồi xuống, có chút sung sướng nghĩ thầm: mình quả nhiên vẫn là bảo đao chưa cùn a!

Cây liễu thụ này tuy thô to, nhưng không cao lắm, Lý Viên cho dù là ngồi ở chỗ cao nhất cũng vẫn như cũ xem không được xa bao nhiêu, đối với điều này, nàng chưa từng thất vọng, nàng trèo cây cũng không phải vì cái này. Đầu Lý Viên xoay xung quanh, cuối cùng ở một cái chạc cây phát hiện ra mục tiêu.

Nàng thật cẩn thận đi qua “Thật sự có chim con a!” Lý Viên ngạc nhiên mở to hai mắt “Nhưng vẫn còn là trứng chim a”

Bất giác nhìn trong cái tổ cây cổ có năm cái trứng chim trắng như tuyết nằm song song cùng một chỗ.

“Không thể tới gần, không thể tới gần” nàng một bên nói nhỏ một bên hướng chỗ bên cạnh cấp tốc lui đi, bởi vì nàng bỗng nhiên nhớ tới một việc, đó là ở “Kiếp trước” khi nàng về nông thôn, bà ngoại nàng nói: chim nhỏ còn chưa có lớn lên nếu không cẩn thận dính mùi con người, sẽ bị ba mẹ nó từ trên cây ném xuống ngã chết, khi đó còn nhỏ nàng đối với việc “chim ba mẹ” nhấn tâm cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, cho nên chuyện này nàng nhớ rõ cực kỳ.

Ai biết nếu trứng chim dính mùi của loài người, có thể cũng bị ném từ trên cây xuống a! Lý Viên cũng không muốn bởi vì sự tò mò nhất thời của mình mà làm cho mấy cục cứng chim bị chết. Xem cũng xem xong, Lý Viên quyết định đi xuống, bộ dáng này của nàng nếu như bị Cẩm Tú thấy được nhất định sẽ cần nhằn đến chết.

Trượt chân một chút, từ trên thân cây tụt xuống, Lý Viên lập tức sửa sang quần áo bị nhiều nếp nhăn, nàng xem mình một chút

Bàn tay có chút đỏ bừng, nghĩ rằng: thân thể này da thịt còn rất yếu ớt.

Lý Viên giờ phút này cảm thấy vô cùng cao hứng, trời quang, nắng ấm, cây xanh, chim nhỏ, còn có cảm giác hưng phấn vì làm thành công chuyện xấu, cái miệng nhỏ nhắn của nàng vỡ ra nụ cười khanh khách ngây ngô trong chốc lát, vì kỷ niệm khoái trá này sau giữa trưa, nàng quyết định muốn tìm chút “Vật kỷ niệm” trở về.

Kiểm mũi chân, Lý Viên bẻ gãy một cành liễu “Chờ sau khi Cẩm Tú trở về, làm cho nàng tìm cái bình thủy tinh lại đây” nàng nắm cành liễu vung vẩy tới lui.

Cành liễu rất dài, từng khúc từng khúc lá nhỏ xanh biếc, không ngừng rung động theo mỗi lần quơ lên, dần dần Lý Viên chơi thành nghiện, nàng đem cành liễu này tưởng tượng thành một cái roi, mà nàng giống như một nữ hiệp giang hồ, đang dùng roi đánh hết thấy những người có gan cãi lời nàng, không ngừng quát, quát, quát... ..

“Chiêu này tên là hồi phong vũ liễu, chiêu này tên là trường hà lạc nhật, chiêu này tên là thiên ngoại phi tiên” Lý Viên một bên ở trong não hồi tưởng các tư thế oai hùng của các đại hiệp cái thế, một bên giống như con vịt con béo mập hoa chân múa tay vui sướng, cuối cùng làm nàng đem hết các tên chiêu thức còn trong trí nhớ đều dùng hết xong, nàng quyết định bây giờ thu binh.

“Ấn! Hay cuối cùng dùng một chiêu thăng long tại thiên, để chấm dứt đi!” Nàng hít sâu một hơi, thân mình nháy mắt vừa chuyển, lớn tiếng quát: “Xem chiêu thức cuối cùng của ta ————— “

Cành liễu rất dài bởi vì lực quay lại, bay thẳng tắp về phía trước, vô cùng chính xác, chuẩn xác không có lầm, không sai chút nào quát lên trên mặt anh tuấn tiêu sái của người nam tử phía sau kia.

Một vết đỏ thật dài nhất thời hiện lên

... ..

... ..

... ..

... ..

...

... ..

“Thật hay, xong, một chiêu này kêu là gì?” Thanh âm nam nhân kia giống như gió lốc lạnh lẽo thổi từ vùng địa cực, vang lên ở trên đầu Lý Viên.

Nhưng nàng hiện tại cái gì cũng không biết, thân thể cũng tốt, tư tưởng cũng tốt, toàn bộ cũng không nghe theo sự điều khiển của nàng.

Lại nghe được thanh âm lãnh khốc của hắn, hai mắt phóng thẳng của Lý Viên đang run rẩy, nói một cách phản xạ có điều kiện: “Đánh, biếm lãnh cung “

“Thần, thần thần thần nô tì, tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần... ..” Lý Viên phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, không ngừng đụng đầu.

Giờ phút này, lòng của nàng lý tràn ngập kinh hoàng mà trước nay chưa có, nàng đến tột cùng đã phạm vào cái gì a! Lý Viên hoàn toàn không dám tưởng tượng nàng sẽ gặp được cái dạng gì “Hậu quả “

Phong Thành Vũ nhìn Lý Viên run rẩy, nàng không ngừng dùng sức đụng đầu, cái trán trắng nõn bóng loáng rất nhanh liền biến thành một mảnh xanh tím, tảng đá to bản trên đường cũng có nhiều điểm màu đỏ rơi xuống.

Sắc mặt hần vốn âm trầm trở nên càng thêm khó coi “Đừng đụng “

Phong Thành Vũ phiền chán tức giận nói

Lý Viên lập tức đình chỉ tất cả động tác.

“Lý Đại Hải” Phong Thành Vũ âm trầm kêu lên: “Đi truyền Thái y “

“Chính là một ít bị thương ngoài da, đắp một chút hóa ứ tán là tốt rồi” Vương Thái y hơn sáu mươi tuổi, cung thân mình, nơm nớp lo sợ nói.

“Mấy ngày này chú ý chút, đừng đụng tới nước, như vậy sẽ không quá sáu bảy ngày liền khỏi hẳn “

Phong Thành Vũ nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, phát phát tay, Vương Thái y phi thường tự giác lui xuống.

Lý Viên nằm ở trên giường sờ sờ cái trán quần đầy băng gạc của mình, nàng vừa rồi thật sự là rất sợ hãi ! Đập đầu cực kỳ dùng sức, hơn nữa làn da của nàng vốn thuộc loại “Vô cùng mịn màng”, cho nên ở ngoài mặt mới có vẻ đặc biệt nghiêm trọng.

Có nước mắt ẩm ướt chuyển động ở hốc mắt, Lý Viên nghĩ rằng: có thể là do đầu rất đau.

Nàng muốn lau nước mắt, nhưng không biết vì sao càng lau càng nhiều.

Nàng muốn khóc, nhưng cũng không dám khóc, nàng sợ hãi người kia nghe được.

Phong Thành Vũ chậm rãi đi đến bên giường, cách màn màu thiên thanh, hần có thể rõ ràng nghe được từ bên trong truyền ra tiếng nức nở, nho nhỏ , yếu ớt, đáng thương hề hề , hần một phen nhấc sa trường lên.

Trên giường Lý Viên lập tức không có thanh âm.

Chỉ thấy nàng chậm rãi, cương trực, một tắc một tắc nâng đầu lên, phía dưới băng gạc thật dày, một đôi mắt bị ướt sưng nước mắt đặc biệt ôn nhuận, sáng ngời, giống như là một động vật nhỏ bị người vô duyên vô cớ đập một cước, đang thập phần ủy khuất nhìn người.

Lúc này dưới ánh mắt, Phong Thành Vũ vốn lửa giận tận trời tâm tình cư nhiên dần dần trở nên dịu đi.

Lý Viên giãy dụa từ trên giường đứng dậy, lại một lần quỳ rạp xuống đất: “Nô tì không giữ lễ nghi trước mặt quân vương, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt “

Phong Thành Vũ cau mày, trầm ngâm nói: “người hôm nay như thế, làm mất dáng vẻ cung phi, liền phạt người cấm túc một tháng làm khiển trách “

“Nô tì khấu tạ hoàng ân” Lý Viên lại cúi người một cái bái đi xuống, lần này nàng lthật tâm thực lòng, hần chỉ nói nàng tội mất nghi lễ, cũng không có nói nàng đắc tội dùng cành liễu đánh đến trên người hần, vô luận như thế nào đây đều là kết quả tốt nhất.

Biết mạng nhỏ bảo toàn, cũng không cần đi lãnh cung, Lý Viên kia vừa mới tâm thần hồng huyết, thì cổ họng và ánh mắt mới dần dần buông lỏng.

“Đứng lên đi, chẳng lẽ người quỳ nghiêng rồi sao?” Phong Thành Vũ ngồi ở trên giường nói.

Lý Viên ngẩng đầu cẩn thận nhìn hần một cái, thấy hần sắc mặt dịu đi cũng không nổi giận như vừa rồi, lúc này mới đứng lên.

Nói thật, từ sau khi tiến cung nàng cũng chỉ gặp qua hần ba lượt.

Lần đầu tiên, là đêm đầu của nàng. Hắn thô bạo, dã man, không có ngôn ngữ gì, liền đem nàng trở thành công cụ tiết dục, hành vi đó đâm bị thương thật sâu tự tôn của nàng, ở lòng của nàng để lại một vết thương.

Lần thứ hai, hắn chỉ nói với nàng ba câu “Đứng lên đi!” “Lại đây thay quần áo cho trẫm ” “Người thực sợ hãi trẫm?” Khi đó nàng rất muốn nói, ta rất sợ ngươi, nhưng ta lại càng chán ghét ngươi!

Lần thứ ba, là ở trong rừng hoa đào, nàng bị hắn mơ hồ đùa giỡn một chút

Mà hôm nay là lần thứ tư, nàng nghĩ đến “Chạy trời không khỏi nắng” là lúc, hắn lại nguyện ý phóng cho nàng một con ngựa, vô luận như thế nào lòng nàng đều mang cảm kích.

Phong Thành Vũ nhìn Lý Viên đứng ở bên giường như cái hồ lô cửa miệng vỗ vỗ vị trí bên người nói: “Lại đây “

Lý Viên mềm mại nương tay chân tiêu sái từ từ đi qua ngồi xuống bên giường.

Nàng tâm tư phập phồng nổi lòng lảo nhảm lợi hại, cuối cùng vẫn là phát động dũng khí, dùng thanh âm nhỏ như con muỗi nói: “Cám ơn “

Phong Thành Vũ kinh ngạc nhìn nữ nhân bên người này, ở trong trí nhớ của hắn cho tới bây giờ không ai dùng giọng điệu ngang như thế nói cám ơn với hắn, thật giống như hắn không phải hoàng đế mà chỉ là một người bình thường giúp nàng, mà nàng cũng lấy phương thức bình thường biểu đạt sự cảm kích với hắn.

Thú vị, lông mày liễu mác của Phong Thành Vũ cong lên, làm bộ lạnh lùng quát: “Người vẫn là người thứ nhất dám hướng trên mặt trẫm ném này nọ... Không muốn sống sao “

Lý Viên bị hắn mắng đến rớt bả vai, xem dáng điệu bị tránh móc kia của nàng, Phong Thành Vũ cảm thấy lửa giận vừa mới áp chế lại có khuynh hướng bùng phát

“Người thật có năng lực a! Còn dám trèo cây, có một chút dáng điệu nữ tử hay không, có một chút đức hạnh cung phi hay không, hoàng gia thể diện đều bị ngươi làm mất hết”

Ô ô ô! ! Ta thật sự biết sai lầm rồi! !Nếu thời gian có thể quay trở lại, ta tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối sẽ không lại đi đến cây liễu thụ kia.

Lý Viên ở trong lòng gơ tay lên trời thề

4. Chương 07-08

Chương 07: Mây mưa

Giờ Dậu canh ba, các cung nữ lục tục mang chén đĩa bưng lên bàn, phân biệt là tám món đồ ăn nóng: vi cá đuôi phượng, hoa nắm đông cô chân vịt, bồ thần ngũ vị, bầu dục cừu non xào, tương giò, bồ câu sữa nướng, đậu hủ minh châu, bốn món rau trộn: rau trộn bao tử sợi, món măng ngọc quyết, rau cải lạt nguyên cây, rau hắc bạch, bốn món điểm tâm: bánh nếp lạnh, đậu tây cuốn, bánh bồ câu thủy tinh, bơ dừa đông lạnh, mười sáu món ăn bày tràn ngập bàn gỗ khắc hoa.

Chẳng trách mỗi người đều muốn làm hoàng đế đâu! Lý Viên ở trong lòng lặng lẽ nói thầm một câu, nàng đứng ở bên cạnh Phong Thành Vũ, cầm đũa song ngân hầu hạ chia thức ăn cho hắn.

Phong Thành Vũ dùng rất chậm, động tác tao nhã thông dong, Lý Viên chú ý hắn ăn cơm có vài thói quen nhỏ, đầu tiên phải nói đồ ăn hắn tuyệt đối sẽ không ăn quá ba gấp, thứ hai, trước người hắn bày hai đĩa trắng đem có đồ ăn có tính dầu mỡ đặt riêng một mình một cái đĩa, thứ ba, hắn mỗi ăn năm sáu gấp đồ ăn lau miệng một chút.

Lý Viên dám vỗ ngực cam đoan: nam nhân này tuyệt đối có bệnh sạch sẽ biến thái.

Một chút cơm chiều người ăn ta đứng qua đi, Phong Thành Vũ rốt cục phát giác bên cạnh còn có cái “Bệnh nhân” bụng trống không! Hắn vung tay lên thản nhiên nói: “Người cũng đi xuống dùng chút ít đi!”

“Vâng” Lý Viên cúi người hành lễ, biết vâng lời đáp.

Nàng vừa đi ra chủ ốc liền thấy, Cẩm Tú vẻ mặt lo lắng, thân dài quá cổ nhìn xem.

Lý Viên đối với nàng làm cái ánh mắt, hai người cùng nhau đi tới đông sương phòng.

“Ai u, chủ tử của ta a!” Tiến trong phòng Cẩm Tú nước mắt bắt đầu rơi lả tả, nhìn cái trán Lý Viên quần bằng dây kia, trong lòng thật sự là vừa đau lại hối hận.

“Không có nghiêm trọng như vậy!” Lý Viên vội vàng nói “Thái y nói bốn năm hôm sau sẽ tốt”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Nô tỳ đi một hồi chợt nghe Xuân hoa nói, hoàng thượng tới, còn nói chủ tử bị thương!” Cẩm Tú tâm can đến bây giờ vẫn còn tiếp tục run run “Ngài nếu có cái gì không hay xảy ra nô tỳ biết như thế nào...”

“Được rồi! Được rồi!” Lý Viên khoe miệng gợi lên nụ cười ôn nhu nói: “Thật sự không có việc gì!”

“Vậy... ..” Một lúc lâu sau, Cẩm Tú mới nâng ánh mắt đỏ bừng, khẩn trương nhìn xung quanh nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng kia...”

“Cái kia, xảy ra chút sự tình... .. Ta, ta bị cấm chùng một tháng” Lý Viên cúi đầu có chút không dám nhìn Cẩm Tú .

“Kể lại chuyện tình ta sẽ chờ một chút nói cho người, hiện tại đi chuẩn bị chút cơm canh cho ta đi! Ta cũng có chút đói bụng “

Cẩm Tú vội vàng gật đầu, đi xuống chuẩn bị .

Biết Phong Thành Vũ còn trong phòng, Lý Viên cũng không dám ngậy ngốc nhiều, nuốt xong cả quả táo, nàng ăn xong liền vội vã về chủ ốc, vén rèm cửa nội thất, Lý Viên thấy Phong Thành Vũ ngồi ở sau bàn học hoàng lê mộc lẩm nhẩm trang giấy

Lý Viên không dám nói nhiều chỉ lặng lẽ đứng ở một bên.

“Đây là người viết ?” Phong Thành Vũ hỏi

Lý Viên nhìn tờ giấy hần giơ lên, phát hiện là tờ mình ngày thường luyện chữ to, nàng nói: “Là nô tì viết “

“Chữ này viết không tốt, đã vô hình, cũng không có ý” môi Phong Thành Vũ trề ra, cho ra lời bình như vậy, hần nói: “Người mài mực đi “

Lý Viên vừa nghe lời này trong lòng không khỏi sinh ra ra một ngọn lửa nhỏ, mười năm nay vô luận trời mưa gió thế nào nàng vẫn thủy chung luyện chữ chăm chỉ tập luyện không lơ là, ngay cả cái “Cha” kia ở giới thư pháp rất có thanh danh đều nói nàng “Chữ này có cốt cách” .

Mà nay, chỗ đắc ý của nàng lại bị người ghét bỏ như vậy, Lý Viên âm thầm cắn chặt răng, đi đến bên người hần nhu thuận bắt đầu mài mực, ta cũng muốn nhìn xem người có thể viết tốt hơn không.

Cũng chỉ gặp Phong Thành Vũ không nhanh không chậm cầm lấy cây bút lông sói hồ châu trên giá bút, cổ tay hần khẽ nâng, ngòi bút di chuyển, ở trên trang giấy tuyên thành trắng bạch cực nhanh viết xuống hai chữ

“Viên viên”

Lý Viên không nghĩ tới hần sẽ viết chữ này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giống như vòng tròn đột nhiên đỏ lên, như có một cỗ khí nóng theo chân bắt đầu không ngừng hướng lên trên, đốt thẳng tới trong đầu.

“Như thế nào” Phong Thành Vũ khẽ cười hỏi một tiếng

“Khụ khụ...” Lý Viên bắt buộc hai mắt của mình quay lại hình dáng cơ cấu hai chữ kia “Chữ của Hoàng Thượng quả là khỏe mạnh tiêu sái, như long xà phi động, loan phiêu phượng bạc, quả thật là chữ đẹp, chữ đẹp a!”

Nàng gật đầu thập phần dùng sức, cường điệu cường điệu tâm kinh ngưỡng đối với hần.

“Viên viên” Phong Thành Vũ nhẹ nhàng thì thầm, cũng không biết hẳn niệm là chữ trên giấy vẫn là tên Lý Viên.

Ánh nền khắc hoa sáng ngời xuyên qua chụp đèn ngọc lưu ly trắng sữa, vàng ánh sáng tầng tầng lớp lớp hào quang thần nhiên đánh vào trên mặt Lý Viên, làm cho da thịt nàng vốn vô cùng mịn màng có vẻ càng thêm trắng nõn trong suốt, giờ phút này, nàng hơi cúi đầu, dáng điệu khấn trương vô thố, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn kia có một vòng đỏ ửng đáng yêu, sắc thái hấp dẫn như là bị tô son, Phong Thành Vũ nâng tay lên xoa hai má của nàng.

Thân mình Lý Viên cứng đờ, vừa động cũng không dám lại động .

Nàng cảm thấy Phong Thành Vũ vuốt không phải là chạm vào mặt nàng mà là tim của nàng, bằng không tim của nàng vì sao đập nhanh như vậy chứ?

Ngay tại lúc trong đầu nàng náo loạn, một cỗ lực lớn lại đột nhiên nhấc cánh tay của nàng lên, nháy mắt toàn bộ thân mình tròn vo của nàng nhào vào một cái ôm ấp thần nhiên tản ra mùi thơm ngát.

Đôi tay Phong Thành Vũ gắt gao ôm toàn bộ lưng áo Lý Viên, dùng sức như vậy, không chấp nhận được nửa điểm cự tuyệt. Hắn cúi đầu cực nóng mà hỗn loạn hô hấp phác phác rơi tại trên mặt Lý Viên, tựa như một thợ săn muốn săn báo đang cân nhắc xem nên ra tay từ nơi nào mới tốt.

Lý Viên mới từ trong mộng lung ái muội kia phục hồi tinh thần lại, liền lập tức phát hiện mình đang đứng ở bên trong trạng thái cực đoan nguy hiểm.

Cặp tay kia bắt đầu ở phía sau lưng nàng chạy loạn, đều nói cho nàng biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì .

Bỗng có một tia chớp nhá lên, kinh nghiệm ba lượt thống khổ kia nổi lên trong lòng.

“Hoàng, Hoàng Thượng...” Nàng khấn trương nhanh chóng mang theo âm thanh khóc nức nở, lại như là một phát đạn tín hiệu, nháy mắt làm cho nam nhân ôm nàng biến thành thú vật.

Phong Thành Vũ một phen ôm lấy người trong lòng, đem nàng gắt gao đặt ở trên án thư, sợ hãi sắp bị phạm phạm nháy mắt đánh vỡ lý trí, Lý Viên bắt đầu liều lĩnh từ chối, bởi vì trở thành đồ chơi nam nhân mà cảm thấy thẹn khiến nàng rơi lệ đầy mặt “Không cần, không cần, người buông...”

Cảm giác được nàng kịch liệt phản kháng, Phong Thành Vũ từ trong bộ ngực sữa tuyết trắng xinh đẹp mềm mại ngẩng đầu lên, ánh mắt hần nhú lại nhìn về mặt Lý Viên đầy nước mắt, ồm ồm hỏi: làm sao vậy?

Lý Viên muốn nói cho hắn biết mình không muốn làm loại chuyện này, nhưng nàng không dám cũng không thể nói ra lời, cho nên nàng liền tiếp khóc

Phong Thành Vũ nhìn thân mình tuyết trắng bởi vì nàng khóc mà không ngừng phập phồng, dục vọng đôi mắt càng sâu, làm thế này, một cái thất lưng vừa phải, thân mình trắng như bông, làm cho hắn hai tháng này thỉnh thoảng nhớ tới.

Nó tràn ngập một loại ma lực trí mạng, khiến hắn cảm thấy một loại khoái cảm mất hồn phệ cốt.

Quên mất lý trí, trầm trong dục vọng, cuối cùng chỉ còn lại có bản năng nam nhân.

Đây là một loại cảm giác mà ở trên người nữ nhân khác đều không chiếm được gì.

Phong Thành Vũ cởi bỏ quần áo trên người Lý Viên, cách cái yếm uyên ương màu xanh hồ, mạnh mẽ cắn lên.

Lý Viên đau đến run rẩy, theo thời gian trôi qua, dần dần nàng đã muốn bắt đầu không thể từ chối, nàng ngẩng người nhìn phía trên đỉnh đầu, suy nghĩ bắt đầu trở nên mê ly, đợi cho đến cuối cùng nàng trừ bỏ “Đau” ngoài ra cũng không có cảm giác gì.

Lúc nửa đêm, bên ngoài đột nhiên nổi lên một trận mưa to, thật nhiều nước mưa hắt bùm bùm vào cửa sổ, phát ra tiếng vang thật lớn.

Lý Viên chậm rãi mở ra ánh mắt, hương vị chăn đệm quen thuộc làm cho nàng biết mình đang nằm ở trên giường.

“Thế nào, tỉnh?” Có thanh âm nam nhân vang lên ở bên tai.

Đồng tử Lý Viên co rụt thật mạnh, trí nhớ vừa rồi toàn bộ quay về.

Giờ phút này, hai người bọn họ đang nằm ở một cái ổ chẵn, toàn thân xích lỏa bị hấn ôm vào trong ngực.

Nàng cảm thấy thân mình rất nặng, cũng rất đau, không có khí lực nói chuyện, căn bản cũng không nghĩ nói chuyện.

Phong Thành Vũ nhìn Lý Viên vẻ mặt thờ ơ dẫn lại lần nữa nhắm mắt lại đối với lời của hắn nói thờ ơ, ngược lại, một cổ hờn giận bị khiêu khích thần nhiên tăng cao.

Hắn lập tức nắm cầm Lý Viên, thanh âm âm trầm như là có thể vắt ra nước “Người có cái gì bất mãn đối với trẫm sao?”

Lý Viên bị hắn làm cho đau đớn không dứt, nàng mở mắt một chút, vung tay lên hung hăng gỡ tay Phong Thành Vũ ra

Nàng giống như là một con thú nhỏ sắp bị buộc phải chết, dùng sinh mệnh tiến hành phản kích cuối cùng.

Nàng chống cánh tay nhô lên, mắt nhìn Phong Thành Vũ, tản ra một loại ánh sáng hung ác.

“Bất mãn? Hừ...” Môi nàng câu lộ ra một nụ cười lạnh lùng “Ta đương nhiên bất mãn ... Người có biết kỹ thuật của người có kém cỡ nào hay không a! ... A? ... Người có biết ta có đau thế nào hay không a! ... A? ... Người có biết việc người làm với ta khiến cho ta cảm thấy thực ghê tởm hay không a! ...”

Mặt Phong Thành Vũ đã không thể dùng từ âm trầm để hình dung nữa! Mà là một loại nổi giận hoàn toàn nổi giận, bất quá chỉ là một cái tần phi nho nhỏ mà thôi, cũng dám... ..

Hắn không chút do dự vươn hai tay gắt gao bóp cổ Lý Viên, đôi tay kia dùng sức như vậy, mang theo quyết định muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Thống khổ hít thở không thông làm cho thân thể Lý Viên bắt đầu không ngừng run rẩy, trước mắt cũng bắt đầu trở nên tăm tối.

Ta sẽ chết sao?

Nàng bị ai nghĩ, như vậy cũng tốt! Chết nói không chừng còn có thể trở lại “Kiếp trước”, trở lại bên người ba mẹ yêu nàng, không cần mỗi ngày lo lắng đề phòng, không cần mỗi ngày vì tâm ý mình sống qua, đó không phải là rất tốt sao?

Chẳng qua thực có lỗi với Cẩm Tú ! Hy vọng nàng sẽ không bị mình liên lụy!

Phong Thành Vũ nhìn nữ nhân này, vừa mới này còn điên cuồng giãy dụa đến bây giờ im lặng không tiếng động, hắn biết chỉ cần thêm một chút sức, có thể chấm dứt sinh mệnh nữ nhân tội đáng chết vạn lần này.

Ánh sáng trong đồng tử mắt của nàng dần dần bắt đầu ảm đạm xuống, đôi mắt này luôn tròn tròn lung linh, về sau chỉ sợ cũng không thấy được đi!

Phong Thành Vũ bỗng nhiên nghĩ đến: trong rừng cây đào, nàng ngẩng đầu làm thơ đắc ý dào dạt.

Ở trong sân, lúc thất kinh khi vụng trộm trèo cây bị nhìn thấy.

Còn có vừa mới lúc này thân mình nhuyển ngọc còn gắt gao ôm vào trong ngực.

Hừ —— chết như vậy thật quá dễ dàng cho nàng! Phong Thành Vũ đột nhiên buông lỏng hai tay nắm chặt ra.

“Khụ khụ khụ khụ khụ... .. Khụ khụ khụ... ..” Lý Viên cong thân mình từng ngậm từng ngậm thở hào hển, ho khan , nàng gắt gao vỗ về ngực mình, cả người run run không thôi, lồng ngực cùng phế phổi giống như là bị hỏa thiêu tản ra từng đợt đau đớn, trong tâm mắt của nàng toát ra vô số chấm đen, lỗ tai không ngừng phát ra tiếng kêu to.

Nàng, không có chết sao?

Chương 08: Lúc bệnh

Lý Viên theo một con đường, chậm rãi đi về phía trước.

Bốn phía là một mảnh sương khói trắng xoá, nàng nhìn không rõ mình sắp sửa hướng theo phương nào mà đi.

Đi tới, đi tới, đi tới

Một ít thanh âm linh tinh vụn vặt dần dần bắt đầu vang lên ở bên tai.

“Viên Viên, Viên Viên, tiểu bảo bối của ta nga! Mặt trời đều cao tận sào rồi! Như thế nào còn nằm ở trên giường a!” Một cái thanh âm ôn nhu lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Ngủ tiếp một phút, Viên Viên ngủ thêm một phút!” Tiểu cô nương dùng thanh âm non nớt làm nũng.

Là ai, là ai đang nói chuyện? Tim Lý Viên nhanh chóng mạnh mẽ co rút thành một khối, nàng vươn tay đẩy sương khói chán ghét trước mắt này ra muốn thấy rõ rốt cuộc là ai đang nói chuyện.

“Người đứa nhỏ này, thật sự là cái trứng nhỏ làm biếng” trong thanh âm nữ nhân tràn đầy sùng nịch “Thật sự chỉ có một phút nga! Nếu lại quay lại giường, mẹ liền tức giận!”

Đúng thôi, các nàng là một đôi mẹ con a!

Lý Viên cơ hồ có thể tưởng tượng ra, mẹ này dùng ánh mắt bất đắc dĩ như thế nào nhìn tiểu nữ nhi của mình không muốn rời giường, nhất định cực kỳ ôn nhu đi!

“Ba ba, ba ba, ba ba... ..” Một trận tiếng thùng thùng thùng chạy bộ vang lên, tiểu nữ hài nhi dùng thanh âm khóc lóc nói: “Lý Đại Mao, đem đầu Viên Viên kéo hư rồi, còn tại sách ngữ văn của Viên Viên vẽ tranh, còn, còn, còn... Ô ô... .. Còn đánh Viên Viên... Ô ô... .. Ba ba, ba ba...”

“Cái gì? Cái tiểu súc sinh kia!” Một thanh âm giận dữ như là bị trúng hỏa dược hét lên: “Dám khi dễ, khuê nữ ta, xem ta có lột da hần không... . . Nga...Tiểu tâm can, tiểu bảo bối nhi của ta... Đừng khóc! Đừng khóc! ... Ba ba ngày mai liền mang người đi báo thù... Bảo đảm làm cho hần về sau thấy người phải đường vòng đi “

“Ấn!” Tiểu nữ hài nhi ngừng khóc, ngược lại ngọt ngào như mật nói: “Ba ba ba ba, người thật tốt, người chính là đại anh hùng của Viên Viên, Viên Viên thích ba ba nhất!”

Lý Viên nghe đến đó không khỏi bật cười, nghĩ rằng: phụ thân này mặc dù có chút “Mãnh liệt”, nhưng đối với nữ nhi thật ra sủng ái cực đoan.

Nàng dọc theo con đường này, cứ như vậy vừa đi vừa nghe.

Nàng nghe: mẫu thân chuyện trò lải nhải lải lải nắm lại vô cùng ôn nhu dặn dò,

Nàng nghe: phụ thân ồm ồm cổ họng tiếng cười ha ha.

Nàng nghe: tiếng tiểu nữ hài nhi không thuận theo cũng không buông tha làm nũng.

“Thật sự là hạnh phúc của người một nhà a!” Lý Viên vui vẻ gọi lên khoe miệng, trên mặt cũng lộ ra tươi cười hạnh phúc.

“Viên Viên... Viên Viên... Viên Viên... Viên Viên... ..” Có một giọng nữ ôn nhu không ngừng kêu.

Viên Viên? Viên Viên là cái tiểu nữ hài nhi kia sao?

“Viên Viên... Viên Viên... Viên Viên... Viên Viên... ..” Nam nhân thanh âm sang sảng khàn giọng không ngừng kêu

Hai thanh âm hỗn hợp ở một chỗ, không ngừng vang ở bên tai Lý Viên.

Lý Viên dùng sức che lỗ tai, thân mình thống khổ ngồi xổm xuống, đầu nàng đau quá, đau quá, giống có cái gì sẽ phá kén mà ra.

“Viên Viên người làm sao vậy?” Đột nhiên, có một bàn tay đỡ bả vai Lý Viên.

Chung quanh hết thảy coi như đều ngừng lại.

Lý Viên chậm rãi, chậm rãi, hồi qua đầu, nàng xem nữ nhân trước mắt, thanh âm run rẩy giống như đứt quãng: “Mẹ... Mẹ?”

Nữ nhân ôn nhu cười gật đầu

“Khuê nữ bảo bối của ta nga!” Lại có tay kia đặt trên vai của nàng, Lý Viên không thể tin quay đầu nhìn lại,

Nam nhân cười lộ ra một hàm răng trắng như tuyết

“Ba, ba ba...”

Lý Viên nhớ tới ra toàn bộ, Viên Viên, Viên Viên, nàng chính là Viên Viên a! Nàng là nữ nhi bọn họ a!

“Ô... Mẹ, ba ba” Lý Viên lệ rơi đầy mặt ôm chặt lấy hai người phía trước “Viên Viên rất nhớ các người a! Các người đi đâu a? Vì sao làm thế nào đều tìm không thấy, các người là không phải không cần Viên Viên?”

“Viên Viên, Viên Viên... Tiểu bảo bối ba mẹ nga! ... Ba mẹ yêu nhất là Viên Viên nga! Đừng khóc! Đừng khóc!”

Lý Viên khóc thương tâm muốn chết, nàng sợ, sợ đây là một giấc mộng, sợ nàng tỉnh lại ba mẹ lại không thấy.

“Tốt ăn cơm ngon, không cần kiêng ăn, tốt ngủ ngon không cần thức đêm!” Mẹ ôn nhu nói

“Tính tình phải mạnh mẽ chút, nếu gặp ai khi dễ người, người liền dùng gậy gộc đuổi đi” ba ba thô lỗ xoa đầu của nàng

“Vô luận người ở nơi nào! Vô luận ở phương nào! Chúng ta đều vĩnh viễn vĩnh viễn bồi ở bên cạnh người, nữ nhi của chúng ta a! Bảo bối của chúng ta a! Cho tới bây giờ đều là kiên cường, dũng cảm nhất, người nhất định có thể chiến thắng khó khăn, nhất định... Nhất định...”

“Ba! Mẹ! ” Lý Viên hoảng sợ nhìn thân ảnh càng lúc càng mờ nhạt sắp biến mất của cha mẹ, tê tâm liệt phế kêu khóc nói “Chớ đi, chớ đi, đừng lưu lại ta một người a... .. Á a a...”

“Van cầu các người... Van cầu các người... .. Mang ta cùng đi a... ..”

Nước mắt giàn giụa mờ hồ ra khỏi tầm mắt Lý Viên, cuối cùng, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn hai người mỉm cười biến mất

Chủ tử... Chủ tử... Có thanh âm dồn dập vang lên ở bên tai. Chủ tử? Chủ tử là ai? Nàng mới không phải chủ tử gì đâu! Nàng là Viên Viên, là Viên Viên của ba mẹ.

Nhưng là cái thanh âm kia cũng không đình chỉ ngược lại càng lúc càng quát to nói lớn: “Chủ tử tỉnh, chủ tử tỉnh, truyền Thái y... Mau truyền Thái y...”

Lý Viên hơi hơi mở mắt, nàng không nhận ra nữ tử đầy mặt nước mắt trước mắt nàng, sau một lúc lâu mới khàn cổ họng hỏi: “Người, là ai... Đây, là thế nào?”

“Chủ tử, người làm sao vậy? Nô tỳ là Cẩm Tú a!” Một phen Cẩm Tú cầm tay Lý Viên kinh hoảng kêu: “Chủ tử, chủ tử, ...”

“Là, thế nào?” Lý Viên suy yếu cố chấp hỏi.

“Nơi này là Lang Huyền các của chúng ta a! Chủ tử người làm sao vậy?”

Lang Huyền các?

Đúng vậy! Lang Huyền các, trừ bỏ nơi này nàng còn có thể đứng ở chỗ khác sao?

Không tiếng động cười thầm, Lý Viên lại một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Dựa vào việc ý thức Lý Viên đã bắt đầu dần dần thanh tỉnh, nhưng thân thể vẫn suy yếu vô cùng, mỗi ngày hơn phân nửa thời gian đều là nằm ở trên giường tĩnh dưỡng.

Một ngày, uống qua được xong, có chút tinh thần nàng đem Cẩm Tú kêu lại đây nói chuyện.

“Chủ tử a! Ngài thật sự là hù chết nô tỳ ” Cẩm Tú vừa nghe Lý Viên nhắc tới ngày đó bắt đầu khóc nói: “Ngài nằm ở trên giường hôn mê suốt ba ngày ba đêm, còn sốt cao không giảm, Thái y đều nói ngài nếu không tỉnh. Chỉ sợ cũng, chỉ sợ cũng... ..”

Lý Viên nửa tựa vào gối tơ lụa mềm đỏ thẫm, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Cẩm Tú: “Làm cho người lo lắng “

Cẩm Tú khóc một hồi lâu mới nói tiếp: “Thái y nói ngài là tích tụ trong tâm từ ngày xưa, lại gặp gió độc nhập vào thân thể, còn có... ..” Nàng do dự nhìn mắt Lý Viên đem câu kia cố gắng nuốt trở vào.

“Còn có chấn kinh quá độ đi!” Lý Viên ở trong lòng lặng lẽ nghĩ, không tự giác nàng nâng tay lên sờ sờ cổ mình, nơi đó tựa hồ còn lưu lại đau đớn do bị người gắt gao bóp chặt.

“Chủ tử” Cẩm Tú lo lắng nhìn Lý Viên sợ nàng lại nghĩ tới chuyện tình không tốt gì.

Lý Viên lắc đầu ý bảo mình không quan hệ, “Còn có dấu vết sao?” Nàng hỏi.

Cẩm Tú đau lòng thương tiếc nhìn nàng, thật lâu sau sau mới chậm rãi gạt đầu, cái vết ngón bóp chặt đen thui rõ ràng nằm trên càn cổ tuyết trắng.

Chủ tử lúc ấy nhất định thực hoảng sợ thực tuyệt vọng, Cẩm Tú tâm vừa nghĩ vừa đau, không khỏi dâng lên một cổ oán hận đối với Phong Thành Vũ.

“Cái này thật là vết thương không tòi” Lý Viên trong khổ mua vui nghĩ. Cái trán bị thương, cổ bị thương, thân thể lại gặp một trận bệnh nặng, năm nay thật đúng là năm xui xẻo a!

“Ta thành cái dạng này có người nhìn thấy sao?” Lý Viên lo lắng hỏi.

Cẩm Tú lắc đầu: “Hoàng Thượng đã hạ lệnh trong lúc chủ tử dưỡng bệnh, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu “

Vậy là tốt rồi! Lý Viên thở nhàn nhẹ nhàng thở ra, bộ dáng này của nàng nếu làm cho những người khác thấy, không chừng còn sinh ra bao nhiêu thị phi.

“Chủ tử, ở lúc ngài hôn mê, Hiền phi nương nương, Lệ phi nương nương, Khổng dung hoa, Vương tài tử đều phái người tới thăm qua “

“Lệ phi?” Lý Viên nhíu đầu mày, nàng ở tại trong Chung Nguyên cung thuộc phạm vi quản lý của Hiền phi, nàng sai người tới thăm một chút cũng không kỳ quái, kỳ quái là Lệ phi, nàng một cái dung hoa nho nhỏ làm sao có thể bị nàng nhớ ở trong lòng đâu?

Ánh mắt Lý Viên híp lại, đột nhiên hỏi: “Nhị tỷ ta có phái người lại đây sao?”

“Nàng?” giọng điệu Cẩm Tú hận không thể cắn ai đó một ngụm nói: “Nàng hiện tại đường làm quan rộng mở! Làm thế nào còn có thể nhớ kỹ mình còn có một muội muội bệnh nặng “

“Sao lại thế này?” Lý Viên kỳ quái hỏi

Cẩm Tú cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, mới do dự nói: “Hoàng Thượng liên tục bảy ngày đều lật bài tử của nàng, hiện tại trong cung đang đồn đãi nhị tiểu thư là người đắc ý trong lòng Hoàng Thượng, chắc sẽ thành sủng quan lục cung “

Ngủ xong muội muội lập tức lại đi ngủ với tỷ tỷ sao? Lý Viên ở trong lòng lạnh lùng nghĩ.

Cẩm Tú biết trong lòng Lý Viên nhất định chịu khổ sở, ngay cả nàng cũng ném qua không phải sao? Ở lúc sinh mệnh chủ tử nhà nàng đe dọa, tạo thành chuyện này hết thấy đều do nam nhân đó, lại hoàn toàn không để ý tới, còn đi nơi Lý Phương kia... Chủ tử tâm chắc đau nhiều a!

Lý Viên phục hồi tinh thần lại nhìn vẻ mặt buồn bã Cẩm Tú, biết nàng có thể hiểu sai, nói: “Không đề cập tới chuyện đó, không đề cập tới chuyện đó, tỷ tỷ tốt, ta hôn mê ba ngày chẳng phải là ba ngày đều không có ăn cơm, nhưng phải bồi thường a! Người cần phải bồi thường ta thật tốt”

Cẩm Tú lau nước mắt nói: “Chủ tử, muốn ăn cái gì?”

Lý Viên trượng trượng cái miệng nhỏ nhắn một chuỗi tên đồ ăn danh liền phun ra, Cẩm Tú nghe được liên tục gật đầu.

Đợi cho Cẩm Tú đi ra ngoài xong, Lý Viên mới lại lôi kéo chần, nằm xuống, nàng suy nghĩ mô hồ nhìn màn hoa vũ quá thiên tình đoàn trên đầu, nghĩ mặt ba mẹ trong mộng, nghĩ lời bọn họ nói với nàng. Vô luận ta ở phương nào các người đều vẫn cùng ta, đúng không? Nàng ôn nhu gọi lên khoe miệng.

Đúng vậy! Viên Viên của các người đã trưởng thành, nàng không hề còn là tiểu nữ hài nhi chỉ biết khóc và làm nũng kia! Nàng là nữ nhi các người, cho nên nàng nhất định thực dũng cảm thực kiên cường sống sót!

Khoe mắt Lý Viên đầy nước mắt, ánh mắt lại dần dần kiên định lên

5. Chương 09-10

Chương 09: Hoàn Châu

Trong Dưỡng Tâm điện, nền khắc hoa long đã cháy đến một phần ba “Bốp bốp ——” chốc lát lại tuôn ra tiếng tia lửa, Lý Đại Hải tự mình thật cẩn thận tiêu sái tiến vào nội điện.

“Hoàng Thượng ——” hần nhẹ giọng kêu lên.

“Chuyện gì?” Đang ở trên long án phê duyệt tấu chương Phong Thành Vũ cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Hiện tại đã canh hai ” Lý Đại Hải thốt lên thanh âm mình càng thêm nhẹ nhàng chậm chạp, hần nói: “Đêm nay ngài lật bài tử Lý Tiệp dư Phương Phỉ các “

Bên kia đã phái người lại đây hỏi vài lần, hần đều trả lời có lệ cho qua, nhưng Lý Tiệp dư này hiện tại đang có thánh sủng, Lý Đại Hải cũng không dám ngăn trở nhiều hơn, đành phải kiên trì tiến đến thông báo một tiếng.

“Trẫm còn không có xem xong tấu chương, người đi qua nói một tiếng, không cần chờ ” Phong Thành Vũ thần nhiên nói.

“Vâng” Lý Đại Hải cung kính đáp, nhưng hần cũng không có lập tức đi xuống, ngược lại đứng ở đó, dáng điệu do dự.

“Còn có việc?” Phong Thành Vũ hỏi.

Lý Đại Hải âm thầm cắn chặt răng, cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng nho nhỏ nói: “ Thái y viện bên kia truyền đến tin tức, Lý dung hoa Lang Huyền các thân thể dần dần tốt, chỉ cần điều dưỡng một tháng hơn là có thể hoàn toàn khang phục “

Tay Phong Thành Vũ phê tấu chương đột nhiên dừng một chút, hai tròng mắt tối đen chỉ một thoáng hiện lên một chút sâu thẳm gì đó mà ai xem đều không hiểu.

Lý Đại Hải nhìn Phong Thành Vũ không nói một lời, trong lòng không khỏi cực kỳ hối hận, đều do hần liều lĩnh, tự cho là hay đoán tâm ý Hoàng Thượng.

Ngay tại lúc hần sợ tới mức muốn quỳ xuống thỉnh tội, Phong Thành Vũ lại đột nhiên thần nhiên nói: “Đã biết “

Lý Đại Hải đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, hần cũng không dám đợi lâu, khom người nói: “nô tài cáo lui.”

Khom thắt lưng, cúi đầu, hần lui từng bước về phía sau, ngay tại lúc muốn rời khỏi nội điện, một thanh âm thần nhiên lại tràn ngập uy nghiêm đột nhiên vang lên: “Đem bách hoa tán đưa hai bình qua bên kia đi”

“Bách hoa tán” là cung đình bí dược, đối với việc xóa ứ liền sẹo có hiệu quả thần kỳ, toàn bộ trong hoàng cung nhiều nhất cũng bất quá chỉ có năm bình

Nghe vậy Lý Đại Hải thân mình càng khom.

Hắn rời khỏi Đường tâm điện, đứng ở dưới mái hiên khắc long vẽ phượng, gió đêm thổi qua một phát mới phát hiện đầu mình đầy mồ hôi lạnh, hắn vươn tay hướng về cách đó không xa nhẹ nhàng vung lên, một cái tiểu thái giám mười lăm sáu tuổi lập tức đặng đặng đặng chạy vội tới.

“Sư phó” hắn cọt nhả kêu lên.

Lý Đại Hải nâng chân lên đạp một cước vào mông không đến nơi đến chốn của hắn: “Lúc này bớt cọt nhả cho ta” hắn trừng mắt nhìn tiểu thái giám liếc mắt một cái xong, nói: “Người đi Phương Phi các thông truyền một tiếng, nói Hoàng Thượng tối nay ở ngủ lại Đường Tâm Điện “

“Vâng, sư phó” tiểu thái giám lên tiếng trả lời xong, xoay người liền đi hướng bên kia.

Lý Đại Hải nhìn hắn cùng cái bóng giống như con khỉ, không khỏi chớp mắt, một cái ý tưởng đột nhiên đập vào trong đầu.

Thôi, thôi, tốt xấu gì cũng kêu ta vài năm sư phó, cũng nên vì hắn tìm cái đường ra mới được. Hắn ngẩng đầu, nhìn trong trời đêm kia, vầng trăng đặc biệt sáng tỏ, sâu kín thở dài.

Lý Viên ở dưới sự chăm chút gấp gáp của Cẩm Tú, mỗi ngày đều ngoan ngoãn uống được canh đắng chết người mà Thái y kê cho, thân thể nàng vốn tốt rồi, còn thường thường vụng trộm chạy đến trong không gian đi ngắm ôn tuyền.

Kết quả không quá nửa tháng, nàng liền từ một Viên “Cải thìa” bệnh tật một lần nữa khôi phục thành Viên “Củ cải ” trong veo như nước

Trong nháy mắt thời gian bay qua, từ lúc thân thể Lý Viên kháng phục, thời gian cấm chường của nàng cũng đã kết thúc.

Chuyện thứ nhất sau khi được giải trừ là phải đi thỉnh an Hiền phi, sáng sớm hôm nay, Lý Viên sớm đã thức dậy rửa mặt chải đầu.

Nàng mặc kiện váy dài màu nguyệt sắc thêu hoa, tóc đen thùy dày rậm búi thành búi tóc thùy vân, một cái trâm ngọc trai cài nghiêng ở mặt trên, làm cho cả người nàng nhẹ nhàng khoan khoái hào phóng bên trong lại chứa một chút dáng vẻ tiểu nữ nhân hiểu phong tình.

“Ti thiếp Lý dung hoa tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương ngọc thể an khang” Lý Viên quỳ trên mặt đất cung kính bái, nói

“Lý muội muội, mau mời đứng lên” ánh mắt Hiền phi hơi hơi có ý bảo, Vu mama hầu hạ một bên bước lên phía trước vài bước nâng Lý Viên dậy, nàng cười nói: “Lý chủ tử, bệnh nặng mới khỏi, vẫn là mau mau đứng lên đi! Nương nương chúng ta từ lúc biết thân thể ngài không tốt, thật sự là lo lắng không yên, ngày thường cũng luôn nhắc đi nhắc lại, giờ thì tốt rồi! Xem ngài êm đẹp đứng ở đây, tâm của Hiền phi nương nương a cuối cùng cũng buông xuống!”

Lý Viên vừa nghe lại quỳ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn của nàng dường như hiện ra sự cảm kích mãnh liệt: “Nương nương yêu thương, ti thiếp làm phiền ngài lo lắng “

“Tốt lắm, tốt lắm” Hiền phi khéo miệng hơi gợi lên lộ ra thần sắc vừa lòng “Mau đứng lên đi! Cẩn thận bản thân thân mình “

Lý Viên vì tỏ “Thành ý” của mình cho nên hôm nay là vội đến, lúc này Chung Nguyên điện trừ bỏ chính nàng ngoài ra không còn có tần phi khác tiến đến, Lý Viên lẳng lặng đứng ở bên cạnh Hiền phi, bưng trà đưa nước, hầu hạ nàng rửa mặt dùng cơm, dáng điệu nhu thuận biểu lộ sự cảm ơn.

Trong lòng Hiền phi vừa lòng gật gật đầu nghĩ: Lý dung hoa này ngoài miệng tuy là im lìm, nhưng làm việc vẫn có chút thức thời .

Hướng hồ ngày ấy tại Lang Huyền các nàng cùng Hoàng Thượng rốt cuộc đã xảy ra cái gì, Hiền phi tự mình cũng có chút đoán đo không cho phép, lúc này tốt nhất vẫn là hết thấy như cũ.

Hiền phi cười hướng về Lý Viên bên cạnh nói: “Lý muội muội, hôm nay tới sớm, sợ vẫn là chưa dùng thiện đi! Ngồi xuống bồi bản cung dùng chút.”

Có cung nữ lập tức mang lên một bộ bát đĩa đặt ở mặt bàn, Lý Viên chỗi từ một phen, sau đó vẫn là ngồi xuống.

Đợi cho hai người dùng xong đồ ăn sáng sau đã là giờ thần hai khắc, Lý Viên bồi ở bên người Hiền phi nói nhỏ nhẹ, vừa nói chút chuyện phiếm một bên chờ chúng tần phi tiến đến thỉnh an.

Ngay tại lúc hai người cùng nói chuyện hoà thuận vui vẻ: ngự hoa viên có một gốc cây phần đường kim không biết tại sao cứ nhiên đồng thời mở ra hai đóa hoa màu sắc không đồng nhất, vẻ mặt Vu mama tươi cười đi tới, lớn tiếng bẩm: “Nương nương, đại công chúa điện hạ cầu kiến “

Hiền phi đang nói đùa thoáng cái khloe môi cứng đờ, sau đó lập tức lộ ra dáng điệu hân hoan vui mừng “Mau, mau làm cho nàng tiến vào “

Ngồi ở bên cạnh Lý Viên im lặng, chỉ thấy trong chốc lát, một cái tiểu cô nương thoát nhìn chỉ có khoảng bảy tám tuổi nháy mắt đã đi tới, nàng đứng ở phía trước ghế phượng của Hiền phi, cúi người bái chào nói: “Nhi thần Hoàn Châu tham kiến mẫu phi “

“Mau đứng lên đi!” Hiền phi cười nói, nàng hướng tiểu nữ hài nhi giơ tay ý bảo nàng đi qua.

“Tham kiến công chúa điện hạ” Lý Viên hướng về phía nàng thi lễ.

Bên cạnh Hiền phi giải thích: “Vị này là Lý dung hoa “

Tiểu cô nương thần nhiên nhìn mắt Lý Viên rồi mới chậm rãi vừa nhấc tay nhỏ bé vừa nói: “Dung hoa xin đứng lên “

Lý Viên đứng dậy xong mới tỉ mỉ đánh giá tiểu cô nương này một phen, chỉ thấy nàng mặc y phục công chúa gấm tơ vàng đỏ thẫm, nửa mái tóc dài búi thành búi tóc song nha kế, thân thể nhỏ gầy, khuôn mặt bình thường, bất quá là cái đứa bé nhỏ tuổi, lại khắp nơi học làm đại nhân, làm cho người ta nhìn thấy không khỏi có chút dở khóc dở cười.

“Đồ ăn sáng đã dùng qua sao? ... Thân thể có khỏe không? Cung nhân hầu hạ bên người có từng chậm trễ? ... Gần nhất học chút gì?” Hiền phi lăm nhăm căn vặn hỏi

“Đồ ăn sáng dùng qua... Thân thể an khang... Cung nhân kính cẩn... Gần nhất bắt đầu học tập ầu học ” đại công chúa chậm rãi đáp, không nhiều một câu cũng không thiếu một chữ hoàn toàn trả lời theo kiểu công thức hoá.

Lý Viên ở một bên nghe mẹ con này đối đáp, không biết tại sao cảm thấy có chút quái dị, nghĩ rằng: hai người này cũng quá xa cách một chút rồi!

Tĩnh an công chúa Phong Hoàn Châu, là đứa nhỏ duy nhất của đương kim hoàng thượng Phong Thành Vũ, ở trong tưởng tượng của Lý Viên nàng hẳn là một cái tiểu cô nương ngàn vạn sủng ái tập trung trên một thân, kiêu căng vô cùng, không nghĩ tới, hôm nay thấy, lại phát hiện tính cách nàng lãnh đạm, kiềm chế khoe khoang, hoàn toàn không giống một cái đứa nhỏ bảy tám tuổi.

Lý Viên đứng ở một bên, sợ nàng ở lại đây gây trở ngại cho mẹ con này nói chút lời tri kỷ, nàng nói với Hiền phi: “Công chúa đến thăm nương nương, lúc này ti thiếp sẽ không quấy rầy, xin cho ti thiếp cáo lui “

Hiền phi gật gật đầu cười nói: “Cũng tốt, người bệnh nặng mới khỏi vẫn là mau một chút trở về nghỉ ngơi đi! Vu mama, người thay bản cung đưa đưa Lý muội muội “

Lý Viên thi lễ đối với Hiền phi, và đại công chúa xong, mới khom người đi ra khỏi Chung Nguyên điện.

“Mama đừng bước...” Ngoài cửa điện, Lý Viên cười nói.

“Lý dung hoa, đi thông thả” Vu mama hé ra nét mặt già nua cười như đóa hoa, vừa thấy biết là tâm tình vô cùng tốt.

Ánh mắt Lý Viên nhẹ nhàng nhú lại, khuôn mặt nhỏ nhắn như vòng tròn lập tức lộ ra sự cảm khái tràn đầy, nàng nói: “Bản thân ta sau khi tiến cung vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy Tĩnh an công chúa đó! Hôm nay vừa thấy quả thật là thiên chi kiêu nữ, kim chi ngọc điệp a!”

Lời này của Lý Viên là nói đến chỗ ngửa trong lòng Vu mama, giọng nàng lập tức mang đặc ý nói: “Công chúa chúng ta là đứa nhỏ duy nhất của Hoàng Thượng, quý giá vô cùng, tự nhiên là ngàn sủng vạn yêu, càng thêm khó kiếm là công chúa điện hạ tính tình hiền hậu, cũng không thị sủng mà kiêu, ngay cả Hoàng Thượng đều nói nàng “Trình tình nhu an” là một đứa nhỏ rất tốt “

Vu mama mặt mày hớn hở, hận không thể xé miệng nhét đầy lời khen, Trên mặt Lý Viên mềm mại lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng phụ họa phát ra thanh âm than thở sợ hãi cùng tiếng ca ngợi.

Sau khi kết thúc một chút người khoe ta cũng khoe, Lý Viên nhờ cánh tay Cẩm Tú đỡ về tới Lang Huyền các.

“Tình an công chúa kia thật sự tốt như vậy sao?” Cẩm Tú đem trâm ngọc trai trên đầu Lý Viên gỡ ra, nhẹ nhàng thay nàng xoa da đầu.

“Đúng, nơi đó lại mạnh một ít” Lý Viên thoải mái hừ một tiếng, đây là do một tháng tóc đều là buông thả, hôm nay lại búi tóc, làm cho da đầu đều đau.

“Là tiểu cô nương rất ổn trọng” nghe xong câu hỏi Cẩm Tú, Lý Viên cẩn thận suy nghĩ xong còn nói thêm: “Bất quá cùng Hiền phi nương nương thoạt nhìn không quá thân thiết “

“Chuyện này nô tỳ thật sự có nghe Xuân hoa nói qua: đại công chúa thuở nhỏ liền ôm đến “Tây lục cung” là do mama chuyên môn giáo dưỡng hầu hạ lớn lên, ngày thường cũng không thường đến Chung Nguyên cung đi lại “

Hóa ra là như vậy a! Lý Viên bỗng nhiên bừng tỉnh. Người với người trong cuộc sống đều là cần liên thông trao đổi, cho dù là mẹ con thân sinh nếu không thấy mặt, khó tránh khỏi cũng sẽ không có điều mới lạ.

Cho nên nói tạo thành kết quả quả nhiên là cung quy “Tàn khốc” sao? Nàng đầu đầy hắc tuyến miên man suy nghĩ: “Nếu ta vừa mới sinh hạ đứa nhỏ liền bị người khác ôm đi như vậy, tuyệt đối sẽ cùng hắc liên mạng.”

Suy nghĩ như vậy, nàng sẽ không ngăn cấm trong tâm nổi lên đồng tình đối với Hiền phi

Nữ nhân trong cung này, người nào cũng đều có nỗi khổ a!

Chương 10: Gió nổi lên

Thời gian trôi mau chỉ giây lát đã chạy xa, màu vàng của mùa thu không nhanh không chậm từ từ đi vào nhân gian.

Một ngày, sau khi Lý Viên rửa mặt chải đầu tốt theo ý tứ Cẩm Tú thay một thân váy mới làm màu xanh ngọc thêu đôi cành hoa

“Hôm nay không khí không thể so với vài ngày trước đó” Cẩm Tú ở một bên chải nhải lẩm bẩm nói “Qua đêm sáng sớm là rất dễ dàng bị nhiễm lạnh, chủ tử, ngài vẫn là đem áo choàng nhỏ lông chim trả rải hoa mặc vào đi!”

Lý Viên không để ý nàng, tự thân lấy một đôi khuyên tai lưu ngân châu hoa từ trong hộp trang sức hộp mang ra theo vào, những lời này nàng từ sáng sớm nàng đã nghe không dưới mười lần, ở trong lòng ai oán thở dài xong nàng nói: “Cẩm Tú, người như vậy giống như gắn vào thời kỳ tiền mãn kinh nga!”

Đang ở búi tóc oản ké cho nàng Cẩm Tú nghe vậy lập tức về mặt nghi hoặc một chút nói: “Cái gì là thời kỳ tiền mãn kinh? Là chỉ ngày hội gì sao?”

Lý Viên gắt gao cắn môi cố gắng đình chỉ xúc động muốn cười một chút, nàng làm bộ như không có việc gì nói: “Thời kỳ tiền mãn kinh: chỉ là một đoạn ngày mà trong cuộc đời một nữ nhân đều phải trải qua, nữ nhân ở mấy ngày này, tính tình trở nên cực kỳ nóng nảy, luôn lo lắng này, lo lắng kia, vẫn là biến cực kỳ lải nhải, một câu lặp lại không ngừng nhiều lần, càng đáng sợ là ——” Lý Viên quay đầu một chút, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng ánh mắt Cẩm Tú.

Cẩm Tú không khỏi khản trương nuốt nuốt nước miếng

“Nàng bắt đầu trở nên dễ quên, đầu tiên là không thể nhớ tiện tay vớt cái gì đó, dần dần bắt đầu dễ nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước kia, cuối cùng ——” Lý Viên nhanh nắm chặt tay Cẩm Tú nói từng chữ từng chữ “Nàng ngay cả thân nhân mình cũng đều không nhớ rõ “

“Chủ tử... ..” vẻ mặt Cẩm Tú tái nhợt lung lay sắp xỉu, chủ tử vừa rồi nói tình huống gần nhất của nàng không phải giống nhau sao? Nói khó nghe là nàng đã đến cái gọi là “Thời mãn kinh” này sao?

Như vậy mình vô dụng như vậy sao còn có thể hầu hạ chủ tử a! Nghĩ đến đây Cẩm Tú không khỏi nước mắt rơi như mưa.

“Cẩm Tú ngoan, chớ khóc, chớ khóc” vẻ mặt Lý Viên là bất luận người biến thành cái dạng gì ta đều đã kiên định ở cùng người cùng một chỗ.

“Chủ tử ——” Cẩm Tú ký đau thương lại cảm động kêu lên.

“Bất quá muốn bình an vượt qua thời kì này cũng có biện pháp ” Mắt Lý Viên mở to cầu nhau nói.

“Cái gì, biện pháp gì?” Cẩm Tú kích động bắt tay Lý Viên, giống như là nắm cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

“Đầu tiên, người phải để tâm tính bình thản không cần luôn nơm nớp lo sợ, thần hồn nát thần tính. Thứ hai, người phải chú ý cùng một câu trăm ngàn lần không cần lặp lại lần thứ hai, cuối cùng là” Lý Viên hơi vung tay lên nói: “Trở về dùng một ly cúc hoa thêm chút mật ong, trước lúc đi ngủ mỗi đêm, an thần lại dưỡng nhan.”

Cẩm Tú chớp chớp hai mắt ướt át, chần chờ hỏi: “Như vậy có thể chữa khỏi sao?”

“Cẩm Tú” Lý Viên sắc mặt nghiêm túc quơ quơ ngón trở trắng noãn: “Thời kỳ mãn kinh cũng không phải một loại bệnh, không tồn tại vấn đề chữa khỏi hay trị không hết gì, nó phổ biến sẽ phát sinh ở nữ nhân sau khi tuổi bốn mươi năm mươi về sau, chính là không biết vì sao người có chút hơi sớm mà thôi “

Cẩm Tú nghe mới có chút yên tâm xuống, thềm hạ quyết tâm nhất định phải nghe lời chủ tử nói, đem “Thời mãn kinh” gì này chữa gấp cho khỏi.

Lý Viên nhìn cúi đầu vẻ mặt đau kịch liệt Cẩm Tú, run rẩy thân mình, xuyên qua gương Thanh Đồng khắc hoa có thể nhìn rõ ràng đến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng nhất là cổ và hai gò má.

Ai! Nàng ở trong lòng đều đắc ý nghĩ —— ta thật đúng là một nữ nhân có văn hóa a!

Thành công lừa dối Cẩm Tú xong, cũng đến lúc đi cấp Hiền phi thỉnh an.

Lý Viên mang theo tâm tình sung sướng đi tới Chung Nguyên cung chính điện.

“Nô tài chúc mừng Lý chủ tử!”

Lý Viên sững sốt thật lớn, kinh ngạc nhìn Vu mama đứng ở bên ngoài cửa điện khom người.

“Mama làm cái gì vậy?” Trong lòng Lý Viên run lên, trên mặt lại càng thêm ôn hòa, nàng tự mình đỡ cánh tay Vu mama cười nói: “Mama chính là người bên cạnh Hiền phi nương nương, vạn vạn lần không nên như vậy “

Vu mama cười gật đầu, nói có thâm ý: “Lý chủ tử đối với Hiền phi nương nương có lòng cung kính, nương nương trong mắt đều nhìn thấy”

Lý Viên không biết lời này của nàng là có ý tứ gì, cũng không dám tùy tiện trả lời, chính là cười kính cẩn nghe theo.

Vu mama không đợi Lý Viên suy nghĩ sâu xa liền cấp tiểu thái giám bên cạnh cái ánh mắt, tiểu thái giám thấy thế thông minh la lớn: “Lang Huyền các —— Lý dung hoa đến “

Lý Viên lập tức dừng lại toàn bộ tinh thần, nhắc chân đi vào trong điện.

“Ti thiếp Lý thị gặp qua Hiền phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế” Lý Viên bái trên mặt đất cung kính hành lễ nói

“Lý muội muội mau mời đứng lên” Hiền phi ngừng nói giỡn cùng với tần phi, nhìn Lý Viên quỳ trên mặt đất ôn nhu nói.

Lý Viên nghe vậy đứng lên, vừa mới tiến một bước vào cửa điện nàng cũng phát hiện, hôm nay này trong Chung Nguyên điện không khí rất là bất thường, giống như mỗi người đều cố ý đè nén vui mừng.

“Nếu, Lý muội muội cũng đến, vậy bản cung nói đi!” Hiền phi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà xanh trong tay

Không khí nội điện chợt nóng lên, Lý Viên thậm chí có thể rõ ràng nhìn đến trong mắt chúng tần phi kia một ngọn lửa thiêu đốt

“Mọi người đều biết, Thái Hậu tháng hai năm nay đi Ngũ đài sơn lễ Phật cho đến nay, tính ngày cũng sắp có nửa năm hơn, Hoàng Thượng chỉ hiểu, không đành lòng Thái Hậu vất vả, vài ba lần muốn đón Thái Hậu hồi cung, nhưng mà Thái Hậu thật tâm hướng Phật, lần nữa ở đến hiện tại.” Hiền phi chậm rãi ôn nhu nói “Hoàng Thượng nửa tháng trước phái Đại Tư Mã đích thân đi mời, rốt cục đã khuyên được Thái Hậu, Hoàng Thượng mừng rỡ, lúc này quyết định muốn đến Nam Dương chào đón”

Nam Dương là thành từ ngũ đài sơn trở lại kinh thành nhất định sẽ đi qua.

Lý Viên nghe đến đó, cảm thấy đã có chút sáng tỏ, chuyến này lúc từ kinh thành đến Nam Dương đi lại cũng cần không ít ngày, Hoàng Thượng xuất hành, trừ bỏ văn võ bá quan bên ngoài, làm sao có thể thiếu hậu cung xinh đẹp làm bạn đâu!

“Chỉ sợ hiện tại mỗi người đều ở đánh chú ý này!” Nàng ở trong lòng có chút buồn cười nghĩ, bất quá nhớ lại một chút nét mặt Vu mama vừa rồi như cúc hoa già nua.

Tâm can lập tức run lên, không! Sẽ không như nàng tưởng đi!

Mặc kệ trong lòng Lý Viên một phen sóng cuộn biển gầm như thế nào, Hiền phi vẫn như trước không nhanh không chậm nói: “Hôm qua nội vụ phủ truyền ý chỉ lại đây, Hoàng Thượng lần này điểm tổng cộng năm vị tần phi tùy thị, mà năm vị này a! Có hai vị là từ Chung Nguyên cung ta”

Tiếng nói Hiền phi vừa dứt, nội điện lập tức vang lên thật nhiều tiếng nói kịch liệt thanh âm hỗn hển, mỗi người đều giống như sói đói, ngóng trông tên mình từ trong miệng Hiền phi phun ra.

“Nương nương tốt của chúng ta a!” Khổng Tú Dung đầu tiên không nín được, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng bởi vì kích động mà hiện ra một chút phấn hồng “Ngài mau nói cho bọn thiếp nghe a!”

“Đúng vậy... .. Đúng vậy... Nương nương... .. Nương nương...” Chúng tần phi mỗi người một tiếng đồng loạt reo lên.

“Tốt lắm, tốt lắm, xem các người gấp gấp kìa” Hiền phi làm bộ như bất mãn trừng mắt nhìn các nàng liếc mắt một cái, lập tức cười nói: “Năm người là: Liễu quý phi, An tần, Nam Cung chiêu nghi, còn có a... ..” Nàng cố ý kéo dài thanh âm nói: “ Chung Nguyên cung chúng ta Khổng dung hoa cùng —— Lý dung hoa “

Hiền phi vừa dứt lời, vô số ánh mắt như lưỡi kiếm lả tả bay về hướng Lý Viên cùng Khổng Tú Dung.

Khổng Tú Dung sợ ngây người, cơ hồ đều không thể tin được lỗ tai mình, chỉ thấy nàng hai tay che ngực mình về phía sau lui từng bước

Miệng nàng nhỏ nhắn như anh đào khép mở không ngừng than thở, ta phải tùy thị Hoàng Thượng, ta phải tùy thị Hoàng Thượng.

Lý Viên cũng là sợ ngây người, nàng không nghĩ tới Phong Thành Vũ thật sự điểm nàng cùng đi.

Xem hai nàng có bộ dạng kinh ngạc, một cái ngây người như gỗ, các vị tần phi đã sớm rơi vào ca đấm chua không khỏi lại bắt đầu một vòng các giọng điệu chua như dấm.

Lý Viên nghe từng lời từng câu không có ý tốt, không khỏi ở trong lòng cười khổ một tiếng, nàng thật sự không nghĩ đi a!

Mặc kệ Khổng Tú Dung hưng phấn như thế nào, mặc kệ Lý Viên không muốn như thế nào, cũng không quản các vị tần phi không đi cầm khăn tay của mình như thế nào.

Hoàng Thượng thánh mệnh đã hạ, việc này chắc chắn không thể sửa đổi.

Có chút hốt hoảng trở lại Lang Huyền các, Lý Viên đặt móng an vị ở tại giường lớn khắc hoa. Một bên Cẩm Tú lo lắng tiến lên khẽ gọi: “Chủ tử?”

Nếu lúc trước nghe được Lý Viên có thể tùy thị hoàng giá, Cẩm Tú đã sớm nhảy cao ba thước, nhưng hiện tại, chỉ cần nàng nghĩ đến hai cái dấu tay đen thui trên cổ Lý Viên kia cùng với việc nằm ở trên giường vô thanh vô tức ba ngày, nàng làm thế nào đều cao hứng không nổi.

“Là phúc không phải họa là họa tránh không khỏi” Lý Viên thì thảo lẩm bầm.

“Ngày Hoàng Thượng thánh giá khởi hành định sau mười ngày, trong khoảng thời gian này người phải ước thúc người chúng ta thật tốt, hiện tại trong hoàng cung này không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm đâu! Nhất định phải cẩn thận chút!” Nếu sự tình đã thành kết cục đã định, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng.

Lý Viên nhìn vẻ mặt Cẩm Tú vẫn lo lắng, không khỏi cười cười an ủi nàng: “Hoàng Thượng nếu muốn thu thập ta, đã sớm làm “

“Nhưng là... ..” Thiên uy khó dò a!

“Tốt lắm người xem người, điểm thứ nhất ức chế “Thời mẫn kinh” là cái gì người đã quên!” Lý Viên oán trách nói: “Chúng ta có thể hưởng phượng hướng tốt suy nghĩ một chút, có thể đi ra một chuyến nghĩ đến cả đời cũng không có thể đi ra khỏi hoàng cung, vô luận nghĩ như thế nào đều là một chuyện tốt đi!”

“Là, là, là là chuyện tốt” Cẩm Tú trong lòng lo lắng, trên mặt nhưng cũng lộ ra biểu tình vui vẻ.

“Hắn vì sao điểm ta cùng đi đâu?” Đêm dài tĩnh lặng lúc cuộn mình ở ổ chăn Lý Viên vắt hết óc nghĩ đáp án

Nói thật, nàng cũng không phải rất hận Phong Thành Vũ, chuyện ngày đó, Lý Viên suy nghĩ vô số lần.

Nhưng lấy ánh mắt một người thời đại này xem: sai đều là nàng Lý Viên.

Một cái tàn phi, không tài, không sắc, gia thế không thể thấp hơn, người ta Hoàng Thượng có lòng từ bi ngủ với người một đêm, người hẳn phải cảm kích đầy nước mắt khấu tạ hoàng ân a! Nhưng Lý Viên lại ghét bỏ kỹ thuật người ta kém, lại mắng chửi người ta ghê tởm, cái này nếu mang tới thế kỷ hai mươi mốt cũng chắc chắn đủ để đôi bên ầm ỉm đòi lý hôn.

Cho nên, Phong Thành Vũ muốn bóp chết nàng một chút cũng không kỳ quái.

Hơn nữa trọng yếu nhất là nàng đến bây giờ cũng còn chưa có chết, mấy ngày dưỡng bệnh Lý Viên từng vô số lần nghĩ tới có một thái giám mặt gầy dài bụng cái khay gỗ lim, cười nói hòa ái dễ gần với nàng: “Nương nương, chúng ta phụng mệnh lệnh Hoàng Thượng đưa cho ngài!”

A di đà phật, tha thứ cho nàng suy nghĩ lung tung đi!

Cho nên, Lý Viên ngằm cắn cắn góc chăn: người đã muốn lưu lại mạng nhỏ của ta đến hiện tại, hẳn là sẽ không lại đột nhiên thu trở về chứ!

A di đà phật, tha thứ cho việc nàng rất sợ chết đi!

Người ta đáp ứng qua ba ba, mẹ, như tiểu Cường mạnh mẽ vậy, kẹp không trúng, đập không bể, nấu không chết kiên cường mà sống sót a!

6. Chương 11-12

Chương 11: Khởi hành

Kiến võ năm thứ mười sáu ngày mùng tám tháng chín, hoàng đế Phong Thành Vũ vì nghênh đón Thái Hậu hồi cung khởi giá đến Nam Dương.

Ngày này, giờ dần vừa qua khỏi, Lý Viên cũng đã ăn mặc đầy đủ thỏa đáng, đầu tiên là nàng đem cung nhân làm việc trong Lang Huyền các đều kêu đến, tinh tế dặn một lần, sau đó lại đi Chung Nguyên cung hướng Hiền phi nương nương thỉnh an.

Trong lúc Hiền phi khuyên bảo một phen cùng ánh mặt phẫn hận của chúng tần phi, Lý Viên rốt cục đã lên xe ngựa đi Nam Dương.

“Khổng muội muội, người làm sao vậy?” Lý Viên tiến đến vào trong xe ngựa liền thấy Khổng Tú Dung nửa nằm nửa ngồi tựa vào vách trong xe, thần sắc mệt mỏi.

Khổng Tú Dung cố gắng mở khoe môi không có chút huyết sắc, lộ ra một chút cười lạnh oán độc: “Không đối gạt tỷ tỷ, Tú Dung là do các bọn tiểu nhân lòng dạ hiểm độc thối rửa bỉ ổi hạ được “

Lý Viên vừa nghe xong không khỏi chấn động, nàng ngồi vào bên cạnh Khổng Tú Dung, quan tâm nói: “Khổng muội muội người không sao chứ? Cần truyền Thái y sao?”

“Tỷ tỷ yên tâm” Khổng Tú Dung trên mặt hiện ra bộ dáng đắc ý, trả lời một nẻo nói: “Tú Dung mới không giúp tiện nhân kia thỏa mãn “

Lý Viên nghe xong lời Khổng Tú Dung nói biết nàng không muốn nói tử tử, cũng không có hỏi nhiều.

Từ khi biết tin tức phải đi Nam Dương sau, Lý Viên cẩn thận, đóng cửa từ chối tiếp khách thì Khổng Tú Dung “Tú Vân Trai” lại bất đồng, người đến người đi như nước chảy.

Tục ngữ nói tốt nhất là nhắm vào chim đầu đàn, cái này không phải là làm cho người ta có cơ hội sao! Một bên Lý Viên ở trong lòng âm thầm thấy mình may mắn “Sớm chuẩn bị”, một bên quay đầu nói với Cẩm Tú: “Đi đem hai bình bảo tham hoàn của chúng ta mang theo lấy ra “

Cẩm Tú đáp ứng “Vâng” sau đó liền mở chiếc hòm tùy thân bằng gỗ lim khắc hoa Bát Bảo loại nhỏ

Lý Viên vừa cười vừa nói với Khổng Tú Dung: “Bảo tham hoàn này là làm từ nhân sâm, lộc nhung, hoàng tinh, tử nhĩ... được liệu cao cấp chế thành, đối với bổ huyết dưỡng thần hiệu quả trị liệu có không sai, hy vọng có thể giúp được chút gì cho muội muội”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Khổng Tú Dung cười gật đầu, ánh mắt nhìn Lý Viên không khỏi nhiều nhu hòa một chút.

Ngay tại lúc Lý Viên bên này cùng Khổng Tú Dung nói chuyện câu được câu không, bên ngoài đột nhiên vang lên từng đợt tiếng hoan hô như trời long đất lở.

Lý Viên khó nén tò mò trong lòng, nàng vươn tay nhẹ nhàng đem cửa kính xe khắc hoa lan đẩy ra một khe hở nhỏ tinh tế.

Chỉ thấy ở phía sau một loạt quan binh sắp xếp tay cầm trường thương, là vô số vẻ mặt dân chúng kích động, hoan hô nhảy nhót. Bọn họ từng bước từng bước vươn cổ thật dài biểu tình vô cùng thành kính, vô cùng kính sợ nhìn đoàn xe ngựa sắp xếp thật dài này.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế “

Không biết là ai xé cổ họng hô một câu như vậy, kết quả chỉ thấy toàn bộ ngã tư đường vô luận già trẻ trai gái đều đồng loạt quỳ rạp xuống đất, tiếng vạn tuế vang khắp đất trời như âm thanh núi lở.

Lý Viên khiếp sợ nhìn hết thấy trước mắt, lần đầu tiên có một loại mãnh liệt cảm giác mình đang ở trong “xã hội phong kiến cổ đại “

“Tỷ tỷ ——” thanh âm Khổng Tú Dung dồn dập vang lên ở bên tai “Mau mau đem cửa sổ khép lại, xuất đầu lộ diện như vậy còn có thể thống gì”

Lý Viên cả kinh, nghe lời đem cửa sổ đóng lại, nàng quay đầu ngược lưng cười nói với Khổng Tú Dung: “Đều do ta mất quy củ “

“Trường hợp như vậy rất nhiều người cả đời cũng không chắc gặp được, tỷ tỷ tò mò muốn nhìn một cái cũng là chuyện thường tình” Khổng Tú Dung mang theo miệng giáo huấn nói “Nhưng chúng ta là nữ nhân của bệ hạ, ngay cả một sợi tóc cũng đều là quý giá, há có thể làm cho nhóm dân đen này nhìn”

Lý Viên sững sốt, nàng không nghĩ tới trong lòng Khổng Tú Dung lại nghĩ như vậy.

Cái loại cao ngạo cùng khinh thường lộ ra từ trong xương này của nàng đối với dân chúng ngoài cửa sổ, làm cho Lý Viên cảm thấy thực không thoải mái.

“Ta xem sắc mặt muội muội không tốt lắm, vẫn là bớt nói một chút nghỉ ngơi nhiều chút đi!” Dung chạm vào lòng, Lý Viên đáp lời, trên mặt liền nổi lên thần sắc thản nhiên.

Khổng Tú Dung chỉ cho là nàng ngại mình xen vào việc của người khác, không khỏi thầm nghĩ: “Không phân biệt tốt xấu không nhìn được người ta tốt tâm, quả nhiên là người đi ra từ cửa nhỏ nhà nghèo, một chút đều không có tiền đồ “

Trong nháy mắt chút tình nghĩa vì vừa mới tặng hai bình “Bảo tham hoàn” kia tan theo mây khói, trong xe đồng thời lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Cầm Tú nhìn chủ tử nhà mình trên mặt thản nhiên, nhỏ giọng nói: “Chủ tử sáng sớm dậy, còn không có dùng thiện, chắc là đói bụng đi!” Nàng vừa nói vừa từ trong hòm Bát Bảo xuất ra cái hòm dài bằng tử đàn mộc, lấy ra bên trong một cái đĩa bánh táo, một cái đĩa bánh hạt dẻ một cái đĩa mứt bạch quả, một cái đĩa mứt hoa quả ngào đường, lại từ túi nước da trâu đổ ra bát trà xanh.

“Chủ tử, ngài dùng một ít đi!” Cầm Tú sau khi nói xong, lại xoay người đối nói với Khổng Tú Dung bên kia: “Mứt hoa bạch quả cùng mứt hoa quả ngào đường, là nô tỳ tự mình làm , mặc dù kém tinh xảo so với đồ ăn ngự phòng, nhưng cũng coi như đặc sắc, Khổng chủ tử nếu là không chê, không ngại đến cùng nhau dùng chút “

Lý Viên nghe được lời Cầm Tú, biết nàng là vì tốt cho mình, liền cũng nói theo: “Khổng muội muội nếu còn chưa dùng bữa, liền cùng nhau ăn chút đi!”

“Làm người tốt đâu!” Khổng Tú Dung ở trong lòng cười lạnh một tiếng, “Không được!” Nàng khoát tay chặn lại, sắc mặt hiện lên một cỗ khinh miệt ” ta thân thể không khỏe, cũng không thèm ăn “

Lý Viên thấy thế cũng không bắt buộc, nghĩ rằng: người không ăn a rất tốt.

Ăn xong điểm tâm, một hàng xa giá đã ra Tuyên võ môn, Lý Viên ngồi ở trong xe, bốn phía trừ bỏ tiếng vó ngựa đập lộc cộc cùng tiếng bước chân ngựa lâm quân đều nhịp rớt cuộc nghe không được thanh âm khác.

Lý Viên cầm lấy một quyển “Đại Chu lãnh thổ đồ” hưng trí bừng bừng muốn tìm ra vị trí cụ thể Nam Dương.

Về mặt Khổng Tú Dung vẫn như cũ tái nhợt tiêu tụy, nàng xem thấy Lý Viên ngồi ở bên kia tinh thần sáng láng. Trong lòng không khỏi nổi lên phần hận.

“Dựa vào cái gì?” Nàng gắt gao nắm chặt ngón tay mảnh khảnh của mình, tức giận nghĩ: “Dựa vào cái gì hai người cùng đi Nam Dương, mình bị tiện nhân hạ được, mà nàng lại êm đẹp ngồi ở kia “

Lý Viên này muốn tài không tài muốn sắc vô sắc, vừa không thông minh cũng không khiến người thích.

Nhưng là Hoàng Thượng lại dám điểm nàng đi theo đến Nam Dương, một đoạn ngày trước sinh bệnh còn phải ngự y ngày ngày bắt mạch.

Cái nữ nhân bình thường đến cực điểm như vậy, dựa vào cái gì so sánh cùng dung mạo xinh đẹp tràn đầy tài nghệ như mình.

Tọa ở bên cạnh Lý Viên tất nhiên là không biết trong lòng Khổng Tú Dung kia đang “Phẫn hận” .

Nếu biết đến nói nàng chắc chắn cười nói với Khổng Tú Dung: “Muội muội ~ ngài là bị kẻ được phá hư đầu óc đi! Có năng lực thì đi đối phó với Liễu quý phi, An tần, cùng Nam Cung chiêu nghi đi a! Tốt nhất đem mấy cái này đều biến thành đi không được, bên cạnh người hoàng thượng không phải chỉ còn lại có mỗi một mình người thôi sao!

Trải qua ngày đầu tiên khó chịu, ở hành trình kế tiếp hai người cũng luôn thản nhiên .

Lý Viên vẫn thành thật ngây ngốc ở trên xe ngựa, mà Khổng Tú Dung tại lúc thân thể đỡ hơn, liền khẩn cấp đi xe ngựa Liễu quý phi, đêm đó cũng không có trở về.

Chiếc xe ngựa này thật có tác dụng cho đường dài, ở trong mắt Lý Viên xem như là phòng xe cực kỳ hiện đại xa hoa.

Không chỉ có giường cùng bàn nhỏ uống trà, mà có bếp bực có thể nấu nước đều có, mỗi khi Lý Viên uống nước trà Cẩm Tú phao chế đều kim lòng không đậu ca ngợi : “Chiếc xe ngựa này hệ thống giảm xóc làm cũng thật tốt!”

Cứ như vậy một đường đi tới, suốt hai mươi lăm ngày, bọn họ rốt cục đến Nam Dương thành.

“Chủ tử, chúng ta đến” ngoài cửa sổ xe một cái tiểu thái giám nhẹ giọng kêu.

Cẩm Tú trước xuống xe ngựa đối với tiểu thái giám này hỏi: “Tiểu Hỉ Tử, chủ tử chúng ta trụ ở địa phương nào có từng hỏi thăm qua”

“Cô cô yên tâm” Tiểu Hỉ Tử cười hớ hớ nói: “Nô tài đều hỏi thăm tốt rồi, chủ tử chúng ta trụ là trong hành cung Nam Dương- Hi Hòa viện” .

Cẩm Tú gật đầu, lại lo lắng dặn dò: “Chủ tử lần này liền dẫn theo hai chúng ta đi ra, người nên tỉnh táo, thay chủ tử xem nhiều, nghe nhiều,”

“Vâng vâng” Tiểu Hỉ Tử gật đầu, bộ dáng trung thành và tận tâm.

“Cẩm Tú” Lý Viên trong xe khẽ kêu một tiếng.

Cẩm Tú vội vàng nói: “Chủ tử ngài chờ, để cho xe ngựa trực tiếp tiến vào sân chúng ta trụ”

Đợi cho có một khắc chung không sai biệt lắm, ngồi ở trong xe Lý Viên bỗng nhiên cảm thấy toa xe nhoáng lên một cái, lập tức không hề động đậy.

Nàng thở dài một hơi, nghĩ rằng: “Vậy là cuối cùng đã đến “

Một bên Cẩm Tú nói “Chủ tử, nô tỳ đã phân phó Tiểu Hỉ Tử đi sửa sang lại hành lý, ngài một đường một nhọc vẫn là đi phòng ngủ trước nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

Lý Viên nghe vậy gật đầu, xe ngựa này dù là thoải mái cũng không mềm mại như giường thêu a!

Cố gắng không nhìn ngắm cái gọi là “Hi Hòa viện” Lý Viên do Cẩm Tú hầu hạ sơ lượt rửa mặt chải đầu xong, liền khẩn cấp hướng trên giường nằm xuống, dùng sức xương cốt của chính mình đã sớm đau nhức không thôi.

Lý Viên ngủ thẳng đến giờ Thân canh ba mới tỉnh lại.

Ăn qua bữa tối xong, vô luận thân thể hay là tinh thần đều khôi phục chút ít Lý Viên đem Tiểu Hỉ Tử kêu lại đây.

“Mọi thứ của chúng ta đều an trí tốt?” Nàng hỏi.

“Hồi chủ tử, đều an bài tốt lắm” Tiểu Hỉ Tử cung kính trả lời.

“Hoàng Thượng nơi đó ——?”

Tiểu Hỉ Tử biết Lý Viên là có ý tứ gì, việc nói “Thánh Thượng vừa đến hành cung liền triệu kiến mấy người Du Trung Tắc thành thủ Nam Dương, Kim Đại Chiêu Khiển thị vệ doanh tổng lĩnh, Triệu Đông Hải và Đặng Kỳ Nhân Văn hoa các học sĩ, bây giờ còn ở Thiên cơ điện nghị sự “

Lý Viên kinh ngạc nhìn liếc mắt Tiểu Hỉ Tử một cái, nàng thật không ngờ tiểu thái giám tài hoa này đến Lang Huyền các không lâu cư nhiên có thể hỏi thăm ra nhiều chuyện như vậy.

Tiểu Hỉ Tử cũng biết mình là người mới, còn không chiếm được coi trọng cùng tín nhiệm, cho nên cố gắng gấp đôi muốn cho chủ tử nhìn đến bản sự của hắn

“Ân” Lý Viên gật gật tỏ vẻ biết.

Nàng lại hỏi: “Liễu quý phi nương nương các nàng bị an bài ở đâu ?”

“Hồi chủ tử nghe nói: Liễu quý phi ở tại “Thanh tuyết uyển”, An tần ở tại “Chỉ lan viện”, Nam Cung chiêu nghi ở tại “Trích tinh cư” Khổng dung hoa bởi vì được quý phi nương nương yêu thích liền cùng nhau trụ vào Thanh tuyết uyển “

“Là như thế này a!” Lý Viên dường như có chút dăm chiêu gật đầu.

Đợi Tiểu Hỉ Tử đi xuống xong, Cẩm Tú lại đây hồi báo nói: Nam Dương hành cung bên này phái hai cái thô sử ma ma, hai cái thô sử nha hoàn, hai cái tiểu thái giám, một cái cung nữ tiến đến hầu hạ.

“Đây không thể so ở Lang Huyền các chúng ta” về mặt Lý Viên nghiêm túc nói với Cẩm Tú nói: “Người đem vài người này xem kỹ cho ta, trừ người cùng Tiểu Hỉ Tử bên ngoài ra, bất luận kẻ nào cũng vậy, không được truyền gọi thì không được đi vào trong phòng “

“Nô tỳ hiểu được” Cẩm Tú gật đầu đáp.

Buổi chiều, Lý Viên tựa nửa người vào gối mềm, có chút xuất thần nhìn ngọn nến chỉ hơi hơi lay động trên bàn gỗ tử đàn kia.

Thật lâu sau, nàng mới sâu kín thở dài, vô cùng ai oán than thở nói: “Hy vọng việc này hết thủy thuận lợi a! Viên Viên ta, thật muốn hoàn hoàn chỉnh chỉnh đi ra lại hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở về đâu!”

Chương 12: Quý Phi

Lý Viên ở lại “Hi Hòa viện” là nằm hướng tây bắc điện ở góc cuối cùng Nam Dương hành cung, diện tích tương đương gấp hai ba lần Lang Huyền các hơn nữa phong cách cổ xưa âm u, làm cho Lý Viên rất là vừa lòng.

Đến hành cung ngày hôm sau Lý Viên sang sớm liền đứng lên rửa mặt chải đầu trang điểm.

“Chủ tử hôm nay liền mặc cái váy gấm màu đỏ như ý thêu hoa rải rác đi!”

Lý Viên nhìn xiêm y Cẩm Tú giơ lên, có chút khó xử nhíu mày: “Cái này rất rực rỡ!”

“Không rực rỡ, không rực rỡ” Cẩm Tú khuyên nhủ “Làn da chủ tử trắng như sữa có thể áp chế màu sắc này”

Lý Viên ngày thường ăn mặc bình thường đều lấy quần áo trắng, vàng, xanh lam, cùng một ít màu sắc hơi u tối làm chủ đạo, rất ít mặc cái gì màu đỏ tía.

“Vậy trên thân lại mặc tiểu giáp màu trắng đi!” Lý Viên lo lắng xong vẫn là đáp ứng.

Không bao lâu, có tiểu thái giám đưa đồ ăn sáng tới, Lý Viên liền ăn bánh bột đậu hỗn hợp uống một chén cháo gà tơ.

“Nên đi cấp quý phi nương nương thỉnh an !” Lý Viên lau khóe miệng nói, nàng ở Hi Hòa viện này cái gì cũng tốt chính là cách “Thanh Tuyết uyển” của Liễu quý phi hơi xa một chút, đi bộ cần đi đến gần hai khắc chung mới có thể đến.

“Lý dung hoa, quý phi nương nương tuyên ngài đi vào” một cái mama nhìn qua hơn bốn mươi tuổi về mặt nghiêm túc, nói với Lý Viên đứng ở bên ngoài cửa điện.

Lý Viên vừa nghe liền nâng cao toàn bộ tinh thần, trên mặt cũng hiện ra tươi cười mềm mại vô hại.

Nhưng mà, vẻ tươi cười này của nàng nhìn thấy nam nhân mặc long bào màu vàng kia liền biến mất hoàn toàn.

Lúc này tất cả não tế bào nàng sở hữu giống như trong nháy mắt đều tử vong tập thể, nhưng thân thể lại theo bản năng chậm rãi quỳ xuống, nàng tựa hồ đều có thể nghe được mình lại dùng thanh âm rất trấn tĩnh chậm rãi nói

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến quý phi nương nương “

Đang dùng thiện, Phong Thành Vũ ngay cả đầu đều không có nâng lên, như trước không nhanh không chậm uống trà sữa hạnh nhân trong tay.

Mắt Liễu quý phi nhìn Lý Viên quỳ trên mặt đất, cầm khăn tử nước hoa bách hợp nhẹ nhàng che khóe môi nhếch lên, nàng dùng giọng điệu hờn dỗi nói với Phong Thành Vũ: “Hoàng Thượng, Lý muội muội người ta còn quỳ đó!”

Phong Thành Vũ nghe vậy, nâng khóe mắt lên quét xuống Lý Viên, hần thản nhiên nói “Đứng lên đi “

Lý Viên đứng lên sau, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một nam một nữ ngồi ở bên bàn gỗ tử đàn bày đầy đồ ăn tinh xảo.

Nam anh tuấn tiêu sái nổi bật bất phàm, nữ mềm mại nhẹ như cỏ hoa thơm cỏ lạ không sánh bằng, bọn họ hai cái ngồi cùng một chỗ, chỉ xem thôi, đều đã làm cho người ta sinh ra một loại cảnh giác vui tai vui mắt.

Mà lúc này, Lý Viên lại không có nhiều rảnh rỗi thưởng lãm loại xinh đẹp này.

Bởi vì nàng còn thấy Khổng Tú Dung đang đứng ở phía sau hai người tha thiết phụng dưỡng.

Lý Viên hơi do dự một chút, không biết mình có phải cũng đi lên hầu hạ mới tốt hay không.

Ngay tại lúc nàng do dự không ngừng, bên kia Phong Thành Vũ lại buông bát đĩa xuống.

Hắn đối với Liễu quý phi ôn nhu nói: “Thanh Tuyết, thân thể người vốn không tốt, còn trải qua nhiều ngày tàu xe mệt nhọc như vậy, phải nghỉ ngơi nhiều một chút mới được” dứt lời, hắn vỗ nhẹ nhẹ trên tay nhỏ bé của Liễu Thanh Tuyết: “Đừng làm cho trẫm lo lắng “

“Hoàng Thượng ——” Liễu Thanh Tuyết mắt đẹp ánh ra nhiều điểm lệ quang, nhu tình vô hạn kêu một tiếng.

Phong Thành Vũ đối với nàng ôn nhu cười cười, sau đó mang theo Lý Đại Hải đi hướng Thiên cơ điện bên kia.

Lúc gần đi, ngay cả liếc mắt đều không có nhìn về phía Lý Viên cùng Khổng Tú Dung một cái.

“Nô tì cung tiền Hoàng Thượng” ba người cùng kêu lên.

Lý Viên đối với bóng dáng Phong Thành Vũ đi hoàn lễ xong, mới tính là lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nàng đứng lên, đầu tiên là nhìn Liễu quý phi mắt còn treo ở cạnh cửa si ngốc nhìn bóng dáng Phong Thành Vũ, sau đó lại nhìn mắt về mặt chưa xót thần sắc âm đạm của Khổng Tú Dung.

Đây là tình huống gì? Lý Viên lặng lẽ nhéo cằm mình, vì sao nàng có một loại cảm giác đột nhiên rơi vào trong kịch tình cảm vớ vẩn của Quỳnh dao.

“Khổng muội muội cùng Lý muội muội mời ngồi đi!” Qua một thời gian dài Liễu quý phi rốt cục mới nhớ tới trong phòng còn có hai người sống to đùng, tùy tay chỉ tú đôn đặt trên mặt đất nói.

Lý Viên tạ hậu ân xong, vừa ngồi xuống, bên cạnh Khổng Tú Dung liền khẩn cấp nói: “Trong cung mỗi người đều nói quý phi nương nương là nữ nhân Hoàng Thượng sủng ái nhất, hôm nay vừa thấy mới biết lời ấy không phải giả”

Khổng Tú Dung này vừa tán dương lại vừa đổ ky, lời khen tặng vừa rồi nói đúng lòng Liễu Thanh Tuyết, chỉ thấy nàng mím môi cười, vẻ mặt đắc ý.

Thẳng đến lúc này Lý Viên mới có cơ hội tốt đánh giá một chút vị Liễu quý phi ở trong hậu cung này, được sủng ái nhất cũng là có hậu trường to lớn nhất.

Chỉ thấy nàng tuổi chừng hai mươi hai mươi mốt, trên thân mặc một bộ váy tiểu y màu hoa ngọc lan, hạ thân là kiện váy trắng lưới liềm màu thiên thanh.

Mây liễu như khói, đôi con ngươi như nước, ngón tay đeo gọt, miệng đỏ thắm như ngậm son, làm cho người ta động tâm là thân thể của nàng luôn tràn đầy xung quanh

Nhìn thấy sẽ khiến người ta có cảm giác yêu tiếc, khiến cho người ta hận không thể đem nàng ôm chặt chẽ vào trong ngực che chở thật tốt mới được.

Ở trong hiểu biết của Lý Viên duy nhất có thể so sánh dung mạo cùng vị Liễu quý phi chỉ sợ cũng chỉ có cái khổng tước tỷ tỷ kia của nàng.

Liễu quý phi ngồi ở ngai vàng cũng là vô tình hữu ý nhìn hai người kia.

Khổng Tú Dung không cần phải nói, nhưng thật ra Lý dung hoa này, tầm mắt của nàng dừng ở trên người Lý Viên.

Nàng sớm chỉ biết Lý Phương tỷ tỷ của Lý dung hoa này là hồ ly tinh xinh đẹp mê hoặc lòng người, vốn tưởng rằng cũng là cái dụ dỗ, không nghĩ tới

Lại chính là nữ nhân tư sắc bình thường.

Lý Viên lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, nghe Khổng Tú Dung trái một câu phải một câu ca ngợi Liễu quý phi.

Nàng cũng không có ý đồ đáp lời, chính là ở lúc cần nàng mới ra tiếng phụ họa có thể đáp được hai câu.

Cứ như vậy càng có vẻ Khổng Tú Dung ăn nói nhạy bén, cũng càng có vẻ Lý Viên miệng lưỡi vụng về.

“Thoạt nhìn cũng không phải cái tâm tư thông minh” Liễu quý phi ở trong lòng khinh thường nghĩ.

Ngay tại lúc Khổng Tú Dung cười nói: “Thanh Tuyết uyển” của Quý phi nương nương là nhã nhặn thanh lịch như thế nào, bên ngoài tiểu thái giám bỗng nhiên tuyên tới: “An tần nương nương đến, Nam Cung chiêu nghi đến”

Hai vị này phẩm cấp đều ở trên nàng, Lý Viên sau khi nghe thấy liền đứng lên.

Chỉ thấy trong chốc lát, hai vị mỹ nữ một trước một sau đi vào.

An tần, Lý Viên từng gặp qua tại đào lâm yến, nàng vẫn giống như trong trí nhớ vậy, như đoá hoa lan sâu kín nở rộ tản ra một vẻ nhu hòa.

Mà cái nữ tử đi ở phía sau nàng kia, thoạt nhìn tuổi nhỏ hơn một ít, nàng mặc kiện váy màu hồng nhạt điệp hỷ thủy tiên, tóc búi thành búi vô cùng đơn giản, dáng người nhỏ nhắn, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, có một đôi mắt to như là nai con ngơ ngác rụt rè,

“Ti thiếp An thị / Nam Cung thị, thỉnh an quý phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an”

Liễu Thanh Tuyết giống như bình thường không thấy được hai người, tự mình cố ý đưa mục đích bản thân lại cùng Khổng Tú Dung nói chuyện nở nụ cười.

An tần kia cũng là người thông minh, gặp Liễu Thanh Tuyết cố ý khó xử, liền tự mình đứng lên, còn thần nhiên nói:

“Nam Cung muội muội nhanh chút đứng lên đi! Quý phi nương nương chúng ta tính cách hiền lành, quan tâm tỷ muội, ngay cả Hoàng Thượng đều tự miệng tán dương qua”

Ánh mắt Liễu Thanh Tuyết như lưỡi kiếm đường bắn một chút về phía An tần đang ngạo nghễ đứng.

Không khí nội điện lập tức trở nên khẩn trương.

“Tốt tốt tốt” Liễu Thanh Tuyết nói liền nói ba tiếng tốt, trên khuôn mặt mềm mại xinh đẹp được sắp xếp từ trước kia cũng lộ ra một vẻ hung ác, ngay tại lúc nàng hé miệng

Muốn nói cái gì đó, thì Lý Viên chú ý tới cái lão mama kia vẫn đứng ở bên người nàng nhàn nhạt huých cánh tay của nàng.

Liễu Thanh Tuyết sắc mặt biến hóa không ngừng, cuối cùng lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Bản cung hôm nay thân thể không khỏe, mấy người các người không cần ở đây—— trở về đi!”

“Vâng, ti thiếp cáo lui” Lý Viên cung kính đi hoàn lễ Liễu quý phi xong liền rời khỏi phòng.

Đứng ở hành lang gấp khúc uốn lượn, Lý Viên đối với An tần cùng Nam Cung chiêu nghi đang đi ra lại một lần nữa hành lễ nói: “Ti thiếp tham kiến An tần nương nương, tham kiến Nam Cung chiêu nghi”

“Muội muội không cần đa lễ” An tần hơi hơi nâng tay lên nói.

Lý Viên xem mặt nàng thần sắc không tốt lắm, nói vậy cũng là bởi vì chuyện vừa rồi.

Mặc kệ nói như thế nào An tần cũng chỉ là cái tần mà thôi, cái này đối với vị trí quý phi kim tôn ngọc quý kém không biết bao nhiêu .

Tại trong hoàng cung hết thấy mọi cái đều chú ý đến cấp bậc, nếu Liễu quý phi muốn làm khó dễ An tần sợ là căn bản không thể ngăn cản .

Lý Viên biết hai người kia hiện tại, chỉ sợ là không có lòng thấy quan tâm của nàng, đi hoàn lễ xong liền đưa tay Cẩm Tú đỡ hướng Hi Hòa viện đi.

“An tỷ tỷ, người vừa rồi thật sự là rất xúc động ” khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của Nam Cung che kín ưu sầu “Cái này, nàng nhất định càng thêm nhăm vào người “

Ngón tay An tần non mịn gắt gao nắm lấy khăn cẩm trong cổ tay áo, trên mặt cũng là một mảnh vân đạm phong khinh “Từ lúc dọc theo đường đi nàng nhăm vào ta còn ít sao? Ta chính là có cung kính nhường nhịn nữa, nhưng ở trong mắt Liễu Thanh Tuyết chỉ sợ cũng đối trá làm ra vẻ, giả tình giả ý mà thôi, cũng là như thế cần gì phải đi chịu phân ủy khuất này, ngược lại bản cốt khí nữ nhi “

Hướng chi khi phụ thân nàng là Ngự Sử đài đại phu, liên tục dâng sáu bản tấu chương buộc tội phụ thân Liễu Thanh Tuyết ăn hối lộ trái pháp luật, trong mắt không có triều cương, là lúc thù của các nàng cũng đã gắt gao kết thành.

7. Chương 13

“An Uyển Hoa cái tiện nữ nhân kia” Liễu Thanh Tuyết vẻ mặt tàn khốc mắng “Bất quá là cái tần nho nhỏ mà thôi, dám đáp trả lại sắc mặt cho bản cung “

“Nương nương chớ giận” lão mama bên người Liễu Thanh Tuyết khuyên nhủ: “Hiện tại chúng ta vừa đến Nam Dương, không cần vì việc nhỏ mà gây khó dễ An tần, nếu Hoàng Thượng đã biết khó tránh khỏi cảm thấy nương nương được sủng mà kiêu, cố ý làm khó An tần “

“Vậy ý tứ của Hinh mama là làm cho bản cung nuốt cơn giận này?” Liễu Thanh Tuyết bất mãn nói

“Nương nương làm gì nóng vội” Hinh mama hầu hạ Liễu Thanh Tuyết nhiều năm như vậy tất nhiên là biết tính tình của nàng “Nương nương, chỉ để ý đợi trở về Thái Hậu

Có lão nhân gia nàng làm chỗ dựa cho ngài, ngài muốn hành xử An tần như thế nào liền hành xử như thế đấy “

“Hừ...” Liễu Thanh Tuyết nhẹ nhàng hừ một tiếng, nghĩ để cho cái tiện nhân kia sống thêm hai ngày đi! Chờ sau khi bác trở về...

Bỏ qua trước không nói, Liễu quý phi cùng An tần ở bên cạnh là lục đục với nhau như thế nào, chỉ nói lúc này Lý Viên đang hướng Hi Hòa viện bên kia đi tới liền gặp một chuyện phiền toái.

“Người cái con đi nhỏ” có một thanh âm sắc nhọn vang lên xoay chuyển ở sau núi giả “Dám trộm đồ ăn của ngự thiện phòng, xem lão nương có bẻ gãy ngón tay trộm này trộm nọ của người không... ...”

Lý Viên dừng bước, nhíu đầu mày, càng nghe càng thô tục không chịu nổi.

“Người nào, lên lút ở kia, còn không mau ra đây” Cẩm Tú một bên tại kia quát lớn.

Sau núi giả thanh âm mắng người nhảy mất dừng lại, chỉ chốc lát sau, từ bên trong đi ra cái bà tử vẻ mặt xấu xí cười nhếch.

“Lão nô không biết lúc này có quý nhân đến, nên đã quấy nhiễu, thật sự là tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần...” Nàng vừa nói một bên vừa bóp bóp triệt để xóa bỏ miêng chim của mình.

Lý Viên khước mắt đều không có liếc mắt đảo qua một cái, tầm mắt của nàng dừng ở phía sau bà tử này. Đó là một cái tiểu cô nương thoát nhìn chỉ có tám, chín tuổi, nàng toàn thân đều là dấu ấn bàn chân to. Thất linh bát lạc buông xuống, cúi đầu, làm cho người ta thấy không rõ khuôn mặt của nàng.

Lý Viên chú ý tới nàng?

“Đây là chỗ nào, mà cho phép lão bà tử này làm càn!” thanh âm Cẩm Tú thật tàn khốc nói: “Nếu kinh động chủ tử, người chính là chết một ngàn lần cũng không đủ thường “

“Vâng, vâng, vâng... .. Lão nô đáng chết, lão nô đáng chết” bà tử xấu xí kia sợ hãi, liên tiếp đụng đầu

“Dừng ở chỗ này làm bẩn mắt chủ tử chúng ta, còn không mau cút đi... ..”

Lão bà tử kia bị Cẩm Tú dọa sợ tới mức tè ra quần, bỏ chạy.

Lý Viên nhìn tiểu cung nữ kia mắt còn bé tắc, nàng chậm rãi đi ra phía trước.

Tiểu cung nữ rõ ràng co rúm lại một chút.

Nàng vươn tay ở trên đầu lộn xộn kia của nàng nhẹ nhàng vỗ một chút.

Đưa cho nàng cái túi nhỏ bằng màu lam, thanh âm Lý Viên ôn nhu nói “Chỗ này có mấy khối điểm tâm, cầm bỏ bụng đi “

Dứt lời, liền đem gói to mạnh mẽ nhét vào trong lòng nàng.

“Cẩm Tú, chúng ta đi thôi!”

“Vâng”

Thẳng đến lúc hai người Lý Viên rời đi sau, tiểu cung nữ mới run run ngẩng đầu, ánh mắt nàng kinh ngạc nhìn bóng dáng Lý Viên rời đi dần dần để lại hai hàng nước mắt.

Chương 13: Say rượu

Bởi vì gặp chuyện vừa rồi, cho nên khi trở lại Hi Hòa viện thần sắc Lý Viên liền có chút không vui.

Cẩm Tú mang chậu nước ấm lại đây, dùng khăn mặt nóng ẩm ướm lau tay cho Lý Viên, nàng đối với chuyện vừa rồi không để ý gì hết giống loại chuyện này nhà ai giàu có nhà cao cửa rộng mà không phát sinh quá.

“Chủ tử, nô tỳ ở bên cạnh lặng lẽ nhìn a!” vẻ mặt Cẩm Tú ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê nói: “Liều quý phi cùng An tần sợ là sớm muộn gì muốn tranh chấp a!”

Lý Viên phiết phiết cái miệng nhỏ nhắn, ai oán thở dài nghĩ rằng: “Còn không yên tĩnh bằng ở trong cung đâu!” Ít nhất khi đó nàng có thể tránh ở Lang Huyền các mắt không thấy tâm không phiền.

“Nhưng chủ tử phải cẩn thận, trăm ngàn lần đừng bị cuốn đi vào a!” Cẩm Tú ở một bên lải nhải lẩm bẩm nói.

Lý Viên nghĩ, chỉ sợ đến lúc đó liền không phải do chủ tử người là ta quyết định.

“Cẩm Tú, người đi đem Tiểu Hỉ Tử gọi tới, ta có nói mấy câu muốn hỏi hần” Lý Viên nhu nhu thái dương có chút đau nhức nói.

Trong chốc lát Tiểu Hỉ Tử đã tới đây .

Lý Viên đầu tiên hỏi: “Thái Hậu nương nương còn mấy ngày nữa mới có thể tới Nam Dương?”

Tiểu Hỉ Tử cung kính nói: “Loan giá của Thái Hậu mấy ngày trước đã từ ngũ đài sơn xuất phát, hơn hai mươi ngày sẽ tới Nam Dương “

Lý Viên nghe xong hơi gật đầu, lại nói với Tiểu Hỉ Tử: ” Trong khoảng thời gian chúng ta ở Nam Dương này, người nhất định phải tập trung tinh thần đến viện này bất cứ gió thổi cỏ lay gì đều phải lưu tâm , quyết không thể làm cho người ta chui vào chỗ trống “

“Chủ tử, yên tâm” Tiểu Hỉ Tử vỗ bộ ngực cam đoan nói: “Nô tài nhất định thay chủ tử xem kỹ Hi Hòa viện này”

Ngoài dự tính của Lý Viên, mười ngày kế tiếp, ngày qua ngày bình tĩnh thật ngoài ý muốn.

Liều quý phi lấy lý do cần điều dưỡng thân thể miễn thỉnh an cho mấy người, cho nên mười ngày này Lý Viên liền ở tại Hi Hòa viện trải qua cuộc sống tiêu dao của mình.

Buổi chiều hôm nay, nàng dựa nửa người ở trên tương phi tháp cùng Cẩm Tú nói chút chuyện tán gẫu.

Bỗng nhiên lỗ tai động dậy, ngồi dậy có chút nghi hoặc hỏi: “Người có nghe được thanh âm gì hay không?”

Cẩm Tú buông đồ thêu trong tay cũng nghiêng tai lắng nghe: “Hình như là tiếng tấu nhạc” nàng không quá chắc chắn nói.

“Người đi hỏi Tiểu Hỉ Tử, lúc này xảy ra chuyện gì?”

Chỉ chốc lát sau Cẩm Tú đã trở lại giải thích với Lý Viên: “Hoàng Thượng đang ở “Tín thành nhân hòa” điện thưởng yến cho đại thần, thanh âm này là do nhạc công Tề Minh Sở tấu “

Lý Viên hơi có chút giật mình, nghĩ ngay cả Hi Hòa viện hẻo lánh này đều có thể nghe thấy tiếng đàn sáo, thì cần bao nhiêu nhạc công diễn tấu a.

Dù sao thời đại này cũng không có cái gì, loa hay âm li linh tinh .

Nhưng mà nàng cũng chỉ là tùy tiện ngẫm lại, mặc kệ đằng trước có bao nhiêu náo nhiệt, trường hợp có bao nhiêu lớn, cùng nàng một chút quan hệ đều không có.

Lúc nửa đêm, Lý Viên nằm ở trên giường gỗ tử đàn lớn khắc hoa đã sớm nhập mộng đẹp.

Ngay tại lúc nàng đang ngủ say mê, trong viện bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng động ồn ào.

Lý Viên khó chịu nhíu mày đầu.

“Cẩm Tú... ?” Nàng mơ mơ màng màng há miệng hô.

Nhưng mà ngày xưa kêu một tiếng có người đến liền, hôm nay lại chậm chạp không có lên tiếng trả lời, Lý Viên rốt cục từ từ cảm giác được giống như có cái gì không đúng

Nàng mở mắt một chút, không đợi nàng phục hồi tinh thần lại, liền thấy được một cái bóng đen đang đứng ở đầu giường nàng.

Cách tấm màn thanh hoa thật dày, Lý Viên thấy không rõ bộ dáng của hắn nhưng là lại có thể khẳng định trăm phần trăm, hắn tuyệt đối không phải Cẩm Tú.

Ở trong nháy mắt trong óc Lý Viên hiện lên một bộ phim ma mà nàng cư nhiên đã từng xem qua tên là đầu giường có người nhìn người

Ta đang nằm mơ, ta đang nằm mơ, ta nhất định đang nằm mơ... .. Răng nàng run lên không ngừng than thở .

Nhắm mắt lại, đúng... Nhắm mắt nhắm lại... Ngủ một giấc ngủ một giấc, lúc tỉnh lại cái gì cũng đều không có .

Lý Viên gắt gao nhắm hai mắt lại toàn bộ thân thể đều lui vào trong ổ chăn.

Co lại trên giường như một cái kén tằm, đang run rẩy.

Bóng đen bên ngoài màn có thể là không kiên nhẫn, hắn trực tiếp bắt tay thân tiến vào túm góc chăn kéo lên trên.

Chỉ mặc áo lót tiết khổ Lý Viên lập tức bị lộ ra hoàn toàn.

Lý Viên “Ngao ——” hét thảm một tiếng, túm cái gối mềm liền đổ ập xuống hướng hắn ném tới

“Cẩm Tú —— Cẩm Tú —— Cẩm Tú ——” nàng vừa đập vừa khóc giàn giụa hồ lớn.

“Người làm cái gì?” Nam nhân một phen đoạt lấy gối đầu lớn tiếng quát.

Lý Viên bị hấn quát sững sốt, lúc này mới nhìn rõ đứng trước mắt nàng là ai.

“Thần thần thần, thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng” Lý Viên nằm úp sấp quỳ gối trên giường chẳng qua bên kia chưa đi bên này đã tới. MÀN đã bị phá không biết có bao nhiêu lỗ hổng.

Phong Thành Vũ không để ý nữ nhân không muốn sống này, toàn bộ thân mình hấn hướng thẳng lên giường ngã xuống, ánh mắt liền nhắm lại.

Lý Viên thật cẩn thận nhìn hấn một cái, đến lúc xác định hấn thật sự đang ngủ, mới từ trên giường đi xuống.

Nàng tùy tiện khoác kiện quần áo, nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra nội thất, nàng liền thấy Lý Đại Hải cùng Cẩm Tú bị gắt gao túm chặt.

“Chủ tử, ngài không có việc gì đi?” Cẩm Tú bỏ tay Lý Đại Hải ra, chạy vội tới cạnh Lý Viên

Nàng vẻ mặt lo lắng nhìn Lý Viên, sợ chủ tử nhà nàng gặp thủ đoạn thâm độc gì.

Lý Viên hướng nàng lắc đầu ý bảo mình không có việc gì, lấy lại bình tĩnh, nàng nhìn về phía Lý Đại Hải hỏi: sao lại thế này?

Lý Đại Hải cười khở một chút, cẩn thận giải thích: “Hoàng Thượng hôm nay ở yến tiệc uống không ít rượu, cho nên... ..”

Cho nên nửa đêm chạy đến chỗ nàng nơi này giả quỷ dọa người sao?

Trong lòng Lý Viên tức giận a! Âm thầm cắn chặt răng, sau một lúc lâu mới nói cùng Cẩm Tú: “Đi chuẩn bị nước ấm cùng khăn tử “

Lý Viên lại một lần nữa đi vào nội thất, lần này nàng thấy rõ nam nhân chiếm lấy giường của nàng cả người còn tỏa ra mùi hôi rượu.

Lý Viên ở trong lòng không ngừng oán thăm , tay chân lại lưu loát cởi giày thoát y cho hấn, lại dùng khăn nóng tỉ mỉ lau thân mình cho hấn, cuối cùng bị ép buộc đến canh bốn mới tính là xong việc.

Ban đêm đầu thu đã thực lạnh, Lý Viên nắm thật chặt áo khoác trên người.

Thần sắc chần chờ một chút, nhưng vẫn kháng cự không được ổ chăn ấm áp triệu hồi.

Nàng một lần nữa đi đến giường, lướt qua thân mình Phong Thành Vũ, nằm kề sát vách tường, lại túm chặt lấy góc chăn ở trên người, thế này mới mỗi một nhắm hai mắt lại.

“Ô... ..” Nàng cả kinh rối loạn hừ một tiếng.

Trong nháy mắt liền rơi xuống một cái ôm ấp cực kỳ nóng bỏng.

“Lộn xộn cái gì, ngủ!” Nam nhân khó chịu nói.

Lý Viên lập tức cứng ngắc, thẳng đến một hồi lâu phát hiện hơi thở nam nhân vang lên có quy luật, sau đó mới mê man ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, sắc trời sáng rõ.

Lý Viên do ngực bị đau đón làm bừng tỉnh .

Không cần mở to mắt, nàng biết cái tên nam nhân ôm mình đang làm cái gì.

“Tỉnh?” Phong Thành Vũ thản nhiên nói

Lý Viên gật đầu, đáng thương hề hề nhìn hấn.

Tay Phong Thành Vũ nắm đóa hồng mai căng thẳng.

Không biết nhớ tới cái gì, ánh mắt nhìn Lý Viên dần dần trở nên nguy hiểm.

Lý Viên kỳ thật trong lòng hiểu được nàng muốn còn sống, muốn ở trong hoàng cung còn sống thật tốt, cuối cùng vẫn cần nhờ đến nam nhân này.

Sủng ái của Phong Thành Vũ đối với nữ nhân trong hậu cung so với bất kỳ cái gì đều hữu dụng hơn.

“Có thể nhẹ một chút sao?” Nàng giọng nhỏ nhỏ nói “Người niết ta đau quá “

Phong Thành Vũ nhướn mày, vẻ mặt khó lường nhìn mắt Lý Viên, nhưng vẫn chậm rãi nói lỏng lẻo.

Bàn tay to của nam nhân này cốt cách thon dài, bao vây một cái tiểu thủ ngọc trụ trước ngực bắt đầu chậm rãi chà xát.

Lý Viên khắp mặt đỏ bừng, dùng ý trí sở hữu trên toàn thân từ cao xuống thấp mới không có lập tức chạy trốn chết.

“Khụ khụ. . . Có thể lại nhẹ hơn một chút so với lực đạo này, nói cách khác ta sẽ rất đau” Lý Viên nói như tiếng ruồi nhặng kêu.

Nếu ta đau người cũng sẽ không thích!

Phong Thành Vũ “Chậc...” một chút, tâm không tuân thủ nói một câu “Phiền toái “

Cứ như vậy, sáng tinh mơ, một nam một nữ nằm ở trên giường lớn khắc hoa, cách tầng tầng lớp lớp sa trướng, tiến hành thảo luận quá trình kỹ thuật làm thế nào ở trong phòng ngủ khiến cho song phương đều có khoái cảm.

Có thể là do nguyên nhân ngâm mình trong ôn tuyền, làn da Lý Viên quả thực có thể dùng từ vô cùng mịn màng để hình dung, như thế cũng giống như làn da nàng đối với lực thừa nhận đau đớn cũng thấp hơn so với người khác.

Cho nên sự thô bạo của Phong Thành Vũ trước kia, mới có thể làm cho nàng cực kỳ chịu không nổi, cái loại cảm giác giống như muốn đem toàn bộ làn da đều bị chà xát xuống, chỉ có thể làm cho nàng cảm thấy đau, thế nào còn có thể có khoái cảm gì đáng nói.

Bàn tay Phong Thành Vũ to như là đang đánh đàn chậm rãi xoa thân thể nữ nhân trong lòng hẩn nhìn nàng ngượng ngùng muốn chết, lại mạnh mẽ đem khuôn mặt nhỏ nhắn giả bộ trấn định, nhìn thân thể nàng nở nang mềm mại như tơ ở trong tay hẩn dần dần biến thành một bãi xuân thủy.

Một loại kiều diễm nhu mì khác nổi lên trong trái tim.

“Hoàng Thượng... ..” Ánh mắt Lý Viên ẩm ướt tựa hồ đều có thể rót ra được nước, nàng khẩn cầu nhìn Phong Thành Vũ nói: “Sắc trời đã sáng rồi, chúng ta hôm nay liền thảo luận đến đây đi!”

Lập tức cũng không quản Phong Thành Vũ trả lời, ngồi dậy một chút, kêu to: “Người tới a! Tiến vào hầu hạ “

Mặt Phong Thành Vũ đen trong nháy mắt, hẩn hướng tới cái môn tròn trịa tuyết trắng kia hung hăng nhéo một chút.

Xốc màn, cũng không quan tâm mình lúc này cũng chỉ mặc một kiện tiết khổ, cầm lấy trà lạnh trên bàn rầm rầm uống xuống.

Cơ hồ là lập tức có cung nữ tiến vào hầu hạ hẩn rửa mặt mặc quần áo.

Lý Viên giấu mình ở trong màn thanh hoa, từ đồng lộn xộn lung tung trên giường rốt cục tìm được cái yếm nhỏ của mình.

Trên người mặc vào chút này nọ mặc kệ như thế nào đều làm cho nàng cảm thấy thư thái.

Ước chừng một khắc chung sau, Phong Thành Vũ đã muốn mặc xong phất phất tay, nói: “Các người đều đi xuống “

Đội cung nữ nội thị lui ra sau, hẩn lại đi đến bên giường vén màn một phen nhìn người xong nợ.

Trên giường Lý Viên giống như trái cầu, dùng chăn bông đem mình bao thành một khối.

Nàng ngẩng đầu nhìn Phong Thành Vũ, ánh mắt tràn ngập hồn nhiên cùng vô tội.

Phong Thành Vũ mặt mày nhú lại, như mãnh hổ xuống núi một phen đem nàng bỏ nhào vào giường, hướng tới cái miệng phần nộn nhỏ nhắn dùng sức cắn một ngụm, thẳng đến lúc Lý Viên bị hấn làm cho đau xót cầu xin mới thôi.

“Người chờ đó cho trẫm” thanh âm Phong Thành Vũ tràn ngập nguy hiểm ở vang lên bên tai Lý Viên
“Trẫm nhất định sẽ thẳng thắn cùng người thảo luận tốt một phen “

8. Chương 14-15

Chương 14: Rơi xuống nước

Phong Thành Vũ nói được thì làm được, quả nhiên ở ba ngày kế tiếp thường xuyên cùng Lý Viên thảo luận đến nửa đêm, thái độ còn rất chỉ là thật tình, quá trình kỹ càng tỉ mỉ, thật sự là làm cho nàng khổ không nói nổi.

Sờ sờ hai gò má mình giống như đều có chút tom tóp, Lý Viên sâu sắc hiểu được nếu cứ như cái dạng đi xuống, nàng chỉ sợ là sống không nổi đến lúc hồi cung.

“Lúc này là thời điểm tốt, chủ tử than thở cái gì” Cẩm Tú vui sướng cầm khăn nhẹ nhàng chà lưng cho Lý Viên.

Cảm nhận được ánh mắt sôi nổi của Cẩm Tú chú ý trên người nàng, Lý Viên không tự giác cúi thấp người chui vào trong nước.

Cẩm Tú cũng mặc kệ nàng xấu hổ ngượng ngùng, vẻ mặt vui mừng nói: “Chủ tử được Hoàng Thượng sủng ái, từ này về sau a! Cũng có cái mong chờ”

Vốn nàng rất lo lắng Hoàng Thượng đối xử với chủ tử giống lần trước vậy.

Nhưng mấy ngày nay, nàng ở bên cạnh nhìn, chủ tử đối Hoàng Thượng đã không giống như lúc mới bắt đầu nơm nớp lo sợ.

Hoàng Thượng đối với chủ tử cũng tốt hơn, hai người cuối cùng là “Tiêu tan ngại ngùng lúc trước” ! Thật sự là, a di đà phật, cảm ơn trời đất.

“Khụ khụ...” Lý Viên khắp mặt đỏ bừng ho khan hai tiếng, nàng lớn tiếng nói: “Nước này có chút lạnh , Cẩm Tú người đi mang bình nước nóng lại đây “

Cẩm Tú cười bưng kín khóe môi, cao hứng đáp ứng “Vâng ————— “

“Thật là!” Lý Viên vươn tay vỗ thật mạnh xuống mặt nước, than thở nói thầm : “Vẫn là cổ nhân mà! Lại không biết kín đáo”

Cẩm Tú cười ra cửa, vừa phân phó các cung nữ hoàn thành huấn luyện đi lấy ấm nước ấm, liền nhìn thấy Tiểu Hỉ Tử cước bộ vội vàng đi đến

Nhìn hấn vẻ mặt đầy mồ hôi to, Cẩm Tú nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Hỉ Tử vội vàng nói: “Việc lớn không tốt ! An tần nương nương rơi xuống nước !”

“Rơi xuống nước?” Lý Viên không thể tin nhìn Tiểu Hỉ Tử “Sao lại thế? Người đang tốt làm sao có thể đột nhiên rơi xuống nước đâu?”

Tiểu Hỉ Tử trả lời “Hôm nay An tần nương nương cùng Khổng dung hoa đang du ngoạn Nguyệt đình bên kia cũng không biết là chuyện gì xảy ra, đột nhiên nổi lên tranh chấp có cung nữ thấy —— thấy —— “

“Thấy cái gì?”

“Thấy là Khổng dung hoa một phen đem An tần nường nường đẩy xuống nước “

Lý Viên nghe xong trong lòng run lên, nàng thấp giọng nói: “Cẩm Tú, mau trang điểm cho ta, ta muốn đi vãn an An tần nường nường “

Đợi cho Lý Viên vội vàng chạy tới Chỉ lan viện của An tần, liền nhìn thấy vẻ mặt Phong Thành Vũ xanh mét, tay chấp sau lưng đứng ở trước giường, đứng phía sau hắn là vẻ mặt đầy nước mắt của Nam Cung Nhu, Liễu Thanh Tuyết thì sắc mặt tái nhợt nửa tựa vào trên người Hình mama.

Mà Khổng Tú Dung thì vạt áo rối loạn, đang quỳ dưới đất, thần sắc hoảng sợ.

Còn không đợi Lý Viên nói cái gì đó, một tiếng kêu nhẹ bỗng nhiên vang lên, chỉ thấy An tần nằm ở trên giường gỗ khắc hoa chậm rãi mở hai mắt

“Hoàng Thượng... ..” Nàng như là nói mê suy yếu kêu

Phong Thành Vũ đi ra phía trước nhẹ nhàng cầm tay nàng.

“Trẫm ở đây”

An tần tái nhợt không có một tia huyết sắc, trên mặt lộ ra một chút tươi cười an tâm, nàng mang theo giọng điệu vô hạn không muốn xa rời nói: “Uyển Hoa còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại Hoàng Thượng “

Phong Thành Vũ thay nàng dịch góc chăn, ôn nhu nói: “Cố gắng dưỡng bệnh, trẫm sẽ cho người một cái công đạo “

An tần sau khi nghe được lại hơi lắc đầu “Khổng, khổng muội muội hắn là vô tâm ... Hoàng Thượng không cần, không cần...” An tần thanh âm yếu ớt, còn chưa nói xong người lại một lần nữa ngất đi.

“An tỷ tỷ ——” Nam Cung Nhu sớm ở một bên lệ rơi không ngừng đã, bổ nhào vào bên giường anh anh nước nở nói: “An tỷ tỷ a! Ô ô! Thân mình của người vốn không tốt, hiện tại lại là mùa thu nước trong hồ kia lạnh lắm a! Người làm thế nào chịu được a! Ô ô... An tỷ tỷ a! Người thế nào thiện lương như vậy a! Thế nhưng còn muốn bao che người muốn hại chết người “

Phong Thành Vũ buông tay An tần, đứng dậy, đi tới phá trước Khổng Tú Dung đang quỳ trên mặt đất, thần sắc sợ hãi, hắn nhắc lên chân hung hăng đá một cước vào trên người Khổng Tú Dung.

“Ác phụ, người mưu hại An tần còn có gì để nói”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nô tì không có, nô tì không có a!” Khổng Tú Dung bị đá một cái té ngã, vẻ mặt nàng tuyệt vọng kêu khóc: “Nô tì, không có đẩy An tần nường nường a! Thật là tự nàng ngã xuống! Nô tì oan uổng a! Oan uổng a!”

“Khổng dung hoa ——” còn không chờ Phong Thành Vũ nói cái gì đó, Nam Cung Nhu đột nhiên đứng lên, vẻ mặt phần nộ chỉ trích nói: “Cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh Nguyệt đình đều nhìn thấy là người vươn tay đẩy An tỷ tỷ —— người còn muốn nói dối!”

Mắt Khổng Tú Dung oán độc nhìn Nam Cung Nhu, trên mặt hiện lên một chút giãy dụa, môi khép mở vài cái, chung quy cũng không nói gì thêm.

Nàng chỉ liên tiếp khóc liên tiếp nói là An tần tự mình rơi xuống nước cùng nàng không quan hệ.

Phong Thành Vũ sắc mặt hiện lên sự không kiên nhẫn, hắn nói: “Người tới a! Khổng Tú Dung ý đồ mưu hại An tần, hành vi phạm tội phải trách phạt, nay miễn đi vị trí dung hoa, giáng xuống tài tử “

“Không cần a! Không cần a! Hoàng Thượng Hoàng Thượng! ! !” Khổng Tú Dung bỗng điên loạn hô to: “Nô tỳ nói, nô tỳ cái gì đều nói! ! Là Liễu quý phi, là Liễu quý phi chỉ thị nô tỳ làm, nô tỳ là bị bức bắt đắc dĩ a! Hoàng Thượng Hoàng Thượng van cầu ngài tha cho nô tỳ đi!”

“Tiện nhân, dám nói xấu quý phi nường nường” Hình mama một bên tiến lên từng bước hướng tới khuôn mặt Khổng Tú Dung đánh một cái tát.

“Hoàng Thượng... ..” mắt đẹp Liễu Thanh Tuyết hàm chứa nước mắt ủy khuất, nàng chậm rãi quỳ gối: “An muội muội rơi xuống nước, nô tì cảm thấy đau lòng, nhưng, thỉnh Hoàng Thượng tin tưởng nô tì. Việc này

thật sự không quan hệ cùng nô tì, nô tì, nô tì, nô tì nguyện lấy cái chết để chứng minh trong sạch” dứt lời, nàng đứng dậy hướng lên tường đập tới một cái.

“Ái phi, làm cái gì vậy!” Nhắc người một cái Phong Thành Vũ liền túm được Liễu Thanh Tuyết muốn “Tự vẫn”, hần nhướn mày trầm giọng nói: “Tuyết nhi là loại người nào, chẳng lẽ trầm còn không rõ ràng sao?”

“Hoàng Thượng ——” Liễu Thanh Tuyết cúi đầu cảm động vô hạn kêu một tiếng, theo sau có thể là bởi vì quá mức kích động nên thân mình mềm nhũn, liền ngã xuống trong lòng Phong Thành Vũ.

“Nương nương ——” lúc này đến phiên Hình mama nhào lên đây, nàng hét lớn: “Ngài từ nhỏ tính tình thiện lương nhất, ngay cả con kiến cũng không nhẫn tâm giết chết, hôm nay lại bị người ta nói xấu đến như vậy, nương nương đáng thương của ta a! Người như thế nào chịu được!” (TT: hai chủ tớ này kẻ xướng người họa, thật hết biết ——)

Trong đôi mắt Phong Thành Vũ hiện lên một tia sáng lợi hại, hần lạnh giọng nói: “Khổng Tú Dung chẳng những mưu hại An tần còn ý đồ nói xấu quý phi, kéo ra ngoài, đánh hai mươi trượng”

“Buông ra, buông ra... ..” Khổng Tú Dung bị cung nhân bắt lấy muốn mang ra bên ngoài, đột nhiên trở nên điên loạn từ chối.

“Các người tiện nô này, còn không buông bản cung ra” nàng kêu lớn “Ta nói cho các người, bản cung là nữ nhân Hoàng Thượng yêu nhất, là nữ nhất tôn quý nhất Đại Chu, bản cung về sau là phải làm quý phi, làm hoàng hậu ! ! A ha ha ha ha ——”

Lý Viên, quả thực không thể tin được hết thấy chuyện nhìn thấy trước mắt.

Cái thông minh khiến người yêu thích, cái nhiều tâm nhãn Khổng Tú Dung kia lại sẽ là điên phụ thần sắc điên cuồng, hồ ngôn loạn ngữ.

Đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Lúc này sắc mặt Phong Thành Vũ không phải có thể dùng chữ phần nộ linh tinh để hình dung, thanh âm của hần giống như là tử thần địa ngục giờ cao lưỡi hái.

Hần nói: “Đánh một trăm trượng”

Lý Viên đầu ông ông, đây là muốn tươi sống đánh chết Khổng Tú Dung a!

“Hoàng Thượng... ..” Lý Viên quỳ trên mặt đất theo bản năng kêu lên.

Ánh mắt Phong Thành Vũ lạnh lẽo hướng tới nàng, Lý Viên gắt gao nuốt nước miếng, lòng của nàng bởi vì sợ hãi mà kinh hoàng, thân thể của nàng bởi vì sợ hãi mà phát run, nhưng nàng vẫn ngẩng đầu lên kiên định nhìn Phong Thành Vũ, “Khổng Tú Dung, hôm nay ngôn ngữ khác thường, thần sắc có điên loạn, cùng với ngày thường cũng không giống nhau... . . Thỉnh Hoàng Thượng... Thỉnh Hoàng Thượng...” Lý Viên gấp cũng không biết nên nói cái gì.

Phong Thành Vũ nhìn Lý Viên vô thổ quỳ trên mặt đất, khóe mắt không người chú ý hơi nhảy một chút.

“Không cần nhiều lời” Phong Thành Vũ lạnh giọng nói: “Người tới a! Đem tiện phụ kia, kéo đi xuống!”

Đã sớm bị nhét vải vào miệng, Khổng Tú Dung chỉ có thể phát ra tiếng kêu ô ô thảm thiết, lập tức đã bị bốn năm cái thái giám vội vàng kéo đi ra ngoài.

Quỳ ở một bên Lý Viên kinh hồn thất đảm nhìn hết thấy trước mắt.

Chỉ cảm thấy lúc này máu mình đã hoàn toàn ngưng kết thành băng .

Nàng cảm thấy lạnh, rất lạnh, rất lạnh.

Phong Thành Vũ cũng không có ở trong này giây phút bao lâu, đợi ngự y hồi bẩm xong: An tần chỉ là vì thể lực chống đỡ hết nổi mới lại té xỉu một lần nữa, sau hần liền nhắc chân mang theo Liễu quý phi hồi Thanh Tuyết uyển.

Lúc này, trong phòng liền chỉ còn lại có Lý Viên, Nam Cung Nhu, cùng nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh An tần.

“Lý muội muội, người không sao chứ?” Nam Cung Nhu đẩy đẩy Lý Viên còn đang quỳ ở nơi này không biết làm sao

“A? A!” Lý Viên như là bị bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Nhu.

Mà Nam Cung Nhu lại dùng khăn tử bưng kín khoe mắt, nàng thương tâm nói: “Không nghĩ tới, Khổng muội muội là người ác độc như thế này. Hại An tỷ tỷ rơi xuống nước, còn khẩu xuất cuồng ngôn nói mình là quý phi, là hoàng hậu, này nhìn một người tốt như thế lại là một con điên mười phần”

Lý Viên thần sắc hoảng hốt, không yên lòng nghe.

Nam Cung Nhu xem nàng như vậy, cũng không ở lâu, khiến cho nàng đi trở về.

“Chủ tử, ngài có khỏe không!” Cẩm Tú vẻ mặt lo lắng bưng lên một ly trà an thần.

Lý Viên chậm rãi lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Tại sao có thể như vậy!”

“Theo như nô tỳ xem, Khổng Tú Dung kia nhất định là ở trong lòng nổi lên tâm tư không nên có, ngày đêm mơ tưởng lặp lại, thế nên mới trở nên điên”

Cách nói của Cẩm Tú ở trong suy nghĩ của Lý Viên xem ra cũng không thành lập, một người, chẳng sợ nàng là cái trời sinh bệnh nhân tinh thần phân liệt, ở trước lúc nàng phát bệnh ít nhiều đều sẽ có điểm dị thường, nhưng Khổng Tú Dung một chút đều không có khuynh hướng ở phương diện này.

Nhưng mà, nàng thật sự điên rồi, nói cách khác lại làm sao có thể nói ra lời lấy mệnh của chính mình.

“Cẩm Tú” Lý Viên nói: “Người đi đem Tiểu Hỉ Tử gọi tới”

“Đều hỏi thăm rõ ràng sao?”

Tiểu Hỉ Tử cung kính hồi đáp: “Hôm nay sáng sớm, An tần nương nương đã bị Liễu quý phi nương nương triệu đến Thanh Tuyết uyển, không biết quý phi nương nương nói chút gì, dù sao An tần phi nương nương cũng là khóc mà đi ra, trên đường nàng hỏi Chỉ Lan Viện lại bị Khổng dung hoa chặn lại, hai người liền cùng đi Nguyệt đình, sau đó —— An tần nương nương liền rơi vào hồ nước”

Lý Viên nghe xong nhú mày suy ngẫm trong chốc lát “An tần nương nương bên người chẳng lẽ không có mang theo cung nữ sao”

“Tựa hồ là Khổng dung hoa cùng với An tần nương nương nói chút bí mật gì đó, hai người đều đuổi cung nhân bên người”

“Thật sự có người thấy Khổng dung hoa đẩy An tần sao?” Lý Viên hỏi

Tiểu Hỉ Tử gật đầu: “Ở đây ít nhất có năm vị cung nhân thấy, thực là Khổng dung hoa một phen đem An tần đẩy xuống”

Lý Viên giật mình ngồi ở chỗ kia trầm tư không thể giải thích, Khổng Tú Dung làm sao có thể đột nhiên muốn mưu hại An tần đâu?

Chẳng lẽ, thật là Liễu quý phi chỉ thị nàng làm như vậy ?

Lý Viên nhu nhu cái trán vừa mới bắt đầu liền thấy phát đau từng đợt.

“Ai ——” hiện tại nếu điều tra xong lại có ích lợi gì đâu?

Trở mình, Tiểu Hỉ Tử báo lại: Khổng Tú Dung đã qua đời.

Chương 15: Thăm bệnh

Suốt một buổi tối, Lý Viên đều không có ngủ.

Nàng trợn tròn mắt ngồi ở trên giường, suy nghĩ a suy nghĩ. . . Suy nghĩ a suy nghĩ. . . Nhưng là vô luận nàng nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, không khỏi ở trong lòng tự giễu cười khê một chút: “Xem đi! Ta quả nhiên không phải là cái nhân tài giỏi cung đấu”

Cho nên sáng sớm ngày kế, Cẩm Tú liền thấy chủ tử nhà nàng hai đôi mắt kia đen ngòm, nàng đau lòng nói: “Chủ tử, đây là tội gì, vậy Khổng... ...”

“Được rồi... !” Lý Viên thần sắc mệt mỏi khoát tay áo, ý bảo nàng không cần nói thêm gì nữa .

“Ta hiện tại không có gì khẩu vị, đồ ăn sáng sẽ không ăn, người nhanh trang điểm cho ta, chút ta còn phải đi An tần nương nương kia nhìn xem “

Cẩm Tú biết nàng hiện tại tâm tình không tốt, cho nên cũng không nói thêm gì, chỉ hy vọng qua vài ngày sau chủ tử nhà nàng có thể suy nghĩ thông suốt.

Lý Viên vừa tiến một bước vào nội điện, còn thiếu chút nữa bị xông hương đi ra.

Vị thuốc, vị thuốc đắng chát, làm cho người ta vừa nghe đã muốn nhổ ra, vị thuốc tràn ngập toàn bộ Chỉ Lan Viện.

“Ti thiếp tham kiến An tần nương nương, tham kiến Nam Cung chiêu nghi” Lý Viên nhìn An tần đã muốn tỉnh lại đang nửa tựa vào gối lụa hoa mềm, và đang uống thuốc Nam Cung như nói.

“Lý muội muội mau đứng lên đi!” An tần nhẹ nhàng nói

Lý Viên đứng lên sau, cẩn thận nhìn An tần, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, vẻ mặt uể oải, bộ dáng suy yếu vô lực.

“Nương nương hôm nay, cảm giác như thế nào?” Lý Viên đến gần bên người An tần quan tâm hỏi.

Trả lời Lý Viên là Nam Cung Nhu, chỉ nghe thanh âm nàng mỗi một nói: “Ngự y nói, thân thể An tỷ tỷ bị khí lạnh vào, lại bị kinh hách rất lớn, cần chậm rãi điều dưỡng mới có thể khôi phục “

Lý Viên nghe xong ôn nhu nói với An tần: “Nương nương phúc khí thâm hậu, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày, nhất định rất nhanh sẽ khang phục “

An tần nghe xong cười gật đầu, “Đa tạ lý muội muội cát ngôn “

Sau khi nói xong, nàng lại nhìn về phía Nam Cung Nhu bên cạnh: “Hai ngày này ít nhiều có Nam Cung muội muội, ở trước giường ta tận tâm làm lưng vất vả, phân ân tình này tỷ tỷ ta thật sự không biết làm như thế nào... ...”

“An tỷ tỷ... Người đây là nói cái gì!” Nam Cung Nhu vẻ mặt bất mãn gắt giọng: “Ngày xưa, Nhu nhi đều là được An tỷ tỷ che chở, hôm nay An tỷ tỷ gặp nạn, Nhu nhi làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn.”

“Muội muội tốt...” An tần lệ đầy trong mắt kêu lên

“An tần nương nương” Lý Viên xem thần sắc nàng dần dần có chút kích động nói: “Lúc này thân thể ngài suy yếu vẫn là không cần quá mức kích động mới tốt “

“Xem ta!” An tần ngượng ngừng lau nước mắt trong khóe mắt “Làm cho hai vị muội muội chê cười!”

Lý Viên hơi lắc đầu, tỏ vẻ không có chuyện gì.

Nàng đứng ở một bên lặng lẽ nhìn, tình cảm hai người kia thật tốt a!

Đợi Nam Cung Nhu buông không bát trong tay xuống, Lý Viên hơi có chút nghi hoặc hỏi: “Ti thiếp vừa tiến một bước vào Chỉ Lan Viện này, liền nghe thấy được một vị thuốc thật lớn ” nàng chỉ chỉ mấy cái bát nhỏ “Là được này”

An tần cùng Nam Cung Nhu liếc nhau, đồng thời cười nhẹ ra tiếng.

An tần nói: “Ta biết muội muội nghi hoặc cái gì, là vì được này mà trong chỉ lan viện mới có thể tỏa ra hương vị lớn như vậy” nàng nói: “đây ít nhiều đều là Nam Cung muội muội, nàng biết ta kinh hách quá sâu liền mở cho ta canh định thần này, tuy rằng nghe hương vị lớn như thế, nhưng kỳ thật cũng không có đắng như vậy “

Lý Viên nghe xong càng thêm nghi hoặc, nàng tò mò nhìn Nam Cung Nhu, chẳng lẽ vị Nam Cung chiêu nghi này còn tinh thông y thuật?

“Chính là biết sơ sơ một ít mà thôi” Nam Cung Nhu cảm nhận được ánh mắt Lý Viên sững sờ, giọng nàng mang ngượng ngùng nói: “Tổ tiên nhà ta từng làm Thái y, để lại một ít sách thuốc, ta thuở nhỏ liền đối với cái này cảm thấy hứng thú, cho nên người nhà cũng để ta học chút da lông “

“Nam Cung muội muội khiêm tốn ” An tần cười vỗ vỗ tay nàng, lại nói với Lý Viên: “Nam Cung muội muội xuất thân hạnh lâm thế gia biết một ít phương pháp chữa nghi nan tạp chứng, thật bất mãn với cách nói của muội muội, bản cung trước kia từng có chút tật xấu cung hàn, mỗi lần quý thủy đến đều rất gian nan, may mắn Nam Cung muội muội cho ta bài thuốc, mới trị bản cung hết ốm đau.”

Lý Viên ngạc nhiên nhìn Nam Cung Nhu, nghĩ: thật sự là nhân tài không kể tướng mạo a! một cái nhu nhược mềm mại như vậy, luôn lộ ra nụ cười ngượng ngùng tiểu cô nương, lại là một người “Y thuật thánh thủ” che giấu trong hoàng cung thật đúng là ngọc hổ tàng long a!

“Xem tỷ tỷ nói kìa!” Nam Cung Nhu nghe được lời An tần nói, mặt nhỏ càng đỏ hơn.

“Ta bắt quá là trong lòng cứng rắn nhét mấy phương thuốc thôi! Người nếu làm cho ta thay Thái y chẩn mạch đoán bệnh cho người ta như vậy, bảo đảm làm tai nạn chết người “

Nam Cung Nhu vừa then lại quăn nói chút lời dí dỏm, làm cho An tần cùng Lý Viên đều bật cười, trong khoảng thời gian ngắn này Chỉ lan viện nhưng thật ra trở nên hoà thuận vui vẻ lên.

Mà ba người này ai cũng đều không có nhắc tới Khổng Tú Dung

An tần thân thể ốm yếu, cần tĩnh dưỡng, Lý Viên không tốt ngay ngốc nhiều chỉ chốc lát sau liền cáo từ .

Nàng nhờ tay Cẩm Tú đỡ đi ra phía ngoài.

“Chủ tử, đây không phải là hướng Hi Hòa viện a?” Cẩm Tú nghi hoặc hỏi

“Liều quý phi nương nương, hôm qua không phải cũng té xỉu sao?” Lý Viên hơi híp mắt, vẻ mặt khó lường nói: “Theo tình theo lý, chúng ta đều đi xem a!”

“Tiếp tham kiến quý phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an “

“Hình mama, nhanh đi cấp Lý muội muội cái tú đôn” đồng dạng là nửa nằm ở trên giường Liễu Thanh Tuyết gấp giọng nói.

“Lý dung hoa, mời ngồi” Hình mama trên mặt luôn nghiêm túc, khó lộ ra được chút tươi cười: “Đa tạ Lý dung hoa tới thăm nương nương nhà của ta... Ai!” Nàng thở thật dài, lập tức vẻ mặt lại trở nên giận dữ, chỉ nghe giọng của nàng hung hăng nói: “Đều là do tiện nhân ác độc Khổng Tú Dung kia, thế nhưng nói xấu quý phi nương nương chỉ thị nàng đem An tần nương nương đẩy xuống hồ. Diên phụ kia chính nàng chứa đựng tâm tư xấu xa, lại muốn đổ vấy lên người nương nương chúng ta... ..”

“Ô ô ô... .. Hình mama... Không cần... Không cần nói hơn nữa...” Bên này lời còn không có nói xong, bên kia Liễu Thanh Tuyết lại bắt đầu ghé vào giường anh anh anh khóc lên.

Lý Viên cùng Hình mama liền bước lên phía trước an ủi.

“Đều là lão nô không tốt! Đều là lão nô không tốt!” Hình mama vẻ mặt tự trách, lại phúc tạp nói với Lý Viên: “Nương nương chúng ta a! Từ nhỏ chính là kim tôn ngọc dưỡng , khi ở nhà lão gia cùng phu nhân ngay cả chuyện tình nhỏ như cọng tóc đều không có nói qua nương nương, làm sao lại chịu qua ủy khuất lớn như vậy “

Lý Viên nghe xong cũng cười nói: “Nương nương không nên lo lắng như thế, tục ngữ nói người tốt luôn có báo đáp! Huống chi Hoàng Thượng cũng là tin tưởng nương nương a!”

“Lý muội muội!” Liễu Thanh Tuyết nhẹ nhàng cầm tay Lý Viên kích động nói: “Bản cung mặc dù được Hoàng Thượng tín nhiệm không quan hệ cùng việc này, nhưng trong lòng chung quy khó yên được, Nam Dương hành cung này từ trên xuống dưới đều biết bản cung cùng Khổng Tú Dung đi lại rất gần lại cùng An tần có chút không hòa thuận, nàng lại một mực chắc chắn là do bản cung sai bảo ... Ô ô... .. Điều này làm cho bản cung... Điều này làm cho bản cung về sau làm thế nào đối mặt An tần, lại làm thế nào ngồi tại vị trí quý phi... ..”

Lý Viên xem vẻ mặt Liễu Thanh Tuyết tiều tụy lại là đáng điều oan uổng lớn, thực là không giống như giả bộ.

Thể hiện của Liễu Thanh Tuyết đối với Lý Viên trước nay chưa từng có thân thiết, nàng lôi kéo tay mềm mại xinh đẹp của nàng ta xoa trong chốc lát nói: Khổng Tú Dung như thế nào lừa gạt cảm tình của nàng, như thế nào lợi dụng thiện lương của nàng, trong chốc lát còn nói thêm Hoàng Thượng là cớ nào tín nhiệm nàng, nàng lại là cớ nào cảm tạ linh tình .

Mặt Lý Viên mang mỉm cười nghe, thường thường còn phải ứng vài tiếng.

Nàng lén lút tổng kết một chút, Liễu Thanh Tuyết nói đơn giản chính là hai cái ý tứ.

Thứ nhất, chuyện An tần rơi xuống nước không quan hệ cùng nàng, hoàn toàn là Khổng Tú Dung một người làm. Thứ hai, Phong Thành Vũ đối nàng trân trọng như trước còn có vị trí quý phi nàng không thể lay động.

Đợi cho Lý Viên từ “Thanh Tuyết uyển” đi ra, chỉ cảm thấy đầu mình ong ong rung động, bên tai cũng sẽ không ngừng thanh âm anh anh anh... Anh anh anh anh... ... làm ra vẻ kia.

Làm cho nàng thật muốn phun

“Chủ tử, người có khỏe không?” Trở lại Hi Hòa viện xong Cẩm Tú lo lắng hỏi.

Lý Viên hừ hừ hai tiếng, tỏ vẻ mình còn có thể chịu đựng.

Cẩm Tú xem nàng vẫn là bộ dáng ủ rũ, nói: “Chủ tử từ sáng sớm đến bây giờ cũng chưa ăn chút gì, vậy thân thể làm thế nào có thể chịu được, nô tỳ đi bưng chút thức ăn cho chủ tử...”

“Cẩm Tú, ta không...”

Cẩm Tú không đợi Lý Viên nói xong liền xoay người một cái nhanh chóng rời khỏi .

Lý Viên nhìn bóng dáng nàng vội vàng rời đi, môi mấp máy thì thào nói: “Ta không muốn ăn đồ ăn quá nhiều dầu mỡ, muốn ăn chút đồ thanh nhạt”

Thật sự là, đi nhanh như vậy sao!

Lý Viên oán trách than thở một câu.

Cẩm Tú đi rồi, trong phòng liền lại còn lại một mình Lý Viên, không khí yên tĩnh cũng làm lòng của nàng bắt đầu trở nên hòa hoãn lên.

Lý Viên đem chuyện tình hôm nay gặp suy nghĩ từ đầu tới đuôi một lần.

Kỳ thật trong lòng của nàng có một cái kết luận cũng không có nói cho bất luận kẻ nào, nàng cho rằng: An tần sở dĩ rơi xuống nước có thể là một tuồng kịch do nàng tự biên tự diễn.

Từ kết quả đến xem toàn bộ quá trình.

Chuyện này ai là có lợi lớn nhất? Đáp án là An tần.

Trong lòng nàng hẳn là rất rõ ràng Liễu Thanh Tuyết đối với nàng có địch ý rất lớn, nhưng hai người thân phận chênh lệch thật lớn, nếu bị Liễu Thanh Tuyết tìm được cớ làm khó dễ nàng sẽ rất khó có thể có lực hoàn thủ, cùng với việc ngồi chờ chết không bằng ra tay trước chiếm lợi thế, lấy mệnh thu súng ái.

Nếu có thể được Phong Thành Vũ áy náy triu mến.

Cũng khiến cho Liễu Thanh Tuyết không dám động.

Hơn nữa, ngón tay non mịn Lý Viên ba ba ba —— gõ bàn, Thái Hậu còn hơn mười ngày sẽ đến Nam Dương cho nên mới chờ không kịp sao?

Nhưng là ———lông mày nàng nhăn thành vài cái nếp nhăn khó coi “Vậy Khổng Tú Dung xác thực quả thật đẩy An tần, hơn nữa nếu không phải nàng ăn nói khùng điên cũng sẽ không chết...”

Lý Viên lại cảm thấy đầu mình bắt đầu đau lên, đầu nàng đung nhẹ ở mặt bàn, uể oải nói: “Vì sao ta không phải là Edogawa Conan chứ?”

Loại truy tìm dấu vết tìm kiếm phạm nhân này, nàng thật sự là làm không được a!

Buổi chiều, Lý Viên tắm rửa xong thì Cẩm Tú hầu hạ nàng lên giường.

“Chủ tử, đêm nay cần phải ngủ đầy một giấc” Cẩm Tú đau lòng nói.

Lý Viên nhẹ nhàng ứng, sau đó thành thật nằm ở ổ chăn, bên trong đốt hương an thần, rất nhanh mùi đàn hương thảo nhiên liền tràn ngập toàn bộ phòng ở.

Khói tỏa xung quanh làm cho Lý Viên cũng có chút buồn ngủ, chỉ chốc lát sau liền mí mắt nặng dần, ngủ say.

9. Chương 16-17

Sau đó nàng có một giấc mộng.

“Tỷ tỷ, khăn tay này là người đánh rơi sao?”

“A! Là của ta! Là của ta! Cám ơn người! Ta tìm hơn nửa ngày đâu!”

“Hi hi, vị tỷ tỷ này người thật thú vị, khăn tay này rõ ràng bị người cài ở phía sau vạt áo, người còn tìm lung tung khắp nơi”

“Cái kia! Cái kia! Ha ha... Thật sự là thật cám ơn người, nói cách khác trong chốc lát lúc tuyển tú ta sẽ quảng mất mặt!”

“Ta gọi là Lý Viên, không biết muội muội tên gọi là gì?”

Trí nhớ luôn sẽ bị nước lũ thời gian cuốn đi, cảm tình này từng tốt đẹp chân thành tha thiết, đã bị cung cao tường nội cấm nuốt sạch sẽ.

Chúng ta luôn thay đổi, mỗi ngày một thay đổi, cuối cùng biến thành người khác cuối cùng quên mất chính mình.

Mà không thay đổi chỉ có cô gái ngày đó tỉnh không vụn lí cùng tiếng cười thanh thúy ngọt ngào kia, nàng nói: “Ta gọi là _____ “

Chương 16: Trúng cổ

“Chủ tử hôm nay cũng đi chỗ An tần nương nương kia sao?” Cẩm Tú một bên lưu loát trang điểm cho Lý Viên một bên hỏi

“Ân!” Lý Viên khẽ lên tiếng

“Ai! ...” Cẩm Tú thở thật dài “Mất vừa thấy Hoàng Thượng dần dần coi trọng chủ tử, không nghĩ tới lại bị chuyện này chặn ngang như vậy”

Lý Viên biết nàng nói chuyện gì, trầm mặc một chút không có nói tiếp.

Cẩm Tú nói tiếp: “Từ lúc An tần nương nương rơi xuống nước xong, Hoàng Thượng đối với nàng sủng ái càng sâu, nghe nói kỳ trân dị bảo gì cũng đều hướng phía nàng ta đưa a! Ngày hôm trước còn thưởng An tần nương nương một tòa đồng hồ báo giờ Nhật Bản, những thứ như vậy chúng ta đều chưa từng thấy qua a!” Trong giọng nói Cẩm Tú tràn ngập hâm mộ, nàng hy vọng có thể được đến Hoàng Thượng sủng ái là chủ tử nhà nàng đến cỡ nào a!

“Mỗi người đều có tạo hóa của mỗi người” Lý Viên thảo nhiên nói “Hơn nữa như vậy nổi bật mười phần cũng không hẳn là chuyện tốt “

“Chủ tử...” Lúc này, Tiểu Hỉ Tử đột nhiên rối loạn hoang mang chạy tới, giọng điệu hẩn cấp tốc nói: “An tần nương nương hôm mê!”

Lý Viên giật mình một chút đứng dậy “Sao lại thế này?”

Hai ngày này không phải đã dần dần tốt lắm hay sao? Như thế nào lại đột nhiên hôn mê đâu?

Tiểu Hỉ Tử trả lời: “Là buổi sáng hôm nay đột nhiên hôn mê, xem tình hình là không được tốt !”

Lý Viên nghe xong trong lòng lại kêu một chút, lại cố gắng không hiện ra ngoài, nhắc chân liền hướng Chỉ Lan Viện đi đến.

Lúc nàng đến không khí trong phòng đã bị siết chặt lại, chỉ nghe thanh âm Phong Thành Vũ lạnh lẽo hỏi: “An tần rốt cuộc vì sao ngất” nhóm thái y đang quỳ cả người run run quỳ lạy như máy, trong đó một lão Thái y có chòm râu màu trắng run rẩy nói: “An tần nương nương mạch tượng suy yếu, khí huyết không thông, tưa lưỡi màu đen, trên mặt có khí đen di động, làm như làm như... Làm như...”

“Giống như cái gì?”

“Làm như bị trúng độc”

Đôi mắt Phong Thành Vũ đột nhiên nóng nảy như trúng gió, chỉ nghe hẩn một chữ một chữ hỏi: “An tần bị trúng độc gì?”

“Hồi Hoàng Thượng xác nhận ô toa mơ, một thứ bề ngoài cùng mơ bình thường cũng không khác nhau tuy nhiên lại có kịch độc, người nếu ăn phải một ngụm nhẹ thì hôn mê bất tỉnh nặng thì sẽ chết tại chỗ”

Lý Viên nghe xong toàn bộ trái tim mạnh mẽ run lên một chút, trong Nam Dương hành cung chỉ có Thanh Tuyết uyển của Liễu quý phi là có vài cây “Mơ thụ “

Hiển nhiên Phong Thành Vũ cũng nghĩ tới, sắc mặt hẩn trở nên khó lường được: “Nam Cung chiêu nghi... ..” Hẩn trực tiếp hỏi “An tần hôm nay có từng ăn mơ?”

Đã sớm nước mắt rơi như mưa Nam Cung Nhu, khàn giọng trả lời: “Hôm nay An tỷ tỷ nói: ăn nhiều ngày được canh đắng miệng một chút hương vị đều không có, muốn ăn chút ê ẩm chua chua gì đó, vì thế liền phân phó hạ nhân làm bát đường ô mai ngọt đến uống uống, không nghĩ tới... .. Không nghĩ tới... Ô ô... Ô ô ô... ..”

Phong Thành Vũ trầm mặc một lúc lâu sau, mới sáng giọng nói với nhóm Thái y: “Trẫm muốn An tần bình an vô sự, nếu không... ..”

“Thần tuân mệnh, thần tuân mệnh... ..” Nhóm Thái y kinh sợ dập đầu nói.

Phong Thành Vũ đều không có để ý đến bọn họ, hẩn nhắc chân đi hướng ra phía ngoài, ngang qua Lý Viên quỳ trên mặt đất thì đột nhiên dừng bước, hẩn thần nhiên nói: “An tần có Nam Cung chiêu nghi hầu hạ, người cũng đừng ở đây thêm phiền , hồi viện của mình đi thôi!” Nói xong liền đi ra Chỉ Lan Viện.

Lý Viên trên mặt trắng bệnh, đầu ngón tay dùng sức cắm vào thịt trong lòng bàn tay: “Lời này của hẩn là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là hoài nghi ta hạ độc An tần?”

Nàng bị Phong Thành Vũ hạ lệnh “Cấm chùng”, cũng không thật ngây ngốc nhiều ở trong này, đành phải quay lại Hi Hòa viện của mình.

Ôm hai đầu gối ngồi co rúm trên tương phi tháp, Lý Viên đột nhiên cảm thấy thực bất an cũng cảm thấy thực sợ hãi, giống như từ ngày An tần rơi xuống nước bắt đầu gợn nên con song quỷ dị trong Nam Dương hành cung.

Khổng Tú Dung đã chết, Liễu quý phi “bị bệnh”, An tần lại trúng độc , năm vị tần phi lần này đi theo lúc này cũng đã ngã xuống ba vị, kế tiếp có phải là nàng hay không ?

Cho đến giờ thân canh ba, Tiểu Hỉ Tử vẫn bị Lý Viên giao ở lại chỉ lan viện mới trở về báo nói: “An tần trải qua ngự y cứu, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm tính mệnh”

Lý Viên nghe vậy rốt cục lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra: “Vậy An tần nương nương tỉnh lại sao?”

Tiểu Hỉ Tử nói: “Còn chưa tỉnh” tiếp theo là bộ dạng thần bí nói: “Hoàng Thượng sau khi rời chỉ lan viện đi thẳng đến chỗ Liễu quý phi kia đi! Nhưng phát cơn lôi đình thật lớn, cách thật xa cũng có thể nghe được thanh âm cái chén ngã”

Lý Viên nghe xong nhú nhú mày. Phong Thành Vũ đây là muốn xác định hạ độc lần này là Liễu Thanh Tuyết sao?

Trong lòng nàng có việc tất nhiên là nuốt không trôi, chỉ vội vàng ăn chút liền sớm trên giường đi ngủ .

Nằm ở trên giường Lý Viên càng nghĩ càng cảm thấy tâm phiền ý loạn, nhanh chóng lắc mình chạy vào trong không gian.

Không gian của Lý Viên này nói cũng thật kỳ quái, trừ bỏ một tòa trúc lâu bên trong không có bất kỳ cái gì, cùng một ôn tuyền nóng hôi hổi ngoài ra đúng là không có bất cứ nọ gì khác.

Nàng vừa không thể đem nước ôn tuyền mang đi ra ngoài, cũng không thể đem thứ gì tiến vào, đừng nói gì đến việc thăng cấp không gian.

Đôi khi nàng thật tình cảm thấy “Tùy thân không gian” này của mình có thể nói là kém cỏi, vô dụng nhất .

“Nếu có mấy viên đan dược có thể cứu mạng cũng tốt a!” Ngâm mình ở trong nước ôn tuyền Lý Viên uể oải than thở hai câu, nếu ngày nào đó mình cũng bị người ta hạ độc được, vậy phải làm sao bây giờ a!

“Ba mẹ” Lý Viên thì thảo kêu lên: “Nơi này thật sự thật đáng sợ a!”

Sáng sớm ngày kế tiếp, sắc trời còn không rõ.

Lý Viên lại bị Cẩm Tú vội vàng lay tỉnh: “Chủ tử! Chủ tử! Mau tỉnh lại, Hoàng Thượng muốn triệu kiến người “

Nghe thấy hai chữ Hoàng Thượng trong lòng Lý Viên giật mình một, giống như bị một thùng nước lạnh từ trên trời giáng xuống rót vào làm cả người nàng run lên.

Lý Viên rất nhanh thay một thân xanh biếc tỳ bà sam, tóc cũng không búi lên chỉ bím thành một túm thả cho trước ngực.

Nàng vừa đi ra nội thất liền thấy vẻ mặt đầy mồ hôi như kiến bò trên chảo nóng đi tới đi lui Lý Đại Hải.

“Lý chủ tử...” Hắn giống như muốn nói người rốt cục cũng đi ra “Mau cùng nô tài đi Thiên cơ điện “

Lý Viên nghe xong trực giác biết nhất định là Phong Thành Vũ xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy càng gấp nhưng cũng không hỏi nhiều, theo Lý Đại Hải liền hướng tẩm cung Phong Thành Vũ đi.

Nàng vừa mới đi đến ngoài Thiên cơ điện, chỉ thấy cửa đại điện đã bị ba bốn trăm tên võ lâm quân đứng vây bên ngoài trong tay cầm trường thương đao kích chặt chẽ không chế bọn họ người, người như lưỡi kiếm đứng thẳng tắp, giống như chỉ chờ ai ra lệnh một tiếng, liền rút đao nhiễm vậy máu, gươm tay lấy tánh mạng.

Lý Viên sâu hít vào một hơi, đến lúc này nàng ngược lại bình tĩnh xuống, chút thấp thỏm lo âu mấy ngày nay giống như chớp mắt một cái tất cả đều tiêu tan.

Ở dưới mấy trăm ánh mắt nhìn chăm chú, thần sắc nàng lạnh nhạt, đi thông dong vào Thiên cơ điện.

Nhưng mà vừa mới vòng qua bình phong, Lý Viên liền mở to hai mắt, nàng không thể tin nhìn người nằm trên giường kia, chỉ thấy hắn hai mắt nhắm nghiền sắc mặt vàng như nến, xương gò má nhô cao, môi khô nứt, một thân áo lót màu trắng tơ nguyệt sắc trông không quay trên người, cả người giống như bị cái gì đó trong nháy mắt hút khô hết máu huyết gây lợi hại.

“Hoàng Thượng... . .” Lý Viên kim lòng không đậu kêu lên, nàng căn bản không thể tưởng tượng Phong Thành Vũ phong thần tuấn lãng, tâm tư khó lường, làm cho nàng vừa kính vừa sợ kia là người nằm ở trên giường này.

Làm sao có thể, làm sao có thể, rõ ràng hôm qua lúc gặp vẫn là khỏe mạnh Như thế nào hiện tại liền... ..

Lý Viên nước mắt kinh ngạc rót xuống dưới, nàng quay đầu một chút, lớn tiếng hỏi: “Hoàng Thượng vì sao biến thành như vậy “

Lý Đại Hải bên cạnh khóc kêu rên nói: “Vào lúc canh ba, Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương đột nhiên té xỉu, nô tài lập tức truyền Thái y lại đây, nhưng là... . .” Hắn tiến lên từng bước nhẹ nhàng nâng cánh tay Phong Thành Vũ, đem tay áo tơ kéo lên.

Lý Viên lập tức hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy dưới làn da mỏng manh phẳng phất là một đám ấu trùng huyết to như mụn cơm, rậm rạp che kín cả cánh tay.

Nàng gắt gao che miệng mới không có thét ra tiếng chói tai.

“Thái thái thái y đâu? Các thái y nói như thế nào?”

“Các thái y thúc thủ vô sách bó tay không có biện pháp” Lý Đại Hải đau lòng khóc gào ra tiếng.

Lý Viên chỉ cảm thấy trước mắt đen kịt, nàng lui lại ba bước mới ngừng nổi thân thể, run giọng nói: “Chẳng lẽ cứ chờ như vậy?”

Không được, tuyệt đối không thể khoan tay chịu chết, Lý Viên một ngụm cắn hai bờ môi, mùi máu nhè nhẹ rất cực làm cho nàng hơi trấn định một ít

” Lý Đại Hải!” Nàng quát to một tiếng “Hiện tại là lúc khóc sao?”

Lý Đại Hải chưa bao giờ thấy qua Lý Viên như vậy, bị khí thế áp đảo của nàng trong giờ phút này không tự giác liền đình chỉ kêu khóc.

“Người đi đem tất cả ngự y của Nam Dương hành cung đều gọi tới cho ta ” từ thúc thủ vô sách này như thế nào có thể sử dụng ở trên người Phong Thành Vũ.

“Các vị Thái y” Lý Viên không nhanh không chậm nói “Có từng nghĩ ra phương pháp trị liệu cho Hoàng Thượng không?”

Sáu gã Thái y quỳ phía dưới, người xem ta, ta nhìn người, đúng là ai cũng không chịu mở miệng trước.

Lý Viên thấy thế không hề nghĩ ngợi, cầm lấy nhất chén trà nhỏ, liền hướng đầu Thái y cách nàng gần nhất ném tới.

Nước trà nóng bỏng cùng bị mảnh sứ vỡ cắt chảy máu ào ào chảy trên mặt ngự y kia.

Nàng lớn tiếng nói: “Hoàng Thượng là căn cơ xã tắc, cột chống lưng cho thiên hạ, nếu giờ phút này có chút không hay xảy ra chắc chắn thiên hạ đại loạn, quốc gia không bình yên, mà lúc này các người còn ấp a ấp úng, nói không rõ, như thế không phải làm thất vọng bệ hạ, không phải làm thất vọng lê dân thiên hạ sao?”

Nói đến nơi này, Lý Viên đã nghẹn ngào ra tiếng.

Quỳ dưới tên mặt các ngự y giống như là hóa trang nhiều màu, chốc lát hồng chốc lát tím, bọn họ nhất tề dập đầu nói: “Thần đáng chết, thần đáng chết... ...”

“Các người hiện tại nói không nên là đáng chết, mà là xuất ra một phương pháp trị liệu”

Trong đó, một cái lão ngự y quỳ, Lý Viên nhớ rõ hắn chính là ngự y hôm qua cấp An tần chẩn ra “Ô mai quả”.

Hắn chiến run rẩy nói: “Thần vừa vận kết hợp xem rất nhiều sách thuốc, lại kết hợp chẩn mạch tự nhìn ra một cái kết luận mơ hồ”

Lý Viên thần sắc rung lên, vội hỏi: “Kết luận gì?”

“Hoàng Thượng mắc bệnh mà cũng không phải bệnh mà là —— cổ “

“Cổ? ...”

“Không sai! Đồn đãi vùng Miêu Cương tây nam, có người Miêu tự tiện nói, bọn họ chăn nuôi cổ trùng ký trùng trị người bằng tật bệnh cũng có thể lấy tính mệnh. Rất ngoan độc xảo quyết “

“Vậy người biết Hoàng Thượng trúng là cổ gì?” Lý Viên gấp giọng hỏi

Thái y kia thần sắc do dự cuối cùng vẫn là khê cần môi nói: “Thần từng xem qua ở một quyển tây vân tạp phương, dựa theo trên sách viết cùng tình trạng Hoàng Thượng lúc này là tương tự, cổ này xác nhận —— phệ tâm cổ.”

Lý Viên nuốt nuốt nước miếng, không cần hỏi nghe thấy ba từ này nàng cũng biết sâu này là làm sao !

Chương 17: Lấy máu

“Vậy nên làm thế nào để trị phệ tâm cổ này?”

Thái y kia nghe được vấn đề Lý Viên, râu bạc trắng run rẩy lợi hại hơn.

Lý Viên nhìn hần thần sắc do dự, hiển nhiên là biết phương pháp giải cổ này có cái gì khó khăn.

“Người lão già này còn do dự cái gì” một bên Lý Đại Hải đã sớm nhảy một bước cao ba thước nổi giận mắng: “Nếu Hoàng Thượng vì thế mà trễ trị liệu người một nhà tam đại đồng đường ...”

“Được rồi... ..” Lý Viên chặt đứt lời của hần nói, chuyển sang lão ngự y nói: “Vương ngự y, việc đã đến nước này người chỉ để ý đem phương pháp giải cổ nói ra, nếu như có cái gì không ổn chúng ta cùng nhau suy nghĩ biện pháp “

Lão ngự y gật gật đầu trầm giọng nói: “Nếu muốn giải cổ này biện pháp tốt nhất chính là tiến hành đem cổ trùng dời đi “

Lý Viên nghe nửa hiểu nửa không nói “Nói rõ ràng một chút”

“Đầu tiên phải dùng dao nhỏ cắt uyển mạch người trúng cổ khiến cho máu độc chảy ra, tiếp theo muốn tìm đến một người máu huyết có linh khí cũng đồng dạng cắt cổ tay cho chảy máu tươi, như vậy cổ trùng kia sẽ bị máu có linh khí hấp dẫn cổ trùng sẽ từ trên người tự động đi ra “

Lý Viên nhíu nhíu mày đầu nghi hoặc hỏi: “Như thế nào là máu linh khí?”

“Từ xưa qua cổ linh chi ngàn năm, hà thủ ô, người có thiên tài địa bảo, máu bọn họ sẽ có lưu một tia linh khí có thể hấp dẫn phệ tâm cổ này.”

Lý Viên nghe xong cảm thấy lòng trầm xuống, nàng nói: “Vậy bệ hạ có không...”

“Không thể!” Thái y nói như đinh đóng cột: “Phệ tâm cổ này từ lúc bệnh phát đến cắn nuốt tim người bất quá chỉ có bốn canh giờ ngắn ngủn “

Vậy ý tứ chính là chờ không kịp sao?

Lý Viên sắc mặt trở nên trắng bệch hần lên, từ canh ba đến bây giờ không phải chỉ còn có nửa canh giờ sao? Trong thời gian ngắn này làm thế nào tìm ra người có linh huyết gì a!

“Hoàng Thượng a! Hoàng Thượng a!” Lý Đại Hải phù phù một tiếng quỳ rạp xuống bên giường Phong Thành Vũ khóc tê tâm liệt phế.

Lý Viên cũng kinh ngạc, nước mắt rơi xuống, nàng chậm rãi đi đến bên người Phong Thành Vũ, lần đầu tiên cẩn thận nhìn hần như vậy.

Hần là người nam nhân duy nhất của nàng trong hai kiếp người.

Nhưng hiểu biết của nàng đối với hần cũng là ít như vậy, chỉ biết là mặt hần tốt lắm, khí chất cũng rất tuyệt.

Lúc hần cười môi hơi hơi nhếch lên

Hần tức giận ánh mắt lạnh lùng giống như băng

Hần còn có một chút háo sắc, thật sự, Lý Viên kỳ thật từ rất sớm liền phát hiện, hần kỳ thật thực thích thân thể của nàng, cho nên nàng mới có chút chán ghét hần

Nhưng là người như vậy, hần sẽ chết mất, còn có nửa canh giờ nữa sẽ chết mất!

Vô số nước mắt từ trong mắt Lý Viên bùm bùm chảy xuống, một giọt một giọt dừng ở trên người người kia.

Linh huyết, linh huyết, linh huyết... .. Có máu có linh khí

Bỗng nhiên, một cái ý niệm xuất hiện như tia chớp qua trong đầu của nàng.

Tim Lý Viên bắt đầu đập bịch bịch lên.

Sắc mặt của nàng biến ảo không ngừng, nhưng vừa vặn cái ý niệm kia như là cây đinh cắm gáo trong đầu của nàng.

“Vương Thái y” nàng lau khô nước mắt trên mặt thanh âm kiên định nói: “Người đi chuẩn bị đồ giải cổ cần thiết “

Lý Viên vừa dứt lời, Thiên cơ điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Nhóm thái y đang quỳ đều ngẩng đầu nhìn nàng chằm chằm

Lý Viên nâng cổ tay trắng muốt của nàng, thanh âm kiên định nói: “Dùng máu của ta “

“Nương nương... ..” Không riêng gì nhóm thái y còn có Lý Đại Hải toàn bộ đều sợ ngây người.

“Ta khi còn bé từng ăn qua một gốc cây hà thủ ô không biết bao nhiêu năm ” mặt nàng không đổi sắc tâm không nhảy nói dối: “Hắn là còn có chút tác dụng “

Nhóm thái y người xem ta, ta nhìn người chần chờ.

Lý Viên thấy vậy lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ còn có biện pháp khác tốt hơn sao? Cùng với việc đợi cho cổ trùng phát tác không bằng thử một lần.”

“Thần tuân mệnh “

Bất quá một lát sau, hết thầy liền chuẩn bị sắp xếp.

Lý Viên nhìn Vương Thái y từ hòm thuốc lấy ra cái bao bố màu đỏ, hắn đem bao bố mở ra liền lộ ra bên trong một loạt các ngâm châm sắp xếp lớn nhỏ không đồng nhất.

Vương Thái y lấy ra một cây trong đó, dài ba đốt ngón tay, châm rất nhanh ở mu bàn tay Phong Thành Vũ.

Như thế bảy lần sau, mới lấy ra một tiểu đao màu bạc đối với mạch Phong Thành Vũ nhẹ nhàng cứa một chút, thoáng chốc máu đen liền theo cánh tay chảy đến một cái chậu trước đó đã chuẩn bị tốt.

Lý Viên thật sâu hít vào một hơi, trái tim của nàng như là bị điện giật đập bịch bịch .

Khi đao xẹt qua cổ tay đau còn nhiều hơn so với Lý Viên tưởng rất nhiều, nàng lẳng lặng nhìn máu mình đỏ tươi như là thiếu tiên chảy về phía cái chén ngọc trong, nàng không biết cần bao nhiêu huyết mới có thể đem cái gọi là “Phệ tâm trùng” kia dụ ra.

Cho nên huyết nàng lưu trữ như vậy, thẳng đến đầy toàn bộ ngọc bát.

Sớm có chuẩn bị tốt Thái y đến vì nàng cầm máu, nàng cố không cho mình lúc này bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên mê mang.

Lý Viên toàn bộ tâm thần đều đặt ở trên người người trên giường kia.

Không biết có dùng được hay không a!

Kỳ thật không riêng gì Lý Viên mà là toàn bộ lực chú ý mọi người trong thiên cơ điện đều tập trung ở nơi kia.

Chỉ thấy vương Thái y đem cổ tay bị thương của Phong Thành Vũ áp đến chén máu của Lý Viên .

Tinh thần Lý Viên đã bị ép buộc tới cực điểm, nàng cảm thấy mình hiện tại ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn.

“Đi ra , đi ra ...” Đột nhiên, thanh âm Lý Đại Hải hưng phấn đến cực điểm vang lên.

Trong lòng Lý Viên mừng như điên, nhìn chăm chú lại chỉ thấy từ chỗ cổ tay Phong Thành Vũ, theo máu đi ra đã bắt đầu chảy ra một ít gì đó dạng trứng màu trắng, Lý Viên nghĩ khả năng cái này chính là cái gọi là “Phệ tâm cổ” đi!

Sớm bị áp lực đến cực điểm Thiên cơ điện, rốt cục có sự hồi sinh.

Cứ như thế đợi cho chỗ cánh tay Phong Thành Vũ không còn chảy ra máu đen, Vương Thái y mới run giọng nói: “Cổ này đã giải “

Bốn chữ này châm ngòi tiếng hoan hô như sấm của mọi người trong Thiên cơ điện, cũng biến thành áp đảo cộng rơm thanh tỉnh cuối cùng của Lý Viên, cảm xúc thay đổi nhanh cộng thêm mất máu nhiều dẫn đến mê muội làm cho nàng rất cuộc nhện không được hôn mê bất tỉnh.

“Chủ tử, chủ tử...” Có thanh âm quen thuộc không ngừng kêu nhỏ ở bên tai.

Lý Viên mở mí mắt nặng trĩu lên, đập vào mắt là khuôn mặt quá vui mừng mà chảy nước mắt của Cẩm Tú.

Nàng nhìn bốn phía, đây cũng không phải phòng của nàng ở.

“Ta đang ở đâu?” Lý Viên hỏi.

“Chủ tử trăm ngàn lần đừng lộn xộn, ngài mất nhiều máu như vậy Thái y nói phải nghỉ ngơi cho tốt “

Mất máu? Đúng! Mất máu! Lý Viên đột nhiên cả kinh, gắt gao túm cánh tay Cẩm Tú hỏi: “Hoàng Thượng đâu? Hoàng Thượng thế nào ?”

“Chủ tử, yên tâm đi! Thái y nói Hoàng Thượng đã không có việc gì “

Tuy Cẩm Tú nói như vậy, nhưng nếu Lý Viên không tận mắt nhìn thấy một chút sẽ không an tâm, nàng muốn Cẩm Tú dìu nàng đứng lên.

Lý Viên vẫn như cũ còn ở bên trong Thiên cơ điện, lúc này sắc trời ước chừng đã cách lúc nàng hôn mê đã qua ba canh giờ.

“Nương nương...” Lý Đại Hải nhìn Lý Viên bị Cẩm Tú đỡ đến, cái gì cũng không nói quỳ trên mặt đất liền đưng đầu.

Lý Viên biết trong lòng hấn kích động, nhưng cũng không thể để cho hấn cứ như vậy đưng xuống a!

“Lý tổng quản” Lý Viên thanh âm vẫn thực suy yếu, nàng hỏi: “Hoàng Thượng như thế nào ?”

Lý Đại Hải nghe vậy mặt lộ vẻ mừng rỡ nói: “Hoàng Thượng một canh giờ trước từng tỉnh qua một lần, uống được của Thái y cho sau đó ngủ lại.”

Lý Viên gật gật đầu, hướng về phía long sàng đi đến.

Chỉ thấy lúc này Phong Thành Vũ đã không còn giống như “Sắp chết” như lúc vừa rồi, mặc dù vẫn là bộ dáng bệnh nặng, nhưng khuôn mặt hòa hoãn hơi thở đều đều, hiển nhiên là ngủ rất sâu.

Lý Viên nâng lên cái tay không bị thương của mình, nhẹ nhàng xốc một góc xiêm y của hấn lên.

“Hô... ..” Nàng thở ra một hơi dài, cái khối buộc chặt kia đều nhanh vỡ ra tâm rất cực rơi xuống.

“Nương nương yên tâm đi!” Một bên Lý Đại Hải nói: “Ngự y nói phệ tâm trùng kia chỉ cần từ trong thân thể dẫn ra được, đối với chủ thể liên không có cái gì đáng ngại, Hoàng Thượng rất nhanh liền có thể khôi phục !”

“Vậy là tốt rồi!” Lý Viên hơi nở nụ cười.

Ánh mắt nàng ôn nhu nhìn Phong Thành Vũ trong chốc lát, thật lâu sau sau nói với Lý Đại Hải: “Lý tổng quản... Hoàng Thượng nếu đã không việc gì, ta đây trước hết hồi Hi Hòa viện đi thôi!”

“Này ——” Lý Đại Hải trên mặt lộ ra vẻ khó xử, hấn nói: “Hồi bẩm lý chủ tử, Hoàng Thượng vừa mới tỉnh lại đã từng phân phó qua muốn ngài trước hết ở lại Thiên cơ điện này.”

Lý Viên hơi có chút kỳ quái, bất quá chuyện này cũng không phải không thể, nàng đối với Lý Đại Hải gật gật đầu, lại liếc mắt nhìn Phong Thành Vũ một cái, liền rời đi.

“Cẩm Tú, ta đói bụng !” giọng Lý Viên ngữ mang vẻ làm nũng nói với Cẩm Tú.

“Nô tỳ sớm chuẩn bị cho chủ tử!” Cẩm Tú cũng cười nói.

Thừa dịp Cẩm Tú rời đi lấy đồ ăn là lúc, Lý Viên tựa nửa vào tường ngọc tháp hình ốc mai mai hơi hơi nheo hai mắt lại.

Nàng xem cổ tay mình quần tầng tầng băng, không khỏi nghìn lẻ một lần nói may mắn mình đoán đúng rồi!

Kỳ thật, Lý Viên từ lúc còn rất nhỏ liền phát hiện tùy không gian ôn tuyền của nàng, trừ bỏ có thể làm cho làn da của nàng trở nên càng trắng càng mỏng, còn có chút nữa là nước ôn tuyền có thể có tác dụng chữa thương ở một mức độ nào đó.

Thí dụ như, khi nàng bị Phong Thành Vũ bóp cổ bầm đen cùng vết tụ huyết xanh tím trên trán, nàng chính là ở trong không gian dùng ôn tuyền để ngâm người.

Ngày hôm sau miệng vết thương liền hoàn toàn biến mất, ngay cả một chút dấu vết đều không có lưu lại.

Cho nên khi nàng nghe được ngự y nói cái gì “Máu có linh khí” mới có thể nghĩ đến huyết của nàng có lẽ cũng sẽ có chút tác dụng.

Dù sao nước ôn tuyền kia nàng cũng là ngâm từ nhỏ cho đến lớn như thế nào cũng có thể dính chút linh khí đi!

Lý Viên sâu kín thở dài, nàng biết là phi thường mạo hiểm cũng cực kỳ ngu xuẩn, nhưng khi nàng gặp bộ dáng Phong Thành Vũ kia, thì bao nhiêu bản khoản cùng do dự, tất cả đều không cánh mà bay, trong đầu chỉ còn lại ý tưởng muốn cứu hắn không nghĩ để cho hắn chết.

Mặc kệ thế nào, Lý Viên hơi nở nụ cười “Hắn không chết thật sự là quá tốt!”

10. Chương 18-19

Chương 18: Một ngày

Trong Thiên cơ điện , Lý Đại Hải kéo cái bàn gỗ lim thật cẩn thận đi đến.

“Hoàng Thượng, đến giờ ngài nên dùng bữa!”

Nửa tựa vào gối mềm ngọc tường vân thủy, Phong Thành Vũ chậm rãi mở mắt.

Lập tức có cung nữ tới hầu hạ hắn uống thuốc.

Việc Phong Thành Vũ trúng cổ tủy là giải kịp lúc, nhưng bất luận như thế nào đều đã thương tổn nguyên khí thật lớn.

Cho nên hiện tại người mặc dù tinh thần có khá lên, nhưng thân thể lại còn suy yếu lợi hại.

Uống xong chén thuốc tăng khí bổ huyết này xong, Phong Thành Vũ nhẹ nhàng vung tay lên, trong điện trừ bỏ Lý Đại Hải ra toàn bộ cung nhân đang hầu hạ đều lui xuống.

“Chuyện ta giao cho người đều làm xong hết sao?” Phong Thành Vũ thản nhiên hỏi

Hai má béo trắng của Lý Đại Hải hiện lên một ý hận, chỉ nghe hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hoàng Thượng yên tâm, chuyện tình bên kia nô tài đều đã an bài tốt, tuyệt đối không làm cho một ai trong bọn họ có cơ hội đào tẩu”

Phong Thành Vũ nhẹ nhàng ân... Một tiếng sau, suy nghĩ lại hỏi: “... Lý dung hoa thế nào ?”

“Hồi Hoàng Thượng, Lý chủ tử hiện nay mạnh khỏe, chỉ là có chút mất máu quá nhiều, cần tĩnh dưỡng, mấy ngày nay lại vừa khôi phục” Lý Đại Hải hiện tại đối với Lý Viên hảo cảm từ từ bành trướng lên, nghe được Phong Thành Vũ hỏi tự nhiên là muốn thay nàng nói tốt vài câu, chỉ nghe Lý Đại Hải dùng giọng điệu vô cùng cảm khái nói: “Lần này, Hoàng Thượng gặp nạn thật sự là ít nhiều nhờ có Lý dung hoa quyết định thật nhanh, bằng không, bằng không... ..” Hắn nói xong nói xong nước mắt liền chảy xuống, kết quả khủng bố như vậy làm cho hắn hiện tại nghĩ đến tất cả can đảm đều muốn bay đi mất a!

Phong Thành Vũ tất nhiên là đã sớm nghe nói qua toàn bộ quá trình.

Lúc này, trong đầu của hắn lơ đãng liền hiện ra khuôn mặt Lý Viên, hắn thật sự không nghĩ qua cái tiểu nữ tử thoát nhìn ngu ngốc hồ đồ kia sẽ có gan dạ sáng suốt cùng quyết đoán và thật sự cứu hắn một mạng.

Nghĩ đến Lý Viên, góc miệng của hắn liền nhấc lên một cong thật đẹp mắt, ngay cả khối tâm luôn lạnh lùng cứng rắn cũng trở nên mềm mại.

“Ngáp...” Lý Viên đột nhiên hắt xì một cái.

“Chủ tử không phải là bị cảm chứ?” Một bên Cẩm Tú khẩn trương hề hề hỏi, nàng nâng tay lên sờ trán Lý Viên.

Lý Viên ray ray cái mũi nhỏ, nhẹ nhàng quơ quơ đầu: “Ta không sao, đại khái là có người ở sau lưng nói thầm về ta đi!”

Cẩm Tú thử thử độ ẩm, phát hiện không có phát sốt mới hơi yên tâm.

“Chủ tử nga! Ngài cũng nên chú ý thân thể của mình nhưng là quan tâm đến điểm tâm đi!” Cẩm Tú thở dài nói.

Lý Viên biết nàng đau lòng cho mình, vội vàng cười cầm tay Cẩm Tú: “Tỷ tỷ tốt, ta thật sự không có việc gì ! Người ta không phải đều nói hết cơn bệnh đến hồi thái lai sao? Người xem ta... Trong khoảng thời gian này gặp bao nhiêu chuyện không hay ho a! Còn không phải toàn bộ đều rất tốt sao? Chúng ta kiên định tin tưởng ánh mặt trời sẽ trở lại sau cơn mưa, Lý Viên ta đường quan lộ nói vậy cũng rất nhanh sẽ đến !”

Cẩm Tú không chịu nổi nhất chính là khi Lý Viên làm nũng quẩn quýt si mê, nhưng đáng điệu nàng còn muốn nói cho xong lời nói, thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười!

“Nô tỳ hiện tại a! ... Chỉ nguyện chủ tử bình an ...” Cẩm Tú thở dài nói, nàng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay phải quẩn đầy băng của Lý Viên “Ngài cũng không biết, khi ngài nói muốn dùng huyết của mình cứu Hoàng Thượng nô tỳ có bao nhiêu khẩn trương bao nhiêu sợ hãi “

”” Nói xong nói xong Cẩm Tú liền ô ô khóc “Máu đỏ thắm kia liền chảy ra giống như không cần tiền, nô tỳ nhìn mặt chủ tử ngày càng tái nhợt, thật sự là... Thật sự là... .. Chủ tử a! Việc này ngài cũng chỉ có thể làm lần nữa đi!”

“Ô ô... Cẩm Tú người yên tâm... Ta hẳn là không có cơ hội để làm lần hai gì đâu !”

Phong Thành Vũ sẽ không trúng cổ một lần nữa đi!

Hai cái chủ tử giống như đứa ngốc ôm đầu khóc rống một hồi, cuối cùng là đem hờn dỗi trong lòng phát ra hết.

“Chủ tử...” khóc xong tâm tình cuối cùng khôi phục lại Cẩm Tú thay Lý Viên kéo chăn thêu “Thái y nói, ngài bây giờ cần nghỉ ngơi nhiều cho thỏa đáng!”

Lý Viên cũng thuận thế nằm xuống, kỳ thật nàng chảy máu tươi ước chừng khoảng 600CC, đối với một người trưởng thành mà nói trừ bỏ cảm thấy suy yếu thật nhiều ngày, đối với thân thể thật ra không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng nề hà, đó là không có tồn tại kim và ống lấy máu từng giọt, hoàn toàn là dùng dao kéo của thời đại này, với việc trong mấy giờ chảy ra 600CC máu tươi, cùng với việc trong một giây chảy ra 600CC máu tươi tuyệt đối là hai việc khác nhau một trời một vực.

Cho nên tạo thành kết cục là Lý Viên hiện tại ngay cả đất cũng không thể xuống, cả ngày chính là nằm ngửa trên giường, nếu không thì chính là ăn nhân sâm, lộc nhung, tổ yến, vây cá làm cho nàng hiện tại vừa nghe đến hương vị thuốc bổ đã muốn phun.

“Cẩm Tú...” Lý Viên đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng hỏi: “Tiểu Hỉ Tử cũng theo tới sao?”

Cẩm Tú trả lời: “Hắn ở bên ngoài, chủ tử muốn truyền hắn tiến vào sao?”

Lý Viên nghĩ nghĩ sau nói: “Hiện tại thì không cần, người nói cho Tiểu Hỉ Tử, để cho hắn hỏi thăm nhiều một chút chuyện tình của Liễu quý phi cùng An tần bên kia... Ta cuối cùng cảm thấy...” Nàng nhú nhú mày “Tóm lại, hiện tại chúng ta mặc dù tạm thời ở tại Thiên cơ điện này, nhưng tin tức bên ngoài là vạn vạn không thể chặt đứt a “

Cẩm Tú gật gật đầu, nói: “Nô tỳ hiểu được, hiện tại đi phân phó Tiểu Hỉ Tử “

Cẩm Tú đi rồi Lý Viên cũng lâm vào trầm tư.

Rốt cuộc là ai hạ cổ Phong Thành Vũ đâu?

Muốn hạ cổ cho hắn, nhất định là người thân cận bên người hắn làm. Vậy —— rốt cuộc là ai đâu?

“Ai ——” nàng sâu kín thở dài, tuy là nghĩ không ra kết quả, nhưng cũng biết Nam Dương hành cung này sợ là sẽ có một phen tình phong huyết vũ .

Lý Viên đoán quả nhiên đúng như vậy!

Nàng mặc dù cả ngày đứng ở trong Thiên cơ điện này không ra ngoài, nhưng có thể cảm thấy rõ ràng một mảnh mưa gió khản trương kéo đến, mỗi khi nửa đêm, một loạt các đội tra xét tìm kiếm ở bên ngoài cửa điện tiếng bước chân cùng áo giáp ma sát phát ra tiếng leng keng làm cho nàng khản trương không thôi, biến thành ban đêm nàng luôn ngủ không tốt.

Một ngày, Lý Viên tinh thần không tốt vội vàng ăn qua cơm trưa xong, Lý Đại Hải đột nhiên đến, truyền chỉ nói: “Hoàng Thượng triệu kiến “

“Nô tì Lý Viên, tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” Lý Viên cúi người bái chào nói.

“Đứng lên đi!” Phong Thành Vũ thản nhiên nói.

Lý Viên đứng lên xong, cẩn thận nhìn Phong Thành Vũ, không nghĩ tầm mắt nàng ngấm trộm lập tức bị người vừa vạn nhìn thấy, trong lòng cả kinh lại cúi đầu.

Lúc này đến phiên Phong Thành Vũ không muốn , nghĩ người trốn cái gì a! Chẳng lẽ là không muốn thấy trẫm? Chẳng trách mấy ngày nay người tại chỗ kia ăn ngon, ngay cả nửa câu cũng không từng hỏi qua trẫm.

Nghĩ như vậy, lòng dạ hắn bắt đầu bất bình

Chỉ nghe thanh âm hắn lạnh lẽo cứng rắn nói: “Người lần này cứu giá có công, trẫm sẽ tiến hành ban thưởng “

Lý Viên quỳ xuống dập đầu nói: “Hoàng Thượng là chân long thiên tử tất nhiên là chịu trời cao che chở, nô tì bất quá là làm việc nên làm, sao dám mặt dày xin thưởng “

Phong Thành Vũ xem dáng điệu nhỏ bé sợ hãi rụt rè, mày không tự giác nhảy lợi hại, vừa muốn nói gì tầm mắt xoay chuyển lại thấy được vết thương bị quần khăn ở trên cổ cánh tay.

“Trẫm tự mình có chủ ý, việc phong thưởng về sau hãy nói, người trước hết đứng lên đi!”

Lý Viên nghe vậy đành phải đứng lên, lúc này nàng học ngoan tầm mắt không xem loạn cũng không lướt loạn, thành thành thật thật đứng ở như khúc gỗ ở đó.

Phong Thành Vũ chỉ cảm thấy trong lòng buồn đến nghẹn, hắn ba —— một chút đem sách quăng trên long án.

Lý Viên vĩnh viễn không rõ quy luật cảm xúc lên xuống của nam nhân này, thấy hắn lại bắt đầu “Không hờn giận” vội vàng đi rụt lui về phía sau

Phát hỏa gì thì trăm ngàn không cần hướng về phía ta a... ... Lý Viên nghĩ: ta là vô tội .

Bất quá may mà vị đại gia kia dường như cũng không có ý tứ tìm nàng tra xét, chỉ thấy hần giờ ngón tay chỉ nói: “Qua bên kia góc “

Lý Viên theo hướng hần chỉ nhìn, chỉ thấy có phía bắc bàn hồ sơ chỗ cửa sổ, có bố trí quý phi tháp gỗ tử đàn khảm trai, trên đó trải da lông trắng thật dày, đầu tháp bày một cái bàn bên cạnh bằng gỗ tử đàn khảm trai, trên bàn có mấy đĩa đồ ăn vặt, thoạt nhìn đúng là đã sớm chuẩn bị tốt.

Lý Viên hướng về Phong Thành Vũ phúc phúc thân mình, thực nghe lời tiêu sái đi qua.

“Hần thoạt nhìn đã hoàn toàn không có vấn đề rồi!” Bởi vì vị trí cách xa lá gan Lý Viên cũng dần dần lớn lên, ánh mắt nàng nhìn thẳng mặt nghiêng của Phong Thành Vũ.

Chỉ thấy sắc mặt hần hồng nhuận tinh thần mười phần, mặc dù so với trước kia gầy yếu rất nhiều, nhưng vẫn như cũ còn có thể nhìn thấy thần thái lạnh lạnh ngày xưa.

Nói vậy chuyện cổ trùng đã không còn đáng ngại.

Lý Viên chậm rãi thở ra một hơi, kỳ thật nàng rất muốn hỏi, hỏi hung thủ hạ cổ này là ai? Nhưng nàng lại không dám

“Biết càng nhiều chết càng mau” những lời này từ lúc bắt đầu tiến cung đã bị nàng chặt chẽ ghi nhớ ở trong lòng.

Cứ như vậy nàng trong chốc lát ngẫm lại cái này, trong chốc lát ngẫm lại cái kia, suy nghĩ như tơ liễu bay loạn trong không trung trong chốc lát nhưng cảm thấy có chút mệt nhọc, bình thường lúc này ta đều ngủ trưa đi! Lý Viên thầm nghĩ, từ đó nàng xê dịch thân mình tựa vào gối bướm đùa trăm hoa.

Thiên cơ điện, trừ bỏ thanh âm Phong Thành Vũ ngẫu nhiên lẩm nhẩm tấu chương, chậm rãi vang lên một tiếng hít thở nhợt nhạt.

Tay Phong Thành Vũ cầm bút son dừng một chút, quay đầu nhìn về phía bên kia, trên tháp cần ọc cái đĩa nhỏ kia đã lệch người, ngọt ngào đi vào giấc mộng

Góc miệng hần hơi giờ lên, hừ lạnh một tiếng “... .. Ngủ cũng rất nhanh “

Lý Viên vừa có cảm giác tỉnh lại đã là giờ thần canh ba, nàng co quắp lòi kéo cái áo choàng trắng ở trên người không biết khi nào đắp lên.

“Tĩnh... ?” thanh âm Phong Thành Vũ đột nhiên vang lên dọa Lý Viên bị sốc một cú.

“Ân!” Nàng nhẹ nhàng đáp.

Phật và lão tử cần trọng công tác, mà thân là tiểu đệ mình lại ngủ vùi cảm nên thấy thẹn là từ đâu gì mà đến?

“Lý Đại Hải” Phong Thành Vũ kêu lên: “Truyền lệnh đi!”

Chẳng lẽ là đợi ta tỉnh ngủ sao? Trong nháy mắt Lý Viên có một ý tưởng chẳng biết làm sao như vậy.

Lắc đầu, nàng từ trên tháp đứng dậy, sớm có cung nữ thái giám hơn mười người tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Đồ trang sức kêu leng keng nhưng ngay ngắn có trật tự, vừa thấy đã biết là trải qua huấn luyện thành cao thủ.

Phong Thành Vũ ngồi chỗ chủ vị, Lý Viên cơ bản muốn đứng ở bên người hần hầu hạ hần dùng thiện.

Hần lại nói: “Người thương thế tay phải chưa lành, hành động không tiện liền ngồi xuống cùng nhau ăn đi!”

Đây là lần thứ hai Lý Viên cùng Phong Thành Vũ ăn cơm chung, không biết tại sao nàng ở trong không gian yên lặng này lại cảm thấy một tia vui vẻ.

Đợi cho hai người đều ăn xong sau, Phong Thành Vũ liền lại đi phê duyệt tấu chương, Lý Viên thấy thế cũng không thể không cảm khái một câu, hoàng đế này cũng không phải dễ làm như vậy.

“Đêm nay người liền ở tại chỗ này” Phong Thành Vũ thỉnh linh nói ra những lời này.

Lý Viên có chút mơ hồ, nhất thời không phản ứng lại, chuyện này không hợp cung quy a!

“Ân?” Thanh âm không hồn giã vang lên.

“Vâng” cung cung quy tuy rằng không hợp nhưng hợp với hoàng đế là được.

Chương 19: Kinh hồn

Đại khái là lúc buổi chiều ngủ nhiều, cho nên cứ hiện tại đã là vào canh ba, nhưng Lý Viên lại vẫn như cũ trần trọc ở trên giường, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Nội điện trong lò tử kim Bát Bảo hương thuy, đốt cháy tỏa hương nhàn nhạt, màn màu vàng sáng theo hình rồng cũng không có buồn, cho nên nàng chỉ cần hơi nghiêng người một chút, là có thể rõ ràng nhìn thấy thân ảnh kia chiếu vào bức vân ảnh bình phong.

“Trễ như vậy còn không ngủ, thức đêm nhiều sẽ hói đầu trước tiên!” Lý Viên ở trong lòng lặng lẽ nói thầm, thật sự là! Rõ ràng thân thể vừa mới tốt hơn thôi!

Nàng xoay người một cái đem mặt quay về phía bên trong, thật tình cảm thấy kia ngọn đèn thiêu đốt ảnh hưởng nghiêm trọng giấc ngủ của nàng.

“Một con dê, hai con dê, ba con dê, bốn con dê... ..” Cầm tinh con dê phương pháp này vĩnh viễn là giải pháp tốt nhất được lựa chọn lúc mất ngủ.

Ngay tại lúc nàng trợn tròn mắt đếm tới thứ một ngàn một trăm ba mươi tám con dê, bên ngoài cửa điện đột nhiên bắt đầu truyền đến một ít tiếng bước chân hỗn độn, ngay từ đầu Lý Viên chỉ cho rằng đó là thanh âm bọn lính tuần tra phát ra, nhưng dần dần tiếng bước chân này càng ngày càng nặng, chỉ chốc lát sau cư nhiên bắt đầu truyền đến tiếng binh khí va chạm, cùng với tiếng thân thể người ngã xuống đất bang bang phát ra.

Lý Viên giật mình ngồi dậy, nàng hoảng sợ nghe rõ tiếng hét hò giống như cách mình càng ngày càng gần.

Ngay tại lúc thần kinh nàng đang bị kéo căng, thân mình càng ngày càng run.

Một giọng nam nhàn nhạt đột nhiên từ bên ngoài ảnh bích bình phong truyền đến.

Hắn nói: “Vô sự “

Chuyện này nhìn thế nào cũng không phải vô sự đi! Lý Viên hận không thể đối với hắn hô to một tiếng, nhưng lại không biết vì sao lúc nghe thanh âm kia, lúc tim nàng sắp vọt ra khỏi ngực lại thông thả chậm rãi có chút bình tĩnh.

Run run mặc xiêm y, Lý Viên lặng lẽ đến gần ảnh bích bình phong, nàng không dám đi ra ngoài, chỉ lộ cái đầu ra.

Chỉ thấy ngồi ở sau long án Phong Thành Vũ vẫn như trước không nhanh không chậm lật xem tấu chương nằm ở trong tay, tựa hồ một chút đều không có nghe được tiếng hét hò rung trời bên ngoài kia.

Nhìn bộ dáng hắn trấn định tự nhiên, khiến cho Lý Viên cũng trở nên không cần sợ hãi như vậy.

Bên ngoài chiến đấu giằng co bao lâu? Một khắc chung? Hai khắc chung? Vẫn là ba khắc chung? Lý Viên đều đã không nhớ rõ .

Nàng chính là gắt gao nắm chặt tay vào làm cho chỗ lòng bàn tay truyền đến đau đớn bén nhọn.

“Rầm ——” một tiếng, đại môn điện bị người đẩy ra.

Chỉ thấy từ bên ngoài đi vào một cái thị vệ thân mặc áo giáp cao lớn trắng kiện, hắn trực tiếp đi tới trước người Phong Thành Vũ, quỳ một gối xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tặc tử chung quanh đã câu bắt được, chỗ sáng có hai trăm hai mươi tám người, chỗ tối một trăm ba mươi sáu người, tử sĩ năm mươi chín người toàn bộ đều bị tiêu diệt”

Phong Thành Vũ trên mặt không có biểu tình gì, thanh âm lại nổi lên một cổ sáng giọng: “Thông tri dạ doanh theo kế hoạch làm việc, trẫm muốn ở trước hừng đông hôm nay nghe được kết quả “

Thanh âm tướng sĩ kia ù ù ứng thanh “Vâng” sau, tức khắc rời khỏi điện.

Lý Viên mặc dù nghe không hiểu lắm bọn họ ở nói cái gì, nhưng có thể thấy được hẳn là đã không có nguy hiểm gì.

“Hô... Vù vù... ..” Chân nàng mềm nhũn, trực tiếp khụy xuống tại chỗ.

Thời gian một chút một chút tiêu sái trôi qua, làm nên khắc hoa long đã cháy hết chỉ còn lại có chút giọt nến, bên ngoài sắc trời cũng đã sáng dần

Nàng lại một lần nữa nghe được thanh âm vị tướng sĩ kia: “Bẩm Hoàng Thượng” hẳn kích động nói: “Việc đã thành “

Phong Thành Vũ giật mình một chút đứng lên, hẳn hung hăng cầm hai tay, trên mặt dần hiện ra một cỗ hưng phấn đến cực điểm.

Lý Viên nghe được đối thoại bên ngoài, biết kế hoạch gì đó của Phong Thành Vũ, cuối cùng đã thành công, khối đá cả một đêm đè tim này rốt cục lại về trong bụng.

Nàng run rẩy muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện trên người mình một chút khí lực đều không có.

Ngay tại lúc nàng không biết nên làm thế nào cho phải, thì một đôi giày vải màu vàng sáng xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng.

Lý Viên ngẩng đầu nhìn về phía trước, Phong Thành Vũ cúi đầu nhìn xuống dưới, tầm mắt hai người ở giữa không trung giằng co cùng nhau.

Hành động trước là Lý Viên chỉ thấy nàng giơ hai tay của mình lên, không chút do dự hướng về phía hắn.

Phong Thành Vũ lúc này vẫn như trước là một mảnh áp lực không ngừng, hẳn một chút cũng không có để ý Lý Viên thất lễ, một phen liền ôm lấy toàn thân mềm nhũn như bùn của nàng.

Lý Viên gất gao ôm cổ nam nhân này, không biết tại làm sao nước mắt liền cách cách chảy xuống dưới.

Tiếng nàng càng khóc càng lớn, chỉ chốc lát sau liền từ khóc nghẹn ngào nuốt xuống biến thành gào khóc.

Phong Thành Vũ đem nàng ôm trở về trên giường, đè nàng ngã xuống.

Hắn đem đầu chôn ở trong mái tóc rối tung của Lý Viên, gất gao ôm thắt lưng của nàng, sau đó hắn nở nụ cười... Từ giọng cười rất nhỏ đến cười to toàn thân kịch liệt run, hẳn cười không kiêng nể gì, hẳn cười vui vẻ tràn trề.

Vì thế, Thiên cơ điện này, xuất hiện hai thanh âm, một cái khóc lớn, một cái cười to.

Khóc lớn là càng khóc càng thương tâm

Cười to là càng cười càng đắc ý

Giống như hai người điên.

Lý Viên khóc xong liền ngủ, chờ nàng ở tỉnh lại, Phong Thành Vũ đã không ở bên người nàng.

“Chủ, chủ tử... Ngài tỉnh!” vẻ mặt Cẩm Tú tái nhợt nói.

Lý Viên cầm tay nàng, từ trên xuống dưới tỉ mỉ nhìn một lần, gấp giọng nói: “Cẩm Tú, ngươi không sao chứ?”

Cẩm Tú mồm mép run rẩy, chung quy cũng không có nhận xuống được, một phen ôm thân mình Lý Viên thấp giọng khóc hô: “Chủ tử a! Tối hôm qua đã chết thật nhiều thật nhiều người a! Nô tỳ thấy, người này mặc hắc y, đầu, thân mình, cánh tay, đi đứng tất cả đều bị chảy ra thật nhiều thật nhiều huyết a! Ô ô... Ô ô ô... ..”

“Không có việc gì ... Không có việc gì ... Đều trôi qua... ..” Lý Viên từng chút từng chút vượt sau lưng Cẩm Tú, tối hôm qua nàng chỉ là nghe được thanh âm cũng đã sợ hãi hoảng chỉ Cẩm Tú chính mắt gặp qua, nói vậy liền càng thêm kinh hoàng.

Cầm Tú khóc thật lớn trong chốc lát, ở trong tiếng Lý Viên nhẹ nhàng trấn an, dần dần tâm thần bình tĩnh lại.

“Nô tỳ thật sự là...” Cầm Tú cúi đầu dùng sức lau ánh mắt ửng hồng của mình.

Lý Viên hướng nàng cười cười: “Hóa ra Cầm Tú tỷ tỷ ổn trọng của ta cũng sẽ khóc nhè a! Người có thể tiếp tục tựa vào vai ta khóc nga!”

Cầm Tú sắc mặt đỏ hồng, làm bộ như không hờn giận nói: “Chủ tử trêu chọc nô tỳ “

Không bao lâu, hai người chủ tớ cảm xúc đều đã ổn định xuống

Cầm Tú theo lễ thường trang điểm cho Lý Viên.

Hôm nay nàng cố ý thay một thân hoa sam hồng nhạt điểm màu lam vân văn, phía dưới mặc váy dài nhiều loại hoa mây tầng, bên hông dùng đai lưng tua cờ màu trắng, nhẹ bay bay hai bên thắt lưng, tóc mây đen búi tóc ngả ngựa kế, trên mặt cắm một cây trâm trâm châu ngọc bích.

So với Lý Viên “Mộc mạc” ngày xưa, thì hôm nay nàng có chút “Diễm lệ” dị thường.

“Cầm Tú... Người đánh cho ta chút phần chỗ này” Lý Viên chỉ chỉ hốc mắt mình còn có chút sưng đỏ nói.

Cầm Tú theo lời đánh một lớp phấn trên châu lên kia “Chủ tử, nên sớm làm như vậy mới đúng” đáng điệu nàng cảm ơn trời đất người tốt cực thông suốt, lúc sau lại vui rạo rức nói: “Hoàng Thượng thấy chủ tử như vậy nhất định sẽ vui mừng “

Khuôn mặt Lý Viên nhỏ nhắn co rút nghĩ: “Cầm Tú tỷ tỷ người này cảm xúc xoay chuyển cũng quá nhanh đi! Vừa mới nãy không phải là một bộ dáng chim nhỏ chần chừ kinh chim nhỏ nép vào người hay sao? Như thế nào nhanh như vậy liền biến thành một bộ dáng tú bà”

Nàng đột nhiên muốn đánh phấn cũng không phải cố ý vì ai, chính là —— nàng xem khuôn mặt xinh đẹp mình trong gương đồng bất đồng với mình bình thường, Lý Viên a a cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức gật gật đầu: “Nữ nhân, quả nhiên sau khi đánh phấn, tâm tình sẽ trở nên tốt cực kỳ”

Hơn nữa trọng yếu nhất là —— xấu xui a!

Trang điểm xong sau, Lý Viên bắt đầu dùng bữa, bàn tròn gỗ tử đàn khắc hoa bày đầy mỹ thực nhiều màu sắc hương vị cầu dẫn toàn bộ vị giác, Lý Viên đã nhiều ngày vốn là không thể nào ăn ngon cơm, hôm nay tâm tình tốt lắm, trong bụng tròng tham ăn cũng liền nhân cơ hội chạy đến, bởi vì một bàn tay của nàng còn bị thương, nàng lại kiên quyết không cho Cầm Tú bón, cho nên ăn có vẻ thông thả.

Cơm xong, Lý Viên chậm rì rì uống một chung hương trà.

Tiểu Hỉ Tử đứng ở một bên thần sắc cung kính nghe phân phó.

Lý Viên buông chung trà trong tay, nghĩ nghĩ sau hỏi: “An tần nương nương kia như thế nào ?”

Tiểu Hỉ Tử hồi đáp: “An tần nương nương hai ngày trước tỉnh lại, chính là thân thể suy yếu lợi hại “

Lý Viên gật gật đầu lại hỏi: “Liễu quý phi thì sao?”

“Hồi chủ tử” Tiểu Hỉ Tử lòng còn sợ hãi nói: “Liễu quý phi Thanh Tuyết uyển ba ngày trước đã bị vũ lâm quân vây quanh , cho nên nô tài cũng không biết tình hình cụ thể bên trong”

“Cái gì... ?” Lý Viên sợ hãi kêu lên.

Vũ lâm quân là đội cận vệ bên người của Hoàng Thượng, tự nhiên chỉ có Hoàng Thượng mới có thể điều động.

Phong Thành Vũ vì sao phải làm như vậy đâu?

Chẳng lẽ nói?

Một ý niệm như tia chớp chợt lóe qua trong đầu của nàng.

“Chẳng lẽ nói, lần này người hạ cổ Phong Thành Vũ là Liễu Thanh Tuyết?”

Chỉ có như vậy mới có thể thông được, Liễu Thanh Tuyết luôn luôn được Phong Thành Vũ thích, nếu nàng muốn hạ cổ nhất định có thể tìm được cơ hội.

Hơn nữa trước khi bệnh Phong Thành Vũ phát ra, người cuối cùng tiếp xúc đến cũng là Liễu Thanh Tuyết.

Lý Viên càng nghĩ càng kinh hãi, sắc mặt càng trắng bệch ra.

Cái Liễu Thanh Tuyết mảnh mai xinh đẹp kia

Cái Liễu Thanh Tuyết chọc người thương tiếc kia

Cái Liễu Thanh Tuyết dựa vào khung cửa si ngốc nhìn kia

Thật sự ở trong giây lát, liền hạ phê tâm cổ người đồng giường cộng chăm với mình hay sao?

Lý Viên cực kỳ run sợ cả người.

Buổi chiều ngày này, nàng ở trên long sàng ngủ say.

Bỗng nhiên cảm thấy, phần eo căng thẳng thân mình bị người lật, tức khắc liền chui vào trong lồng ngực cực nóng.

Lý Viên mơ mơ màng màng mở mắt, thì thào than thở: “Hoàng Thượng đêm nay không phê duyệt tấu chương sao?”

Nam nhân ôm nàng tùy tiện “Ân!” một tiếng.

Lý Viên bị hấn ôm thực nhanh, thậm chí có chút hô hấp không thuận lợi, hơn nữa làm cho nàng để ý là Phong Thành Vũ bắt đầu hôn môi và da thịt của nàng

Nho nhỏ vành tai bị đầu lưỡi ẩm áp ẩm ướt liếm liên tục, bàn tay to lớn khớp xương rõ ràng của hấn lại không chút do dự chui vào cái yếm của nàng

Lý Viên lúc này là hoàn toàn thanh tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên đỏ bừng một mảnh, thân mình lại không khỏi hơi hơi cuộn mình.

Sao, như thế nào đột nhiên như vậy a!

Nàng không rõ nam nhân này như thế nào đột nhiên hứng trí đến đây.

“Hoàng, Hoàng Thượng... ..” Lý Viên run run kêu một tiếng.

“Ân?” Thanh âm nam nhân khàn khàn tràn ngập hương vị tình dục.

“Thần, tay nô tì đau...” Người đè lên ta.

Phong Thành Vũ cứng đờ, hấn nâng tay Lý Viên lên sờ sờ tay phải quần băng, nương theo ánh nến không sáng rõ lắm cẩn thận xác định nó có bị chảy máu hay không.

Nhìn thấy không ngại, Phong Thành Vũ lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, hấn có chút uể oải hạ thân vòng vo nghiêng người nằm ở bên người Lý Viên, nhưng thật ra không hề hành động có gì.

Đây là hấn lần đầu tiên bận tâm cảm thụ của nàng, trong lòng Lý Viên có một tia cao hứng, mặc kệ là xuất phát từ áy náy cũng tốt hay còn là cái gì cũng tốt, đây đều là một khởi đầu tốt.

Lý Viên luôn luôn cho rằng, nam nhân cùng nữ nhân tuyệt đối không thể chỉ dùng quan hệ trên giường để gắn bó lẫn nhau.

11. Chương 20-21

Chương 20: Chân tướng

Nhưng là nên như thế nào mở miệng đây?

Hàm răng Lý Viên trắng nõn cắn bờ môi phấn hồng, Viên Viên mắt to xoay chuyển, dáng điệu ta rất muốn biết... Rất muốn biết... Dáng điệu muốn thử một lần.

“Ân... ?” hai ngón tay Phong Thành Vũ khơi mào khiêu từng sợi tóc trên mái tóc, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Tục ngữ nói đúng, cơ bất khả thất thì bất tái lai, thừa dịp tâm tình hân hoan tốt chạy nhanh hỏi.

Lý Viên cảm thấy như ở cùng ngọn lửa nhỏ, không chút nghĩ ngợi há mồm liền hỏi: “Người là do ai hãm hại?”

Trên mặt Phong Thành Vũ đen thui, ngón tay cầm tóc hung hăng giật xuống.

Lý Viên “Ui————” một tiếng, kêu thảm thiết, mắt nước lưng tròng vuốt da đầu mình.

Chán ghét! Người ta không phải là hỏi trực tiếp đó thôi!

Phong Thành Vũ để ý cũng chưa thềm để ý một cái xoay người, trực tiếp đưa ót về nàng.

Lý Viên nhìn thấy hân dáng điệu giống như thật sự tức giận, nghĩ nghĩ sau, vẫn là chậm rãi hiểu rõ.

Nàng trước hết vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc sau lưng hân, sau đó lại thêm một chút nàng một bên chọc một bên ghé vào lỗ tai hân nhẹ nhàng kêu “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng...”

Hơi ẩm áp phun không ngừng vào bên tai, ngón tay mềm mại nhỏ bé kia còn không ngừng vuốt thân thể hân, Phong Thành Vũ bị tâm phiền ý loạn.

Hân giật một chút xoay người lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người gọi hồn sao?”

Lý Viên đang lớn gan, run rẩy rút lui thân mình trở về, không lên tiếng.

Phong Thành Vũ chứng mắt nhất chính là nàng ra vẻ “Rùa rụt đầu” này.

Rõ ràng so với người khác đều lớn gan, rõ ràng so với người khác đều có thể ép buộc, lại càng muốn bày ra bộ dáng nhỏ mọn keo kiệt, sợ hãi rụt rè.

Trẫm, thực đáng sợ sao?

Nhưng Lý Viên không hiểu quanh co trong lòng Phong Thành Vũ, nàng xem thần sắc hân “Mất hứng”, tâm kính sợ lâu nay đối với hân lập tức áp đảo dục vọng tìm tòi chân tướng.

Nàng lại chậm rãi nằm ở trên giường, ở trong lúc Phong Thành Vũ nhìn chăm chú tiếp theo từng tắc từng tắc lui vào ổ chăn

Lúc nhắm mắt, còn đặc biệt lễ phép nói: “Hoàng Thượng, ngủ ngon “

Ngủ ngon... Ngon... Ngon cái rằm ngon... ... Trẫm có thể ngủ mới là lạ.

Phong Thành Vũ buồn bực, túm chăn trên người Lý Viên kéo xuống phía dưới giường.

Trên mặt Lý Viên lộ ra biểu tình khóc không ra nước mắt, người ta cũng không hỏi, làm sao còn không cho ngủ.

Phong Thành Vũ xem nàng dáng vẻ kinh ngạc, lập tức lạnh lùng “Hừ —————” một tiếng.

Cả đêm dài, không thể cứ như vậy mất lớn tròng mắt nhỏ đến khô đi! Hơn nữa —— Lý Viên nghĩ rằng, này thời tiết không có chán là rất lạnh .

Nàng đem thân mình dịch vào bên trong, lại xê dịch, vẫn dịch chuyển đến chỗ bên người ai đó.

“Hoàng Thượng —————” nàng lại bắt đầu nhẹ nhàng kêu.

Phong Thành Vũ không quan tâm nàng, vẫn như cũ trợn tròn mắt nhìn màn kim long ngũ trảo trên đầu.

Vô luận như thế nào, ở trên đường tìm kiếm chân tướng ta hân là phải dừng cảm chút đi.

Lý Viên ở trong lòng không ngừng bơm hơi cho chính mình, nàng giống như là con sâu lông uốn éo uốn éo rất cực hoàn toàn xoay đến chui vào trong lòng người nào đó

Không có đẩy ta ra, hẳn là không chán ghét đi! Trong lòng Lý Viên âm thầm nghĩ.

“Hoàng Thượng ——” thật lâu sau, Lý Viên ôn nhu nói: “Một đoạn này thời gian đã xảy ra rất nhiều chuyện, trong lòng nô tì phi thường sợ hãi, nô tì nghĩ muốn biết chân tướng, nhưng khổ nỗi nô tì đầu óc quá ngu ngốc, nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra được, hy vọng Hoàng Thượng có thể giúp giúp nô tì... Được không thôi...” Nói xong Lý Viên giống như bắt đầu làm nũng nhẹ vỗ về trong ngực Phong Thành Vũ.

Dựa vào... .. Tỷ tỷ ngay cả sắc đẹp dùng dụ dỗ đều dùng tới ... Người nhất định phải cho ta cái đáp án a!

Giọng yêu kiều như chim oanh, ôn hương nhuỷ ngọc luôn có thể làm cho ý chí của nam nhân tan chảy với mức độ lớn nhất.

Huống hồ Phong Thành Vũ cũng sớm đã có ý làm cho nàng biết chút sự tình.

Hắn từng chút từng chút vượt ve cái lưng nhẵn nhụi đầy đặn của Lý Viên, thản nhiên nói: “Người có nghi vấn gì nói ra nghe một chút “

Ánh mắt Lý Viên sáng lên, hưng phấn sắp biết chân tướng nảy lên trong trái tim, bất quá —— cũng không thể hỏi giống vừa rồi vậy.

Nàng nghĩ nghĩ sau, quyết định muốn hết thấy theo sự tình ban đầu, hỏi.

“Hoàng Thượng ——” Lý Viên hỏi: “Thật là Khổng Tú Dung đẩy An tần nương nương xuống nước sao?”

Phong Thành Vũ không nghĩ tới, nàng đến bây giờ còn nhớ thương chuyện này, hắn thản nhiên nói: “Khổng Tú Dung trước lúc đến Nam Dương đã sớm bị người ta hạ một loại tảo dược, dược này có thể khiến cho người ta điên cuồng, ngày ấy nàng cùng An tần đang ở tại vọng nguyệt đình chính là lúc dược kia phát tác nên mới làm ra chuyện tình “

Lý Viên vừa nghe, trong óc nhớ lại, lúc đến Nam Dương là lúc Khổng Tú Dung kia ốm đau bệnh tật.

“Chẳng lẽ không là vì chuyện khác bị tần phi không có trúng tuyển ghen tị ngáng chân sao?”

Phong Thành Vũ xem vẻ mặt nàng kinh hãi, chậm rãi vỗ vỗ sau lưng nàng: “Khổng Tú Dung sợ chuyện mình sinh bệnh truyền ra mà không thể tới Nam Dương, cho nên nhất định sẽ không truyền ngự y, người hạ độc chính là xem chuẩn điểm ấy mới động thủ, hoàn hảo người thông minh chút, biết khóa chặt môn hộ, bằng không —— “

Bằng không, ta cũng có khả năng giống Khổng Tú Dung sao? Lý Viên cực kỳ run sợ cả người, lại chui vào trong lòng Phong Thành Vũ.

Sau đó lại giật mình —— một chút rời khỏi, nàng dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Phong Thành Vũ “Hoàng Thượng nếu sớm biết rằng Khổng Tú Dung là bị người hạ dược , vì sao ——?”

Vì sao còn đánh chết nàng.

Phong Thành Vũ rất không thích vẻ mặt Lý Viên hiện tại đang nhìn mặt của hắn, tay hắn nâng lên lại đem nàng kéo trong ngực.

“Nếu không phải nàng tâm thuật bất chính, há có thể cho người khác có cơ hội lợi dụng “

Một cái Khổng Tú Dung chết thì cũng đã chết, có may mắn gì.

Thật sự là lòng dạ đàn bà.

Lý Viên nghe xong trầm mặc sau một lúc lâu.

“Người hạ độc Khổng Tú Dung là ai?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Phong Thành Vũ góc mi cong lên, trên mặt hiện lên vẻ khó lường hắn nâng cằm nhỏ của Lý Viên bắt buộc nàng nhìn thẳng hai mắt của hắn: “Người đoán xem?”

Lý Viên nuốt nuốt nước miếng, nhìn hình ảnh mình trong hai tròng mắt hắc: “Là một trong những tằm phi cùng đến Nam Dương?”

“Coi như có chút đầu óc!”

Trái tim Lý Viên bắt đầu nhảy lên kịch liệt, đầu cũng nhanh chóng chuyển động: “Hung thủ là Liễu quý phi? An tần? Vẫn là Nam Cung Nhu?”

“Là, là An tần sao?” Vì bác sủng cùng hãm hại Liễu quý phi, cho nên lợi dụng Khổng Tú Dung.

Lý Viên cẩn thận quan sát sắc mặt Phong Thành Vũ, nhìn hắc vẫn là dáng điệu gọn sóng không sợ hãi không thể xảy ra, liền biết mình có khả năng đã đoán sai.

“Vây, chẳng lẽ là Liễu quý phi?” Lý Viên lại nghĩ đến việc Phong Thành Vũ ra lệnh vũ lâm quân bao vây Thanh Tuyết uyển.

“Hừ ———” Phong Thành Vũ khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Liễu Thanh Tuyết cũng không có đầu óc kia.”

Vừa không phải là An tần, cũng không phải Liễu quý phi, càng không thể là nàng, còn lại duy nhất một người không phải là.

Lý Viên giật mình hô lớn: “Là Nam Cung nhu —— “

“Nhưng là, vì sao? ...” Lý Viên nói năng lộn xộn, mọi người nàng hoài nghi qua nhưng chính là tí xíu đều không có hoài nghi qua Nam Cung Nhu, nàng cùng Khổng Tú Dung đánh tám gậy tre cũng đánh không trúng một phát a!

“Vì sao?” thanh âm Phong Thành Vũ đột nhiên trở nên khùng bố “Đương nhiên là vì trẫm a!”

“Chẳng lẽ ——” một cái ý niệm như tia chớp lóe qua trong đầu làm trái tim nhảy lên, khiến nàng cả người run run không thôi: “Chẳng lẽ hạ cổ với Hoàng Thượng cũng là Nam Cung nhu?”

Sắc mặt Phong Thành Vũ lại lạnh lẽo, hai tròng mắt của hắc nheo lại đến lộ ra một tia phê huyết sáng rọi, hắc nói từng chữ từng chữ một:

“Trẫm chắc chắn đem nàng cùng người sau lưng nàng gom lại cùng nhau, thiên đao vạn quả, lăng trì...”

“Hoàng Thượng ——” Lý Viên vươn tay nhỏ bé lập tức bưng kín miệng Phong Thành Vũ.

Xem dáng điệu nàng kinh hoàng sợ hãi, thê thảm, thần sắc Phong Thành Vũ không khỏi hòa hoãn xuống.

“Thật sự là, khóc cái gì!”

Giọng điệu của hắc tuy rằng cứng rắn lạnh lẽo, nhưng mà người lại cúi đầu, đôi môi dừng lại ở trên viên khóa châu không ngừng ra nước mắt ra bên ngoài.

Lý Viên khóc thút thít nghẹn một hồi lâu, mới rầu rĩ nói: “Nô tì vẫn không hiểu được vì sao Nam Cung Nhu phải làm loại chuyện này? Hơn nữa nàng làm như thế nào được “

Phong Thành Vũ biết không đem sự tình nói rõ được, tiểu nhân nhi trong lòng này sợ là vẫn chui rúc vào sừng trâu đi.

Hắc thần nhiên nói: “Khổng Tú Dung bị kê đơn cũng tốt, An tần rơi xuống nước cũng tốt, kỳ thật căn bản nhất mục tiêu của nàng vẫn là trẫm “

Đón lấy ánh mắt Lý Viên không rõ ràng lắm nên hắc nói tiếp: ” Nam Cung Nhu hạ diên dược cho Khổng Tú Dung để sáng tạo ra cơ hội làm cho nàng cùng An tần một mình ở cùng một chỗ, được tính Khổng Tú Dung phát tác đem An tần ở vọng nguyệt đình đẩy rơi xuống nước, nàng có thể đạt tới ba mục đích

Thứ nhất, nương theo tay trẫm nhanh chóng trừ bỏ Khổng Tú Dung để ngừa chuyện nàng kê đơn bị phát hiện.

Thứ hai, khiến trẫm hoài nghi Liễu Thanh Tuyết

Thứ ba, cũng là mục đích cuối cùng của nàng, An tần rơi xuống nước sau nàng chắc chắn chăm sóc bên người, nấu được bốn canh tất nhiên là không cần phải nói.

Trầm từng nhiều lần đi đến Chỉ Lan Viện vấn an An tần...” Nói lúc này, thần sắc của hần xuất hiện một tia âm ngoan.

“Nhưng, sau đó?” Lý Viên lắc lắc cánh tay của hần vội vàng hỏi.

“Lúc ấy, Chỉ Lan Viện từng cả ngày hun mùi thuốc, trầm cũng chỉ cho là ngứa vì trị bệnh cho An tần mà làm, cũng không tưởng —— lại là thuốc dẫn động cổ trùng”

Nghĩ đến mình từng sơ sẩy, thiếu chút nữa tạo tử vong cho chính mình, Phong Thành Vũ cảm thấy lại hận ý không ngừng.

Lý Viên nghe hần nói một đồng lớn như vậy trong lòng dần dần cũng có chút sáng tỏ, kỳ thật toàn bộ sự tình khái quát lại nói tiếp chính là: Nam Cung Nhu vì dẫn động cổ trùng trên người Phong Thành Vũ, sáng tạo ra chuyện “An tần rơi xuống nước” mượn chuyện này quang minh chính đại hàm thuốc dẫn

An tần sinh bệnh Phong Thành Vũ chắc chắn sẽ đến thăm, tự nhiên cũng sẽ gửi được thuốc dẫn lưu lại ở trong chỉ lan viện.

Cái gọi là “An thần canh” kia chính là thuốc dẫn sao? Lý Viên nghĩ tới lần đó đi thăm An tần, trong chỉ lan viện có hương vị gay mũi

Phong Thành Vũ tự nhiên còn có rất nhiều chuyện cũng không nói ra, nhưng Lý Viên cũng không nghĩ hỏi xuống .

Nàng chính là cảm thấy trong lòng từng đợt rét run, nàng suy nghĩ lâu như vậy chân tướng cư nhiên sẽ là bộ dáng như vậy.

“Người làm sao vậy?” Phong Thành Vũ nhíu nhíu mày đầu hỏi, vì cái gì lại bắt đầu phát run.

Lý Viên lắc lắc đầu, đem mặt gắt gao chôn ở trong lòng hần, nàng chính là cảm thấy thật đáng sợ, cái Nam Cung Nhu xấu hổ ngượng ngùng có đôi mắt nai con thuần khiết kia nhưng lại là một người ngoan độc như thế.

Cái chết của Khổng Tú Dung tính là cái gì?

Nàng cùng An tần tỷ muội tình thâm lại tính cái gì?

Giọt lệ nóng bỏng làm ướt vạt áo nam nhân

Trên mặt Phong Thành Vũ hơi xuất hiện một chút khốn khổ, trầm đều đã nói cho nàng chuyện nàng muốn biết! Như thế nào còn khóc nữa!

Nước mắt của nàng làm cho hần mọc lan tràn ra một cỗ nôn nóng khôn kể.

Hần vừa định hạ chỉ làm cho nàng không được khóc, tiểu nhân nhi trong lòng kia lại thì thào nói: “Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả đây? Rốt cuộc ai là người tốt? Ai lại là người xấu? Nô tì, nô tì thật sự đều phân biệt không được ” người vì sao có nhiều khuôn mặt như vậy? Giống nhau hé ra nhiều mặt nạ, vĩnh viễn cũng không biết dưới cái mặt nạ xinh đẹp kia cất giấu yêu ma quỷ quái gì.”

Phong Thành Vũ lẳng lặng nghe lời Lý Viên nói, hần nhanh chóng ôm lấy thân thể của nàng, tầm mắt cũng dừng ở cổ tay phải quần băng của nàng.

Thật lâu sau, thanh âm hần thản nhiên lại tràn ngập kiên định vang lên ở bên tai Lý Viên: ” không có gì đáng sợ !”

Hần nói: “Chỉ cần người không thay đổi! Trầm chắc chắn bảo hộ người chu toàn cả đời”

Chương 21: Thái hậu

Tháng mười hương hoa quế thoang thoang, trước cung điện Hòa Phúc trên nhánh cây nở đầy chi chít vòng số đoá hoa nhỏ màu vàng, lúc này một trận gió thổi tới lật phất rơi xuống một tầng, vừa vặn có mấy đoá dừng ở trên vạt áo Lý Viên.

Nhưng mà, nàng lại như là không có thấy vẫn như cũ biết vâng lời không nhúc nhích đứng ở kia.

Nàng đã đứng ước chừng hai khắc chung tại đây.

Lúc này cửa điện trước mặt mở ra, một cái thái giám cao gầy chường sự tiếng nói bén nhọn kêu lên: “Truyền Thái Hậu nương nương khẩu dụ triệu Lý dung hoa yết kiến “

Lý Viên nghe xong hơi hơi giật mình thân thể cứng ngắc theo thái giám này đi hướng vào trong điện.

Vừa mới đi đến cửa nội thất Lý Viên liền nghe được từng đợt tiếng khóc anh anh, trong lòng nàng căng thẳng, hành động trong lúc đó càng thêm cẩn thận.

“Ti thiếp Lý thị tham kiến Thái Hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an” Lý Viên cúi người quỳ gối cung kính dập đầu hành lễ nói.

“Đứng lên đi!” Thật lâu sau, một thanh âm giọng nữ hơi lộ vẻ khàn khàn kêu lên.

Lý Viên đứng lên sau ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở trên tháp châu ngọc loan điều giáng kim tể dị thường hoa mỹ, một vị nữ tử tuổi chừng hơn bốn mươi tuổi ngồi ngay ngắn, nàng thân thể hơi gầy, dung mạo dịu dàng, ánh mắt bao phủ một cỗ ai oán nồng đậm.

“Người chính là Lý dung hoa mà Hoàng Thượng năm nay mới nạp?” Thái Hậu trên cao nhìn xuống hỏi.

Nhận thấy được giọng nói của nàng không vui, Lý Viên càng thêm cẩn thận.

“Hồi nương nương, là nô tỳ “

“Bốp ——” một tiếng giòn vang, chén trà sứ bạch ngọc bị quăng ngã mạnh mẽ ở bên chân Lý Viên bể vỡ số khối, chỉ nghe Thái Hậu tức giận gấp gáp quát lớn: “Giới cho một cái hồ ly tinh dám loạn cung quy, mê hoặc Hoàng Thượng “

Hai con người của Lý Viên mạnh mẽ co rút lại, tội danh như thế nàng tuyệt đối không thể gánh vác.

Chỉ thấy nàng phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, rơi lệ đầy mặt dập đầu nói: “Thái Hậu bớt giận, nô tỳ tự khi tiến cung tới nay luôn luôn lấy “Hoa lan cung huấn” làm giới hạn, cũng không dám có bất kỳ ngôn từ sai lầm gì, hôm nay lời Thái Hậu định tội, nô tỳ thật sự là oan uổng... . .”

Thái Hậu mi cong lên, thanh âm thản nhiên lại sắc bén giống như mang theo đao: “Vây bản cung hỏi người, người đến Nam Dương này thân là một cái tần phi phẩm cấp thấp nhất, gặp quý phi nương nương cùng An tần nương nương thân thể không khỏe, nên ân cần hầu hạ cẩn thận hầu hạ, mà người chẳng những không có ngược lại nhân cơ hội này mê hoặc Hoàng Thượng, không tuân thủ bốn phận đến mức này như người, nếu cung phi đều nịnh nọt yêu sủng vi phạm cung quy ai gia nhất định phải làm cho ổn thỏa —— “

“Nương nương, oan uổng a...” Lý Viên không đợi nàng nói xong, liền nâng khuôn mặt đầy nước mắt, từng chữ từng chữ một nói “Ngày đó An tần nương nương rơi xuống nước, nô tỳ mỗi ngày đều có đi thăm mặc dù không thể nói mọi chuyện ân cần chu đáo, nhưng tâm hy vọng nương nương mạnh khỏe nhật nguyệt có thể chứng giám hơn nữa” ánh mắt nàng xoay chuyển, dừng ở đứng Liễu Thanh Tuyết bên tay trái Thái Hậu “Về phần quý phi nương nương, nô tỳ tự nhiên càng thêm quan tâm, nghe nói nương nương thân thể không khỏe, nô tỳ lập tức đứng dậy đi thăm... Không nghĩ tới... Nô tỳ là vào không được a!”

Có vũ lâm quân gác, nàng tự nhiên là vào không được .

Thái Hậu cùng Liễu Thanh Tuyết đều biết đạo lý này, nói như vậy đơn giản là tìm cơ xử lý nàng thôi.

Liễu Thanh Tuyết nghe được Lý Viên nhắc tới chuyện tra xét này, thuốc súng đề ép ở trong lòng thật nhiều ngày qua một chút liền bộc phát ra rồi, tiện nhân này thế nhưng thừa dịp thân thể mình không khỏe đi câu dẫn Hoàng Thượng, còn làm cho Hoàng Thượng ngoại lệ đem nàng lưu tại Thiên cơ điện... Tiện nhân... Tiện nhân...

Nàng càng nghĩ càng phẫn hận, càng nghĩ càng giận, tiến lên hai bước, hung hăng tát một cái lên má phải của Lý Viên.

Lý Viên không nghĩ tới nàng đột nhiên động thủ, bất ngờ không kịp đề phòng vừa vặn bị tát.

“Tốt lắm, Thanh Tuyết...” Liễu Thái Hậu thấy được chuyện này ngay cả khóe mắt cũng chưa nâng một chút, nàng thân nhiên nói: “Người thân là quý phi, cùng với loại phẩm cách thấp kém, không tuân thủ phụ đức gì đó so đo làm cái gì... Triệu mama đem nàng kéo xuống đánh chết đi!”

Lý Viên quả thực không thể tin được lỗi tai mình.

Ta phẩm cách thấp kém?

Ta không tuân thủ phụ đức ?

Ta phải bị đánh chết ?

Các người hai cái ở trong này kẻ xướng người hoạ muốn mạng của ta, thiên hạ này nào có chuyện tiện nghi như vậy.

Lý Viên ở trong lòng lạnh lùng nở nụ cười một chút.

Nàng sờ sờ cổ tay áo vật thể kia lạnh như băng, trong mắt dần hiện ra một chút mũi nhọn lạnh lẽo.

Ngay tại lúc Triệu mama mang theo vẻ mặt cười nhe răng muốn lại bắt lấy Lý Viên

Ngay tại lúc Lý Viên xem chuẩn vị trí của lão vu bà kia muốn liều lĩnh phản kích

Một tiếng hô “Hoàng Thượng —— giá lâm” thoáng chốc đánh vỡ trong phòng không khí ngưng kết.

Chỉ thấy Phong Thành Vũ mặc long bào mình hoàng đi nhanh như lưu tinh đã tới.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu” hần hai đầu gối quỳ xuống đất hướng tới Thái Hậu hành lễ nói.

Liễu Thái Hậu sắc mặt cứng đờ, lập tức lại lộ ra vẻ mặt cao hứng, nàng gấp giọng nói: “Hoàng nhi mau mau đứng lên “

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng” đã sớm khẩn cấp Liễu Thanh Tuyết dịu dàng hạ bái nói, đôi mắt đẹp của nàng kể ra bao nhiêu thâm tình, si ngốc quyến luyến nhìn Phong Thành Vũ trước mắt.

“Tuyệt nhi đứng lên đi!” Phong Thành Vũ lang lạnh cười, ôn nhu nói.

Mà thẳng cho đến lúc này, hần tựa hồ mới nhìn đến Lý Viên quỳ trên mặt đất cúi đầu không nói.

Chỉ thấy Phong Thành Vũ nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn Liễu Thái Hậu hỏi: “Lý dung hoa này chọc mẫu hậu giận dữ?”

Thái Hậu nghe được lời Phong Thành Vũ nói sau vừa định há mồm nói cái gì đó, lại nghe hần nói tiếp: “Lý dung hoa này tính tình xác thực vụng về chút, nhưng trước đó vài ngày nhi thần ngẫu nhiên bị cấm phong hàn nằm trên giường không dậy nổi là lúc, nàng bưng trà đưa nước chăm sóc cũng tính là tận tâm “

Lời này của Phong Thành Vũ ý tứ rất rõ ràng , Liễu Thanh Tuyết nghe ra đến, Thái Hậu tự nhiên cũng là nghe ra đến.

Chỉ thấy nàng đau lòng vỗ vỗ cánh tay Phong Thành Vũ: “Hoàng nhi thân thể vốn là vừa khỏe, đúng là lúc nên tĩnh dưỡng cho tốt, lại còn muốn... ..” Nàng nói xong nói xong liền khóc rống lên không thành tiếng.

Trên mặt Phong Thành Vũ cũng lộ ra một cổ đau thương sâu sắc, chỉ nghe thanh âm hần đau kịch liệt nói: “Mẫu hậu nhất thiết phải bảo trọng thân thể, không thể hao tổn tinh thần quá mức, nếu như vì ai mà làm bị thương thân thể, đại Ti Mã trên trời có linh thiêng há có thể ngủ yên!”

Đại Ti Mã Liễu Trường Không, là phụ thân đương kim Thái Hậu, ngày hai mươi tư tháng chín trên đường hồi Nam Dương bạo bệnh mà chết.

Việc này chấn động khắp nơi, Phong Thành Vũ nghe thấy, vội vàng dẫn tám trăm vũ lâm quân đi liên tục ba ngày tụ hợp thành một đoàn cùng Thái Hậu ở gia thành, nghe nói Hoàng Thượng ở nhìn thấy quan tài Liễu Trường Không là lúc, từng ôm quan tài khóc thảm thiết, mọi người nghe thấy đều cảm thán tình cảm quân thân này. Không chỉ có như thế, Phong Thành Vũ còn truy phong Liễu Trường Không là trung nghĩa vương, lấy nghi lễ vương tước nhập liệm đại tang, là lễ tang trọng thể nhất trước nay chưa từng có

Liều Thái Hậu nghe được Phong Thành Vũ nói đến việc phụ thân qua đời, trong ánh mắt không khỏi hiện lên một cổ tàn khốc, Phong Thành Vũ coi như thấy lại coi như không thấy, mẫu tử hai cái ai cùng một chỗ trên mặt đều là đang vẽ đau kịch liệt.

Từ lúc Phong Thành Vũ đi vào sau, Lý Viên cảm thấy sự cẩn thận của mình lại bắt đầu một lần nữa nhảy lên .

Nàng cả người hư thoát tựa vào trên người Cẩm Tú.

Thật cảm thấy mình trong nguy hiểm kéo mạng nhỏ trở về.

Nàng lặng lẽ nâng khóe mắt, liếc mắt nhìn lên Phong Thành Vũ một cái, lần đầu tiên cảm thấy nam nhân này anh tuấn, tiêu sái như vậy.

Phong Thành Vũ cùng Thái Hậu ngồi một hồi lâu, lúc nhẹ nhàng an ủi Thái Hậu, cũng không quên quan tâm thân thể Liều Thanh Tuyết.

Lúc hẳn nói: “Tuyệt nhiên tựa hồ lại có chút gầy yếu ” lại chuyển đề tài, quẹo đến Lý Viên này, chỉ nghe hẳn thản nhiên nói: “Thật sự là không ánh mắt, còn không đỡ chủ tử nhà ngươi đứng lên “

Hai tay Cẩm Tú run lên, vội vàng nâng Lý Viên dậy.

Bộ mặt Phong Thành Vũ nhìn hai má Lý Viên kia vừa hồng vừa sưng, thật lâu sau mới thản nhiên hỏi: “Mặt Lý dung hoa là làm sao vậy?”

Lý Viên cúi đầu xuống, không có lên tiếng.

Liều Thanh Tuyết trên mặt cũng trắng bệch, nàng cũng không muốn Hoàng Thượng cho rằng nàng là cái nữ nhân nhẫn tâm động thủ đánh người khác.

Nàng là thuần khiết , nàng là ngây thơ, nàng là vĩnh viễn là đóa hoa xinh đẹp không nói nên lời trong lòng Hoàng Thượng.

Nàng hoàn nỷ như vậy, lại làm sao có thể đi tự tay đánh người.

Trên mặt Liều Thanh Tuyết hiện lên lo lắng, hai tròng mắt nàng gắt gao nhìn thẳng Lý Viên cúi đầu không nói, sợ nàng nói ra chuyện là mình đánh nàng.

“Lý dung hoa, vô lễ đối với ai gia, ai gia cho triệu mama ra tay giáo huấn một chút” Liều Thái Hậu vẽ mặt bất cần nói.

Phong Thành Vũ tựa hồ cũng chỉ là như vậy nhắc tới, theo sau liền không hề chú ý mà dời tầm mắt.

“Liều quý phi tâm địa cũng quá ngoan độc, chủ tử tốt xấu vẫn là cái dung hoa đâu, nàng nói đánh là đánh!” Cẩm Tú một bên tức giận đến nước mắt tuôn rơi một bên thật cẩn thận bôi thuốc lên hai má sưng đỏ không chịu nổi của Lý Viên.

Đây là mắc tội gì a! Trên tay miệng vết thương còn chưa có tốt đâu, mặt lại biến thành dạng này.

Lý Viên cũng là ủy khuất co rút cái mũi nhỏ, nàng nghĩ mà sợ nói: “May mắn đúng lúc ngươi đem Hoàng Thượng mời tới, bằng không ——” nàng lạnh lùng sợ run cả người.

Liều Thái Hậu, Liều quý phi, này hai cái lớn nhỏ độc phụ, Lý Viên hận thiếu chút nữa cắn một ngụm tiểu bạch nha của mình.

“Chủ tử...” Cẩm Tú bôi thuốc xong sau lại có chút lo lắng nói: “Thái Hậu, còn có thể làm khó ngươi hay không a!”

Lý Viên sờ sờ thuốc mỡ trộm mặt mình, nghĩ nghĩ sau nói: “Thái Hậu hôm nay làm khó ta, đơn giản là vì làm cho Liều quý phi hết giận cùng thử một chút thái độ của Hoàng Thượng mà thôi, ngày ấy trong Thiên cơ điện đã phát sinh ra chuyện gì hết thấy Thái Hậu tựa hồ cũng không biết thập phần rõ ràng “

Chuyện Phong Thành Vũ trúng cổ, trừ bỏ nhóm thái y, người tham gia bất quá chính là Lý Đại Hải, Lý Viên thêm Cẩm Tú nữa thôi.

Đối ngoại cũng chỉ nói, Hoàng Thượng ngẫu nhiên cảm phong hàn long thể bất an thôi.

“Huống hồ...” Lý Viên nói tiếp “Đang tang Đại Ti Mã, là lúc Thái Hậu thương tâm muốn chết làm sao có thể đem tâm tư đặt ở trên người ta, lại thêm nữa chúng ta rất nhanh sẽ khởi hành hồi kinh, đúng là lúc nhiều người lẫn lộn, chỉ cần ta cẩn thận một ít hẳn là sẽ không bị nguy hiểm như hôm nay”

Cầm Tú nghe được Lý Viên nói khôn ngoan như vậy hơi chút an tâm.

12. Chương 22-23

Lý Viên từ mấy ngày trước liền từ Thiên cơ điện hồi Hi Hòa viện.

Mỗi ngày buổi tối luôn bị một vòng ôm ấp nóng nóng ôm, hiện tại thành linh một mình ngủ, thật đúng là có chút không quen.

Lui ở ổ chăn hai mắt Lý Viên vô thần nhìn màn thêu mai trắng như tuyết trên đầu, đếm từng đóa từng đóa hoa mai trên mặt.

Ngay tại lúc mí mắt nàng trầm xuống, mơ mơ màng màng một cổ gió lạnh bỗng nhiên thổi vào ổ chăn của nàng.

Lập tức thanh âm một người nam nhân vang lên hẳn nói: “Người xích tới chút “

Lý Viên nghe lời này sau cọ cọ mông nhỏ.

Phong Thành Vũ lập tức chui vào, không chút khách khí ôm chầm lấy chầm lấy viên thịt béo bên cạnh.

Lý Viên gối lên cánh tay của hắn, trên mặt không tự giác liền lộ ra một chút mỉm cười ngọt ngào.

“Cười cái gì?”

“Àn... Muốn cười liền cười !”

Phong Thành Vũ cẩn thận nhìn nhìn mặt nàng bôi thuốc mỡ, lại nâng cổ tay lên mặc dù đã dỡ khăn tử xuống như vẫn bó thuốc như trước .

Thật lâu sau, mới dùng biểu tình lạnh lùng cực khinh thường “Hừ ——” một tiếng.

Nam nhân này thật là có đủ buồn bực, trong lòng Lý Viên lặng lẽ nôn phun, người giống như người bây giờ sau này thành loại đa nhân cách, thật sự thực dễ dàng trở nên tinh thần phân liệt .

Nhưng mà nghĩ là nghĩ như thế, nhưng lúc nàng cầm lấy Phong Thành Vũ tay nhỏ so với bất cứ gì đều nhanh hơn.

Chương 22: Hồi kinh

Nửa đêm, vạn vật lại yên tĩnh trở lại.

Trong phòng cực kỳ hẻo lánh ở tây bắc Nam Dương hành cung truyền đến từng đợt âm thanh thống khổ kêu rên.

“Nam Cung chiêu nghi, chúng ta khuyên người vẫn là chiêu hàng đi!” Hai tay Lý Đại Hải nâng trước ngực vẻ mặt âm ngoan nói: “Nói cách khác, chúng ta cần phải dùng thủ đoạn thực sự”

Bị trói ở trên trụ gỗ lim đỏ Nam Cung Nhu chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy lúc này sẽ không còn được gặp lại khuôn mặt cười như ngày xưa của nàng, ngũ quan bầm tím không thành hình người kia, thân thể đầy vết roi huyết nhục mơ hồ kia, thực làm cho người ta run sợ, nhưng mà ánh mắt kia, giống như ánh mắt sói phát ra hào quang hung ác gắt gao nhìn thẳng Lý Đại Hải, rốt cuộc tỏ rõ quyết tâm chống cự của nàng.

“Hảo hảo hảo! ! !” Lý Đại Hải lạnh lùng cười, đối với đại hán tử râu quai nón bên cạnh đưa cái ánh mắt.

Đại hán kia ha ha cười, miệng rộng thoáng chốc liền lộ ra hai răng nanh sắc bén, chỉ nghe thanh âm hần ù ù nói: “Lý công công ta đã sớm nói cùng ngươi, giống như loại nữ tử chịu qua huấn luyện đặc thù sẽ không dễ dàng mở miệng, thế nào còn phải dùng ta đi!”

“Hãy bớt nói nhảm đi” Lý Đại Hải tức giận nói: “Bên này nhanh chút xong việc, Hoàng Thượng còn đang chờ tin đâu!”

“Giao cho ta đi! Bảo đảm sẽ thỏa đáng” đại hán kia giống như là một con hổ hung ác, bên trong hai mắt lộ ra vẻ khát máu đi từng bước một về hướng Nam Cung Nhu, chỉ thấy hần tùy tay gỡ khối vải, vo thành một khối nhét vào trong miệng Nam Cung Nhu, ở trong tầm mắt hoảng sợ của nàng, hai ngón tay thô ráp của đại hán nhẹ nhàng khéo léo kẹp lấy ngón trở mảnh khảnh của Nam Cung Nhu.

“Chiêu nghi nương nương, có thể có chút đau ngải chịu khó kiên nhẫn một chút a!” Hần rộng miệng lộ ra cái tươi cười hàm hậu, còn không chờ Nam Cung Nhu có phản ứng, hai ngón tay trong nháy mắt áp xuống dưới, chỉ nghe răng rắc một tiếng, nửa khớp xương trắng như tuyết liền chảy máu đầm đìa xuất hiện ở trong tầm mắt Nam Cung Nhu.

Đau bẻ ngón tay thực sự không có khả năng tưởng tượng ra, Nam Cung Nhu kia đau đến cả người run rẩy toàn bộ ngũ quan trên mặt vặn vẹo cùng một chỗ, bởi vì miệng nhét bớ cho nên chỉ có thể phát ra từng trận hừ thảm thiết, rất quỷ mị.

“Nghi? Hôn mê?” Đại hán có chút không thú vị sờ sờ cái ót trụi lủi của hần quay đầu nói với Lý Đại Hải: “Lý công công ngải nếu cảm thấy chịu không nổi, có thể đi trước ra bên ngoài chờ ta cam đoan trước hừng đông có thể mở được miệng của nàng.

Lý Đại Hải lạnh lùng hừ lên tiếng, ra vẻ loại trường hợp này làm thế nào có thể khiến chúng ta sợ tới mức đó.

Đại hán kia nhún vai quay đầu, than thở nói thầm với Nam Cung Nhu đã muốn bắt tỉnh nhân sự: “Như vậy, kế tiếp nên chơi kiểu gì đâu?”

Bóng đêm chậm rãi, gió thu dần dần thổi.

Một đêm nay đối với rất nhiều người mà nói là một đêm không ngủ, nhưng mà đối với Lý Viên mà nói cũng là một đêm giống như lúc hòa bình không có gì bất đồng.

Một đêm này, nàng như là con gấu ôm cây cổ thụ gấu gao ghé vào trong lòng mõ (ám chỉ Hoàng Thượng nha), ngủ hôn mê không biết trời đất nước miếng chảy khắp nơi, do đó bị mõ người nào đó mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng tặng một cước đạp xuống đất, trán bị đụng thương một bao lì xì sưng đỏ thật lớn.

Năm Kiến võ mười sáu mừng mười tháng mười, hoàng đế phụng ý chỉ Thái Hậu từ Nam Dương khởi giá hồi cung.

Lý Viên vẫn như cũ ngồi xe ngựa xa hoa mà dùng khi tới, nhưng có điều bất đồng là lúc này trong xe ngựa đã bị trải một tấm thảm lông dê trên châu thật dày, trong góc toa xe cũng có một bếp lò bạc dùng than, Cẩm Tú bởi ở bên người Lý Viên bôi thuốc mỡ chỗ vết thương trên cổ tay nàng.

“Lại dưỡng thêm nửa tháng nữa là có thể biến mất!” vẻ mặt Cẩm Tú cao hứng nói: “Lần trước Lý công công đưa bách hoa tán nô tỳ còn mang theo bên mình đây! Cam đoan cổ tay chủ tử sẽ không lưu lại vết sẹo gì”

Cho dù không có cái tán gì kia, chủ tử nhà ngươi ta ngâm hai ngày ôn tuyền sau cũng sẽ không lưu lại chút vết sẹo gì.

Nhưng mà lời này cũng chỉ có thể nói ở trong bụng thôi!

Lý Viên nhẹ nhàng thở dài, tầm mắt nàng chuyển động nhìn xe ngựa trống rỗng này bất tri bất giác liền hiện lên một chút u sầu.

Cẩm Tú tưởng mình bôi thuốc làm đau nàng, vội hỏi: “Chủ tử, ngải làm sao vậy “

“Ta chỉ là nhớ... ..” thanh âm Lý Viên dần dần hạ xuống “Lần này đi Nam Dương hành cung thật đúng là nhiều tai nạn a!”

Cẩm Tú nghe xong lập tức cũng trầm mặc .

“Năm tần phi chết hai người một người bị bệnh” Lý Viên nhẹ nhàng tự giễu, chỉ có 50% sinh tồn a.

“Nam Cung nương nương đột nhiên bạo bệnh bỏ mình thật sự là ngoài dự đoán của mọi người” Cẩm Tú cúi đầu nói: “Nghe nói nàng chỉ có mười sáu tuổi!”

Chuyện Nam Cung Nhu, Lý Viên không có nói cho bất luận kẻ nào, cho dù là Cẩm Tú thân mật nhất cũng không có nói.

Người kia nếu nguyện ý tin tưởng nàng nói cho nàng tình hình thực tế, vậy thì nàng cũng sẽ đem bí mật này cất kỹ trong bụng.

Lúc này nghe Cẩm Tú nhắc tới Nam Cung Nhu làm cho nàng cảm thấy thổn thức một trận, ai có thể nghĩ đến cái tiểu cô nương ôn nhu yếu đuối kia là đầu sỏ gây lên một loạt sự tình này đâu!

Nhìn cảm xúc Lý Viên lại có chút trầm xuống, Cẩm Tú vội vàng nói thêm: ” Lần này đến Nam Dương cũng không phải là một chút thu hoạch đều không có a!”

“Ân?” Lý Viên nghi hoặc, ta trừ bỏ thu hoạch thương tích đầy người còn chiếm được cái gì khác?

“Chủ tử... ..” Cẩm Tú lập tức cười tủm tỉm, nàng dùng biểu tình của người láu lĩnh người có thể lừa gạt được người khác nhưng lừa không được ta nói: “Hoàng Thượng đối với ngài có thể nói so với lúc ở trong cung càng nồng nhiệt hơn!”

Lý Viên bỗng nhiên nghe nàng nhắc tới Phong Thành Vũ, không biết tại sao khuôn mặt nhỏ nhắn liền trở nên đỏ ửng nói lắp ba lắp bắp “Cái gì, cái gì người đang nói cái gì a...”

“Chủ tử tốt của ta a! Nô tỳ biết ngài da mặt mỏng” vẻ mặt Cẩm Tú ra vẻ ta đây hiểu biết ta hoàn toàn hiểu biết “Chúng ta không từ mà biệt, chỉ nói chuyện chủ tử từng dùng máu cứu Hoàng Thượng, đây là công lao lớn a! Hồi cung sau một cái phân vị đẳng cấp cao khẳng định chạy không thoát được “

Lý Viên nghe nàng nói như vậy, cũng không khỏi có chút nho nhỏ mong đợi.

Nàng mặc dù ở trước mặt Phong Thành Vũ nói cái gì không dám tranh công không dám cầu thưởng linh tinh, nhưng đó cũng chỉ là ý tứ khiêm tốn một chút mà thôi, kỳ thật nàng là thực sự ngóng trông Phong Thành Vũ cân nhắc tới phân vị cho nàng.

Tha thứ dối trá cùng hư vinh của nàng đi!

Lần này đi Nam Dương hành cung nàng cái khác không học được, nhưng là đối với sự khác biệt bất đồng đẳng giữa các cấp của tần phi mang đến hoàn toàn khác làm cho nàng càng thêm khắc sâu hiểu biết.

Nếu nàng không chỉ là cái nho nhỏ dung hoa, nàng sẽ không phải khắp nơi xem sắc mặt người khác.

Nếu nàng là cái tần phi phẩm chất cao, cho dù là Thái Hậu cũng không có khả năng nói đánh chết liền đánh chết.

Càng miễn bàn cái Liễu Thanh Tuyết tạt vào miệng nàng kia.

Nói đến cùng, còn không phải đều là vì nàng phẩm vị thấp hơn người ta mà thôi.

“Chủ tử, ngài cứ yên tâm đi!” Cẩm Tú nói tiếp: “Ngài cùng Hoàng Thượng có cảm tình như vậy, về sau tất nhiên là trốn không thoát được sủng ái, chỉ chờ đến lúc chủ tử hoài tiểu hoàng tử kia... ..”

“Cẩm Tú! ! !” trên đầu Lý Viên xuất hiện giọt mồ hôi thật to nghĩ rằng: người này tốc độ tưởng tượng cũng quá nhanh.

Hơn nữa —— cái miệng nhỏ nhắn Lý Viên bĩu môi, chờ về tới tòa hoàng cung trăm hoa đua nở kia nàng căn bản chỉ là cây cỏ đuôi chó không chừng bị hất bỏ quên ở sau đầu .

Người đi đường cuộc sống luôn quá vội vàng.

Đợi cho trận tuyết nhỏ đầu tiên của năm nay rơi xuống, Lý Viên rút cục lại một lần nữa về tới địa phương tôn quý nhất mà cũng tàn khốc nhất trên đời.

Tiểu Hỉ Tử ở phía trước dẫn theo đèn lồng, Cẩm Tú giúp đỡ Lý Viên ba người một đường hướng về Lang Huyền các, vừa mới đi vào cổng viện chỉ thấy nhóm cung nhân hầu hạ trong Lang Huyền các đồng loạt đứng ở hành lang.

Không đợi Lý Viên đi vào, bọn họ liền quỳ hai đầu gối xuống đất kích động kêu to: “Chủ tử cát tường “

Lý Viên nhìn bọn họ rất lâu, cảm thấy cực kì vui mừng, nàng hé ra khuôn mặt cười như đóa hoa nhỏ: “Trời lạnh như thế quỳ cái gì quỳ, còn không mau đứng lên!”

Mọi người đều vui vẻ ra mặt đứng lên, đối với bọn họ mà nói Lý Viên trở lại nghĩa là người tâm phúc của bọn họ cũng sẽ trở lại .

Xuân Hoa là cái thứ nhất cười hì hì đi lên, nàng so với Lý Viên giống như là trưởng thành một ít bất quá vẫn là tính tình lú lú

Chỉ thấy nàng vây quanh Lý Viên không ngừng nói này nói kia.

“Tốt lắm!” Cẩm Tú giả bộ hờn giận đánh nhẹ nàng một chút: “Không thấy chủ tử còn đứng ở bên ngoài sao! Có chuyện đi vào phòng nói “

Mặt nhỏ của Xuân Hoa có chút ngăm đen đỏ lên, hầu hạ đem Lý Viên nghênh đón vào phòng.

Xuyên qua ngoại thất, đi vào buồng trong, Lý Viên cởi áo choàng trên người xuống, đi giày nhỏ da hươu, nhắc chân một cái liền ngồi lên noãn tháp khắc hoa tử trúc long vân.

“Chủ tử uống trước chút trà nhân gừng đi!” Xuân Hoa đưa qua một cái chén trà: “Nô tỳ cố ý thả chút nhân quả ngọt, hương gừng hẳn là không phải quá nồng như vậy !”

“Xuân Hoa, thực ngoan” Lý Viên đối với chén trà thổi bớt nóng sau đó liền uống một ngụm xuống.

Xuân Hoa được chủ tử khích lệ vui vẻ đến nỗi bím tóc đều vểnh vểnh lên, chỉ nghe nàng ý cười trong suốt nói: “Chủ tử đã trở lại! Cũng thật tốt!”

“Đúng vậy! Trở về thật tốt a!” Lý Viên nhìn chung quanh địa phương nàng cực kỳ quen thuộc này, hóa ra bất tri bất giác từng chút một nơi này cũng trở thành địa phương khiến cho nàng quan tâm.

“Đừng ở trước mặt chủ tử khoe khoang!” Cẩm Tú bên cạnh trêu ghẹo nói: “Trước tiên là nói xem, lúc chủ tử không ở đây các người có gây chuyện hay không?”

Xuân Hoa luôn luôn thân thiết cùng Cẩm Tú, nghe vậy bĩu môi nói: “Từ lúc chủ tử đi Nam Dương sau, chúng ta đều im lặng đóng cửa sổ, rất yên tĩnh !”

Lý Viên sau khi nghe xong vừa lòng gật đầu, lại nghe Xuân Hoa lú lú nói một lát sau đó Cẩm Tú hầu hạ ung dung thông thả tắm rửa với nước ấm, ép buộc đến canh hai mới tính là xong việc.

Ngay tại lúc nàng vừa mới tiến vào ổ chăn tính ngủ một giấc thì cảm giác thật tốt Xuân Hoa cước bộ vội vàng đi đến.

“Chủ tử...” Nàng nhỏ giọng bẩm: ” Ngọc Mai tỷ tỷ của Tú Vân trai cầu kiến”

“Người không hiểu chuyện, loại chuyện này đuổi đi là được còn thông báo chủ tử làm cái gì?” Cẩm Tú mày liễu dựng thẳng nói.

Nàng hiện tại không mong muốn nhất chính là chủ tử suy nghĩ lại suy nghĩ đến chuyện không thoải mái này.

Lý Viên chậm rãi nửa ngồi dậy, Ngọc Mai này là đại nha hoàn thân cận bên người Khổng Tú Dung, lần này đi Nam Dương hành cung Khổng Tú Dung cũng không có đem nàng theo mà lưu tại trong cung, nói vậy cũng là vì thay mình giữ nhà đi!

Đáng tiếc... ..

Lý Viên hơi hơi nhíu mi xuống, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói “Cẩm Tú, người đi đem sự tình trải qua nói đại khái cho nàng một chút đi! “

Đây là ý tứ không muốn thấy.

Cẩm Tú nói: “Chủ tử, mau nghỉ ngơi đi! Nô tài cái này đi nói cùng nàng cho nàng hiểu được!”

Lý Viên nằm ở trên giường nhắm hai mắt lại, dần dần đã ngủ.

Đây là lần cuối cùng nàng nghe chuyện Khổng Tú Dung

Chương 23: Song cửa sổ

Trong nháy mắt cách ngày thánh giá hồi cung đã trôi qua hơn hai tháng.

Một ngày sau giờ Ngọ, Phong Thành Vũ ở Nam thư phòng xử lý tốt chính vụ sau, nhàn rỗi vô sự liền động tâm tư đi nhìn xem Lý Viên kia.

Hắn khiến cho cung nhân hầu hạ chung quanh lui xuống chỉ mang theo Lý Đại Hải đi tới Lang Huyền các.

Vừa mới bước chân tiến vào sân, hắn đã bị một đám người tuyết to nhỏ đầy khắp sân này làm giật mình.

Chỉ thấy nhóm người tuyết này người người đều dùng viên than làm mắt, cà rốt làm mũi, trên đỉnh đầu là cái chậu gỗ trong lòng còn ôm thêm cái chổi, trong đó một cái lớn nhất thoát nhìn cũng là người tuyết ngốc nghếch nhất trên người còn khoác cái áo choàng đỏ tươi.

Mặt Phong Thành Vũ không chút thay đổi nhìn thân thể này so với đám người tuyết còn lại hoàn toàn không phối hợp, thật lâu sau mới thản nhiên hỏi Lý Đại Hải: “Người nói đây là ai làm?”

Lý Đại Hải dùng sức nhéo dưới bắp đùi mới ngăn cản chính mình cười ra tiếng: “Khụ khụ, nô tài cho rằng có thể làm ra người tuyết có linh tính như thế trừ chủ tử không thể có ai khác”

Đúng vậy! Phong Thành Vũ yên lặng nghĩ trong lòng: có thể đem một cái người tuyết làm giống đồng phân này tuyết đối không thể có ai khác ngoài nàng.

Lấy biểu tình cực kỳ ghét bỏ vòng qua đồng này nọ sau, Phong Thành Vũ đi vào phòng, vung tay lên ngăn trở cung nhân đang muốn thông báo, hắn xuyên qua ngoại thất, trực tiếp vào buồng trong mà đi còn chưa tiếp cận liền nghe được từng trận truyện cười.

Phong Thành Vũ đột nhiên xuất hiện thực dọa Lý Viên nhảy dựng thật lớn, vẫn là Tiểu Hỉ Tử thông minh một câu “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” mới làm cho nàng tỉnh lại.

Xoay người xuống thấp Lý Viên ngay cả giày đều không kịp mang, liền cúi người bái nói: “Nô tì gặp qua Hoàng Thượng”

Phong Thành Vũ quét mắt bốn người quỳ trong phòng, thản nhiên nói: “Đứng lên đi!”

Lý Đại Hải tiếp nhận áo choàng lông màu xanh đá trên người Phong Thành Vũ, thay hắn thoát giày trường ngựa màu đen, sau đó liền đối với Tiểu Hỉ Tử đưa cái ánh mắt, Tiểu Hỉ Tử hiểu ý, lại đối với Cẩm Tú đưa cái ánh mắt, Cẩm Tú hiểu ý lại đối với Xuân Hoa đưa cái ánh mắt, nề hà Xuân Hoa lúc này bởi vì chợt thấy mặt rồng đang chắn kính bên trong đứng đó, trong khoảng thời gian ngắn không có nhìn đến.

Cẩm Tú quỳnh lên khắp nàng một chút thật đau, Xuân Hoa không chịu nổi “A ——” kêu lên một chút.

Ánh mắt Phong Thành Vũ ngưng lại thoáng chốc liền nhìn lại đây, Lý Viên mặc dù không biết Xuân Hoa vì sao kêu nhưng sợ Phong Thành Vũ trách phạt Xuân Hoa.

Nàng chắn ở phía trước Phong Thành Vũ nói với Xuân Hoa cùng Cẩm Tú: “Đứng ở đây làm gì, còn không đi rút chén trà nóng đến cho Hoàng Thượng!”

Cẩm Tú cùng Xuân Hoa thưa dạ xưng vâng, vẻ mặt trắng bệch đi xuống.

Lý Đại Hải cùng Tiểu Hỉ Tử cũng cực có mặt lạnh lẽ lui xuống.

Trong phòng liền chỉ còn lại có Phong Thành Vũ cùng Lý Viên.

Dù sao cũng là đánh gãy lời của hắn, Lý Viên có chút chột dạ đối với hắn lộ ra nụ cười lấy lòng, ngọt ngào kêu lên: “Hoàng Thượng ngài đã tới”

Phong Thành Vũ nhíu mày nhìn Lý Viên đứng ở trước noon thấp chỉ thấy nàng mặc một thân ngũ phúc váy đỏ tươi viền lông thỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn bình thường đã hồng làm nổi bật thêm vẻ nõn nà

trắng nõn, giờ phút này mi nàng chơi đùa, mắt cong cong, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên nhìn thế nào cũng đều lộ ra vẻ vui mừng.

Quả là rất dễ chịu.

Phong Thành Vũ không thể phủ nhận hừ một tiếng, nâng tay chỉ nói “Đi lên đây ngồi đi!”

“Tạ Hoàng Thượng” Lý Viên hự hự lại lần nữa bò lại lên noãn tháp cách Phong Thành Vũ một cái bàn thấp gỗ lim khắc hoa ngồi đối diện.

Phong Thành Vũ nhìn trên bàn đầy các giấy đồ to nhỏ hỏi: “Đây là muốn làm cái gì?”

“Hồi Hoàng Thượng nô tì đang cắt dán song cửa sổ” Lý Viên nói đến đây lập tức mặt tươi như hoa, từ cái hộp gỗ hồng bên cạnh nàng lấy ra vài tấm cắt dán tốt nhất nhất bày ra cho Phong Thành Vũ xem.

“Đây là chim khách đăng mai, đây là ngũ cốc được mùa, đây là nhiều năm liên tục có dư... ..”

Phong Thành Vũ giương mắt quét mấy cái cắt dán song cửa sổ tinh xảo xinh đẹp này nọ tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Này đó đều là người làm “

Đang cao hứng phấn chấn khoe khoang Lý Viên lập tức trở nên ủ rũ “Đều không phải là nô tì làm “

“Bất quá ——” mặt nàng ngẩng cổ ý cường điệu một chút “Mấy bộ đáng cắt dán song cửa sổ đều là ta vẽ”

Lý Viên từ nhỏ ở phương diện nữ hồng không có năng khiếu, đối với thêu thùa may vá linh tinh chỉ có thể tính là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, cho nên đối với việc chế tác cắt dán song cửa sổ thủ công cần kỹ càng này, liền làm như thế nào cũng không tốt, nàng cùng Cẩm Tú học suốt bốn ngày cắt hồng một đồng giấy lớn, cũng không có làm ra cái nào giống song cửa sổ.

Nhìn vẻ mặt Phong Thành Vũ giống như nói trăm biết ngay là người làm không được, Lý Viên quệt quệt cái miệng nhỏ nhắn từ trong tầng cuối cùng của hộp gỗ hồng lấy ra cái túi để tiền bạch biên, tay nhỏ bé trắng nõn vừa lật lê liền lộ ra cái trường điều gì đó ở bên trong.

“Thỉnh Hoàng Thượng ngự lãm “

Phong Thành Vũ mi cong lên tùy tay nhận lấy, chỉ nhìn trong lòng bàn tay hé ra tiên ký hoa mai có chữ dài chừng ba tấc.

“Đồ vật quan trọng” Lý Viên nhắc nhở nói.

Phong Thành Vũ nhíu nhíu mày sau một lúc lâu mới có chút không xác định hỏi: “Chuột?”

“Ân! Ân!” Lý Viên vội vàng gật đầu nói: “Không phải sắp qua năm mới sao! Năm nay là năm chuột cho nên ta liền cắt hình con chuột, đây chính là cái ta cắt tốt nhất đó”

Phong Thành Vũ ngẩng đầu nhìn nàng một cái: “Vì sao phải dán nó trên tiên ký” nhưng chuyện lạ là trịnh trọng đặt ở trong túi tiền như vậy

“Bởi vì nô tì muốn đem nó đưa cho Hoàng Thượng a!” Lý Viên chu cái miệng nhỏ gọn gàng nói dứt khoát.

Tay Phong Thành Vũ cầm tiên ký đột nhiên dừng lại một chút.

Thật lâu sau sau mới “Khụ khụ...” hai tiếng, cũng không nói cái gì trực tiếp nhét vào trong tay áo .

Lý Viên nhìn hần như vậy không biết tại sao xúc động muốn cười, nàng nhếch cái miệng nhỏ nhắn tròn tròn ánh mắt trở nên càng cong lên.

“Người nhìn cái gì?” mặt Phong Thành Vũ không chút thay đổi nhìn thẳng Lý Viên

“Xem Hoàng Thượng !” Lý Viên giống như con chuột nhỏ bên cạnh Phong Thành Vũ lần lượt cọ cọ hai cánh tay của hần xong nàng ngồi nghiêng đầu nói: “Nô tì đã có hai tháng linh bấy ngày không có nhìn thấy Hoàng Thượng đâu!”

Trên mặt Phong Thành Vũ xuất hiện một chút không được tự nhiên “Khụ khụ...” Hần lại ho khan hai tiếng “Gần nhất trên triều chuyện tình có vẻ nhiều, Cam Túc bên kia đã xảy ra động đất còn có A Lạp bất thần vương cũng có chút dị động...”

Câu nói cuối cùng của hắn biến mất ở trong đôi mắt trong suốt phát sáng của Lý Viên, nhìn tên đồ rục mềm mại như hồ trước mắt này Phong Thành Vũ không biết vì sao chỉ cảm thấy trên mặt có chút nóng.

“Lý Đại Hải” hắn đột nhiên kêu lên: “Trà như thế nào còn không có bưng lên “

Lần này từ giờ ngộ Phong Thành Vũ lưu đều tại Lang Huyền các cùng Lý Viên ngốc một chỗ.

Hắn tựa vào gối mềm tơ vàng híp hờ hai mắt nghe âm điệu nàng ríu ra ríu rít vui vẻ, nhưng thấy phi thường khoái hoạt.

Buổi chiều, hai người dùng xong ngự thiện sau.

Lý Viên vốn tưởng Phong Thành Vũ cần phải đi nhưng không nghĩ rằng hắn một chút ý tứ đi đều không có, trực tiếp tắm rửa rửa mặt xong làm vẻ mặt đại gia nằm ở trong ổ chăn của nàng.

“Người lẽ mề cái gì đâu! Còn không lại đây!” Phong Thành Vũ nằm nghiêng thân mình vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn Lý Viên lúng túng không lên giường.

“A? Nga!” Lý Viên đầu gối leo lên giường lớn khắc hoa, lập tức đã bị kéo vào một cái ôm ấp cực kỳ nóng bỏng.

Phong Thành Vũ không chút khách khí bắt đầu cởi quần áo Lý Viên, biểu tình thực đói khát, động tác thực cầm thú.

“Hoàng hoàng hoàng Thượng... ..” Lý Viên bị đụng đến nói lắp ba lắp bắp kêu lên, nàng vừa ngượng ngùng lại vừa khấn trương hai tay không tự giác liên chặt chẽ bắt lấy áo lót trên người mình kiên quyết không cho hắn kéo.

“Người làm gì!” Kéo không ra quần áo, Phong Thành Vũ tức giận hung hăng quát lớn.

Không phải ta muốn làm gì! Mà là người muốn làm gì a được không! Lý Viên nhìn dáng điệu hắn giống như dân hoang dã tám trăm năm không mở mang đầu óc, khóc không ra nước mắt nghĩ: phong độ tao nhã thông dong của người đâu? Bình tĩnh cơ trí kiềm chế của người đâu? Phong phạm đế vương thiên cổ mình quân kia của người đâu?

Không có, toàn không có.

Lý Viên chỉ biết nam nhân này thuộc giống sói vừa đến đêm trăng tròn sẽ biến thân thành cái loại này, Phong Thành Vũ mới mặc kệ ý tưởng của nàng, bàn tay to hướng lên trên lôi kéo hai người chui vào trong chăn.

Chỉ thấy giường lớn gỗ tử đàn khắc hoa kia không ngừng run run , từ trong màn phần hồng uyên ương hí thủy chốc lát ném ra một cái áo lót chốc lát văng ra một cái tiết khối, chốc lát lại ném ra cái yếm nhỏ hoa mẫu đơn màu trắng.

Trong đó còn thường xuyên nổi lên âm thanh hỗn loạn của nam nhân cùng tiếng nói chuyện khàn khàn của nữ nhân.

“Ô ô ô... .. Người nhẹ chút, người nhẹ chút” đây là tiếng nữ nhân mang theo thanh âm khóc nức nở.

“Chắc! Thực phiền toái!” Đây là tiếng nam nhân từ trong cổ họng gầm bẩm ra.

“Người không cần cần a! Đau quá!”

“... ..”

“Ân... Không cần... .. A “

“... ..”

” Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngài buông tha nô tì đi!”

“... ..”

“Phong Thành Vũ người hoàn toàn không để yên ! ! !”

“... ..”

Hồng bị trêu ghẹo suốt đêm xuân sâu khổ, lúc này đúng là lúc hương vị ân ái nồng đậm.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ mõ cầm canh, Lý Đại Hải ngáp ngủ sửa sang lại vạt áo thanh tỉnh tinh thần, hần đi đến nội thất cách tấm màn khom người kêu: ” Hoàng Thượng, đến giờ vào triều”

Trong màn Phong Thành Vũ chậm rãi thức dậy, hần nhìn cái thân mình trắng nõn mềm mại trong lòng che kín bởi dẫu hồng ngân bất giác liền lộ ra một nụ cười thoả mãn.

Hần đứng dậy xuống giường nhẹ giọng nói “Đốt đèn đi!” Thoáng chốc bên trong tối đen liền sáng như ban ngày.

Tránh ở màn lý Lý Viên kỳ thật đã sớm tỉnh, không! Có lẽ nói nàng một buổi tối cũng chưa ngủ mới đúng.

Mặt nàng đỏ ửng lui trong ổ chăn nghe bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân, tiếng vang nhỏ nhỏ ngọc bội chạm vào nhau cùng tiếng nước đổ ào ào vào bồn.

13. Chương 24

Sau một lúc lâu, đợi đến bên ngoài toàn bộ thanh âm biến mất Phong Thành Vũ đã mặc triều phục lại lần nữa xốc màn lên.

Hần nói với Lý Viên đang gắt gao nhắm mắt lại: “Ý chỉ tấn vị của người trẫm đã nghĩ tốt lắm ít ngày nữa sẽ hạ xuống... Khụ khụ... .. Gần nhất trẫm nhiều việc... Ân... Chính là người rất ngốc , đừng lộn xộn gây chuyện...”

“... Qua hết năm trẫm lại đến nhìn người” Phong Thành Vũ nhìn vẫn không nhúc nhích rút cuộc xem ra muốn giả chết Lý Viên, mí mắt hơi hơi nháy lên.

“Hừ... ..”

Người hừ ta cũng sẽ không trợn mắt , Lý Viên ở trong lòng yên lặng nghĩ.

Đợi cho xác định Phong Thành Vũ thật sự đi rồi, nàng mới bọc chăn nhỏ giọng kêu lên: “Cẩm Tú, Cẩm Tú...”

“Chủ tử...” Cẩm Tú vội vàng đi đến.

Lý Viên mặt đỏ hồng nói với nàng: “Người đi chuẩn bị nước ấm ta muốn tắm rửa “

Cẩm Tú vui mừng hỉ hoan nói “Vâng...”

“Chủ tử, Hoàng Thượng phân phó , nói là sắp qua năm mới Hiền phi nương nương bận rộn cung vụ, kêu ngài từ nay đến đó không cần ở đi Chung nguyên điện thỉnh an “

Lý Viên nghe xong sửng sốt, lập tức nhấp mím môi lầu bầu: “Đã biết!”

Một buổi tối ép buộc đã làm cho nàng mỗi một không chịu nổi , lúc này tắm rửa xong sau nàng lại lần nữa nằm trở về trên giường.

Chương 24: Tấn vị

Phong Thành Vũ quả nhiên nói được thì làm được, sau giữa trưa ngày kế có hai vị quan viên mặc triều phục đi tới Lang Huyền các.

Lý Viên đối với bọn họ mỉm cười hòa hoãn vừa nói: “Không biết nhị vị đại nhân xưng hô như thế nào”

Trong đó một vị quan viên vóc dáng cao hơn chút khom người đáp: “Hồi nương nương, thần tên Úc Lương Tranh, quan bái lễ bộ hữu thị lang, vị đồng nghiệp còn lại này là Vu Lạc Vu đại nhân quan bái văn hoa các

đại học sĩ, hai người chúng ta lần này phụng hoàng mệnh đến là vì tuyên đọc chiếu thư tấn phong nương nương “

Hắn nói xong, gương mặt lạnh lẽo nhìn trộm người trên ghế, đây là một cái nữ tử xem ra chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, mặt nàng như trăng tròn da nõn nà, mặc dù ngũ quan chỉ gọi là thanh tú nhưng vây xung quanh thân lại là một cảm giác hoạt bát thân thiết

Trong lòng cực nhanh làm ra một phen đánh giá xong, Úc Lương Tranh nghiêm chỉnh sắc mặt, từ trong tay thái giám theo phía sau tiếp nhận hộp gấm gỗ lim, lấy ra bên trong chiếu thư minh hoàng, cổ họng hắn thanh thanh hô: “Lý dung hoa tiếp chỉ —— “

“Nô tì quỳ nghe thánh dụ” Lý Viên hai tay đỡ nhẹ chiếu trên mu bàn tay.

Chỉ một thoáng toàn bộ Lang Huyền các yên tĩnh không tiếng động.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Dung Hoa Lý thị, dịu ngoan cung lương, tướng mạo đoan trang, thận cần uyển thuận, trì kính thận lấy cung quy, bình nhu gia mà thành tánh, nay thừa phụng sùng quang hoàng thái hậu từ mệnh, tấn người tới tần vị, lấy chiêu ân quyền, khâm thử “

Tần vị sao? về mặt Lý Viên có chút hoảng hốt, còn không chờ nàng dập đầu tạ ơn, Úc Lương Tranh kia lại từ trong hộp gấm lấy ra một phần thánh chỉ xương lên: “Lý tần tiếp chỉ —— “

Còn có ý chỉ? Nàng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc: “Nô tì Lý tần tiếp chỉ “

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Lý thị, ôn cung tổ , tính an lại cùng, thâm trầm hỉ, nay đặc tứ phong hào vì “Thần” lấy là ân sủng, khâm thử “

“Thần tần nương nương, tiếp chỉ đi!” Úc Lương Tranh nhìn bộ dáng có chút lảng lảng của Lý Viên nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Thần nô tì tiếp chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế “

Lý Viên tiếp xong thánh chỉ vừa mới đứng lên sau, Tiểu Hỉ Tử bên cạnh sớm bắt đầu kích động không thôi lập tức ngưỡng cổ hô: “Chúc mừng nương nương thăng chức “

Hắn vừa hô xong, toàn bộ người trong phòng quỳ thành một mảnh người người hô lớn: “Chúc mừng nương nương thăng chức, chúc mừng nương nương thăng chức... ..”

Nghe bên tai tiếng hô to chúc mừng, Lý Viên tâm tình cũng là khó có thể kiềm chế hưng phấn lên.

Loại hưng phấn này cảm giác giống như là kiếp trước từ một nhân viên văn phòng bình thường nhất trở thành thị ủy bí thư trưởng.

Từ dung hoa đến Thần tần nàng nhảy liên năm cấp.

Lý Viên mạnh mẽ đè mong muốn cao giọng hoan hô, chỉ thấy nàng một tay cầm chiếu thư, một tay hơi nâng lên, vuốt cằm cười nói: “Nhị vị đại nhân mau mau xin đứng lên” ánh mắt ý bảo Tiểu Hỉ Tử đi qua nâng hai người dậy sau, Lý Viên lại đối cung nhân khắp phòng nói: “Các người cũng không nên khoe khoang, còn không mau mau đứng lên” mọi người nghe được lời Lý Viên mới cười tủm tỉm đứng dậy.

Sau đó, hai vị đại nhân rời đi, Lý Viên lên tiếng ban thưởng cho tất cả cung nhân cao thấp trong Lang Huyền các.

“Chủ tử! !” Nội thất lý Cẩm Tú vui quá thành khóc, hé ra khuôn mặt đã sớm đầy nước mắt, nàng nằm ở trên đầu gối Lý Viên, cao hứng quả thực nói không ra lời.

Lý Viên nhẹ nhàng vỗ của phía sau lưng nàng, cảm thấy lại là cao hứng lại chưa xót, nàng a a cái miệng nhỏ nhắn giọng mang trêu ghẹo nói: “Hôm nay chủ tử nhà ngươi ta nhưng là thăng chức nga! Chúng ta hẳn là thống thống khoái khoái cười mới đúng a!”

“Nô tỳ, nô tỳ là cao hứng thôi!” Cẩm Tú lau lau hốc mắt toàn bộ đỏ hồng nói: “Chủ tử hiện tại là Thần tần nương nương , là làm chủ một cung, về sau sẽ không có người nào dám tùy ý khi dễ chủ tử !”

“Tốt lắm, tốt lắm, chủ tử nhà ngươi ta hiện tại là Thần tần nương nương, hiện tại Thần tần nương nương mệnh lệnh ngươi, đi kêu Tiểu Hỉ Tử tiến vào cho ta” giọng Lý Viên giả bộ hẹp hòi nói.

Cầm Tú nói liền ba tiếng hảo, cước bộ nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài, chỉ chốc lát sau đồng dạng là vẻ mặt vui mừng Tiểu Hỉ Tử liền đi đến.

“Nô tài Tiểu Hỉ Tử, cấp Thần tần nương nương thỉnh an, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

Lý Viên bật cười, oán trách nói: “Ngươi tinh quái, giống như con khỉ, chuyện ta cho ngươi hỏi thăm thế nào?”

“Hồi nương nương” Tiểu Hỉ Tử đứng dậy bẩm: “An tần nương nương tấn phong phi vị, vô phong hào, Lý Tiệp dư, Chu Tiệp dư mỗi người thăng một cấp tấn phong tu nghi, tu viện, còn các tần phi thấp cấp hơn cũng đều tấn một cấp”

Lý Viên gật đầu trong lòng có chút suy nghĩ, lần này tần phi hậu cung thăng cấp, thăng cấp cũng không phải chỉ có mình nàng.

Chẳng qua nàng là bên trong đục cái lỗ to nhất thôi.

Nghĩ vậy, nàng lại có chút buồn bã, cái gọi là cá cùng chân gấu không thể ăn cả hai, nàng ngồi tần vị này, nói vậy về sau đao phong kiếm vũ là muốn trốn thì như thế nào cũng trốn không xong.

Ngày trôi qua cũng sẽ không giống trước nhàn nhã như vậy đi!

Không nói đến Lý Viên ở bên cạnh được tiện nghi còn giả bộ ưu thương, lại nói đến vài ý chỉ tấn chức một chút đã sớm ở cho song to gió lớn bên trong hậu cung.

Trong Chung Nguyên điện

Hiền phi nghe xong thái giám chưởng sự đáp lời xong, nhẹ nhàng nhăn đôi mày liễu, đầu ngón tay cũng gõ ba ba ba —— trên mặt bàn.

“Lý dung hoa này, nhìn nghĩ là cái thành thật, không nghĩ tới bên trong có thủ đoạn như vậy có thể dụ dỗ Hoàng Thượng đem nàng thăng lên tần vị, còn ban thưởng phong hào!” Đứng thẳng một bên vẻ mặt Vu mama bất bình, nàng cảm giận nói: “Sớm biết như thế, lúc trước quyết định không nên cho nàng đi Nam Dương”

“Đúng vậy! Sớm biết như thế... . .” Hiền phi sâu kín thở dài, như thế giới này làm thế nào có nhiều chữ sớm biết như thế đâu!

“Ngươi ngày mai tự mình đi Lang Huyền các, thay bản cung chúc mừng Thần tần muội muội” Hiền phi thu hồi bụng đầy suy nghĩ thản nhiên nói.

Vu mama cũng biết nặng nhẹ của sự tình không thể không khom người đáp: “Vâng”

“A ——” Hiền phi không biết nghĩ tới cái gì, mặt có chua sót cười nói: “Sợ Lang Huyền các này là chứa không nổi vị Thần tần nương nương của Hoàng Thượng kia”

Trong cung Lệ Thuỷ

Đại cung nữ Tử Bình chưa kịp xoa bóp bả vai Lệ phi, nhìn bộ dáng nương nương nhà mình mắt hồng quang, nàng không khỏi tò mò hỏi: “Chuyện gì làm cho nương nương thoải mái như thế?”

Lệ phi nghe vậy cười, nói: “Ngươi hẳn là cũng nghe nói lần này có vài vị tần phi tấn chức đi?”

Tử Bình trả lời: “Việc này nô tỳ tất nhiên nghe nói”

“Vậy ngươi hẳn cũng biết” khoe miệng Lệ phi lộ một chút độ cong vui sướng khi người gặp họa “Lần này đi theo đến Nam Dương mọi người được tấn chức chỉ có Liễu Thanh Tuyết cái tiện nhân kia ngời khen gì đều không có, Hoàng Thượng từ lúc hồi cung sau một lần cũng đều không có ở bước vào Khôn Táp cung của nàng, ta xem lần này cái tiện nhân kia còn có thể đắc ý như thế nào”

Đối với ân oán chủ tử của mình cùng quý phi nương nương Tử Bình rõ ràng nhất, nghe vậy, không khỏi cười phụ họa: “Liễu quý phi này nguyên bản còn trông cậy vào việc Thái Hậu hồi cung xong làm chỗ dựa cho

nàng dâu! Không nghĩ tới thất lưng này còn không có khởi động đến! Mình trước hết mất sủng ái Hoàng Thượng “

“Hừ ———” Lệ phi hừ lạnh một tiếng “Không chừng con kia ở Nam Dương đã làm chuyện do bản gì, chọc Hoàng Thượng “

“Bất quá a! Nhưng thật ra tiện nghi cho An tần” Tử Bình lúng ta lúng túng nói.

“Hài tử ngọc” Lệ phi nhíu mày cười “An tần kia mặc dù tấn phong phi vị, nhưng nàng hoàn toàn không có phong hào, thứ hai là lại biến thành cái tử thuốc di động, căn bản không đáng, nhưng thật ra cái Lý dung hoa gì kia ———” Lệ phi trên mặt tươi cười thu lại “Thần tần, Thần tần, Thần tần” nàng thì thào nói: “Bản cung lúc trước nhưng thật ra nhìn nhầm ...”

Trong cung Khôn tấp chúng cung nhân người người nín thở bẽ khí, kinh hồn táng đảm nghe từ trong nội điện truyền đến thanh âm đồ sứ ngã đổ.

Hình mama nhìn toàn mảnh sứ vỡ, Liễu Thanh Tuyết đã không còn phong độ quý phi ôn hòa giống như là người đàn bà chanh chua phổ phường, không khỏi lại một lần nữa lắc đầu, đã biết vị chủ tử tuy rằng cao ráo đáng người mỹ mạo như tiên nhưng cũng là cái không lành lợi thông minh mà còn nhỏ mọn.

“Chủ tử, không cần phát giận lớn như vậy” Hình mama an ủi nói: “Bất quá chỉ là vài cái thấp cấp hơn tần phi vị được thăng cấp lên thôi! Người nào còn có thể lướt qua nương nương”

Liễu Thanh Tuyết nghe vậy lập tức bỏ nhào vào giường khóc rống thất thanh nói: “Mama, người cũng không phải không biết hiện tại trong cung khắp nơi chú ý bản cung như thế nào “

Từ lúc hồi cung tới nay Hoàng Thượng biểu ca nhưng một lần đều không có đến xem nàng, vô luận nàng tặng cái ăn gì đến dưỡng tâm điện, vô luận nàng xuất cái biện pháp gì cùng hấn ngẫu nhiên gặp mặt, hấn đều là một bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, rốt cuộc không giống như ngày xưa lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa, rốt cuộc không như ngày xưa tình thâm cuốn mây, chuyện này, mới là nguyên nhân để cho Liễu Thanh Tuyết kinh hãi hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

“Hoàng Thượng hồi cung sau bận việc chính sự, tất nhiên là không rảnh đặt chân vào hậu cung” Hình mama ôn nhu nói: “Là nương nương nhiều tâm tư !”

“Không! Không giống với!” Liễu Thanh Tuyết kích động hô: “Bắt đầu từ Nam Dương, không! Là từ lúc An tần rơi xuống nước sau, Hoàng Thượng đối đãi còn có ác cảm, rõ ràng cái kia không quan hệ bản cung, đều là do An Uyển Hoa cái tiện nhân kia không tốt...”

Hình mama đau đầu nhìn tâm thần Liễu Thanh Tuyết càng thêm bệnh, trong lòng không thở dài, thật không rõ Thái Hậu lúc trước như thế nào liền đem ngũ tiểu thư chỉ biết tình ái này tuyển vào cung đâu!

Ai... ..

Đây gọi là mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, nhà được tấn vị không quan tâm là tấn một cấp hay vẫn là nửa cấp phần lớn đều là hoan vui mừng hỉ .

Mà người khác trừ bỏ mất đồ hồng, răng ê ẩm, âm thầm nguyện rửa vài câu, tạm thời cũng không còn cách nào.

Lang Huyền các vì nguyên nhân là việc vui Lý Viên tấn phong, tất nhiên là hảo hảo chúc mừng.

Cầm Tú tự mình thu xếp suốt hai mươi sáu món đồ ăn, toàn bộ đều là Lý Viên thích ăn .

Nhưng làm nàng phải chống đỡ với cái bụng phì tròn, ăn no liên tục, thẳng đến buổi chiều đều không có tiêu hóa tốt.

Trong Dưỡng Tâm điện, Phong Thành Vũ thản nhiên hỏi: “Tấn phong ý chỉ đều tuyên xong rồi “

“Hồi Hoàng Thượng” Lý Đại Hải khom người nói: “Ý chỉ toàn bộ đã truyền đến chỗ các vị nương nương”

“Ân” Phong Thành Vũ hơi hơi gật gật đầu.

“Nghe nói Lang Huyền các Thần tần nường nường, đêm nay phá lệ náo nhiệt, cách thật xa đều có thể nghe được tiếng hoan hô cười nói bên trong “

“Hừ ————” về mặt Phong Thành Vũ không thể thay đổi, thầm nghĩ một tiếng: không tiền đồ.

“Cung điện phía tây cần bao lâu sửa chữa hoàn công?”

“Hồi Hoàng Thượng, qua hết năm không lâu, liền hoàn công “

“Ân! Thông tri công bộ nắm chặt thời gian, trăm muốn ở trước ba tháng nhìn thấy một tòa cung điện hoàn hảo”

“Nô tài tuân chỉ “

“Ân! Đi xuống đi!”

14. Chương 25-26

Chương 25: Lễ mừng năm mới (Thượng)

Từ lúc Lý Viên tấn vị Thần tần xong, Lang Huyền các người đến người đi nối liền không dứt, nhóm nường nường các cung mặc kệ là quen thuộc hay vẫn là không quen đều phải cung nhân thân cận bên người tiến đến chúc mừng, trong lúc nhất thời Lý Viên nổi bật như chiếc đĩa bánh tràn đầy làm cho người ta đổ mắt.

Như vậy ước chừng giăng co bảy tám ngày, thẳng đến tối gần tất niên mới dần dần bắt đầu khôi phục bình tĩnh.

Hôm nay là ngày hai mươi chín âm lịch, sáng sớm Lý Viên liền sớm đứng dậy .

“Hôm nay trời còn chưa sáng! Chủ tử như thế nào không ngủ nhiều một lát?” Nghe thấy trong nội thất có tiếng động tĩnh, Cẩm Tú vội vàng đi đến.

“Hôm nay có một đồng lớn việc đâu!” Lý Viên xốc chăn phủ bằng gấm, thoáng chốc khí lạnh liền chui vào, nàng hung hăng lạnh run cả người

Cẩm Tú thấy thế đưa cho nàng một kiện áo váy bạch nhung màu trần bì thêu hoa.

Lý Viên mặc xiêm y xong, Xuân Hoa cũng bưng nước ấm lại đây, nàng rửa mặt tốt sau, liền ngồi ở trước bàn trang điểm để cho Cẩm Tú làm cho nàng.

“Chủ tử, sắp qua năm mới , ngài cũng làm cho không khí vui mừng chút mới tốt, như vậy a! Năm sau mới có thể thuận thuận lợi lợi, nhiều may mắn”

Lý Viên nghe vậy bật cười, nàng nói liên thanh: “Tốt tốt tốt, a đều tùy người!”

Cẩm Tú trên mặt lộ ra tươi cười vừa lòng, bàn tay càng thêm cẩn thận lưu loát.

Nàng trước đem đầu tóc đen Lý Viên toàn bộ xõa ra, chia làm hai phần, phần thứ nhất búi cao, búi thành cái hàm yên phù dung kế, một phần khác bên tai trái vắt ngang bết thành bím tóc, dùng mẫu đơn tơ vàng cố định ở cuối đuôi tóc mới thôi, Cẩm Tú phải trái nhìn xung quanh, suy nghĩ xong lại từ hộp trang sức lấy ra một cây trâm linh lung thảo đầu trùng điểm thúy cùng một đôi vòng tay tơ vàng khảm ruby cho Lý Viên đeo, lúc này mới cười nói: “Chủ tử qua năm, ngài liền mười sáu tuổi , người nẩy nở, sơ loại búi tóc phiến phúc hoa mỹ này lộ ra vẻ xinh đẹp “

Lý Viên nghe xong hơi hơi sửng sốt, nàng ngẩng đầu hướng về gương đồng khắc hoa nhìn lại, chỉ thấy nữ tử trong gương không bao giờ giống như ngày xưa ngây ngô dưới trang sức vàng ròng màu đỏ cánh ăn mặc tự nhiên hiện ra một cổ kiêu diễm phong tình.

Đến tận cùng là từ khi nào thì bắt đầu như vậy, nàng cũng trở nên xinh đẹp lên đâu?

Lý Viên chuẩn bị xong sau, liền có cung nữ đem đồ ăn sáng bày trên bàn tròn khắc hoa.

Một chén cháo bích ngạnh, một chén cháo gà ti, một cái đĩa bánh đậu bánh trái, bốn đĩa đồ ăn sáng, vô cùng đơn giản làm cho người ta nhìn lại cực kỳ có khẩu vị

Dùng xong đồ ăn sáng sau, đã là giờ mẹo canh ba, Lý Viên nhờ tay Cẩm Tú đỡ đi ra phòng ở, nàng đứng ở trong sân đánh giá toàn bộ Lang Huyền các chỉ thấy cửa chính sân đã dán một đôi cân đối hồng hồng, vẽ trên viết: một năm vận may tùy xuân đến, vẽ dưới viết: bốn mùa áng mây cuộn cuộn đến, hoành phi là: mọi sự như ý. Hơn nữa kia mở lớn “Thật phúc” quả nhiên là đầy không khí vui mừng trong suốt.

Nàng đảo mắt lại vừa thấy, trước giấy cửa sổ trắng dán song cửa sổ màu đỏ xinh đẹp, có ngũ cốc được mùa, có phú quý cát tường, có cá chép vượt long môn... Dưới mái hiên hành lang chỗ chờ cũng đều dùng lụa màu kết lên, một đoạn một đoạn, thoạt nhìn phi thường xinh đẹp.

Lý Viên cười dùng ánh mắt tán thưởng đối với Cẩm Tú nói: “Cẩm Tú, người cũng thật có khả năng a!”

Cẩm Tú mím môi vui vẻ nói: “Bố trí bên ngoài này đều là Tiểu Hỉ Tử lĩnh người làm, nô tỳ cũng không dám kể công “

“Tốt, tốt, tốt, các người hai cái đều có công” Lý Viên trêu ghẹo cười nói: “Trong chốc lát a! Ta chắc chắn hảo hảo thưởng các người”

“Vậy nô tỳ liền ở trong này tạ chủ tử thưởng!” Cẩm Tú cúi người không chút khách khí nói.

Lý Viên thấy thế mừng rỡ càng thêm kịch liệt.

Chủ tớ hai người nói nói cười cười, tâm tình vô cùng tốt đi về chung nguyên điện.

Một đường đi tới, nàng xem khắp nơi tràn đầy không khí ngày hội, vui mừng lại long trọng khắp cung điện, không thể không lại một lần nữa cảm khái, hoàng gia qua năm mới quả thật là xa xỉ đến cực điểm.

Lý Viên đi vào chung nguyên điện, vừa tiến ốc, không đợi quan sát không cần thiết, vội vàng hạ bái nói: “Ti thiếp gặp qua Hiền phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

“Thần tần muội muội mau mau đứng lên” Hiền phi vuốt cằm cười nói.

Lý Viên theo lời đứng dậy.

Hiền phi lại mệnh Vu mama đưa đến cái tú đôn tử đoạn hoa, làm cho Lý Viên ngồi xuống bên người nàng.

Nàng một tay vỗ nhẹ cánh tay Lý Viên, cười đoan trang nhu hòa: “Đã nhiều ngày thời tiết rất lạnh lại tới gần cửa ải cuối năm cung vụ phức tạp, nhưng thật ra không có chút thời điểm thoải mái cùng muội muội nói chút lời tri kỷ”

Lý Viên nghe vậy ôn nhu nói: “Nương nương thông minh hiền hòa dịu dàng, hậu cung việc nhiều làm nương nương quan tâm, ti thiếp tư chất ngu dốt, không thể giúp nương nương phân ưu, càng không thể ở thời điểm bận rộn như thế, phiền nhiều nương nương!”

Hiền phi gật đầu cười vừa muốn nói gì, bên ngoài lại có tần phi lục tục tiến đến thỉnh an, đành phải dè dề tài này lại, đem lực chú ý phân tán cho những người khác.

Trong Chung Nguyên điện này ở trong đám tần phi, trừ bỏ Hiền phi phẩm chất cao nhất, là Lý Viên thân phận cao nhất, cùng dĩ vãng phai mờ nàng so với mọi người bây giờ bất đồng, lúc này nàng ngồi ngay ngắn trên tú đôn, hai tròng mắt thanh linh, khóe miệng mỉm cười, phong thái ung dung.

Chúng tần phi trong lòng rung mình, đều hiểu được, người này đã không phải dung dung nhiên nhiên là cái dung hoa nhỏ nhỏ kia mà là cao cao tại thượng Thần tần nương nương

Đợi các vị tần phi thỉnh an xong sau, Hiền phi từ ngai vàng đứng dậy, cười nói: “Canh giờ không sai biệt lắm, các vị muội muội theo bản cung một đoàn đến từ từ cung cấp Thái Hậu lão nhân gia nàng thỉnh an đi!”

Lý Viên cùng mọi người cúi người ứng “Vâng”

Ngồi ở cổ kiệu, đôi tay Lý Viên gắt gao ôm trong lòng ấm lò sưởi tay.

Một bên Cẩm Tú xem sắc mặt nàng tái nhợt, lo lắng hỏi: “Chủ tử lạnh?”

Lý Viên nắm thật chặt áo choàng da chồn trắng vân phi trang đoạn trên người lắc đầu nói: “Ta không sao, chính là gần nhất không biết tại sao giống như đặc biệt sợ lạnh “

Cẩm Tú nghe xong âm thầm quyết định ở trong lòng: lần sau chủ tử ra cửa khi nhất định phải nàng phải mang thêm một bộ áo bông.

Lý Viên cùng Cẩm Tú ở cùng một chỗ, nói chuyện câu được câu không, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy cổ kiệu dừng lại, bên ngoài truyền đến Tiểu Hi Tử thanh âm: “Nương nương, đến từ trũ cung “

Lý Viên đi theo phía sau Hiền phi, bước vào cửa điện từ trũ cung.

“Hiền phi nương nương đến ———— “

“Thần tần nương nương đến ———— “

Tiếng nói sắc nhọn của tiểu thái giám tạm thời đánh gãy tiếng nói giỡn trong nội điện, nhóm tần phi các cung sớm đến đều kéo dài cổ hướng cửa đại điện nhìn lại.

Chỉ thấy cái thứ nhất đi vào là cái nữ tử tướng mạo bình thường, nàng một thân lễ phục quý phi nhũ đỏ bạc thêu kim trang hoa, bước từng bước một trong lúc đó thái độ rất có hiên ngang, mọi người là thường thường đều có thể thấy Hiền phi , lúc này thấy cũng không gì kinh dị, lực chú ý của các nàng đều đặt ở trên người nữ tử thứ hai.

Chỉ thấy nàng đại khái mười lăm mười sáu tuổi, vóc dáng nhỏ nhắn, thân hình mỹ miều, mặt tròn tròn, da nõn nà, một thân áo váy màu trần bì thêu hoa càn phụ trợ cho nàng tám phân hoạt bát ba phần kiều diễm, mặc dù không dám xưng là tuyệt sắc, nhưng coi như là cái giai nhân viên châu ngọc sáng nho nhỏ.

“Ti thiếp Vương Tổ Nhi / Lý Viên, tham kiến Thái Hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế “

Thái Hậu đối với Hiền phi lộ ra tươi cười hòa ái, nàng nói: “Tổ nhi mau mau đứng lên đi! Ân! Thần tần người cũng đứng lên đi!”

Lý Viên đối Thái Hậu, nhিপ sau lãnh đạm không có chút phật lòng, nàng chậm rãi đi đến tú don bên trái ngồi xuống.

Lúc này Thái Hậu chính lời kéo Hiền phi nói chuyện, Lý Viên nhân cơ hội lặng lẽ lướt mọi người trong phòng.

Chỉ thấy trong từ trũ cung điện, Thái Hậu ngồi ở phía đông trên ngai vàng cao nhất, coi nàng trung tâm tần phi còn lại chia làm hai sườn mà ngồi

Lý Viên lặng lẽ đếm một chút hiện nay tần phi trình diện liền có chừng 23 vị, nàng ở trong lòng e ẩm hừ hừ hai tiếng, không nghĩ tới cầm thú kia còn diễm phúc sâu thế! !

Ngay tại lúc trên mặt nàng đoạn trang, tâm tư lại không biết bay về phía nào là lúc, một đạo ánh mắt, một đạo ánh mắt nóng đến cực điểm, bỗng nhiên gắt gao cắm ở tại trên người nàng, ánh mắt thật sự quá mạnh mẽ quyết liệt, làm cho nàng muốn bỏ qua đều khó khăn, Lý Viên âm thầm nhú nhú mày, tầm mắt chuyển hướng chỗ ánh mắt kia nhìn lại.

Trong lúc đó nàng có chút giật mình một lát, nguyên lai là nàng a! Lý Viên ở trong lòng buồn cười nghĩ, mới như vậy đem nàng quên mất đầu!

Đúng vậy! Hiện nay hai đạo ánh mắt trông lại chính là hận không thể cắt Lý Viên, đúng là khổng tước tỷ tỷ mà nàng hồi lâu không thấy.

Chỉ thấy nàng ngồi ở trong một đám tần phi thấp hơn, kia khuôn mặt nhỏ nhắn rung động lòng người đang vận vẹo khó có thể tự kiềm chế vận vẹo .

Ánh mắt hai người ở giữa không trung đối diện cùng một chỗ.

Thật lâu sau, Lý Viên dẫn đầu chuyển động, chỉ thấy trên mặt nàng hiện lên một chút tươi cười rụt rè, vuốt cằm hơi hơi nhẹ chút, dáng điệu thân thiết có lẽ lại trên cao nhìn xuống.

“Khổng tước tỷ tỷ móng tay nhất định là bị gãy rồi” Lý Viên nghĩ ở trong lòng vui sướng khi người gặp họa, tha thứ nàng đầu gối có một chút thích làm ý xấu với tỷ muội đi!

Lý Viên nhẹ nhàng dời tầm mắt, nhìn tiếp nữa nói không chừng nàng thật sự cười ra tiếng.

Đang ở lúc nàng ngẫm vui thích không thôi, chỉ thấy bóng dáng mặc lũ tơ vàng nút hoa mẫu đơn văn gấm Tứ Xuyên, Lệ phi chân thành đi đến, nàng cấp Thái Hậu hành lễ nói: “Thỉnh lão Phật gia bình phục.”

Thái Hậu tựa hồ đối với Lệ phi cũng không nóng hổi lắm, nghe vậy cũng chỉ là thản nhiên gật đầu nói: “Đứng lên đi!”

Lệ phi khả năng cũng biết mình cũng không được đãi ngộ, đem thái độ lạnh lẽo ngày xưa tất cả đều thu lại, im lặng lần lượt ngồi xuống bên cạnh Hiền phi.

Trong phòng nhóm tần phi đều là ấn phẩm chất mà ngồi, đều cùng người bên người quen biết, mặc dù không dám lớn tiếng xôn xao, nhưng là đều khe khẽ nói nhỏ mỉm cười nói giỡn, hơn nữa có kia cũng bẻm mép nói không ngừng nịnh hót Thái Hậu, toàn bộ từ từ trong khoảng thời gian ngắn thật sự là không ngừng tiếng hoan hô nói cười, các vị tần phi hoà thuận vui vẻ.

“Đức phi nương nương đến ——”

“Cảnh phi nương nương đến ——”

“An phi nương nương đến ——”

Tam phi đồng thời đến, Lý Viên đánh cao tinh thần hướng cửa nhìn lại.

Vừa nhìn, khiến cho nàng không khỏi tán thưởng ở trong lòng một tiếng, thật thật là tam đoá hoa thanh nhã a!

Vẻ đẹp của Đức phi là loại đẹp lạnh lùng, coi như một gốc cây hàn mai ngạo tuyết.

Vẻ đẹp của Cảnh phi là loại đẹp tĩnh lặng, coi như vĩnh viễn không muốn vô cầu.

Vẻ đẹp của An phi là loại đẹp thanh thư, mang theo hương vị thản nhiên thư hương.

Quả thật ba vị thanh nhã đến là mỹ nhân cực điểm a!

Chương 26: Lễ mừng năm mới (trung)

Từ Ninh cùng bởi vì có ba vị phi tử vừa đến, trong điện tạm thời lâm vào một mảnh yên lặng.

Chỉ thấy ba người này nhất tề hướng Thái hậu chủ vị, dập đầu bái kiến: “Tiếp kiến thái hậu nương nương, vạn phúc kim an”

Thái hậu khe khẽ mỉm cười, ung dung nói: “Nay thật đúng lúc a! Cả ba người đều đã tới”

Lý Viên khẽ ngưng thần, lắng nghe các nàng nói chuyện, đứng ở giữa, nàng có thể thấy được thái độ của thái hậu với ba vị phi tử vẫn tương đối hòa ái.

Trong ba người này, Đức phi, Cảnh phi hai vị này Lý Viên cũng không quen thuộc, nhưng An phi cùng nàng đi Nam Dương thì vô cùng quen thuộc, nàng giương mắt nhìn về phía An phi, chỉ thấy nàng một thân váy gấm thêu bách hoa cùng hồ điệp, trên đầu tóc vẫn thành Loan Yên Vân búi tóc, giống như trước kia là một thân đầy thư hương khí chất, bất quá....

Lý Viên nhíu mày, xem ra trong cung đồn đại An phi thân thể có bệnh cũng không phải chỉ là lời nói bóng gió, khuôn mặt tái nhợt như trang giấy kia dù có dùng phấn tốt nhất cũng không thể che dấu được thân thể đơn bạc cùng bệnh khí, không khỏi thấy rõ mức độ hư nhược thân thể của nàng.

Chẳng lẽ là bởi vì Nam Cung Nhu kia hạ độc nàng?

Trong lúc Lý Viên đang suy nghĩ lung tung, một thanh âm thanh thúy mềm mại đột nhiên vang lên: “Mẫu hậu thứ tội, Thiên Nhi đến muộn”.

Theo sau tiếng nói này, hai nữ tử trẻ trung cùng bước đến.

Đi ở bên trái chính là Liễu quý phi, một thân váy áo đỏ rực cùng các loại cung trang dành cho đại lễ của quý phi, bên ngoài khoác áo gấm lông chim phỉ thúy, tóc vấn thành hoàn lạc búi tóc, trên đầu đeo trâm vàng chạm trổ hình phượng, theo mỗi bước chân nàng liên tục phát ra tiếng kêu leng keng, leng keng, càng tôn thêm vẻ đẹp của nàng, phảng phất như thần tiên phi tử.

Lý Viên cũng là không ngăn được than thở, Liễu quý phi này ngày thường luôn bày ra diện mục nhu nhược thanh cao, hiếm khi mặc trang phục tươi sáng, điểm lệ như hôm nay, lại càng lộ ra vẻ mỹ lệ trời sinh, thân phận cao quý của nàng.

Nhưng nàng là Liễu quý phi, không phải là cái Thiển Nhi kia, càng không có khả năng gọi thái hậu là mẫu hậu, Lý Viên chuyển ánh mắt sang cánh tay Liễu Thanh Tuyết đang dắt theo một cô gái.

Nàng xem chừng số tuổi không lớn, bộ dạng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một đôi mắt xé đặc biệt sáng, nàng mặc váy vàng thêu song điệp vân, tóc vấn thành búi tóc Phi Thiên Ngẩng Tiên mỹ lệ quý khí, trên trán buông thông một viên Hồng Bảo Thạch hình thoi, vừa vặn làm nàng trở nên một thân vừa xinh đẹp vừa hoạt bát kiều mị.

Thái hậu nhìn thấy hai người này đi đến, khuôn mặt luôn hiện lên vẻ nhàn nhạt liền biến thành thần thái phi dương, nàng thanh âm dâng trào nói: “Người a tiểu tử này, nếu biết ai gia có trách tội, sao không sớm đi đến đây?”

Cái cô gái tên Thiển Nhi này đối với thái hậu giả vờ giận hoàn toàn lơ đãng, chỉ thấy hai người nàng cùng Liễu quý phi, mỗi người một bên ngồi xuống bên cạnh thái hậu, nàng thân mật ôm cánh tay thái hậu cười duyên cầu xin tha thứ: “Mẫu hậu thứ tội, mẫu hậu thứ tội, Thiển Nhi cũng không dám nữa mà”.

Lý Viên nghe nàng mở miệng kêu một tiếng mẫu hậu, tâm tư hơi đổi, lúc này cũng hiểu được thân phận của cô gái này.

Cô gái tên Thiển Nhi này chẳng phải là——Thuận vương phi sao.

Ở cả triều đại Đại Chu này có thể gọi Liễu thái hậu là mẫu thân tổng cộng có hai người, một đương nhiên là đương kim Thánh thượng Phong Thành Vũ, mà người còn lại là Thuận vương gia – con trai ruột của đương kim thái hậu.

Thái hậu, hoàng thượng cùng Thuận vương gia lúc trước có một đoạn chuyện cũ không thể nói.

Năm đó lúc tiên đế hấp hối, từng nhiều lần triệu kiến thái sư, đưa ra ý chỉ truyền ngôi cho Tứ thái tử Phong Thành Vũ lúc ấy mới có mười hai tuổi.

Phong Thành Vũ tuân theo di chiếu của tiên đế kế thừa đại nghiệp thống nhất đất nước, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, danh chính ngôn thuận, mà bây giờ Liễu thái hậu năm đó là Liễu hoàng hậu ngày thứ ba sau khi tiên đế băng hà, đột nhiên té xỉu trong tấm cung của mình, cuối cùng trải thái y chẩn đoán Hoàng hậu nương nương đã có thai hai tháng.

Sét đánh, tuyệt đối là tình thiên phích lịch (ý chỉ: sấm sét giữa trời quang).

Đem cả triều đình Đại Chu một phen rung động, rung chuyển bất an.

Quan viên triều đình nhanh chóng chia làm hai phái, một phái ủng hộ Phong Thành Vũ, cho là Tứ hoàng tử thiên tư sáng suốt, lại là người thừa kế chính thống đích thân tiên hoàng chỉ định.

Còn bên kia, lấy Liễu gia làm đại biểu chống lại, cho rằng hài tử trong bụng hoàng hậu là con trai trưởng, mới là người kế thừa danh chính ngôn thuận của Đại Chu, song phương đấu qua đấu lại, từ viết sớ phê phán cho đến động tay động chân, cả triều đình biến thành một mảnh hỗn loạn.

Song, nước không thể một ngày không có vua, hơn nữa ai biết được hài tử trong bụng hoàng hậu là nam hay nữ a!

Cho nên Phong Thành Vũ trong trạng thái lập lờ lúng túng này đành cơ làm Hoàng Đế, trở thành vị Hoàng Đế thứ chín của triều Đại Chu.

Lý Viên nghĩ tới đây không khỏi thoáng thở dài, nói vậy tình cảnh người nam nhân kia năm đó nhất định vô cùng khó khăn a!

Đang lúc tâm tư nàng phập phồng, thái giám chưởng quản Từ Ninh cung khom người đi tới, nói: “Hồi bẩm thái hậu, giờ nghênh phúc đã đến”.

Thái hậu nghe vậy dừng lại tiếng cười nói cùng Thuận vương phi, gạt đầu hướng về phía chúng tần phi, nói: “Các người cũng cùng đi nghênh phúc luôn”.

Chúng tần phi nhất tề đứng dậy, nhẹ nhàng thưa: “Dạ”.

Chỉ thấy lúc này Từ Ninh cung bao gồm cửa điện, nguyệt môn, nghi môn, cửa phòng, nội môn, cửa nhỏ ở bên trong, tất cả cửa đều mở thực rộng.

Liều quý phi vừa nhắc ngọc thủ, nhìn xuống cười nói: “Mời các vị muội muội đi theo bốn cung”.

Nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Chúng tần phi cùng đi đến ngoài phòng, dựa theo phẩm cấp của riêng mình rồi rít quỳ xuống, Lý Viên quỳ sau Hiền phi, đem đầu cúi xuống thật sâu.

“Rầm rầm rầm——” tiếng pháo rung trời từ xa vang lên.

Chỉ nghe vang lên ước chừng một khắc đồng hồ sau, mới có một đội nghi trượng từ từ đi tới, dẫn đầu chính là đại nội tổng quản Lý Đại Hải.

Hắn đứng lại phía trước chúng tần phi, mở ra thánh chỉ màu vàng, tuyên chỉ: “Hoàng thượng ban phúc cho chúng tần phi hậu cung, gồm bạc trắng một vạn tám ngàn tám trăm tám mươi tám lạng, kim ngân một ngàn tám trăm tám mươi tám nén, Đông Hải minh châu sáu mươi sáu viên, áo khoác lông chồn hai mươi tấm, gấm đỏ hai mươi xấp, Thiên Tăng Sa bên trong các loại bốn mươi xấp, điểm tâm phúc như Đông Hải, bánh vạn sự như ý, các loại tám mươi tám hộp, táo, vải, cam sành, dưa, lê, hồng, chuối, dưa Cáp Mật, các loại một trăm lẻ tám hộp.”

“Chúng tỷ muội nô tỳ tạ ơn hoàng thượng chúc phúc, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Liều quý phi hai tay nhận lấy thánh chỉ, cúi người quỳ gối.

Chúng tần phi ngay ngắn khấu đầu.

Đội đến sau khi nghi thức nghênh phúc dài dòng qua đi, chúng tần phi lần nữa trở lại Từ Ninh cung, dựa theo phẩm cấp từng người dập đầu hành lễ và chúc thái hậu năm mới cát tường.

Đội đến sau khi từng nhóm đi xuống, thời gian cũng đã đến buổi trưa, thái hậu chỉ lưu lại Thuận vương phi, Liều quý phi, Hiền phi, Đức phi, Cảnh phi, Lệ phi, An phi, mấy người ở lại Từ Ninh cung dùng cơm, những người còn lại không thể làm gì khác ngoài lưu lại ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ, liền hồi cung.

“Chủ tử, người khỏe chứ”, sau khi trở lại Lâm Lang các, Cẩm Tú nhìn sắc mặt Lý Viên càng ngày càng tái nhợt, không khỏi gấp giọng nói: “Nô tỳ đi truyền thái y.”

“Không cần, ta không sao”, Lý Viên nằm co lại trên giường nói: “Cẩm Tú người đi lấy cho ta hai bình nước nóng, không biết chuyện gì đang xảy ra——”, nàng đem bàn tay nhỏ bé đặt trên bụng của mình: “Cảm giác, cảm thấy nơi này có chút đau”.

“Không phải là chủ tử kinh nguyệt muốn tới đi”, Cẩm Tú nghi ngờ hỏi.

Lý Viên suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đây tháng này đã muộn hơn mười ngày rồi, có lẽ là vậy”.

“Nếu không để cho thái y xem một chút xem sao?”, Cẩm Tú vẫn là không yên tâm nói.

“Không cần”, Lý Viên lắc đầu nói: “Bất quá chỉ là đau bụng một chút, không nên làm phiền thái y, có thể hôm nay có chút lạnh, một lúc liền ổn”.

“Vậy nô tỳ mang cho chủ tử cốc sữa nóng uống cho ấm áp thân thể nhé”.

“Ừ”.

Sau khi Cẩm Tú rời khỏi đây, Lý Viên nằm nghiêng người trên giường, nàng dùng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, có chút phiền lòng nghĩ: “Ta chẳng lẽ là bị bệnh đau bụng kinh, nghe nói cái bệnh này rất chi là hành hạ người...”. Vừa nghĩ tới sau này mỗi tháng đều đau bụng như thế này, nàng liền sắc cảm thấy được, làm nữ nhân thật là một chuyện phiền toái.

Uống xong cốc sữa, dùng xong bữa trưa, Lý Viên thấy thân thể vẫn còn chút không thoải mái, liền khoác áo ngủ, lặc mình đi tới.

Ngâm mình trong ôn tuyền nóng hổi, Lý Viên chậm rãi kêu lên hai tiếng, nước suối nóng hổi làm một thân hàn khí cùng co rút đau đớn trong bụng thỉnh thoảng truyền đến đều không thấy.

Lý Viên nghiêng đầu một cái, gục ở bên cạnh ao, cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi nàng mở mắt lần nữa trăng đã treo trên giữa bầu trời, nền đỏ chập chờn.

“Chủ tử, trong cung thưởng xuống cho chúng ta”, Cẩm Tú dẫn Xuân Hoa cùng cung nữ thái giám đang cầm một đồng đồ lớn đi tới.

“Nga, mau lấy tới đây cho ta nhìn một chút”.

Cẩm Tú mở ra một bao lớn thêu ngũ phúc lâm môn, từ đó lấy ra hai kiện áo da, cười nói: “Chủ tử, người xem, quả là da chồn tía”.

Lý Viên ánh mắt thoáng chốc sáng ngời, buổi sáng nghe trên chiếu thư một đồng đồ lớn, nàng đặc biệt chú ý “áo khoác lông chồn”, không nghĩ tới thật đúng là được phân đến.

Lý Viên yêu thích không nỡ buông tay, vuốt ve lông chồn mềm mại, ánh mắt cũng cười híp lại thành một đường nhỏ.

“.....Bạc trắng tám trăm lượng, kim ngân một trăm nén,.....” Cẩm Tú hoàn toàn không chú ý tới chủ tử nhà nàng đang chìm trong mộng tưởng màu hồng.

“Đây mới thật là áo khoác ngoài lông chồn a! Wow! Ta lại được mặc y phục cao cấp như vậy! A..... Thật hạnh phúc a...”

Đợi đến khi nàng báo cáo xong, đã thấy chủ tử khoác chiếc áo choàng lông chồn tía đó, vẻ mặt vui thích nhìn nó.

Chủ tử, ngài hiện tại dầu gì cũng là Thần tần nương nương, xin lấy ra khí thế cùng uy nghiêm của một vị cung chủ a! Trong nháy mắt Cẩm Tú là cỡ nào muốn đem những lời đó nói ra khỏi miệng a!

“Khụ khụ... Chủ tử mặc cái áo khoác này vào, quả thật là quý khí mười phần, vừa sang trọng, vừa quý phái”.

“Có thật không?”, Lý Viên ánh mắt sáng rực, nói: “Đêm hôm nay, ta muốn đắp ở trên chăn”.

“A?”, Cẩm Tú giật mình.

Hừ.... Tư vị tốt đẹp khi ngủ được đắp trên người vài chục vạn nhân dân tệ, Cẩm Tú tỷ tỷ chính là không hiểu được đâu.

15. Chương 27-28

Chương 27: Lễ mừng năm mới (hạ)

Sáng sớm ngày tiếp theo, chính là giao thừa.

Lý Viên vừa mở mắt, liền thấy được gương mặt Cẩm Tú cười nhẹ nhàng.

“Chúc chủ tử năm mới cát tường, vạn sự như ý”

“Ha ha.....” Lý Viên nhìn bộ dáng mong đợi của nàng cũng cười hì hì lấy ra dưới gối hà bao đã sớm chuẩn bị xong: “Cô cô Cẩm Tú của chúng ta cũng năm mới cát tường, vạn sự như ý nga.”

Lúc này mọi người tin tưởng, năm mới câu nói đầu tiên là cát tường thì sẽ mang đến may mắn cho cả năm.

Cẩm Tú hai tay nhận lấy hà bao, cười nói: “Tạ ơn chủ tử ban thưởng.”

Nàng hầu hạ Lý Viên rửa mặt, trang điểm, đợi sau khi hết thấy mọi việc được xử lý tốt, thời gian đã đến giờ Thìn.

“Chúc Thần tâu nương nương năm mới cát tường”, dưới sân nô tài vui sướng cúi đầu lạy nói.

Lý Viên gật đầu cười nói: “Ban thưởng”.

Lúc này hai tiểu thái giám mang một giỏ Kim Ngân xinh xắn, tinh xảo đi ra, , dưới ánh mặt trời lấp lánh sáng lên làm cảm xúc của mọi người dâng cao.

“Nô tài/ nô tỳ, tạ ơn nương nương ban thưởng”.

Lý Viên gật đầu mỉm cười, một bên Cẩm Tú đi lên phía trước nói: “Nương nương tính tình nhân hậu, các người được hầu hạ nương nương là phúc khí tu luyện từ tám trăm năm trước, sau này mọi việc làm đều phải cẩn thận, dụng tâm hầu hạ nương nương cho tốt”.

Dưới cửa cung nhân lại một lần nữa cung kính dập đầu tạ ơn.

Tuy nói ngày hôm nay là giao thừa, nhưng trong cung nhiều quy củ, không thể ra ngoài hồ nháo, nên cho tới trưa Lý Viên lúc này cũng giống như bình thường, đọc sách, viết chữ để tiêu phí thời gian.

Đến buổi trưa, ngự thiện phòng đưa tới đồ ăn của Lý Viên, tổng cộng mười tám món, hơn nữa Cẩm Tú cố ý làm thêm một chút, tất cả món ăn bày khắp một bàn.

Ngày năm mới, vốn nên là lúc cả nhà đoàn viên, hôm nay cũng chỉ có bản thân mình ngồi lẻ loi ở chỗ này, cho dù là đầy bàn sơn hào hải vị cũng không bù đắp được cảm giác vắng lạnh này.

Lý Viên lặng lẽ thở dài, trong lòng lại bắt đầu trở nên phiền muộn.

Vô tâm vô vị, sau khi ăn xong, Lý Viên kéo Cẩm Tú, Xuân Hoa theo nàng ngồi trên giường nói chuyện phiếm, miệng Xuân Hoa lại được dịp bát quái, cũng là hảo hảo chọc Lý Viên cười một hồi, buồn bực trong lòng liền tiêu tan hơn phân nửa.

Mùa đông luôn là ngày ngắn đêm dài, bất quá mới là giờ Dậu sắc trời cũng đã hoàn toàn tối lại.

Lý Viên ngâm mình trong thùng tắm gỗ, để Cẩm Tú ở sát bên người mình.

“Ai.” nàng bỗng nhiên lại thở dài thật dài.

Cẩm Tú kỳ quái hỏi: “Chủ tử đây là làm sao vậy?”

Lý viên vỗ vỗ mặt nước lạnh bỏng nói: “Vừa nghĩ tới như thế này, còn muốn tham gia cái gì trừ tịch yến phiến phúc kia, làm đầu ta liền đau! Thật là! Làm qua năm mới cũng không được yên tĩnh!”

Cẩm Tú hé miệng cười lên, chủ tử nhà nàng gần đây trong khoảng thời gian này giống như tiểu tính cách đặc biệt thích đùa giỡn.

Nhưng mà phàn nàn là phàn nàn, thời điểm nên đi cũng phải đi, không thấy bọn ta vì sao tắm rửa a!

Vừa mới tắm rửa xong Lý Viên một thân da thịt có vẻ càng thêm trắng nõn nà, Cẩm Tú hầu hạ nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, vừa cười vừa nói: “Chủ tử ở trên mặt vẫn là thoa chút ít mặt sáp a! Bên ngoài gió lớn, sợ thổi làm đau chủ tử!”

Lý Viên trước giờ không thường bôi cái gì trên mặt, nghe vậy lắc đầu nói: “Dùng chút nước hoa là được, một lát ra cửa liền trực tiếp lên kiệu, gió thổi cũng không tới”.

Cẩm Tú gật đầu, không hề nói gì nữa.

Ngày hôm nay, nàng vì Lý Viên cố ý chọn một thân váy áo phía trên là tơ trắng, phối với thắt lưng thêu bách kim điệp phía dưới và váy gấm hoa vân, vừa lộ ra vẻ phú quý, hi khí, lại có một cổ thanh tân rất khác biệt.

Đợi sau khi hết thấy y phục đều thỏa đáng, Lý Viên dẫn Cẩm Tú cùng tiểu Hỉ tử đi tới Từ Ninh cung bên kia.

Vào cửa điện, Lý Viên đưa mắt nhìn qua, thấy trong điện đã được bày mười mấy cái bàn gỗ lim tròn khắc hoa, nội cung phi tần đã sớm dựa theo phẩm cấp thân phận của mình mà ngồi xuống.

Lý Viên cũng không được tính là tới sớm cũng không phải muộn, nàng nhìn cả phòng “cảnh xuân tươi đẹp” này trong nháy mắt cho là mình đi tới hội trường so tài tìm hoa hậu quốc tế, quả nhiên là gây yến hoàn phi*, giai nhân vô số.

* ý chỉ: đủ dạng người đẹp gây như Phi Yến hay tròn như Dương quý phi, 2 người đẹp nổi tiếng của Trung Quốc thời xưa.

Lý Viên bước nhanh đi tới vị trí của mình ngồi xuống, chưa tới một khắc đồng hồ sau, liền có thanh âm của thái giám chưởng quản lớn tiếng vang lên:

“Hoàng thượng giá lâm ——”

“Thái hậu nương nương giá lâm —— Liễn quý phi nương nương giá lâm ——”

Chúng tần phi vội vàng đứng dậy quỳ xuống nghênh đón, chỉ thấy Phong Thành Vũ một người mặc long bào màu vàng sáng cùng quý phi một thân loan phượng dùng đại lễ một tả một hữu đỡ thái hậu đi đến.

Cái cảnh tượng này giống như là một đôi vợ chồng ân ái hầu hạ lão mẫu, làm ánh mắt chúng phi tử toàn trường đau nhói thật sâu.

Lý Viên tựa hồ như có thể nghe thấy tiếng một mảnh kia tan nát cõi lòng.

“Bình thân!” Phong Thành Vũ thản nhiên nói.

Chúng tần phi vâng lời đứng dậy, chỉ một thoáng tất cả ánh mắt triều miên đều hướng tới trên người Phong Thành Vũ.

Chớ trách các nàng “khát khao” như thế, quả thật đã lâu Phong Thành Vũ không đặt chân đến chốn hậu cung, tần phi bậc cao thì tạm tạm một chút, những tần phi thứ bậc thấp kia quanh năm suốt tháng không thấy mặt hoàng thượng nổi một lần, làm sao không mong mỗi nhân cơ hội khiến cho thánh thượng sủng ái.

Không lâu sau, chỉ thấy Phong Thành Vũ đã ngồi trên chủ vị, Liễn thái hậu ngồi bên phải phía trên hắn, Liễn quý phi cùng Hiền phi, Lệ phi, Đức phi, Cảnh phi ngồi cùng một chỗ, chỗ ngồi của Lý Viên ở phía sau, xa hơn một chút, vừa vặn dựa vào ngồi cùng An phi một chỗ.

Lúc này Phong Thành Vũ hơi hơi gật đầu, Lý Đại Hải đứng bên cạnh hắn liền cao giọng, tuyên: “Trừ tịch yến, khai yến”.

Vừa hạ lệnh đi xuống phía dưới, chỉ thấy nhiều nhóm cung nữ váy áo phấn hồng trang điểm như hoa, trên tay bưng khay bạc có chén bạch ngọc nhanh chóng tiêu sái đi vào, Lý Viên ngồi ở vị trí, nhìn các nàng chính tề đem khay bánh chéo xếp thành hàng trên mặt bàn.

Chỉ chốc lát sau bánh chéo được đặt đầy đủ trên bàn, Liễn quý phi đứng dậy cười nhẹ nhàng, tự mình đem một miếng bánh chéo nóng hôi hổi đặt trong đĩa sứ trước mặt Phong Thành Vũ, mọi người chăm chú nhìn Phong Thành Vũ cầm đũa lên, nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó đem một đồng tiền phun ra.

Liễn quý phi nũng nịu cười một tiếng, tình ý liên tục nói: “Chúc mừng hoàng thượng, năm sau tất có hảo sự phát sinh”.

Phong Thành Vũ gật đầu, coi như đồng ý.

Liễn quý phi lại gấp miếng bánh chéo thứ hai để vào trong đĩa của thái hậu.

Thái hậu gấp lên, cũng cắn một ngụm, giống như trước phun ra một đồng tiền.

Lệ phi một bên ngồi xem đã sớm không vừa mắt bộ dáng nữ chủ nhân của Liễu quý phi, lập tức vừa mừng vừa nói: “Chúc mừng thái hậu, năm sau tất có đại phúc”.

Thái hậu nghe vậy gật đầu, chợt có vẻ đầy bụng u sầu, thở dài nói: “ Năm sau a! Ai gia cũng không hy vọng cái gì, chỉ mong các người ai có thể sinh tôn nhi cho ai gia, sinh hạ con nối dõi cho hoàng thượng, đó là phúc khí lớn nhất của ai gia, cũng là phúc khí lớn nhất của Đại Chu”.

Thái hậu một phen làm cho bên trong điện hoàn toàn yên tĩnh, hoàng thượng qua năm nay liền hai chín tuổi, một nam tử hai chín tuổi đến nay còn không có nam tử, đã làm cho triều đình hậu cung truyền ra không ít nhàn thoại*, trong đó lời đồn truyền ra xấu nhất là, Phong Thành Vũ thân có bệnh, không thể làm cho nữ nhân thụ thai, nếu không vài năm gần đây hậu cung phi tần nhiều như vậy, làm sao một người mang thai cũng không có?

* nhàn thoại: lời phàn nàn, tán gẫu, nói chuyện phiếm.

Song lời nói này, ai có thể nói? Ai dám nói?

Nhưng là thái hậu nói, cứ như vậy trước mặt mọi người nói.

Cho dù Phong Thành Vũ lòng dạ thâm sâu, nghe lời nói kiểu bói lông tìm vết, gây khó khăn này, cũng không khỏi trên mặt run lên.

Hắn đặt hai bàn tay ở trên đầu gối, nắm thật chặt, cặp mắt kia thoát nhìn có vẻ đậm đặc, trấn định, song thực là đã nổi lên ngạt trời gợn sóng.

Sau một lúc lâu, hắn hơi xoay chuyển về phía thái hậu, cười vang, nói: “Hài nhi bất hiếu, làm cho mẫu hậu lo lắng, may mắn có ngũ đệ trung hiếu có thể thay trăm hiếu được nỗi lòng của mẫu hậu”.

Thái hậu nghe hắn nhắc tới Thuận thân vương, thân thể cứng đờ, không biết nhớ ra cái gì, trên mặt lộ ra thần sắc run rẩy, nàng ho khụ hai tiếng nói: “Thời gian cũng không còn sớm, nếu bánh chẻo không ăn sẽ nguội mất”.

Chúng tần phi cũng đã nhận ra mẫu tử hai người này không khí không thích hợp, thích thú trở nên suy yếu, mọi người thu liễm cúi đầu ăn bánh chẻo.

Trừ tịch yến này, nói cho cùng bất quá cũng chỉ là hình thức thôi. Mọi người cũng ý tứ ăn vài miếng bánh chẻo.

Chờ thêm một lúc sau, mấy cái khay, chén trên mặt bàn cũng bị lấy đi.

Thời gian cũng đã đến giờ Hợi ba khắc, dựa theo một loại định chế trong cung, sau khi dùng bánh chẻo xong thì có Thừa Thiên pháo do Nội Vụ phủ chuẩn bị, dùng cái này đón năm mới đến.

Lý Viên theo chúng tần phi đi tới bên ngoài cửa điện, chỉ thấy lúc này Từ Ninh cung đã được bố trí mười phần vui mừng, một hàng đèn lồng đỏ thắm treo đầy sân, phát ánh sáng đỏ đỏ, thật là mỹ lệ.

Có thể là do không khí buông lỏng, chúng tần phi cũng bắt đầu nổi lên lá gan nói đùa, Lý Viên ở giữa mọi người thoáng thấy thân ảnh thon dài kia đang đứng chấp tay.

Hắn đứng thẳng như vậy, cũng là như vậy cô đơn.

Lý Viên cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm đen, cõi lòng kỳ vọng, hiện tại có phải hay không chúng ta cùng nhìn một vì sao?

“Phanh———phanh———phanh———”, từng thanh âm rung trời, vang lên.

Phía trên bầu trời đêm thoáng chốc nở đầy pháo hoa không đếm xuể, hồng, lục, hoàng, lam,..... a ở trong nháy mắt nở rộ ra thật là mỹ lệ, thực làm cho người ta say mê.

Lý Viên ánh mắt mê muội nhìn pháo hoa này, không nghĩ tới dưới dạng tình huống này, ở thời cổ đại này cũng có thể được nhìn thấy pháo hoa hoành tráng như thế, thật đẹp a!

Pháo hoa nổ vang ầm, đủ một khắc đồng hồ sau mới dần dần ngừng.

Lý Viên tinh thần chấn động, ánh mắt mở càng lớn, nàng biết——phần quan trọng nhất tới!

Chỉ chốc lát sau, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, đêm đen như phẳng phất trong nháy mắt biến thành màu đỏ, từng mảng lớn mảng lớn đỏ thẫm thật là rực rỡ, mỹ lệ.

Đây chính là cái gọi “Tề Thiên pháo” ư? Lý Viên che lỗ tai thật chặt, hưng phấn không thôi nghĩ tới: quả nhiên có một loại tư thái Thiên Tề giá thể.

Tề Thiên pháo này nổ vang không ngừng, liên tiếp sáu lần, mỗi lần vang lên kèm theo tiếng mọi người hoan hô thét chói tai.

Tề Thiên pháo chỉ nổ bảy lần, đây là lần cuối cùng a! Lý Viên ánh mắt mở lớn, ngẩng cao cổ, toàn bộ tinh thần chú ý mong đợi.

Nhưng là vào lúc này khi Lý Viên ngửa đầu toàn bộ tinh thần nhìn bầu trời, lại bỗng nhiên cảm thấy một cỗ lực mạnh hướng nàng đánh tới, nàng liền hô một tiếng: “Ai ui” cũng không kêu được to, liền hung hăng té lăn quay xuống đất.

Một cỗ đau đớn khổng lồ hoàn hảo ập lên thân Lý Viên.

“Chủ tử, chủ tử,...” Cẩm Tú bên cạnh thấy Lý Viên đột nhiên té xuống, bị hù dọa làm cho huyết sắc trên mặt hoàn toàn không còn, nàng kinh hoảng ngồi xuống muốn đỡ Lý Viên dậy.

Nhưng giờ này Lý Viên đã đau đến không động dậy được, nàng cứ như vậy co quắp thân thể ngã trên mặt đất.

“Thần tần nương nương, Thần tần nương nương.....”

Lý Viên bên này động tĩnh, tất nhiên kinh động đến chúng tần phi xung quanh! Các nàng mở miệng kêu một tiếng Thần tần nương nương nhưng không một ai chịu đi lên đỡ Lý Viên dậy.

Phong Thành Vũ quay đầu lại nhìn một đồng người nhao nhao, nhíu mày, còn không đợi hần mở miệng nói cái gì đó, từng tiếng Thần tần nương nương đã truyền đến lỗ tai hần.

Phong Thành Vũ thoáng chốc cả kinh, cũng không quản được những thứ khác, bước chân như bay đến bên cạnh Lý Viên.

Hần nhìn Lý Viên khuôn mặt thống khổ nằm trên mặt đất, gương mặt anh tuấn nhất thời vặn vẹo.

“Người làm sao vậy?”, hần ôm Lý Viên từ trên mặt đất lên.

Lý Viên nằm ở trong ngực hần, khuôn mặt nàng thành một mảnh trắng bệch, nàng che bụng mình thật chặt, thống khổ lắm bẩm: “Đau, đau quá....”

“Máu. . . .A!.Thần tần nương nương chảy máu” không biết là thanh âm bén nhọn của người nào vang lên.

Tầm mắt của mọi người lập tức tập trung vào vũng máu trên nền đá xanh.

Phong Thành Vũ tự nhiên là cũng thấy được, chỉ thấy hần trong nháy mắt phẳng phất như là bị sét đánh trúng, chỉ biết ngây ngốc sờ ra.

Song, cứng ngắc này cũng chỉ là trong nháy mắt thôi, sau đó hần như là điên cuồng hét lên: “Truyền ngự y!!!! Truyền ngự y cho trẫm!”

Chương 28: Mang thai

Canh ba, nền đỏ chập chờn, sau một lúc lâu Lý Viên mới tỉnh lại.

Nàng mí mắt vừa mới mở ra, liền nhìn thấy Cẩm Tú đang canh giữ ở trước giường mình.

“Chủ tử, người tỉnh”, Cẩm Tú nhìn Lý Viên bộ dạng như muốn ngồi dậy, vẻ mặt bận rộn, mỉm cười nói: “Thái y nói thân thể của người hiện tại cần tĩnh dưỡng, hay là nằm xuống nhé”.

Lý Viên có chút nghi hoặc nhìn Cẩm Tú hỏi: “Ta đây bị làm sao?”

Cẩm Tú trên mặt cười đến nở hoa, cũng không hề nén được cảm giác hưng phấn, nói: “Chủ tử, người mang thai a”.

Lý Viên trong đầu nhất thời mộng mị.

“Người, người người người người nói cái gì?”, nàng lấp ba lấp bắp hỏi: “Người nào người nào mang thai?”

Cầm Tú trong lòng thật là đắc ý, nắm lấy cánh tay lộ ở ngoài chăn của Lý Viên, thanh âm cao hứng nói: “Chủ tử, là người mang thai, người sắp làm nương a!”.

Lý Viên cảm thấy trong cuộc đời mình chưa có lúc nào kinh ngạc như vậy, nàng vô thức lấy tay xoa xoa phần bụng vẫn bằng phẳng như trước, thật không có biện pháp tưởng tượng được, nơi này lại đang thai nghén một hài tử, một hài tử cùng nàng huyết mạch tương liên, con của nàng a.

Cầm Tú nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng, liền nhẹ nhàng nói: “Chủ tử, người cũng đã ngủ mê man suốt một ngày một đêm rồi, nô tỳ đã chuẩn bị xong chút cháo loãng rồi, để người lót dạ trước.”

Nàng nói chuyện thỏa đáng, Xuân Hoa cùng mấy tiểu cung nữ đã bưng khay nhỏ cùng thức ăn đi vào.

“Chúc mừng chủ tử mang long mạch, nguyện chủ tử bình an sinh hạ tiểu chủ tử”, các nàng nhất tề quỳ xuống đất, mặt mày hớn hởi nói.

Lúc này Lý Viên đã có chút bình thường trở lại, nghe vậy nàng gật đầu cười nói: “Đứng lên đi”.

Lý Viên uống một chén cháo táo đỏ, trong bụng có thức ăn, thân thể mềm nhũn tựa hồ cũng có chút khí lực.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”, đợi mọi người trong phòng lui ra, Lý Viên kéo tay Cầm Tú nói: “Ta chỉ nhớ được là tham gia trừ tịch yến, xem Tề Thiên pháo, Sau đó. ” nàng gất gao nhủu mày nhớ lại, nói: “Sau đó có người đẩy ta xuống. ”

Cầm Tú nghe được Lý Viên nói như vậy, sắc mặt thoảng cái tựa trở nên không tốt, nàng nghĩ lại mà sợ, nói: “Chủ tử, lúc ấy người đột nhiên té trên mặt đất, còn chảy máu, là hoàng thượng ôm người trở về”.

Chảy máu? Lý viên thân mình cứng đờ, vội vàng sờ sờ bụng.

“Chủ tử, chủ tử, người đừng nóng vội”, Cầm Tú sợ Lý Viên nghĩ sai, vội vàng nói: “Tiểu chủ tử không có chuyện gì, thái y đã kê cho người thuốc dưỡng thai, hiện nay hết thấy đều an hảo”.

Lý Viên vừa nghe được, mới lặng lẽ yên lòng, thầm trách mình quá sơ ý, nếu đứa nhỏ này vì thế mà có gì bất trắc, nàng liền hối hận cả đời.

Cầm Tú lo lắng nhìn Lý Viên, thật ra lúc ấy nàng thật may mắn: chủ tử lúc ấy tình huống có nhiều nguy hiểm, Liên thái y nói hài tử phải đủ hơn tháng mới có thể bảo vệ được, thật là kỳ tích.

Nghĩ tới đây nàng không khỏi một lần nữa chấp tay trước ngực, thành kính niệm: “A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ, bảo hộ chủ tử, bình an sinh hạ tiểu chủ tử”.

Lý Viên sau khi uống xong thuốc dưỡng thai Liên thái y vừa kê, lại tiếp tục nằm trên giường, mặc dù Cầm Tú lần nữa nhấn mạnh nàng phải tĩnh tâm nghỉ ngơi, nhưng nàng làm sao có thể ngủ được đây.

Suy nghĩ trong đầu nàng giống như là biến thành một mảnh tương hồ, những ý nghĩ lộn xộn hiện ra, thành thật mà nói từ khi nàng tiến cung nàng không nghĩ sẽ mang thai, ở trong hoàng cung này tràn đầy tính toán đáng sợ, nàng thật có thể giữ được đứa bé này sao? Lý Viên xuất thần vuốt bụng của mình.

Sau một lúc lâu, ánh mắt của nàng dần biến thành kiên định, người đã đầu thai đến trong bụng của ta, đã trở thành con của ta, như vậy ta nhất định sẽ dùng hết tất cả đến bảo vệ người, chiếu cố người, sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn người!

“Ha ha... ..” Con của ta a! Lý viên nhẹ nhàng cười cười, ba ba mẹ mẹ a! Các người nhìn thấy không? Cái tiểu nữ nhi không hiểu chuyện của hai người cũng muốn trở thành nương a!

Sắp phải làm mẫu thân khiến Lý Viên kích động cùng thấp thỏm suốt một đêm.

Sáng sớm ngày kế, nàng liền lộ ra vẻ tinh thần có chút không tốt, Cầm Tú bị làm cho sợ đến mức lập tức truyền thái y tới.

Hôm nay, một chút động tĩnh của Lý Viên liền có thể kinh động người cả hoàng cung, ngự y tốt nhất của thái y viện bất chấp mọi thứ, khẩn thiết nhanh chóng chạy tới.

“Nương nương vô sự”, thái y tỉ mỉ chẩn mạch cho Lý Viên xong, xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu nói: “Chẳng qua là tối qua ngủ không an ổn, tinh thần có chút suy yếu mà thôi”.

Lý Viên mặt đỏ lên, lặng lẽ trừng mắt nhìn Cẩm Tú, gật đầu cười với thái y nói: “làm phiền thái y”.

Thái y vội vàng khom người nói không dám.

Lý Viên hỏi cặn kẽ tình trạng cụ thể của hài tử, cùng với những chuyện lúc mang thai nàng cần chú ý.

Đối với lĩnh vực chuyên môn của mình, lo lắng của thái y trong nháy mắt liền biến mất, chỉ thấy lão sờ sờ bộ râu dài ba xích của mình, nói liền suốt hai khắc đồng hồ mới dừng lại, Lý Viên tuy nói không thể tắt cả mọi chuyện đều nhớ kỹ, nhưng là nàng nghe thật nghiêm túc.

Sau khi thái y rời đi, Lý Viên không có khẩu vị gì, nhưng là vẫn miễn cưỡng mình uống hết một chén đầy cháo hạt ý dĩ, nàng từng thiếu chút nữa là sinh non nên thân thể rất cuộc là cực kỳ suy yếu, uống thuốc xong, nghiêng một cái thân thể lại nằm ở trên giường.

Ăn ngủ, ngủ ăn, ăn xong ngủ tiếp, hết ngủ lại ăn nữa, cứ như vậy bốn năm ngày sau, Lý Viên thân thể dần dần lại bồi dưỡng được tốt đương nhiên cái này cũng cùng việc nàng mỗi buổi tối chạy vào không gian đi ngâm ôn tuyền có quan hệ rất lớn.

Một ngày kia lại đã buổi chiều, Lý Viên mơ mơ màng màng nửa ngồi dậy, mở miệng hô: “Cẩm Tú, ta khát, rót cho ta chén trà”.

Chỉ nghe chốc lát sau, có tiếng bước chân sột soạt truyền đến, một bàn tay to đưa qua tầng tầng lớp lớp màn tơ đưa cho Lý Viên một chén trà.

Lý Viên không mở mắt nhận lấy, vừa uống một ngụm tự dừng lại, nàng nghi ngờ chân mày cau lại, nghiêng đầu ngoái lại: “Lạnh?”, Cẩm Tú thế nhưng là trừng mắt tức giận, ra lệnh cho nàng cầm nàng đựng vào bát kỳ đồ lạnh nào.

Lý Viên dụi dụi mắt, lại lần nữa dụi dụi mắt, một tay vén màn lên.

“Hoàng thượng.” nàng trợn to mắt nhìn Phong Thành Vũ đứng trước giường.

Hắn vẫn là thân thủ cao ngất, đứng chấp tay ngạo nghễ như hàn tùng, chẳng qua là gương mặt tuần tú nhìn Lý Viên không có chút biểu cảm nào, làm cho người ta nghĩ không ra ý nghĩ của hắn.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng”, Lý Viên thần trí thanh tỉnh trở lại, vội vàng xuống giường hành lễ.

Phong Thành Vũ giơ tay lên một cái, lại đem nàng đè xuống giường, thanh âm thản nhiên nói: “Không cần hành lễ, ngươi nằm xuống cho khỏe”.

“Hài tử.”. Sau một lúc lâu hắn đột nhiên nói ra hai chữ này.

Lý Viên tâm thần chấn động, vênh tai lên nghe.

Chỉ nghe Phong Thành Vũ do do dự dự hỏi: “Là của ta sao?”

.

.

.

. . .

“Ha ha.” Lý Viên đột nhiên cười, nàng có thể không cười sao? Cha của con nàng, cha ruột, biết nàng mang thai câu đầu tiên hỏi lại là: “Đứa nhỏ này là của ta sao?”

Phong Thành Vũ người tên cầm thú này, khốn kiếp, đồ vương bát đần, Lý Viên bên trong cực kỳ oán hận, nàng gất gao cần môi của mình, tức giận đến toàn thân run rẩy.

“Đã giờ Thìn, không còn sớm nữa, nô tỳ cần nghỉ ngơi rồi”, Lý Viên nghiêng người một chút, đem mặt chôn ở trong chăn, nếu nàng còn nhìn hấn một cái không chừng sẽ làm ra cái chuyện sát phu, hành thích vua.

Phong Thành Vũ lẳng lặng đứng ở nơi đó, cho đến khi dưới chăn gấm kia truyền đến tiếng khóc không kìm được, hấn mấy ngày qua đều đeo mặt nạ giả bộ trấn định liền bị rạn nứt hết.

Chỉ thấy hấn cau mày hối hận, do do dự dự giơ tay chạm vào chăn.

“Khụ khụ——, đừng khóc, còn đang mang hài tử đấy”.

Trong chăn Lý Viên nghe được hấn nhắc đến hài tử, khóc càng thêm lớn tiếng, nàng ủy khuất a! Nàng tức giận a!

Hấn ôm Lý Viên từ dưới chăn lên, ôm vào trong lòng thật chặt, trên mặt hấn hiện lên vẻ luống cuống chưa bao giờ có.

“Đừng khóc, đừng khóc.”

Lý Viên mặc dù thương tâm, nhưng rốt cuộc là vẫn nhớ tới cốt nhục trong bụng, nàng mạnh mẽ kiềm chế lại tâm tình của mình, thật lâu mới hòa hoãn trở lại.

Phong Thành Vũ nhìn nàng cúi đầu không nói, khuôn mặt đầy nước mắt, biết nàng còn đang tức giận.

Hấn dùng cánh tay đặc biệt cứng ngắc, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Lý Viên, song ngoài miệng lại nói: “Đều là đã làm nương rồi, còn trẻ con như vậy”

Vậy lại là lỗi của ta rồi. Bên trong Lý Viên ngọn lửa nhỏ lại bùng cháy rồi, hấn không được từ trên gương mặt đẹp trai kia, tạo ra hai đạo huyết sắc.

Hấn là Hoàng đế, hấn là Hoàng đế, hấn là Hoàng đế... ..

Người cho dù không vì mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, thì cũng phải vì mạng nhỏ của cục cưng mà suy nghĩ a.

Lý Viên ở trong lòng liều mạng thuyết phục mình.

Chỉ thấy nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn như mèo hoa nhẹ nhàng tựa vào trước ngực Phong Thành Vũ, dùng thanh âm bị ủy khuất vô cùng lớn, nghẹn ngào nói: “Không phải nô tỳ làm ra tiểu tính cách, thật sự là hoàng thượng. Ô ô. Hoàng thượng nói lời này không phải là muốn giết nô tỳ sao?”

Phong Thành Vũ lúc này không ngại Lý Viên mặt bần, hấn vội nhẹ nhàng lay động thân thể Lý Viên.

“Khụ khụ. . .khụ. Trẫm đây không phải có ý tứ gì khác”.

Không có ý tứ gì khác sẽ hỏi người sẽ hỏi: “Đứa nhỏ này là của ta sao?”. TMD! Đừng có giả trò hù dọa người ta như vậy a!

Lý Viên nắm chặt đôi bàn tay phấn nộn, cuối cùng không nhịn được, dùng sức ở trên lồng ngực to lớn kia đâm một cái.

Đại khái là do đuối lý, Phong Thành Vũ lần này bị đánh cũng không nói gì, ngược lại vươn tay tới chạm vào bụng Lý Viên.

“Đây là hài tử của hai chúng ta”, sau một lúc lâu, Lý Viên nhẹ nhàng nói: “Là hài tử của ta cùng hoàng thượng”.

Mặc dù nàng không biết tại sao Phong Thành Vũ có ý nghĩ hoang đường như vậy, nhưng là xuất thân của đứa bé này, tuyệt đối không thể cho người ta có chút điểm nói xấu.

Phong Thành Vũ sau khi nghe được lời của Lý Viên, tâm thần chấn động, chỉ một thoáng ánh mắt của hấn thân thái vô cùng tốt, ánh mắt của hấn sáng ngời chăm chú nhìn bụng của Lý Viên, tựa hồ như muốn xuyên thấu qua cái bụng kia, hấn mong đợi hài tử đã lâu a.

16. Chương 29-30

Chương 29: Dưỡng thai

Lý Viên nửa nằm ở trong ngực Phong Thành Vũ, mặc hần một lần lại một lần vuốt bụng mình.

Nàng không ngốc, nàng biết Phong Thành Vũ hôm nay nói ra như vậy tất có nguyên do không giải thích được, lời nói hoang đường vô cùng như vậy nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Nhưng là cái nguyên nhân này, nàng do dự nhìn vào mắt người nam nhân này.

Nàng không dám hỏi.

“Người đang mang thai, đem thân thể dưỡng tốt, sinh cho trăm một hoàng nhi mạnh khỏe cứng cáp” sau một lúc lâu Phong Thành Vũ ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

Lý Viên cho tới bây giờ cũng chưa có thấy qua bộ dáng cẩn thận từng ly từng tí như vậy của hần, không khỏi bật cười: “Hoàng thượng làm sao lại biết hần là hoàng tử, nếu là công chúa thì người sẽ không thích sao?”

Phong Thành Vũ nhíu mày, vẻ mặt kiên định nói: “Nhất định là nhi tử”.

Ta xem người hy vọng có nhi tử muốn diên rồi a!

Lý Viên ở trong lòng khinh thường bĩu môi, đứa nhỏ này mới hơn một tháng, tay chân cũng chưa có dài ra như thế. Chẳng lẽ tiểu đệ đã dài ra trước rồi?

Hoang đường.

Song trong bụng là nam hài tử cũng tốt, nữ hài tử cũng tốt, giờ phút này, cha mẹ chúng ôm nhau thật chặt ở chung một chỗ, tất cả trong lòng đều vô cùng vui mừng chờ đợi, mong đợi ngày kia hần chào đời.

Lý Viên vừa mới mang thai liền bị nguy hiểm thiếu chút nữa sinh non, đây là chuyện cả hậu cung đều biết.

Phong Thành Vũ vừa hạ lệnh: Thần tần trong lúc dưỡng thai bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu.

Lại cứ như vậy, Lý Viên để ý toàn bộ, thấy cuộc sống dưỡng thai so với bình thường còn muốn thanh nhàn mấy phần.

Nàng nằm trên giường suốt đủ một tháng, cho đến khi thái y nói: thai tượng đã ổn định, không có bất cứ điều gì nguy hiểm, mới được phép xuống đất.

Một ngày kia, Lý Viên vừa mới dùng xong bữa trưa, Cẩm Tú tưng cười híp mắt đi vào bẩm báo: “Lý tổng quản cầu kiến”.

Chẳng lẽ là Phong Thành Vũ phái tới, Lý Viên nói: “Mời hần vào”.

“Nô tài Lý Đại Hải tham kiến Thần tần nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”, trên mặt Lý Đại Hải trắng mập nở ra nụ cười thật lớn, có thể thấy được đối với cái quỳ này hần tuyệt đối là cam tâm tình nguyện, vô cùng vui lòng.

Lý Viên ha hả cười một tiếng, vội nói: “Lý tổng quản không cần đa lễ, Tiểu Hỉ Tử—— nàng ngữ khí mang theo tiếng cười làm bộ quát lớn: “Cái đồ không có nhân lực, còn không mau đỡ sư phó của người đứng lên”

Tiểu Hỉ Tử hì hì cười một tiếng: “Chủ tử a! Sư phó ta đã sớm muốn quỳ xuống dập đầu với người hai cái rồi. Người hôm nay a, tưng thỏa mãn cái tâm nguyện nho nhỏ này của hần đi”.

Lý Viên trừng mắt liếc ngang hần một cái, Tiểu Hỉ Tử lúc này mới cười cười đỡ Lý Đại Hải đứng dậy.

“Không biết Lý công công đi tới đây là có chuyện gì?” Lý Viên đi thẳng vào vấn đề hỏi luôn.

Lý Đại Hải tiểu nhân tình khom người nói: “Hồi bẩm nương nương..... Là hoàng thượng phái nô tài tới đưa người vài thứ”.

Đồ? Lý Viên nhíu mày tò mò.

Chỉ thấy Lý Đại Hải nhẹ nhàng vung tay lên, thì thấy mấy tiểu thái giám khiêng tới hai cái rương gỗ lim lớn, hắn nói: “Đây là hoàng thượng sợ nường nường buồn bực nên đưa tới cho người giết thời gian”.

Lý Viên cúi đầu tò mò nhìn xuống, chỉ thấy cái rương thứ nhất đầy sách nào là Cam Thạch Tinh Kinh, Tây Hồ tam thập ký, U Châu thông tục diễn nghĩa, Hồ Lam thoại bản, Khánh Trường tập,..... ánh mắt nàng tròn xoe sáng lên, lập tức yêu thích không buông tay, nhẹ vỗ về mấy cuốn sách: chính là tiểu thuyết.

Đúng vậy, là tiểu thuyết, không phải là cái gì Luận ngữ, trung dung cũng không phải cái gì nữ giới, khuê huấn, phụ đức, mà là bạch thoại tiểu thuyết có nội dung tình cảm.

Lý Viên kích động thiếu chút nữa khóc lên, nàng kể từ khi đi tới thời đại này, duy nhất chỉ từng có đọc qua một bộ tiểu thuyết đó là: Đại Chu phong tục chí, vốn đã bị nàng đọc đến mấy trăm lượt.

Rốt cục, rốt cục, nàng hai tay giơ cao lên một quyển sách, trên mặt phát ra một cỗ hạnh phúc: “Rốt cục, lại có sách mới để đọc”.

“Chủ tử! Chủ tử!” Cẩm Tú vội vàng kêu lên, nhưng là nàng nhớ kỹ lời thái y nói, khi mang thai tâm tình có lúc thay đổi rất nhanh.

Lý Viên bởi vì cười nên không nhìn thấy, cũng không để ý Cẩm Tú kêu to, cước bộ nhẹ nhàng hướng tới cái rương thứ hai.

“Đây là cái gì.....?” Lý Viên chỉ vào một hộp lại một hộp xếp chồng lên nhau trong rương, hỏi.

Lý Đại Hải ha hả cười một tiếng, từ đó lấy ra cái hộp gỗ hoàng lê khắc tứ quý đưa cho Lý Viên.

Lý Viên nhận lấy, nhẹ nhàng đẩy nắp hộp, tia sáng đủ mọi màu sắc của bảo thạch nhất thời phản xạ ra ngoài.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng trong hộp lộ ra một tầng lụa đỏ thẫm, phái trên bày nhiều loại châu báu, đồ trang sức, từ viên trân châu tua trâm, trâm vàng gắn ngọc trai, châu ngân trâm gắn phỉ thúy lung linh, kim phượng trâm khảm trân châu du long, đến khuyên tai hồng san hô, khuyên tai bảo kim châu, khuyên tai ngọc lục bảo khảm đồng châu, đây mới chỉ là những thứ Lý Viên biết, những thứ nàng không nhận ra thì lại càng nhiều hơn.

Cái này giá trị bao nhiêu tiền a! Lý Viên lặng lẽ đập mạnh đầu lưỡi.

Để xuống cái hộp nặng, Lý Viên lại từ trong rương lấy ra một hộp gỗ khắc hoa lớn cỡ bàn tay.

“Đây là. . . . ?” Nàng ngạc nhiên nhìn đồ ở trong tay, đây là một vật hình tròn làm bằng bạc, phía trên có khắc một đám hoa bách hợp nở rộ, Lý Viên nhẹ nhàng ở bên cạnh nó nhấn một cái, chỉ nghe thấy ba một tiếng, một mặt đồng hồ khắc 12 chữ số Ả rập lập tức xuất hiện trước mắt nàng.

Lý Viên nghe âm thanh tí tách tí tách của cái kim, hốc mắt bất tri bất giác đã ươn ướt, đây là đồ đặc mà nàng từng biết mười mấy năm qua ở kiếp trước.

“Chủ tử.....” Cẩm Tú lo lắng kêu lên.

Lý Viên tuy trong mắt có nước, nhưng khóe miệng mỉm cười lắc đầu, ý bảo mình không có chuyện gì.

Nàng không có nhìn chỗ đồ còn lại mà chân tâm thật ý hướng Lý Đại Hải nói: “Xin công công thay ta tạ ơn hoàng thượng”.

Vô luận đồ như thế nào, phần tâm ý này của hắn, Lý Viên cảm nhận được.

Lý Đại Hải khom lưng đáp: “Lời mà nường nường nói, nô tài nhất định sẽ truyền lại”.

Gương mặt trắng mập của hắn vì cười mà nổi lên hai bên thịt, Lý Đại Hải nói tiếp: “Trừ những thứ này, hoàng thượng còn để nô tài phái những người này qua cho nường nường”.

“Vào đi” hắn hướng về phía cửa hô.

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy một lão mama ước chừng bốn năm mươi tuổi vén rèm đi vào.

Nàng đi tới trước người Lý Viên cúi đầu lạy nói: “Lão nô Dung Hữu Mai tham kiến Thần tần nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

Lý Viên gật đầu nói: “Đứng lên đi”.

“Tạ ơn nương nương”.

Đợi sau khi nàng đứng lên, Lý Viên mới tỉ mỉ đánh giá nàng một phen, đây là một tiểu lão thái thái vóc dáng người đầy đặn, khuôn mặt hòa khí, Lý Viên không đánh giá được chính xác tuổi của nàng, nhưng từ ngoài nhìn vào cũng là một người hòa ái dễ gần.

Nàng nhìn Lý Đại Hải hơi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lý Đại Hải giải thích: “Vị Dung mama này là lão nhân trong cung, hiểu được nhất phụ nữ có thai và hài tử mới sinh”.

Nàng hướng về phía Dung mama lộ ra một nụ cười nhu hòa, thân thiết nói: “Sau này tự phiền toái mama”.

Trên gương mặt tròn trịa của Dung mama lập tức hiện ra nụ cười, nàng khom người nói: “Lão nô sau này nhất định tận tâm hầu hạ nương nương cùng tiểu chủ tử”.

Lý Viên gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi.

Đợi đến sau khi Lý Đại Hải rời đi, Lý Viên lệnh Cẩm Tú đem đồ ban thưởng hôm nay an bài thích đáng lại bảo nàng dẫn Dung mama đi làm quen với hoàn cảnh Lâm Lang các, còn nàng khẩn cấp lấy ra một quyển sách, nằm nghiêng trên oán giường, cứ như vậy tiêu dao tự tại.

Cuộc sống cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, Lý Viên cả ngày ở trong Lâm Lang các, hoặc là đọc chút sách, viết ít chữ, hoặc là cùng Cẩm Tú và Dung mama làm ít đồ cho tiểu hài tử. Trừ Phong Thành Vũ cứ cách hai ngày lại tới đây thăm, những người khác trong cung chỉ có thể trừng mắt nhìn cửa than thở.

Trong nháy mắt lại đến mùa xuân, Lý Viên mang thai đã đủ bốn tháng, trong khoảng thời gian này nàng nôn ọe suốt, cơ hồ ăn cái gì là nôn cái đó, thật là đem nàng hành hạ mà.

May nhờ Dung mama làm nước ô mai cho nàng, lúc này mới hơi hơi giải trừ được nỗi thống khổ của nàng.

Nàng nhẹ nhàng vỗ lên bụng mình đã tròn lên giống hình cầu, than thở nói: “Ai nha nha! Người xem vì người, nương phải chịu bao nhiêu khổ a! Chờ người sau này ra đời, nhất định phải hảo hảo hiếu thuận với nương, nếu không nương hung hăng đánh mông nhỏ của người”.

“Người muốn đánh người nào?” một giọng nam nhân đột nhiên vô thanh vô tức ở bên tai vang lên, Lý Viên bị sợ liên giật mình, nàng vỗ nhẹ ngực mình dường như oán giận nói: “Người hù chết nô tỳ a”.

Phong Thành Vũ không có để ý nàng kinh hãi, hần nhắc vạt áo ngồi xuống bên cạnh Lý Viên.

Liếc nhìn ô mai đặt trên bàn, Phong Thành Vũ nhíu mày nói: “Vẫn là không ăn được đồ?”

Lý Viên nhìn vẻ mặt lo lắng, trong lòng không khỏi cảm thấy ngọt ngào, nàng hướng Phong Thành Vũ khẽ mỉm cười nói: “Hoàng thượng không cần lo lắng, nô tỳ.....”.

“Trẫm từng nghe ngự y nói” Phong Thành Vũ không đợi Lý Viên nói xong, đôi mắt tự lo lắng nhìn bụng của nàng: “Mẫu thân nếu là ăn không ngon, ngủ không ngon, sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.”.

Lý Viên hiện tại thấy mình liền biến thành tượng đá, gió thổi phất phật rơi vỡ trên mặt đất.

“Thần tần.....” Phong Thành Vũ nhìn thấy rõ ràng nàng thất thần không vui.

“Hoàng thượng.” Lý Viên dùng ánh mắt ai oán nhìn Phong Thành Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún lại thành đóa hoa cúc, trong lòng thầm nghĩ: thì ra lại là ta một lần nữa tự mình đa tình sao?

Phong Thành Vũ nhìn vẻ mặt bộ dạng vạn vật thống khổ của nàng, cho là nàng thân thể không thoải mái, trong bụng cả kinh, vội cao giọng gọi.

Lý Viên nhìn thấu ý của hắn, biết hắn hiểu lầm, vừa định mở miệng giải thích, đột nhiên thấy bụng vừa động, nàng ai nha kêu lên một chút.

Phong Thành Vũ liền một tay ôm nàng tới, gấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Lúc này cánh tay Phong Thành Vũ đặt trên bụng Lý Viên cũng cảm thấy được có cái vật gì đang chuyển động, giống như là đang có một tiểu nhân nhíu nhố cái tay đá đá cái chân.

“Động, động này” lúc này Phong Thành Vũ giống như một người nam nhân bình thường khi được trở thành phụ thân, hẳn dùng thanh âm ngạc nhiên thậm chí là hoảng sợ nói.

“Thật động a”.

Chương 30: Độc trưởng

Lý Viên nhìn bộ dạng cả kinh của Phong Thành Vũ, không khỏi mỉm cười vui lên, cười nói: “Đây là hài tử hướng về cha chào hỏi đấy”.

Phong Thành Vũ nhẹ nhàng vuốt bụng Lý Viên, một đôi mắt lướt qua mang theo nhu tình.

Lý Viên thật ra là nguyện ý cùng hắn chung đụng ở chung một chỗ, nàng sống qua hai thế này là lần đầu tiên mang thai, trong lòng tất nhiên có rất nhiều thấp thỏm cùng lo âu, cũng là càng thêm hy vọng có người ở bên nàng làm bạn với nàng ủng hộ nàng, mà Phong Thành Vũ.... Là phu quân của nàng, phụ thân tương lai của con nàng, không thể nghi ngờ chính là người duy nhất tốt nhất được chọn.

“Hoàng thượng có thể thường tới nơi này thăm nô tỳ, nô tỳ thực cao hứng” Lý Viên đột nhiên ngừng đầu nói với Phong Thành Vũ.

Phong Thành Vũ sửng sốt.

“Hài tử cũng thực cao hứng” Lý Viên ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói.

Hơi thở ấm áp tê dại ghé vào vành tai hắn, làm cho Phong Thành Vũ bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

Hắn “Khụ khụ...” Hai tiếng, sau đó ngừng đầu nhìn nàng.

Không nói gì nữa.

Phong Thành Vũ cùng Lý Viên ngồi ngây ngốc suốt một lúc buổi trưa, cho đến giờ Dần mới đứng dậy rời đi.

Sau khi hắn đi, Lý Viên có chút mệt mỏi liền cởi giày tháo ra nằm vật xuống giường, kể từ sau khi nàng mang thai trừ bỏ nôn ọe thì biến hóa rõ ràng nhất là đặc biệt thích ngủ, có lúc nàng đọc sách không biết sao cái cổ nghiêng một cái liền đi tìm Chu Công luôn.

“Chủ tử, còn chưa tỉnh sao?” Cẩm Tú cầm cái bọc đi đến.

Dung mama đang canh giữ ngoài cửa buồng làm giày cho tiểu hài tử, nghe thấy vậy cười nói: “Còn chưa tỉnh đây”.

Cẩm Tú hướng bên trong phòng nhìn, có chút bận tâm nói: “Chủ tử thích ngủ như vậy có tốt với thân thể hay không?”

Dung mama gương mặt tròn mập cười thành nếp nhăn, nàng nói: “Cẩm Tú cô nương không cần lo lắng, nương nương có thể ngủ là chuyện tốt, đây là đang dưỡng thần nuôi thân, đối với nương nương cùng chủ tử đều tốt”.

Cẩm Tú nghe Dung mama nói, mới yên tâm, nàng cười nói: “Vẫn là Dung mama người hiểu biết nhiều a”.

“Ha hã.... Người đã già tổng hội biết chút chuyện” Dung mama tới Lâm Lang các đã được hai ba tháng rồi, nàng tính tình vừa hảo vừa thích cười, không giống như là tiểu lão thái thái hay bực bội, rất nhanh có thể cùng mọi người hòa hợp ở chung với nhau, Cẩm Tú mấy lần thấy thủ đoạn ngoài lồng trong chặt của nàng, đối với nàng cũng là phá lệ tôn kính.

Cẩm Tú đặt đồ cầm trên tay đặt xuống cái bàn tròn khắc hoa, chỉ thấy từng tầng từng tầng màn tơ trong nháy mắt hiện ra.

“Nội Vụ phủ đưa tới trưởng mới sao?” Dung mama mang đi tới cái bàn bên cạnh để đồ xuống: “Là hoán hoa sa a!”

Cẩm Tú cười trả lời: “Nhìn thấy khí trời ẩm dần lên, trong buồng của chủ tử vẫn là treo noãn trưởng mùa đông, đúng lúc hôm nay Nội Vụ phủ đưa tới người xem này...” Cẩm Tú vẽ mặt vui sướng: “Thật đẹp a!”

Hoán hoa sa này được sản xuất ở vùng Giang Hoài, bởi vì sự mềm mại, nhẹ mỏng như cánh chim, cực kỳ thoáng mát nên được tiếng là loại trưởng mát tốt nhất cho mùa hè”.

“Nghe người Nội Vụ phủ nói, trưởng này còn có tên là thiên tăng kim liên trưởng, người nhìn xem, còn không phải sao!” Cẩm Tú chỉ vào một mảnh trên trưởng dùng kim tuyến thêu ra tinh mỹ tuyệt luân liên hoa nói: “ Có khoảng một ngàn đóa a!”

Trưởng này thật sự quá đẹp, quá hoa lệ rồi, Cẩm Tú khắp khởi vui mừng vuốt ve, nghĩ thầm: “ Chủ tử nếu thấy được tất sẽ cảm thấy càng thêm vui mừng”.

Một bên Dung mama giống như trước vươn tay ra vỗ nhẹ vào màn, song nàng lại nhíu mày càng chặt, cuối cùng nàng lại cúi xuống tỉ mỉ nghĩ.

“Mama người, tại sao...?” Cẩm Tú lúc này cũng nhìn thấy vẻ dị thường của nàng.

Dung mama ngẩng đầu lên, xanh mặt nói: “Màn này bị người ta động tay động chân”.

Cẩm Tú: “A!”, kinh hô một tiếng: “Sao, sao có thể như vậy?”

“Tuyệt đối sẽ không sai!” Dung mama thấp giọng nói: “Màn này là đã ngâm qua nước hồng hoa”.

Hồng hoa là một loại dược vật có thể làm phụ nữ mang thai sinh non.

Cẩm Tú trên mặt biến thành trắng bệch, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là hướng về phía nương nương của chúng ta”.

Dung mama hăng hái gật đầu, lấy màn trong tay ra nói: “Sợ là cái trưởng này trước đã bị động đây tay chân, cái sa này nhìn xem không có vấn đề gì, nhưng Kim Liên tuyến này, tuyệt đối là đặt ngâm qua ở trong nước hoa hồng “

Dung mama trên mặt béo tròn hiện ra một cổ cười lạnh: “Các nàng điểm này kỹ lưỡng có thể lừa gạt người khác, nhưng đừng mơ tưởng lừa gạt được ta”.

Cẩm Tú nghe xong trong lòng liền sợ một trận, đồ dơ bẩn này nếu là treo ở trên giường chủ tử, chủ tử cùng hài tử trong bụng bị thuốc này cả ngày lẫn đêm xông hương chẳng phải là.....

Nghĩ tới đây nàng không khỏi nắm chặt tay, luôn miệng mắng: “Những nữ nhân phát điên này, còn muốn dùng loại biện pháp hạ tiện này hại chủ tử, đáng đời các nàng không có hoài thai được hài tử.....”

Dung mama biết Cẩm Tú cùng Lý Viên tình cảm rất tốt, thấy nàng miệng không che đầy lớn tiếng mắng người cũng không ngăn cản, chính nàng cũng là nghĩ lại mà thấy sợ mãi không thôi đây!

“Vật này, làm phiền Dung mama!” Cẩm Tú phát tiết một hồi, tâm tình hồi phục, nàng hướng Dung mama cúi người nhất bái.

“Cẩm Tú cô nương, không cần đa lễ” Dung mama vội vàng đỡ Cẩm Tú đứng dậy, nàng nói: “Nương nương trong khoảng thời gian mang thai này, có bao nhiêu ánh mắt đang ngó chừng chỗ này. Có bao nhiêu người trong lòng có quỷ muốn hướng Lâm Lang các ra tay. Chúng ta là người bên người nương nương, nhất định phải càng thêm cẩn thận, quyết không thể để cho nương nương cùng tiểu chủ tử xảy ra chút điểm sai lầm”.

Cẩm Tú nghe được gật đầu lia lịa, cũng hạ quyết tâm sau này phải cùng nàng lãnh giáo nhiều một chút.

“Cái sự kiện này theo Dung mama nên xử lý như thế nào?” Cẩm Tú vừa liếc đồng màn tơ trên bàn oán giận hỏi.

“Ta xem hay là nên báo trước cho nương nương mới phải” Dung mama nói.

Cẩm Tú nghe vậy có chút chần chừ: “Có thể nào hù dọa nương nương a!” trong lòng nàng Lý Viên vĩnh viễn là cái tiểu thư hồn nhiên, ngây thơ.

“Có câu nói rất đúng, vì nữ tắc yếu, vì mẫu tắc cường” Dung mama nói lời thăm thía: “Vì tiểu chủ tử trong bụng, nương nương nhất định không có việc gì”.

Quả nhiên! Nàng suy đoán rất đúng, buổi tối Lý Viên nghe được tất cả chuyện xảy ra, biểu hiện vô cùng bình tĩnh, thậm chí nàng ngược lại còn an ủi Cẩm Tú không nên lại tự trách.

“Không phải là không có cho các nàng đắc thủ sao?” Lý Viên nói: “Kể từ khi ta mang thai, ta liền biết loại chuyện này nhất định sẽ phát sinh” nàng sờ sờ bụng tròn trịa, nhưng thanh âm dần dần trở lên lạnh như băng: “Nhưng là——nếu các nàng động thủ, ta đây cũng sẽ không cứ vậy nhận lấy sỉ nhục”.

“Chủ tử, biết được ai hạ thủ sao?” Cẩm Tú lau lau nước mắt hỏi.

“Bổn cung không cần biết là ai đã hạ thủ” Lý Viên ánh mắt trở nên khó lường, nàng thâm sâu nói: “Chỉ cần hoàng thượng biết là được!”

Trên mặt Cẩm Tú không khỏi hiện lên thần sắc khó hiểu, hiển nhiên là nàng không có hiểu được ý tứ của chủ tử, mà bên này Dung mama cũng lộ ra vẻ mặt có điều suy nghĩ.

Nhưng thật ra, hiện tại trong hoàng cung có nhiều nữ nhân không muốn chủ tử sinh hạ hài tử bình an đi, thay vì từng bước từng bước tra, không bằng để hoàng thượng trực tiếp nhúng tay vào.

“Cẩm Tú....” Lý Viên nói: “Người bây giờ phải nói chuyện hôm nay cho Tiểu Hỉ Tử biết, hẩn tự biết làm như thế nào”.

“Vâng” Cẩm Tú thanh âm cung kính.

Đợi sau khi nàng đi ra ngoài, Lý Viên liền đứng dậy, hướng sang bên Dung mama nhẹ nhàng vái: “Đa tạ ân cứu mạng của mama”.

Dung mama vội vàng quỳ xuống, vừa sợ hãi vừa cảm kích nói: “Tổn thọ lão nô, tổn thọ lão nô, không dám nhận, không dám nhận a.....”.

Lý Viên nhẹ nhàng cười một tiếng, tự mình đỡ nàng dậy: “Nhận được, nhận được, nếu không phải có mama, bổn cung giờ này có thể sẽ gặp ma quỷ rồi”.

Dung mama mặc dù thời gian ở chung với Lý Viên không dài, nhưng nhìn ra vị chủ tử này là người tâm địa lương thiện, đối đãi những thứ nô tỳ các nàng cho tới bây giờ cũng là ôn ngữ nhẹ nhàng, cũng không hà khắc đánh chửi, vì vậy cũng khiến nàng sinh ra chân tâm, thật sự hy vọng nàng có thể bình an vô sự.

“Trong Lâm Lang các này mọi người cũng chưa có trải qua chuyện có kinh nghiệm gì” Lý Viên ôn nhu nói: “Sau này không thể thiếu mama nhắc nhở nhiều hơn một chút”.

Dung mama tất nhiên biết nàng ý chỉ cái gì, nghe vậy, vội nói: “Xin nương nương yên tâm, lão nô tuyệt đối không để đồ bẩn gì tới gần nương nương”.

Lý Viên gật đầu cười nói: “Phải nhờ cậy rồi!”

Không tới nửa khắc sau, chuyện Lý Viên bên này đã đến tai Phong Thành Vũ.

Trên mặt hẩn vô hỉ vô nô, chỉ là một đôi tròng mắt đen ánh ra tia băng hàn.

“Thần tần, như thế nào?” sau một lúc lâu, hẩn nhàn nhạt hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng——” Lý Đại Hải đã sớm thở mạnh cũng không dám thở gấp một chút, khom người nói: “Thần tần nương nương hết thấy đều khỏe mạnh, cũng không có điểm gì khó chịu”.

“Ừ” Phong Thành Vũ gật đầu.

Lý Đại Hải nhìn hoàng thượng tựa hồ cũng không có muốn truyền ý chỉ gì, liền vội vàng lui xuống.

“Thần ngự sử Tả đại phu An Quốc nhất tấu thỉnh ngô hoàng bệ hạ, vì trực ngôn thiên hạ đệ nhất sự, dĩ chính quân đạo, vì chức trách của vi thần, cầu vạn thế chi an..... Hiện có gian thần Liễu Thế Thanh sài lang thành tính, phóng đảng thành tính, ý vào gia thế làm điều xằng bậy, giết hại trung lương, nhân thân phần nô, thiên địa không dung, còn muốn rắp tâm hại người, dòm trộm thần khí, quân chi ái tử, chia bè chia

phái, kết bè loạn đảng,.....Ngô hoàng minh giám, người bất trung bất nghĩa như thế, ứng với tội trạng rõ ràng như thế, phải tội chém đầu, trả lại cho thiên hạ một mảnh sáng sủa, thần cúi đầu, quỳ lạy, kỳ kiến”.

Phong Thành Vũ nhìn tấu chương trên tay, trên mặt một mảnh đăm đăm, một lúc lâu sau, hần nhẹ nhấc cổ tay lên, ở trên tấu chương viết xuống châu phê đỏ tươi.

“Chuẩn tấu”.

Cho nên ngày thứ hai.

Tả tướng quân doanh, con trai lớn của Trung Nghĩa vương, đầu não hiện nay của Liễu thị, Liễu Thế Thanh cha ruột của Liễu quý phi, vì kết đảng tư doanh, phạm thượng làm loạn, bị cắt đi hết chức quan, tống vào Tông Nhân phủ hậu thẩm.

Liễu thị lập tức đại loạn, thái hậu nghe tin này liền bất tỉnh, còn có truyền ra chuyện Liễu quý phi đau lòng nôn ra máu.

Tiền triều hậu cung, một mảnh đại loạn.

17. Chương 31-32

Chương 31: Quý gối cầu xin.

Trải qua chuyện độc trưởng lần này, trong lòng Lý Viên nói cho cùng vẫn là nổi lên ý sợ.

Bởi vậy sau này, đối với việc ăn mặc nàng đều cẩn thận từng ly từng tí, hiện tại nàng không ăn đồ ăn do ngự thiện phòng đưa tới, mà ở bên chái phòng Lâm Lang các nàng mở một phòng bếp, vô luận là Cẩm Tú hay Dung mama đều là hỏa thủ trong việc nấu ăn, đặc biệt Dung mama lại là một cao thủ thông thạo những món “thực bổ”, thực làm nàng cho nàng mừng rỡ.

“Món canh sữa đậu hũ này ăn thật ngon, vừa trơn, vừa ngọt” Lý Viên mang thai, vẻ mặt thèm ăn nói.

Dung mama thấy nàng ăn vui vẻ cũng cười nói: “Nương nương là qua thời điểm nôn ọe rồi, hiện tại ăn gì cũng có khẩu vị rồi”.

“Chủ yếu là do mama người thủ nghệ tốt a” Lý Viên đem chén Bạch Ngọc đã ăn sạch sẽ để trên bàn, mãn nguyệt nói.

“Chủ tử bây giờ có mama là không cần nô tỳ nữa rồi!” Một bên Cẩm Tú làm bộ làm tịch nói: “Liền nô tỳ làm tương giò ngài cũng không ăn vài miếng”.

Lý Viên bị lời nói dí dỏm của nàng chọc cười khanh khách, nàng dùng sức nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Cẩm Tú, cười nói: “Lại có đấm chua rồi!”

Đang lúc chủ tớ ba người cười cười nói nói, lại thấy Xuân Hoa dậm bước hai cái chân ngắn từ từ tiêu sái tới đây.

Nhìn vẻ mặt kích động trên gương mặt nhỏ nhắn ngăm đen của nàng, Lý Viên cũng đã quen thuộc, bất quá, nàng lúc này trêu ghẹo, nói: “Xem cái bộ dạng lửa đốt đến mông của ngươi, chẳng lẽ lại nghe được cái bất quái gì rồi?”

Xuân Hoa vẻ mặt nghĩ hay là chủ tử hiểu ý của mình, lập tức khẩn cấp nói: “Chủ tử Liễu quý phi nương nương lúc này đang quý gối trước Dưỡng Tâm điện”.

Lý Viên nghe xong trong lòng cả kinh, trong nội cung này chỉ có Hoàng đế đi tìm tần phi chưa từng xuất hiện chuyện phi tử tự mình đi tìm hoàng thượng, tội danh canh hành tung của hoàng đế ai có thể tha thứ được, Liễu Thanh Tuyết này chẳng lẽ bị choáng váng đầu.

“Hoàng thượng có từng triệu kiến không?”

“Chưa từng” Xuân Hoa nói “Liều quý phi đã quỳ được hơn nửa canh giờ”.

Lý Viên sau khi nghe lời của Xuân Hoa nói liền nhanh suy nghĩ trở lại, nàng mặc dù ở Lâm Lang các đường thai cả ngày đóng cửa không ra ngoài, nhưng vẫn cảm thấy trong thời gian này trên triều cùng hậu cung một mảnh sắc sỡ quý dị.

Từ khi phụ thân của Liều Thanh Tuyết bị Đài Ngự sử buộc bãi quan hạ ngục đã qua hơn nửa tháng rồi, mà thái độ của Phong Thành Vũ đối với việc này làm người ta nghĩ không ra bất cứ cái gì.

“Chẳng lẽ hần hiện tại xuất thủ đối với Liều gia?” Liều Viên trong lòng âm thầm nghĩ.

“..... Nương nương các cung a, đều qua bên kia khuyên rồi” Xuân Hoa chu cái miệng nhỏ nói: “Hiện tại Dưỡng Tâm điện náo nhiệt giống như cái chợ a”.

“Ngươi, đồ tiểu chân nói mò cái gì đó” Cẩm Tú lạnh lẽo trừng mắt nhìn Xuân Hoa một cái.

“Chủ tử?” Nàng lo lắng kêu một tiếng.

“Nàng quỳ cũng tốt, cầu xin cũng tốt, cùng chúng ta có quan hệ gì” Lý Viên thần nhiên nói.

“Chính là vậy” Dung mama gương mặt đồng ý nói: “Hiện tại a, nên tĩnh không nên động, cái gì so ra cũng không trọng yếu bằng tiểu chủ tử trong bụng nương nương”.

Đến buổi trưa, Lý Viên theo thường lệ nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nàng khép hờ hai mắt suy nghĩ, nhưng lại trở nên mù mờ.

Từ khi nàng vào cung tới nay, Liều quý phi ngày đó cao cao tại thượng giống như xa xôi không thể với tới, mình vô tài vô mạo vô gia thế cùng Liều Thanh Tuyết so sánh không thể nghi ngờ càng giống xuyên qua nữ tử, bất luận bối cảnh gia đình trước kia hùng hậu như thế nào, liền từ bản thân nàng mà nói, chẳng những dung mạo so với Thường Nga còn tài tình xuất chúng hơn, thực sự chính là thiên chi kiêu nữ mà mọi người khó có thể nhìn thấy bóng lưng.

Lý Viên không khỏi nghĩ đến đoạn cuộc sống ở Nam dương, đó là lần đầu tiên nàng cùng vị thiên chi kiêu nữ này có tiếp xúc ở khoảng cách gần.

Mỹ lệ, tôn quý, làm người ngắm nhìn thấy xấu hổ, đây là nàng cho Lý Viên ấn tượng đầu tiên.

Song theo hành trình Nam Dương gió nổi mây bay, Liều Thanh Tuyết cũng dần dần lộ ra vẻ ngang ngược kiêu ngạo, bản tính dối trá, nghĩ tới đây Lý Viên không khỏi tự giễu cười một tiếng, thầm nghĩ mình quả nhiên ngây thơ, lại dựa vào vẻ ngoài để đánh giá một người.

“Liều Thanh Tuyết, Thái hậu, Hoàng thượng.....” Lý Viên cau mày ở giữa môi nhẹ nhàng lầm bầm, Lý Viên biết muốn so cùng người khác phải hơn rất nhiều.

Sau khi Đại Tư Mã Liều Trường Không bạo bệnh bỏ mình, Phong Thành Vũ lấy khí thế sét đánh không kịp trở tay, hoàn toàn phế bỏ tam công tam ti chế, thiết lập hai chức tả tướng hữu tướng, thế lực Liều gia đã giảm đi nhiều không còn huy hoàng bằng trước kia.

Hơn nữa Liều Trường Không kia như thế nào mà chết, Lý Viên biết đến rõ ràng, Phong Thành Vũ nếu không tiếc lấy hiểm mệnh cũng muốn trừ đi hần, dĩ nhiên là quyết định muốn đối phó Liều gia.

“Nhưng bây giờ là lúc thích hợp để động thủ sao?” Lý Viên trong tâm không ngăn được lo lắng thay hần, dù thế nào cũng là nhà mẹ đẻ của Thái hậu a!

Đối phó Liều gia chẳng phải là hướng thiên hạ biểu lộ hần cùng Thái hậu không hòa hợp.

Không! Hần có phải không nên làm như vậy hay không! Lý Viên phiền não trở mình, nàng nhìn Phong Thành Vũ là một nam nhân rất có lý tưởng cũng rất có dã tâm, hần khát vọng một phen gây dựng nên sự nghiệp, khát vọng trở thành một minh quân danh truyền thiên cổ, như vậy hần sẽ tuyệt đối không để mình gánh trên lưng tội danh bất hiếu này.

“Cái đồ tâm thần phân liệt, đồ hai mặt” Lý Viên không biết nhớ ra cái gì đó, nàng vênh vênh cái miệng nhỏ nhún lên thầm mắng một câu: “Cứ khiến người ta quan tâm”.

Mà lúc này ở bên ngoài Dưỡng Tâm điện, mặc dù không khoa trương bằng Xuân Hoa hình dung, nhưng cũng là đã thị hương phong tập nập, trào ngôn phú ngữ không ngừng.

Câu cửa miệng nói thật hay, tưởng đồ mọi người leo, Liễu Thanh Tuyết thường ngày ý lại mình là thanh cao, tính tình khiến mọi người không chịu được, thường ngày những người kia ghen ghét nàng, hoặc là bị nàng chèn ép, làm sao lại bỏ qua cơ hội này.

“Ui—————Quý phi nương nương, người cứ quý như vậy, làm cho người ta nhìn thấy còn ra thể thống nữa”.

“Chính là vì làm cho người ta nhìn mới quý mà!”

“Ai nương nương cũng là vì phụ thân mà lo lắng mà! Người sao lại không biết ha..ha....”

“Nghe nói phụ thân của nàng tham ô quốc khố trốn thuế của ba thành, mấy ngàn vạn lượng bạc trắng đấy!”

“Còn không dừng lại ở đây! Người biết không?.Mười tám phòng tiểu thiếp.Cường đoạt a.”

“Thật sao?. Không nghĩ tới.a.”

Liễu Thanh Tuyết cứ như vậy cái lưng thẳng tắp quý ở nơi đó, nàng lạnh nhạt nghe những lời nói bên tai, cảm thấy vô cùng khó chịu cùng tức giận, nàng hận không được hung hăng đứng lên đánh mấy tiện nhân này mấy cái bạt tai, nhưng là——nàng gắt gao nắm chặt nắm tay của mình, hiện tại nhất định phải nhẫn, nhẫn đến khi hoàng đế biểu ca đau lòng, chịu gặp nàng mới thôi.

Song, Liễu Thanh Tuyết cứ chờ, thẳng đợi đến khi thân thể nàng không chịu được ngắt đi mới thôi, nàng không chờ được hoàng đế biểu ca của nàng, thân thân lang quân.

Tin tức Liễu quý phi quý gối cầu xin không được hoàng thượng gặp, té xỉu ngoài đại môn Dưỡng Tâm điện, giống như là đã mọc cánh nháy mắt truyền khắp nơi trong hậu cung.

“Xem ra quý phi nương nương thất sủng” Đây là phản ứng của đại đa số mọi người sau khi nghe tin tức này.

“Hoàng thượng đây là đang uy hiếp ai gia đây” bên trong Từ Ninh cung, đàn hương lượn lờ, Liễu thái hậu nhẹ nhàng khuấy động kim men hộ giáp trong tay, vẻ mặt không thay đổi biểu tình nói.

“Nương nương.” Lão mama hầu hạ bên người nàng lo lắng kêu lên.

Liễu thái hậu lạnh lùng cười một tiếng: “Có thể mang thai không nhất thiết có thể sinh hạ, có thể sinh hạ không nhất thiết có thể sinh dưỡng” trong ánh mắt của nàng hiện lên vẻ âm tàn “Ai gia muốn xem một chút nàng có bản lãnh này hay không?”

“Nhưng Thần tần này làm sao có thể mang thai đây?” lão mama kia thấp giọng nói: “Đây là chuyện tuyệt đối không thể a!”

Liễu thái hậu nghe được lời ấy, trên mặt cũng hiện ra một cỗ thần sắc cực kì quái dị.

“Có thể hay không cùng Hiền phi kia giống nhau.”

“Hừ. Sự kiện kia chẳng qua là chúng ta phỏng đoán thôi! Cho tới bây giờ cũng không tìm ra nửa điểm dấu vết”. Nếu không hôm nay, cần gì phải bị động như vậy.

“Gọi người dưới bên kia tạm thời thu tay lại” sau một lúc lâu, Liễu thái hậu thở dài nói.

Lão mama kia nhìn Thái hậu trong một đêm tựa phảng phất như già đi rất nhiều, không khỏi nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Nương nương.”

Liễu thái hậu mệt mỏi khoát tay áo, một lát sau, bỗng nhiên nói: “Ngày mai người truyền ý chỉ của ai gia, tuyên phu thê Thuận vương đến Từ Ninh cung”.

Lão mama nghe vậy, luôn miệng bận rộn trả lời: “Dạ”, nàng cười nói: “Thuận vương gia, lần trước cố ý đưa tới hai con có học miêng bát ca, nhưng là linh xảo chọc cười a!”

“Hắn nha, sẽ suy nghĩ những thứ nhỏ nhặt tỉ mỉ này” nhắc tới con độc nhất của mình, trên mặt Liễu thái hậu tựa trở nên nhu hòa.

“Còn không phải cho ngài hết buồn bực, nhìn thấy mới mẻ nên mới đưa tới a! Thuận vương diện hạ của chúng ta rất hiếu thuận a!” Lão mama nặng nề thở dài một hơi nói: “Rốt cuộc là cốt nhục ruột thịt của nương nương, không giống——”

“Hừ. . . .” Trên mặt thái hậu không khỏi hiện lên thần thái: “Thiên hạ này vốn nên thái bình. . . . Một ngày nào đó. . . . Một ngày nào đó. . . . Ai gia nhất định sẽ. . . .”

“Hồi bẩm hoàng thượng, Liễu quý phi nương nương chỉ là vì thân thể suy yếu, khí huyết không thông, ngắt đi, đưa đến cho Kinh thái y chẩn bệnh đã không còn đáng ngại nữa”.

“Ừ” Phong Thành Vũ thản nhiên nói: “Người nói cho người của thái y viện, trầm muốn Liễu quý phi ở nơi đó trong vòng một tháng, an an hảo hảo”.

Lý Đại Hải khom người trả lời: “Dạ”.

Đợi sau khi lui ra, một ám vệ vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Phong Thành Vũ, hắn quỳ một chân trên đất thanh âm cung kính: “Khởi bẩm hoàng thượng, ám vệ đã thành công khống chế được tất cả người nằm vùng trong cung”.

Phong Thành Vũ hướng về phía nam nhân tựa như quỷ vừa bay tới gật đầu, nói: “Nam Cung Nhu nhất định không đem tất cả tuyến người đưa ra, người báo cho ám vệ phải nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động trong cung, không được xuất hiện bất kỳ sai lầm nào”.

“Dạ” nam nhân này giống như lúc đến, không phát ra bất kỳ hơi thở gì liền biến mất.

Sau một lúc lâu, Phong Thành Vũ liền thở ra một hơi, hắn cứng ngắc nắm chặt quả đấm, thấp giọng lầm bầm nói: “Một ngày nào đó. . . . Một ngày nào đó. . . . Trầm nhất định phải. . . .”

Chương 32: Sinh con

Liễu thị nhất án, qua hơn hai tháng ồn ào náo động cuối cùng lấy việc bãi quan Liễu Thế Thanh làm kết cục, Phong Thành Vũ miễn đi chức vị Doanh Tả tướng quân của hắn, cũng phạt ba năm bổng lộc, bẽ môn tư quá, lúc này cái việc tác động một chút cũng không có mấy người bị án tử, đều được hắn trọng nã nê tha.

Song vô luận là tiền triều hay hậu cung đều đã sáng tỏ, Liễu gia đã mất đi sự sủng ái của Hoàng đế.

Cuộc sống cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, trong nháy mắt Lý Viên cũng đã mang bầu hơn chín tháng.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, tà dương như máu, gió đêm từ từ thổi qua, Lý Viên đang nửa nằm nửa tựa trên giường gỗ tử đàn bỗng nhiên ai ai thở dài.

“Chủ tử?” Cẩm Tú ở một bên phụng bồi lập tức đứng lên: “Chẳng lẽ là có khó chịu?” kể từ khi Lý Viên ở vào thời kỳ sau của mang thai, nàng cũng trở nên thần kinh nhạy cảm, chỉ có chút gió thổi cỏ lay cũng khiến nàng trở nên bất chợt kinh hãi.

Lý Viên lắc đầu ý bảo mình không có chuyện gì, nhẹ nhàng sờ lên bụng đang nhô lên cao cao, nàng bây giờ cũng tiến vào trạng thái “chứng tiền sản lo âu”, một mặt nàng lòng tràn đầy mãn ý chờ đợi tiểu hoàng tử ra đời, nhưng mặt khác nàng vô cùng sợ sinh con, ở nơi này không có mổ đẻ, không có phòng cấp cứu, nàng sinh con cùng liễu mạng cũng giống nhau, vạn nhất lúc sau có một cái gì không may, Lý Viên gắt gao cắn môi dưới.

Cẩm Tú sau khi cẩn thận nhìn Lý Viên một chút xác định là nàng không có sao, mới chậm rãi thở ra một hơi, cười nói: “Chủ tử nếu là thấy nóng, nô tỳ liền dùng khăn lau cho người nhé”. Hiện tại là lúc giữa hè, nên Lý Viên cũng là đặc biệt cực khổ.

Không để ý gật đầu, Cẩm Tú liền cầm khăn ướt cho nàng lau mặt.

“Người nói, đứa nhỏ này rốt cuộc lúc nào thì đi ra ngoài a?” Lý Viên không khỏi phiền não hỏi.

“Thái y nói sinh kỳ của người chính là ở mấy ngày này, chủ tử không nên gấp gáp, đến lúc a, tiểu chủ tử tự nhiên sẽ đi ra”.

Cái này dĩ nhiên nàng biết a! Lý Viên vẻ mặt mệt mỏi bĩu môi, trầm nghĩ: “Nói cũng như chưa nói”.

Có thể là trong bụng hài tử cũng nghe thấy Lý Viên “ái đích hô hoán” cho nên một buổi chiều ngày kia liền chính thức chuẩn bị đi đến thế giới này.

Trong giấc mộng Lý Viên cảm thấy bụng vừa kéo vừa đau.

Nàng liền cắn răng một lát, nhưng là đau đớn này càng ngày càng lợi hại, kêu rên một tiếng, Lý Viên mở miệng kêu lên: “Cầm Tú”.

Cầm Tú canh giữ ở trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, lập tức nhảy lên, nàng liền vén trướng lên một chút.

“Chủ tử!”

Lý Viên chịu đựng đau đớn hít thở sâu mấy cái: “Ta đau bụng, thật giống như là muốn sinh”.

Cầm Tú nghe xong trên mặt quýnh lên, lập tức cất giọng hô: “Dung mama”.

Dung mama vừa đi đến, thấy tình huống của Lý Viên trong lòng liền hiểu rõ, nàng vẻ mặt trấn định phân phó Cầm Tú: “Nhanh đi chuẩn bị nước nóng, rồi đi đến phòng bên cạnh lấy đồ dùng chuẩn bị cho sinh sản kiểm tra một lần”.

Dung mama chỉ huy nhúc nhích nhanh chóng khiến cho Cầm Tú bình tĩnh lại, nàng gọi Xuân Hoa đến để nàng coi chừng phòng sinh dùm, lại để cho Tiểu Hỉ Tử đi báo cho Hoàng thượng cùng truyền Triệu ngự y.

Sau khi làm xong những chuyện này, Cầm Tú nhớ tới đi vào bên trong phòng theo Dung mama cùng nàng lau người, thay y phục cho Lý Viên.

Lý Viên cố nén một cổ đau đớn trong bụng truyền tới, không biết tại sao lúc này trong lòng nàng lại bình tĩnh ngoài dự tính, cũng không có cái loại kinh hoàng sợ hãi như trong tưởng tượng của nàng.

“Cầm Tú người bưng cho ta một chén cháo gà tới” Lý Viên ách một tiếng khàn giọng nói: “Đừng quên thêm một, không, hai trứng gà”.

Ăn no mới có khí lực để sinh a!

Bên này Lý Viên ở trong chăn bị cái bụng giày vò, bên kia Phong Thành Vũ sau khi nhận được tin tức lập tức ném tấu chương trong tay, nhanh chóng chạy tới.

Hắn vừa mới đi tới đại môn của Lang Huyền các, liền nghe được tiếng kêu thảm thiết như giết heo của Lý Viên, trong lòng nhất thời cả kinh, cũng chẳng quan tâm cái gì khác, vén rèm lên đi vào trong phòng.

“Ô ôThật nóng a!” Lý Viên dùng sức le lưỡi, một bộ dạng ta thật đau quá a.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!” Dung mama cùng Cầm Tú thấy Phong Thành Vũ đột nhiên xuất hiện liền quỳ xuống lạy nói.

Lúc này Lý Viên mới nhìn thấy Phong Thành Vũ đang cứng ngắc đứng tại cửa, nàng hướng về phía hắn khẽ mỉm cười nói: “Người đã đến rồi!”

Phong Thành Vũ từng bước bước tới vẻ mặt không đổi ngồi xuống bên cạnh Lý Viên, nhíu mày nói: “Không phải nói là muốn sinh sao?”

“Là muốn sinh!” Lý Viên trầm trọng gật đầu, nàng vẻ mặt nghiêm túc sờ sờ bụng mình nói: “Nô tỳ hiện tại thật vô cùng vô cùng đau a”.

Phong Thành Vũ trên mặt giả bộ bình tĩnh lập tức biến mất, hắn liền mở miệng kêu người đi tới.

“Hoàng thượng” Lý Viên ngăn trở hắn nói: “Dung mama nói, muốn sinh còn phải chờ một chút thời gian nữa, nô tỳ bây giờ còn có thể chịu đựng được”.

Phong Thành Vũ nhìn bộ dạng nàng xốc xếch trán đầy mồ hôi, trong lòng lại càng thêm cuống cuống.

“Hoàng thượng” Lý Viên nhìn vẻ mặt “mây đen áp đỉnh”, không khỏi biến thành nước mắt giàn giụa, nàng vươn một cánh tay ra nắm thật chặt cánh tay của hắn: “Nô tỳ, nô tỳ, nô tỳ vẫn có chút sợ”.

“Người sợ cái gì, trăm là chân long thiên tử tự có trời cao bảo hộ, người nhất định sẽ bình an vô sự”.

Người là chân long thiên tử, ta thì không phải, cái kia trời cao gì cũng không nhất định sẽ thuận tay phù hộ ta a.

Song Lý Viên cũng chỉ là ở trong lòng phát tiết tâm tình thôi!

Đến gần lúc hừng sáng, nàng chân chính bắt đầu phát động.

Nằm ở trên giường sản phòng, Lý Viên chăm chú gắt gao nhìn trướng trăm tử lưu hoa trên đầu, cảm thụ được phía dưới giống như vĩnh viễn không dừng lại đau đớn.

“Nương nương! Người đừng nóng vội, còn một lúc nữa” Dung mama thanh âm trầm ổn nói: “Hiện tại nhất định phải bảo tồn thể lực, đến lúc chân chính sinh còn phải dùng lực”.

Lý Viên bây giờ hết thấy hành động đều nghe theo chỉ huy, nàng chịu đựng đau đớn xuất phát từ tâm can này, nhắm thật chặt hai mắt lại, hít vào. . . . Thở ra. . . . Hít vào. . . . Thở ra.

Thật đau quá.

Ngoài phòng sinh, Phòng Thành Vũ ngồi trên ghế khắc hoàng lê, cúi đầu, vô ý thức xoay tròn ngọc ban chỉ trên ngón cái.

Cung nhân hầu hạ ở bên ngoài đều nín thở yên lặng, không dám phát ra một chút điểm âm thanh.

“Trời cao phù hộ, Bồ Tát phù hộ” một bên Lý Đại Hải không khỏi luôn miệng thì thầm trong lòng: “Phù hộ nương nương bình an vô sự, tiểu chủ tử bình an vô sự”.

Thời gian từng lúc từng lúc lại qua đi, trong phòng sinh thanh âm của Lý Viên lúc to lúc nhỏ, thực làm cho người ta lo lắng không thôi.

Cơn đau bụng sinh từ trong bụng truyền đến xâm nhập từng tế bào thần kinh của nàng, làm cho nàng lúc thì thanh tỉnh lúc thì hôn mê.

Mái tóc đen nhánh của nàng đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp dính thật chặt trên khuôn mặt, ngón tay nàng gắt gao kéo thật chặt đệm giường phía dưới, chịu đựng đau đớn dường như vĩnh viễn không dừng lại này.

“Đem nương nương đỡ dậy” Dung mama hướng về phía Cẩm Tú sắc mặt trắng bệch nói: “Để cho nương nương xuống mặt đất đi vài vòng”.

Lý Viên bị Cẩm Tú cùng mấy bà đỡ vừa đỡ vừa đứng trên mặt đất, cảm giác đau lại càng nhiều thêm, nàng căn bản là không thể dựa vào sức lực của chính mình mà bước được một bước.

“Nương nương. . . Đi vài bước. . . Đi vài bước” Dung mama đỡ cánh tay của Lý Viên nói.

Lý Viên gắt gao cắn môi dưới, từ từ đi lên phía trước một bước, cơ hồ là sau mỗi một bước đều phải dựa trên người Cẩm Tú nghỉ ngơi một lát.

Một vòng một vòng cơn đau bụng sinh xâm nhập tất cả thần kinh của Lý Viên, nàng tâm mất mớ hồ nhìn về địa phương không biết tên phía trước, trong lòng cũng đang không ngừng tự nói với bản thân mình, bước xa hơn trước một bước, bước xa hơn trước một bước.

Qua một lúc thật là lâu, Dung mama cho rằng đã đến lúc đó đi! Nàng đỡ Lý Viên lại một lần nữa nằm thẳng xuống trên giường.

“Nương nương dùng sức, lại dùng sức một chút” không biết qua bao lâu sau, Dung mama cúi người xuống giữa hai chân Lý Viên, gấp giọng nói: “Cung khẩu đã mở ra, bây giờ nghe nô tỳ chỉ thị, liền——hô hấp——dùng sức——hô hấp——dùng sức”.

Lúc này Lý Viên đã đau đến không biết mình ở chỗ nào rồi, nàng theo bản năng nghe lời Dung mama nói, dùng tất cả ý chí không ngừng dùng lực.

Thời gian từng lúc từng lúc trôi qua.

Đang ở thời điểm nàng cho là mình sẽ đau chết mất, Dung mama lại phát ra âm thanh vui mừng: “Nương nương lại dùng lực, lại dùng lực, đã thấy đầu của hài tử rồi”.

Cầm Tú đồng dạng gấp giọng nói: “Chủ tử nhẫn nhịn một chút nữa, tiểu chủ tử lập tức đi ra”.

“Hài tử lập tức liền đi ra” những lời này cho Lý Viên một cổ lực lượng khổng lồ, nàng dùng hết toàn thân cao thấp sức lực, ở bên trong xương chậu một trận đau nhức dường như bị xé rách, nàng cảm thấy trong bụng liền được buông lỏng, trong nháy mắt tất cả đau đớn liền ngừng.

“Oa oa. . . . Oa oa. . . . Oa oa.”

Từng tiếng khóc tê tâm phế liệt vang vọng khắp căn phòng.

Lý Viên ý thức bắt đầu từ từ biến mất, nàng tựa hồ nghe thấy Cầm Tú ở bên tai nàng lớn tiếng nói gì đó, song nàng thật sự là quá mệt mỏi, quá mệt mỏi.

Hài tử của ta rốt cục đã ra đời rồi sao?

Lý Viên khoe miệng mỉm cười nhắm hai mắt lại, mặc cho bóng tối bao phủ ý thức của mình.

Nàng cũng không rõ rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu, chẳng qua là sau khi tỉnh lại hết sức yếu ớt, đầu tiên nhìn thấy chính là một bóng lưng màu vàng.

“Hài tử. . . .” thanh âm của nàng khàn khàn mà suy yếu.

Phong Thành vũ nghe được động tĩnh trên giường, nhíu mày nói: “Tĩnh?”

“Hài tử” Lý Viên ánh mắt giống như cao su nhảy mắt cũng không nhảy mắt nhìn chăm chăm vào trong ngực Phong Thành Vũ.

Phong Thành Vũ hướng trước giường đi tới, đặt một bao đỏ hồng trên tay xuống bên cạnh Lý Viên.

Đây chính là hài tử của nàng sao? Lý Viên kích động nhìn cái vật nhỏ hồng phấn này cùng quả cầu giống nhau, đây chính là nàng hoài thai mười tháng, hài tử cùng nàng huyết mạch tương liên ư? Trong mắt Lý Viên hiện ra một tầng nước mắt, chưa bao giờ có tự hào cùng mừng rỡ trong trái tim nàng như lúc này.

Lý Viên giống như là ham thích, làm sao đều cảm thấy nhìn không đủ, cái tiểu bảo bối này thật xinh đẹp a! Đôi mắt đang nhắm mắt thật chặt, cùng một cái mũi nhỏ thật là cỡ nào xinh đẹp a.

Lý Viên vuốt ve hài tử một lúc, nhưng ngay sau đó tựa hồ nhớ ra một chuyện gì đó liền đẩy tã lót qua hai bên.

“Là một công chúa” Phong Thành Vũ nhẹ nhàng nói.

Lý Viên cả thân mình cứng đờ, sững sờ.

Thật lâu sau, trong phòng truyền đến từng tiếng khóc bị đè nén đến cực điểm.

“Khóc cái gì?” Phong Thành Vũ ngồi xuống bên cạnh Lý Viên một tay ôm hài tử ở trên giường.

“Thật xin lỗi. . . . Thật xin lỗi. . . . Thật xin lỗi. . . .” Nàng vươn tay ra gãi gao túm chặt một góc vạt áo của hắn, khóc lóc khiến cả người run rẩy: “Ta để cho người thất vọng rồi”.

Lý Viên so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng người nam nhân này cỡ nào khát vọng nàng có thể sinh hạ nam tử, nhưng là. . . . Nhưng là. . . . Nàng cuối cùng lại để cho hắn thất vọng.

“Khóc cái gì! Đừng khóc!” Phong Thành Vũ nhìn Lý Viên oa oa khóc lớn, bất đắc dĩ giơ tay áo lên tùy tiện lau mặt nàng, vừa lau còn vừa ghét bỏ nói: “Thật là! Bẩn chết!”

Thật là bẩn sao? Lý Viên bỗng chốc ngồi dậy, như vậy thẳng tắp lao vào trong ngực Phong Thành Vũ.

“Này! Không được đè vào hài tử!” Phong Thành Vũ gương mặt tuần tú hơi trầm xuống, đưa tay ra đẩy nàng.

Không biết làm sao Lý Viên này chính là loại keo da trâu, chẳng những đẩy không ra thoảng cái còn chen vào lồng ngực hắn.

Phong Thành Vũ không thể làm gì khác là tay trái ôm nữ nhi, tay phải ôm nường của nữ nhi.

Lý Viên hai tay ôm lấy cổ hắn thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng chôn ở trong lồng ngực của hắn.

“Khóc cái gì! Hải tử sau này lại sinh là được” Phong Thành Vũ hướng về phía Lý Viên ở trong ngực vẫn khóc không dứt, tức giận nói.

Lý Viên giờ lên khuôn mặt như mèo nhỏ, ngẩng đầu nhận thức sự chân thực của người nam nhân trước mắt này.

Phong Thành Vũ bị ánh mắt nàng làm cho giật mình, làm cho trong lòng một trận không được tự nhiên, hắn nhíu mày nói: “Người nhìn cái gì?”

Lý Viên lắc đầu, đôi mắt to hàm lệ xóa bỏ đi nghi ngờ nhìn hắn.

“Hoàng thượng” sau một lúc lâu nàng nhẹ nhàng gọi.

“Cám ơn người”

18. Chương 33-34

Cám ơn người, thật cám ơn người, Lý Viên ở trong lòng nghĩ tới, không ai biết ở trong thời gian nàng mang thai, trong lòng nàng rốt cục nhận bao nhiêu áp lực, Phong Thành Vũ mong đợi, cả triều đình mong đợi, thậm chí mong đợi của cả thiên hạ đều rơi vào trong bụng của nàng, bọn họ đều mở to mắt trông đợi nàng có thể sinh ra nam tử.

Bao nhiêu lần nửa đêm nàng tỉnh mộng nước mắt ướt đầm áo, nàng luôn nghĩ đến nếu sinh ra bào thai này là nữ thì nên làm cái gì, vừa nghĩ tới bộ dáng thất vọng cực điểm của Phong Thành Vũ, Lý Viên trong tâm liền đau đớn không dứt.

“Hoàng thượng.” Lý Viên nhìn dung mạo tuấn tú của hắn, từng chữ từng chữ nói: “Nô tỳ sau này nhất định sinh ra nam tử cho hoàng thượng”.

“Nói nhảm.” Phong Thành Vũ vẻ mặt cực kỳ khinh thường lạnh lùng khế hừ: “VẬY còn phải nói——thật là ngu ngốc”.

Lý Viên nhìn cái bộ dạng hà khắc trước sau như một, không biết tại sao trong bụng nhưng lại tràn đầy vui mừng cùng ngọt ngào, nàng nhìn Phong Thành Vũ, lại nhìn hải tử trong ngực hắn.

Chỉ cảm thấy mình giờ phút này vô cùng vô cùng hạnh phúc.

Chương 33: Minh Châu

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Lý Viên thêm thiệp trong chốc lát, thân thể liền hơi động, mở mắt nhìn thấy hơi mờ mờ Cẩm Tú đang cầm khay gỗ lim đi đến.

“Chủ tử, ngài tỉnh!” Cẩm Tú đi đi đến trước giường Lý Viên cười nói: “Cũng vừa đến giờ uống thuốc”.

Lý Viên liếc nhìn chén thuốc đen ngòm, dùng sức bĩu môi nói: “Lại uống loại thuốc này”.

“Đây là thuốc bổ thái y kê đơn, người vừa sinh sản xong chính là thời điểm thân thể hư nhược a!” Cẩm Tú đem khay đặt tại bàn nhỏ mạ vàng bên giường, đỡ Lý Viên nửa ngồi dậy, thao thao bất tuyệt nói: “Trong tháng ở cữ này nhưng là quan trọng nhất, trăm triệu lần không được xảy ra bệnh tật gì bằng không cả đời đều khó chữa”.

Lý Viên nâng lên chén thuốc, vẻ mặt khổ sở, Cẩm Tú bận rộn bưng lên một đĩa mứt hoa quả, dùng ánh mắt ý bảo nàng: người dùng nhanh nhanh a! Uống nhanh a! Uống xong thì ăn đồ ngọt a!

Lý Viên im lặng, thật là! Cứ nghĩ nàng là tiểu hài tử à!

Sau khi uống thuốc xong, Lý Viên dùng phấn hoa chưng nhục, yên chi kê tâm, chân giò hầm cùng một chén cơm lớn.

Cơm ăn tốt lắm, trong người dĩ nhiên là tinh thần được nâng cao rồi, nàng lập tức khẩn cấp hỏi: “Cực cực đâu?”

Cầm Tú vừa thu thập chén đĩa vừa cười nói: “Công chúa lúc này cũng đã nên tỉnh, nô tỳ đi thúc giục Dung mama để nàng đem công chúa đến cho người ôm”.

Lý Viên không ngừng liên tục gật đầu, khoe miệng cũng không kiềm chế được mà nhếch lên.

Một lúc sau, thấy Dung mama cùng một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi đi tới.

“Nô tỳ tham kiến nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế” phụ nhân kia quỳ trên mặt đất cung kính dập đầu nói.

Lý Viên đầu tiên là nhận lấy bọc tã màu đỏ thẫm, tỉ mỉ nhìn nữ nhi một lần.

Nghe thấy thanh âm phụ nhân này dập đầu, khẽ ngẩng đầu lên hỏi: “Người là Tôn mama bà vú của Nhị công chúa?”

“Hồi bẩm nương nương, chính là nô tỳ”.

Tôn mama này thoát nhìn khoảng ba mươi mốt, ba mươi hai tuổi, nàng dáng người vừa phải, sắc mặt trắng nõn, mặc một thân thanh để bạch hoa tố tịnh cung trang, thoát nhìn tựa hồ rất có lễ số.

Lý Viên gật đầu, cười nói: “Đứng lên đi!”

“Nương nương, nương nương người mau nhìn. Công chúa mở mắt rồi!” Cầm Tú một bên đột nhiên giống như phát hiện ra tân đại lục hưng phấn kêu lên.

Lý Viên tinh thần liền chuyển tới đây, chỉ thấy trong tã lót một em bé khả ái nhất thiên hạ, tiểu thân thể mềm mềm vụn vụn uốn éo thân mình ngáp một cái nho nhỏ, từ từ mở ra cặp mắt to đen như bồ đào.

“Ô. Tiểu bảo bảo của nương, tiểu ngoan ngoan, trái tim bé nhỏ a.” Lý Viên bị tiểu nữ nhi của mình làm cho rối tinh rối mù, nàng đem mặt ghé vào trên người cực cực điên cuồng cọ khắp trên dưới.

“Oa. Oa oa.” đáng tiếc trái tim nhỏ của nàng một chút cũng không cho nương của mình mặt mũi, lập tức gào khóc.

Đứa nhỏ này vừa ra đời đã có trọng lượng tám cân tám, chính xác là một nha đầu mập mạp, chỉ khóc lên một lát cũng đặc biệt có lực làm cho “đất rung núi chuyển”.

Lý Viên bận rộn hai tay giữ chặt nàng, vừa ôm vừa dỗ: “Không khóc, không khóc, tiểu ngoan ngoan của nương không khóc a!”

“Oa. Oa oa.” Tiếp theo chính là liên tục khóc không ngừng.

“Hay để lão nô bế công chúa điện hạ xem sao” thật sự là nhìn không được Dung mama nói.

Lý Viên vội vàng gật đầu.

Dung mama tư thế thuần thực nhận tã lót từ trong tay nàng, nói cũng kỳ quái, hài tử vừa rời khỏi trong ngực của Lý Viên lập tức ngừng khóc.

“. Cầm Tú” qua một lúc lâu, Lý Viên đột nhiên mặt không đổi sắc kêu lên: “Người đi ôm công chúa một cái”.

Cầm Tú nghe xong lập tức vô cùng thông dong từ trong ngực mama đỡ lấy mập nha đầu.

“Ai u u. Xem tiểu công chúa của chúng ta này! Lớn hơn một chút xinh đẹp hơn rồi!” Cầm Tú hớn hở ôm tiểu hài tử, từ từ đi trên mặt đất.

“Không có khóc!” Lý Viên thanh âm trầm thấp nói.

“A?” mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, không biết vị nương nương này là có cái ý tứ gì.

“Dung mama ôm nàng không khóc, Cẩm Tú ôm nàng không khóc, thậm chí là cả hoàng thượng ôm nàng, nàng cũng không khóc, nhưng là tại sao——” Lý Viên vẻ mặt bi thương nói: “Tại sao chỉ có ta ôm nàng, nàng lại khóc!!!”

Cẩm Tú, Dung mama cộng thêm một bà vú, tập thể trầm mặc!

Không sai! Công chúa điện hạ tối cao quý đặc biệt phá lệ không thích nương của nàng, chỉ cần Lý Viên ôm nàng một cái, nàng liền cấp cho người gào khóc, đáng về thể thảm giống như là bị mẹ kế ngược đãi.

Không phải nói tiểu hài tử cùng mẫu thân luôn thân thiết sao? Tại sao đến chỗ nàng lại hoàn toàn thay đổi như vậy.

Lý Viên hai mắt thật to ủy ủy khuất khuất híp lại: “Người a! Nương người mười tháng hoài thai vất vả như vậy mới đem người hạ sinh ra, làm sao người có thể đối với nương như vậy! Phản đồ a!”

Cẩm Tú nhìn Lý Viên cặp mắt nhỏ ai oán vèo vèo chiếu tới, không khỏi cười nói: “Công chúa của chúng ta vẫn còn nhỏ”.

“Đúng a! Đúng a!” Một bên Dung mama phụ họa nói: “Công chúa cũng là thịt trên người nương nương nên tất nhiên sẽ cùng nương nương thân nhất rồi”.

Lý Viên cũng chỉ là ý nghĩ oán giận một chút thôi, lúc này nghe được các nàng người một câu ta một câu cũng không khỏi bật cười.

Nàng liếc khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu mập mập kia một cái, lẩm bẩm nói: “Người sau này nếu không đối tốt với nương, nương liền sẽ đánh mông nhỏ của người”.

Chủ tớ mấy người vừa cười vừa nói trong chốc lát, cho đến lúc mập mập nha đầu lại bắt đầu nháy mắt buồn ngủ, Lý Viên liền để cho Tôn mama ôm nàng đi ngủ.

Buổi chiều, khi Phong Thành Vũ đi tới, Lý Viên còn dường như oán trách đem chuyện này nói cho hắn nghe, kết quả chẳng những không được an ủi mà còn bị “giáp thương đái bồng” bị châm chọc một bữa.

“Hoàng thượng, cục cưng của chúng ta còn chưa có tên đâu!” Lý Viên nửa tựa vào gối mềm bách tử nạp tuế kim ti hăng hái bừng bừng nói: “Người nói cho hài tử lấy lên gì đây?” nàng hai mắt sáng lên nói.

Gần như không đợi Phong Thành Vũ trả lời, nàng tự mình mở ra miệng nhỏ hướng về hắn đưa ra chủ trương: “Thiếp thâm dã nghĩ ra mấy cái tên thật siêu cấp dễ nghe!” Nàng duỗi đầu ngón tay ra một ngón lại một ngón đếm lấy “Nguyệt Đình, Viện Hinh, Nhu Kỳ, Cảnh Văn,. Mọi người cũng chính là ngụ ý tốt đẹp, liền nói cái ví dụ này Tuệ Nghiên, tuệ: trí thông minh, nghiên: tốt đẹp” Về mặt của Lý Viên hiện ra cái bộ dạng, người nhìn xem người nhìn xem, ta lớn lên thật giỏi a!

Đáng tiếc a! Hoàng đế bệ hạ người ta đối với những ý nghĩ ngổn ngang này của nàng thì hoàn toàn không có phản ứng, thậm chí liền khóe mắt cũng không bố thí cho một cái.

“Hoàng thượng.” Lý Viên khoe miệng lấu lỉnh nhếch lên.

Phong Thành Vũ thả chén trà sứ men xanh trong tay xuống, thần nhiên nói: “Minh Châu”.

“Gi?”

“Công chúa của trẫm tên là Minh Châu”.

Lý Viên mở to hai mắt, thật lâu mới hé miệng vui lên! Mặc dù cái tên này nghe rất bình thường không có chút gì đặc sắc, nhưng là——.

Nàng vẻ mặt tươi cười nói: “Tạ ơn hoàng thượng ban tên cho”.

Phong Thành Vũ nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng cười giống bộ dạng của hồ ly, nhú mày thâm nghĩ: mình gần đây có phải hay không quá nuông chiều nàng làm cho càng ngày càng không có quy tắc.

“Người hảo hảo nuôi dưỡng!” hắn đứng dậy hơi có chút không được tự nhiên nói: “Trẫm đi xem Minh Châu một chút”.

“Cung tiến hoàng thượng” Lý Viên ở trên giường vội vàng nói.

“Ừ” Phong Thành Vũ đứng dậy, đi ra ngoài.

Lý Viên nhìn bóng lưng của hắn, không cách nào kiềm chế cười hì hì.

Minh Châu, Minh Châu, hòn ngọc quý trên tay hắn sao?

Cuộc sống mỗi ngày một trôi qua, trong nháy mắt điều cấm trong thời kỳ ở cũ làm Lý Viên thống khổ không thôi cuối cùng cũng vượt qua rồi, nàng ngâm mình trong thùng tắm gỗ tròn suốt hai canh giờ, mạnh mẽ dùng sức lực xoa xoa da trên người, cho đến khi làm cho thân thể đỏ rực nhiều nếp nhăn, mới nguyện ý từ trong thùng tắm đi ra ngoài.

“Hmm—————” Lý Viên đang mặc áo lót mở miệng thở một tiếng, cảm giác cuối cùng mình cũng từ trong địa ngục bản bản kia sống lại.

“Nhìn xem chủ tử thật cao hứng a!” Cẩm Tú vừa lau đầu tóc vừa nói: “Nào có tà dị như vậy, không nên đem chính mình dường như lột da đi”

Lý Viên đang lúc thoải mái, cũng không đáp lời.

“Châu Châu còn đang ngủ a!” nàng nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, nhìn tiểu bảo bối đang đung đưa trong xe.

“Thời gian trôi qua cũng thực vui vẻ, hài tử biến hóa cũng thật mau a” Lý Viên cười nói: “Rõ ràng hôm qua mới chỉ là một cái phần hồng tiểu trư”.

Cẩm Tú đối với từ hình dung của chủ tử cũng không thấy mãn ý, cái gì mà “phần hồng tiểu trư” a! nàng nhăn mũi giận trách nói: “Nghe chủ tử nói kìa. Công chúa của chúng ta là nầy nở a! Người nhìn cái mắt xéch kiêu đĩnh đĩnh, cái mũi nhỏ nhắn, nầy nhưng tất cả đều là giống hoàng thượng”.

Lời này Lý Viên đã nghe qua tám trăm sáu mươi lần, dù sao nói đi nói lại cũng là một ý tứ, tất cả những điểm xinh đẹp nhìn thật tốt trên người Châu Châu: chỗ kia cũng là giống phụ thân nàng, cùng mẫu thân nàng một chút điểm quan hệ cũng không có.

“Chủ tử, ngày mai chính là tiệc đầy tháng của công chúa rồi!” Cẩm Tú có chút bận tâm nói: “Sẽ không lại xảy ra cái gì không may đi!”

Nụ cười trên mặt Lý Viên dừng lại, nàng chậm rãi thở dài nói: “Tiệc đầy tháng của Châu Châu, hoàng thượng đã giao quyền cho Hiền phi nương nương tổ chức, nàng là cái lão nhân ổn trọng, tuyệt sẽ không tại điểm mấu chốt làm ra cái gì bất lợi”.

“Nô tỳ vẫn còn chút lo lắng”.

Lý Viên chẳng lẽ lại không lo lắng sao! Ngày mai là yến tiệc đầy tháng của Châu Châu là làm cho công chúa hoàng gia lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người, cũng là đứng một năm ngày Lý Viên sống cuộc sống hậu cung.

Ngày mai không biết chừng lại là một cuộc cuồng phong bạo vũ thế nào đây!

Nhưng là bất kể như thế nào, Lý Viên nhìn cái tiểu bảo bối đang nằm ngủ thối thối bọt khí. Nương nhất định sẽ bảo vệ tốt con!

Chương 34: Đầy tháng

Minh Châu mềm mại núc ních, trên thân thể mềm mại phủ một chiếc áo tơ vàng màu đỏ chót, trên cánh tay trắng nõn như củ sen còn đeo một chiếc vòng vàng nạm cẩm thạch, công chúa tôn quý nhất của chúng ta đang không ngừng quơ quơ đầu nhỏ, mà nguyên nhân, có thể chính là do cái vòng vàng ròng trên cổ tay quá nặng.

“Sách sách sách.” Lý Viên nhìn toàn thân cao thấp nữ nhi kim quang lấp lánh, không khỏi chặc lưỡi hít hà nghĩ thầm: con thật giống bao lì xì lớn.

“Hoàng thượng giá lâm—————” ngoài cửa điện, âm thanh thật dài của Lý Đại Hải truyền đến.

Lý Viên vội vàng sửa sang lại quần áo của mình một chút, nhắc chân dời đến cạnh cửa.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng” Lý Viên nhẹ nhàng hạ bái nói.

Phong Thành Vũ sững sốt, nhưng ngay sau đó nói: “Đứng lên đi!”.

Lý Viên tư thế đặc biệt duyên dáng chậm chậm từ trên mặt đất đứng dậy, nàng dùng ống tay áo nhẹ nhàng che khóe môi của mình, ánh mắt đối thẳng với Phong Thành Vũ phóng điện.

“Tiểu công chúa của trẫm a!” Phong Thành Vũ bước nhanh đi tới bên cạnh xe nôi, một tay ôm Minh Châu ở bên trong.

Minh Châu lập tức đối với phụ thân nàng lộ ra một nụ cười không có răng nào, chỉ một thoáng nước miếng liền giàn giụa.

Phong Thành Vũ từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn, thủ pháp lau chùi siêu cấp quen thuộc.

Một bên Lý Viên thấy mình triệt để không được nhìn rồi, nàng ở trong lòng dùng sức bĩu môi, thật là! Khó được lúc người ta mặc trang phục thành ra như vậy, làm sao mà một chút phản ứng cũng không có a!

Ta quả nhiên là thiếu chút mị lực của nữ nhân sao?

Bên này Lý Viên oán giận không ngừng, bên kia phụ tử hai người thật là cao hứng ôm thành một đoàn.

“Hoàng thượng——” Lý Viên bất mãn cọ đến bên cạnh hần, nhẹ nhàng xoay một vòng, tràn đầy chờ đợi nói: “Người chẳng lẽ không cảm thấy được nô tỳ có thay đổi gì sao?”

Phong Thành Vũ nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ thích thú, hần mỉm cười cúi đầu ở bên tai Lý Viên nhẹ nhàng nói: “Yên tâm! Trẫm tối nay sẽ lật bảng của người!”

Lý Viên xấu hổ, nàng che lỗ tai đỏ rực của mình, liền lùi lại ba bước: “Cái gì sao! Người ta cũng không phải là ý tứ kia a!”

Nàng nhìn thấy vẻ mặt trêu chọc ý tứ hàm súc của Phong Thành Vũ, không tự chủ được nhớ tới bộ dáng phong lưu phóng khoáng của nàng dưới tàng cây hoa đào năm ấy.

Cái kẻ hai mặt vừa lãnh đạm vừa phong lưu này, Lý Viên mặt hồng hồng ở trong lòng liền mắng hai tiếng.

“Bệ hạ, giờ lành yến tiệc đầy tháng tiểu công chúa đã tới rồi!” Ngoài cửa Lý Đại Hải nhẹ giọng nhắc nhở.

“Ừ, đi thôi!” Phong Thành Vũ tràn đầy nụ cười nói với Lý Viên.

“Dạ”, thật là, đối với ta phóng cái gì điện a!

Minh Châu là hài tử Phong Thành Vũ cách nhiều năm mới có, thân phận tôn quý cùng phô trương cường đại, từ bữa tiệc đầy tháng hôm nay là có thể nhìn ra.

Lúc này trong cung giăng đèn kết hoa, lựa đồ mệnh mông.

Chúng phi tề tụ ở trong cung điện, đợi đến lúc này nhân vật chính ra sân.

“Hoàng thượng giá lâm——Thần tần nương nương giá lâm——Minh Châu công chúa giá lâm——”.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” chúng tần phi cúi đầu lạy nói.

“Tất cả đứng lên đi!” Phong Thành Vũ thản nhiên nói.

Mọi người sau khi tạ ơn đứng dậy, đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy một nam một nữ một trước một sau hướng nơi này đi tới.

Hôm nay Phong Thành Vũ cũng không có mặc long bào, mà là mặc một thân bạch để vân văn trường sam, hần thân thủ cao ngất, dung nhan tuấn mỹ, toàn thân cao thấp lại vừa có một loại khí thế để vương cao cao tại thượng, thực là một nam tử tuấn mỹ hiếm thấy.

Ánh mắt ái mộ triền miên của chúng tằm phi không ngừng lưu lại trên người hắn, cho đến khi Phong Thành Vũ ngồi xuống chủ vị, các nàng mới có tâm tình đưa ánh mắt chuyển hướng đến chỗ Lý Viên, vừa nhìn trong lòng không khỏi nhất tề chấn động mãnh liệt một phen.

Chỉ thấy hôm nay Lý Viên trên người mặc hoa hồng đỏ kim song tầng lằng lằng, khoan tự trường khâu, bên trên thêu tinh vô số. Bên trong mặc một bộ áo bó nguyệt sắc điệp văn lộ ra váy thêu trăm hoa mẫu đơn, tóc đen búi thành búi tóc Phù Dung Quy Vân, phía trên cài một chiếc trâm Lung Linh Thủy Tinh, vừa đi vừa động đùng đưa kêu vang.

Đây chính là người đáng mạo tằm thường Thần tằm kia sao? Chúng tằm phi nhìn nàng tư thái ung dung hoa lệ, làm trong lòng mọi người không khỏi cảm khái khiếp sợ cùng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Viên ngồi ở trên ghế, ánh mắt đảo qua, không khỏi ở trong lòng thở thật dài, hôm nay trang phục nàng hoa lệ như thế đích xác là muốn hảo hảo khoe khoang một chút, nàng đã có một năm chưa từng cùng những người này giao thiệp rồi, cho nên không cần thiết phải kinh sợ.

“Thần tằm muội muội đã thật lâu không thấy rồi!” Ở chỗ này cùng Lý Viên quen thuộc nhất chính là Hiền phi, nàng lại là người lo liệu tiệc đầy tháng của Châu Châu nên thuận tiện cười mở miệng nói trước.

Lý Viên hướng về phía nàng khẽ mỉm cười, thanh âm nhu hòa nói: “Đa tạ nương nương lo lắng”.

Phong Thành Vũ không kiên nhẫn với những nữ nhân khó coi này, mở miệng nói: “Bắt đầu đi!”

Hắn tiếng nói vừa dứt, Dung mama liền ôm Châu Châu đi tới, ánh mắt chúng tằm phi đều tự nhiên bị hấp dẫn tới đây.

Chỉ thấy cái kia nằm trong tã lót bé xinh đẹp giống như là thiên sứ, nàng hai mắt thật to trong trẻo, tựa hồ đối với sự xuất hiện đột nhiên của những người này cảm thấy hiếu kỳ vô cùng.

“Đây chính là Nhị công chúa a!” Chúng tằm phi ở trong lòng thở dài, hay cho một cái tiểu gia hỏa được cưng chiều.

Giữa đầy tháng yến là khâu tối trọng yếu đối với nghi thức cầu phúc của tiểu hài tử, chỉ một chốc lát sau thì một đám người đầu đội mũ nạm ngọc áo cà sa đại tát mấn, rung đầu đốc ý nhảy đi vào, tay bọn họ cầm linh đăng, pháp khâu, khí cụ xử hàng ma, vừa nói lảm bảm vừa vòng quanh Châu Châu đang không ngừng nhúc nhích.

Lý Viên ngồi ở một bên khấn tụng nhìn Châu Châu, sợ nàng sẽ bị làm cho sợ hãi, song công chúa của chúng ta là một nha đầu mập dĩnh cảm, chẳng những không có khóc ngược lại còn trái thì đang đưa phải mở mắt liên tiếp ngó nhìn dụng cụ của tát mấn trước mặt.

Tất cả nghi thức cầu phúc kéo dài hết hai khắc chuông mới coi là kết thúc.

Chúng tằm phi không khỏi lại một lần hảo khen tặng, Lý Viên mặt mỉm cười nghe các nàng người tới ta đi thanh âm đối thoại, một mảnh ưu nhã thong dong.

Nhưng là bộ dạng “giả mù sa mưa” này của nàng lại gây đau nhói ánh mắt không ít người.

Liễu Thanh Tuyết gắt gao nắm chặt tay, cho dù là móng tay đâm tới trong thịt gây đau đớn cũng không thể khiến trong lòng đang tức giận muốn điên tỉnh tảo lại.

“Tiện nhân này, tiện nhân cướp đi hết thấy của nàng” Trong con ngươi Liễu Thanh Tuyết hiện ra một tầng hồng quang điên cuồng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho tiện nhân kia tiếp tục đắc ý.

Sau khi kết thúc nghi thức, mọi người đi giá Noãn sảnh dùng tiệc, lần này tiệc đầy tháng của Châu Châu mở mười tám bàn tiệc, trừ những tằm phi có phẩm cấp trong cung trình diện bên ngoài, còn có một vài mệnh phụ phu nhân cũng được mời, các nàng không có tư cách tham gia nghi thức cầu phúc vừa nãy nên không thể làm gì khác hơn là tất cả đều chờ ở noãn sảnh.

“Hoàng thượng giá lâm———”

“Thần phụ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” lúc này trong Noãn sảnh có chừng hai mươi mấy Mệnh phụ phu nhân nhất tề dập đầu lạy nói.

Phong Thành Vũ hơi hơi khoát tay, Lý Đại Hải liền hô lớn: “Bình thân”.

Những mệnh phụ tới đây có người là lão thái quân tóc trắng hoa giáp, có người lại lại tân nương tử mới thành thân, các nàng mặc dù không dám nhìn thẳng mặt rồng nhưng trong lòng thực kiềm nén không được tò mò, đều không hện mà gặp cùng lặng lẽ hướng về phía trước nghiêng mắt nhìn.

Thoạt nhìn đó là một cô gái cực kỳ trẻ tuổi, nàng có một khuôn mặt nhỏ nhắn, vóc người vi phong, da thịt trắng như tuyết, sóng mắt từ từ lưu chuyển có một cổ phong tình mỹ người, đó là quang thái mà chỉ có người nữ nhân đang đắm chìm trong hạnh phúc mới có thể phát ra.

Thì ra đây chính là Thần tần nương nương a!

Chúng Mệnh phụ phu nhân ở trong lòng nhất tề cảm khái: vóc dáng này nhưng là vị phi tần được cưng chiều đệ nhất hậu cung, chạm tay có thể bỏng a.

Trên yến tiệc bất kể là trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, tuy nhiên trên mặt lúc nào cũng bày ra bộ dáng cười nói nhẹ nhàng, trong lúc ăn uống linh đình, quả là náo nhiệt.

Lý Viên đã lâu chưa trải qua hoàn cảnh này, hiện tại nhưng là có chút không được tự nhiên, nàng một mặt phải ứng phó với các thể loại bộ dáng đoan trang, một mặt lại phải ứng phó với các loại chúc mừng của mọi người thực khiến có chút “ứng bất hạ tiếp”*

* nghĩa là không rảnh để trả lời, tiếp đón.

“Bổn cung tại giá lý chúc Thần tần muội muội” Lệ phi cầm trong tay chén rượu nhỏ, tiểu nhược xuân hoa nói.

“Đa tạ nương nương” Lý Viên ngượng ngùng cười một tiếng nhấp miệng rượu trong chén.

“Thần tần muội muội thật là tốt số! Nhìn Minh Châu công chúa cũng biết là hài tử biết nghe lời, thực khiến cho bổn cung không ngừng hâm mộ” Lệ phi ngữ điệu như cảm khái vô hạn nói.

Nàng nói những lời này cũng là đích thực chính xác, chúng tần phi nghĩ thầm, ai không hâm mộ a! Mặc dù chỉ là công chúa nhưng cũng là hai đứa bé duy nhất của hoàng thượng a! Thần tần nàng hôm nay có thể thịnh sủng cưng chiều, đều không phải là dựa vào điều này sao! Nghĩ đến đây trong bụng các nàng không khỏi nhất thời lửa nóng, danh phận, phẩm cấp, quy củ cũng là giả dối, chỉ có hài tử, chỉ cần hài tử, các nàng không hện mà cùng hướng Phong Thành Vũ nhìn lại, nếu là ta có thể có một hài tử——chẳng phải là.

Lý Viên ở trong lòng lặng lẽ niệm một câu “nát hoa đào” của mỗ nhân xong, liền về mặt ngượng ngùng nhu hòa nhìn Lệ phi, môi nhỏ đang định khách sáo nói hai câu, thì một giọng nữ bén nhọn bá đạo lại đột nhiên chen vào.

“Bất quá là một cái nha đầu thôi, đắc ý cái gì!” vừa dứt lời, Noãn sảnh lập tức yên lặng như tờ.

Lý Viên khẽ nhíu mày, nhìn Liễu Thanh Tuyết cách đó không xa, nàng tuy lâu không ra ngoài giao tế, nhưng đối với tình trạng của Liễu gia từ từ đi xuống thì có nghe qua, cuộc sống Liễu Thanh Tuyết liền không tốt lắm, điều này làm cho một cô gái từng được nâng đến tận trời làm sao có thể chịu được.

“Liễu quý phi say rượu thất ngữ” không đợi Lý Viên nói thêm gì nữa, một bên Phong Thành Vũ khuôn mặt màu sắc trang nhã nói: “Người đâu! Đồ nàng hỏi Khôn Táp cung!”

Liễu Thanh Tuyết đôi mắt đẹp không dám tin nhìn Phong Thành Vũ, biểu ca của nàng từ khi nào biến thành như vậy! Phu quân của nàng tại sao lại dùng ánh mắt tràn đầy chán ghét như thế nhìn nàng.

Liễu Thanh Tuyết nụ cười trắng bệch, thân thể lão đảo lung lay mấy cái, một bên Hình mama nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng một tay.

Hình mama lo lắng lôi cánh tay Liễu Thanh Tuyết, ý bảo nàng trăm triệu lần không thể nói ra cái gì.

Người thương di tình biệt luyến, tần phi xung quanh ánh mắt đùa cợt như có như không, cũng làm cho Liễu Thanh Tuyết hận muốn nổi điên.

Nàng kinh ngạc đứng trên mặt đất, trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc.

Hình mama biết tính tình của nàng, vừa nhìn chuyện gì không tốt, cũng bắt chấp cái gì thể diện, trực tiếp sẽ phải đỡ nàng dời đi.

Liễu Thanh tuyết bị túm lão đảo một cái, tâm thần cũng hơi trở lại chút ít.

Mắt nàng rưng rưng hướng Phong Thành Vũ xa xa cúi đầu bái, vô hạn ủy khuất nói: “Nô tỳ cáo lui”.

Lý Viên nhìn bộ dạng nàng từng bước từng bước đi ra ngoài, không biết tại sao trong lòng dâng lên một cỗ bất an.

Liễu Thanh Tuyết nửa tựa vào người Hình mama từ từ hướng phía cửa đi tới, đi ngang qua một cung nữ bưng khay nhỏ có một chén trà, khéo mắt nhanh chóng cực độ hiện lên vẻ lệ quang.

Nàng giống như là bị đẩy cho ngã xuống, cả người trong nháy mắt ngã về phía trước.

Đột nhiên bị đụng vào cung nữ phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cái khay gỗ lim trong tay cùng hai chén trà cuộn cuộn nhiệt khí thoáng cái tất cả bay ra ngoài.

“A—————” Lý Viên tê tâm phế liệt thảm thiết kêu lên.

19. Chương 35-36

Chương 35: Kẻ kích động chính là người

“A! Thần tần nương nương bị thương rồi!”

“Người đâu! Quý phi nương nương té xỉu!”

Noãn sảnh nhất thời một mảnh binh hoang mã loạn, tiếng sợ hãi của mọi người liên tiếp vang lên.

“Oa.Oa oa. . .” Cái miệng nhỏ nhắn của Châu Châu lớn tiếng kêu khóc.

Nghe thấy tiếng nữ nhi khóc, Lý Viên cũng chẳng quan tâm phần lưng bị bỏng đau đớn, bận rộn khẽ giờ lên thân thể, lo lắng nhìn Châu Châu bị nàng che phía dưới.

“Châu Châu không khóc, Châu Châu không khóc, nương ở chỗ này a!” Lý Viên bế hài tử trong tay, bối rối luống cuống nhẹ nhẹ vỗ dỗ dành, khi thấy vết bỏng đỏ sẫm trên cánh tay tuyết trắng nhỏ của Châu Châu chỉ thấy tim như bị đao cắt, nước mắt liên tục rơi xuống.

“Người đâu! Truyền ngự y” Phong Thành Vũ gương mặt tuần tú âm hàn lạnh băng, bộ ngực phập phồng lớn tiếng giận giữ thét lên.

Mọi người chung quanh trở mắt nhìn một màn này, rồi rít thắt thắt bát bát nhỏ giọng nghị luận, lúc này Phong Thành Vũ chính là lửa giận ngút trời, thấy thế mắt lạnh quét qua một cái, tất cả âm thanh đều biến mất.

“Các vị muội muội” Hiền phi trấn định tâm thần, mở miệng nói: “Hôm nay yến hội kết thúc ở đây đi! Lúc này cũng không còn sớm mọi người nên là trở về đi thôi!”

Mọi người đều biết ý tứ trong lời nói, mọi người mặc dù đều muốn tiếp tục lưu lại xem kịch, nhưng——các nàng cẩn cẩn thận thận nhìn hoàng thượng một cái.

Vì mạng nhỏ suy nghĩ, hôm nay vẫn nên là rút lui trước a!

Lý Viên ôm hài tử trực tiếp đi vào bên trong điện, lúc này thái y nhận được ý chỉ cũng hỏa tốc chạy tới.

Châu Châu trong tả khóc không ngừng, thân thể nho nhỏ cũng bắt đầu biến thành vừa kéo vừa kéo.

Lý Viên ngũ tạng đều đau như thiêu đốt, quả thực không biết làm như thế nào cho phải.

“Minh Châu như thế nào?” Phong Thành Vũ gấp giọng hỏi.

Thái y đang kiểm tra cho Châu Châu vội vàng khom người nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, công chúa điện hạ trừ bỏ bên ngoài cánh tay bị bỏng, còn lại các nơi khác trên cơ thể cũng không có lo ngại, thần đã bôi ở vết thương nổi lên một tầng hỏa cao có hiệu quả làm ngừng đau”.

Phong Thành Vũ nghe vậy sắc hơi trì hoãn, hẩn quay đầu nhìn Lý Viên đang tràn đầy bối rối, nói: “Người cũng bị thương rồi, gọi Cẩm Tú qua bôi thuốc cho người đi”.

Lý Viên lắc đầu, kiên quyết không chịu rời đi Châu Châu.

Phong Thành Vũ sắc mặt tối sầm, không nói hai lời túm nàng đi tới chiếc giường gỗ tử đàn điêu long tứ phía sau bức bình phong.

Một bên Cẩm Tú cũng vội vàng đi theo vào, Lý Viên thấy thế không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là Cẩm Tú xin nàng hãy cởi áo.

“A!!!” Lý Viên đau đớn kêu lên.

Cẩm Tú một bên cởi áo nàng, trên lưng tuyết trắng hiện lên từng mảng tím kinh người.

“Chủ tử!!!” Cẩm Tú đau lòng kêu khóc nói.

Lý Viên khẽ lắc đầu, thanh âm giống như mèo khóc thút thít: “Nhanh lên một chút bôi thuốc cho ta, ta còn muốn đi xem Châu Châu”.

Phong Thành Vũ gắt gao nắm chặt nắm đấm trong tay, một đôi tròng mắt đen đông lạnh thành băng.

Lý Viên bị bỏng so với Châu Châu không thể nghi ngờ là muốn nghiêm trọng hơn nhiều lắm, kia hai tia nước trà nóng hơi hổi cả mười phần đều vẩy vào trên người nàng.

Song lúc này nàng chỉ cảm thấy mình may mắn, nếu là trà này tất cả đều gọi đến trên người Châu Châu, Lý Viên liền rung mình một cái, trong nháy mắt lửa giận lan tỏa.

Đợi đến khi thuốc mỡ bôi xong, Lý Viên được Cẩm Tú đỡ run run rẩy rẩy trở lại trong điện, lúc này Châu Châu đã lại nhắm mắt ngủ thiếp đi, Lý Viên trong lòng đau đớn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, nàng giơ tay lên chạm vào chung quanh chỗ cánh tay được bôi thuốc.

“Dung mama, Cẩm Tú” Lý Viên đột nhiên trầm giọng kêu lên: “Hai người các người trông coi Châu Châu một tắc cũng không dời cho bốn cung”.

Dung mama cùng Cẩm Tú tràn đầy lo lắng cùng kêu lên đáp ứng.

Lý Viên thương yêu dịch góc chăn cho Châu Châu, trên mặt hiện lên một cỗ thần sắc kiên định, nương tuyệt đối sẽ không để người chịu không cái khổ này.

“Người muốn đi đâu?” Phong Thành Vũ trầm giọng hỏi.

Lý Viên đang đi tới cửa thân thể chợt dừng lại, nhưng ngay sau đó lạnh lạnh nói: “Quý phi nương nương thân thể khó chịu, nô tỳ tự nhiên phải đi thăm hỏi”.

Dứt lời, cũng không quản sắc mặt Phong Thành Vũ như thế nào, liền phong trì điện triệt đi ra ngoài.

Lúc này Liễu Thanh Tuyết đang nằm trên giường ngọc thạch cách bích sương phòng, sắc mặt nàng trắng như tuyết, hai mắt nhắm nghiền, một bộ dáng như đã bị ngắt đi.

Lý Viên ba—— một cái đẩy cửa phong ra, bên trong mọi người đều hướng về phía nàng nhìn.

“Thần tần muội muội.” Hiền phi đang đứng ở bên giường vừa muốn mở miệng nói chuyện.

Lý Viên cước bộ nhanh chóng chạy vội tới bên giường, cũng không thèm nhìn tới, đi tới một tay túm lấy tóc Liễu Thanh Tuyết, cứng rắn đem nàng từ trên giường lôi xuống dưới.

Liễu Thanh Tuyết phù phù một tiếng ngã trên mặt đất, mở hai mắt ra.

Nàng khuôn mặt tàn khóc nhìn Lý Viên: “Tiện nhân, người dám ——a!!”

Lý Viên một tay lôi tóc của nàng, một tay giơ lên, chiếu lên khuôn mặt đáng hận, chính là hung hăng tát hai cái.

“Ba ba———” thanh âm thanh thúy, vang dội ở trong phòng.

Lý Viên tốc độ quá nhanh, chuyện phát sinh mọi người cũng không lường trước được, đợi các nàng kịp phản ứng, Liễu Thanh Tuyết đã bị đánh không biết bao nhiêu cái tát.

“Người thật to gan” Hình mama tâm thần tê liệt, kêu thảm đánh tới, đem Liễu Thanh Tuyết sớm bị hù dọa che ở phía sau.

Nàng lớn tiếng chỉ trích nói: “Thần tẫn người lại dám động thủ đánh quý phi nương nương, chuyện này ta chắc chắn báo cáo thái hậu, để.”

Lý Viên lúc này chính là phát ra ngoan kính nhi, nhìn cũng không thèm nhìn con cọp bà này, nàng đưa tay cầm lên chén trà nhỏ trên bàn trên giường, chiếu vào nét mặt già nua của mẹ ném xuống.

Hình mama nhất thời kêu lên thảm thiết, máu tuôn ra trên khuôn mặt.

Lý Viên bỏ nhào đi về phía trước, một lần nữa túm Liễu Thanh Tuyết, nâng cao tay phải, đang muốn hung hăng đánh lại, lại bị một lực đạo mạnh mẽ dùng lực bắt ép dừng tay.

“Đủ rồi!” thanh âm nam nhân hỉ nộ khó phân biệt vang lên bên tai.

Lý Viên chỉ thoáng cảm giác khí lực toàn thân đều biến mất không thấy, nàng buông tay xuống, nước mắt tí tách tí tách theo gương mặt không ngừng chảy xuống.

Phong Thành Vũ trong nháy mắt ngưng ngẩn, nhưng ngay sau đó vừa trì hoãn tâm thần, trầm giọng nói: “Người xem mình một chút giống cái bộ dạng gì, có hay không một chút.”

Hắn còn chưa dứt lời liền bị Lý Viên nhào người lên ôm chặt lấy, Phong Thành Vũ nhìn bộ dáng nàng gắt gao chôn ở trong lồng ngực mình khóc không ra tiếng, những lời chỉ trích kia liền không nói nên lời nữa.

Liễu Thanh Tuyết che gương mặt của mình không dám tin nhìn hai người bọn hắn.

Ta bị đánh? Ta Liễu Thanh Tuyết cư nhiên bị tiện nhân này đánh!!!

Nàng tức giận khiến cả người phát run, trong mắt một mảnh đỏ ngầu, tức giận khiến nàng mất chút lý trí cuối cùng, nàng nhặt trên đất lên một mảnh đồ sứ mạnh mẽ như mảnh hổ xuống núi, giơ tay lên định đâm về phía sau lưng Lý Viên.

Lý Viên đang vui đầu khóc rống căn bản không biết nguy hiểm sắp tới, may mắn lúc này Phong Thành Vũ nhìn sang, trong lòng hắn đột nhiên run lên, trông mắt đen sẫm giọng nhắc chân lên hướng trên người Liễu Thanh Tuyết đá tới.

Liễu Thanh Tuyết bị chân này đạp tới, uất ức, sưng sờ, một ngụm máu tươi phốc một cái phun ra.

“Biểu ca———” nàng thống khổ nằm trên mặt đất, không dám tin nhìn Phong Thành Vũ, biểu ca của nàng, lang quân của nàng, tại sao có thể như vậy đối với nàng.

Không! Không! Không! Hắn tuyệt đối không thể như vậy đối với nàng.

“Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận” một bên hiền phi đã sớm nhìn đến há hốc mồm cùng một đám cung nhân nhất tề quỳ xuống van xin.

Phong Thành Vũ gắt gao ôm Lý Viên trong ngực, một gương mặt tuần tú âm trầm.

“Thái hậu nương nương giá lâm———”

Phong Thành Vũ ánh mắt hơi nhìn về phía cửa, trên mặt sắc mặt nhiều lần biến hóa, cuối cùng lại khôi phục đến diện mục vẻ mặt.

“Ai có thể nói cho ai gia, đây rốt cuộc là làm sao?” Liễu thái hậu một bước vào bên trong phòng liền lớn tiếng nói.

“Cô cô.” Liễu Thanh Tuyết tựa như tìm được một loại cây cỏ cứu mạng cuối cùng liều mạng kêu lên.

“Thanh Tuyết!” thái hậu kinh hãi nhìn Liễu Thanh Tuyết bò lổm ngổm trên mặt đất “Người làm sao? Người đâu! Truyền thái y, mau truyền thái y!!”

“Khụ khụ. . . . Ô ô. . . .Cô a! Người nên vì Liễu Thanh Tuyết làm chủ a!” Liễu Thanh Tuyết tóc mai tán loạn, khuôn mặt xanh tím gào khóc nói.

Cháu gái luôn là thiên chi kiều nữ làm sao sẽ biến thành cái bộ dáng này, Liễu thái hậu trong lòng kinh hãi: “Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!!” Nàng toàn thân trắng run run nói.

Trong phòng mọi người đều bình thản yên lặng, không ai dám đi lên trả lời.

Liễu thái hậu thấy thế giận quá, nàng giương mắt gắt gao nhìn thẳng Phong Thành Vũ từng chữ từng chữ nói: “Hoàng đế, người tới nói cho ai gia biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

“Mẫu hậu, không cần tức giận như thế” sau một lúc lâu, Phong Thành Vũ mặt không chút thay đổi nói: “Người đâu! Đem nơi này tất cả đều thu thập sạch sẽ cho trẫm!”

Liễu thái hậu thấy không để ý lời của mình, lại càng tức giận đến trước mắt biến thành màu đen.

“Thái hậu nương nương a! Thái hậu nương nương a!. . . .” Hình mama liều mạng khóc lớn “Người nên vì nương nương chúng ta làm chủ a! Thần tần nương nương kia trong mắt không có vương pháp, thế nhưng dám dĩ hạ phạm thượng hành hung quý phi nương nương, thật sự là tội đáng chém a!”

Thái hậu đã sớm thấy được mặt mũi giống đầu heo của Liễu Thanh Tuyết, lúc này nghe nói là Lý Viên làm, lập tức nhảy dựng lên, nàng cả người run rẩy nói: “Phản rồi, phản rồi, thật là phản rồi!!! Người đâu! Đem cái tiện phụ này.”

“Là Liễu Thanh Tuyết làm bỏng hài tử của ta” Lý Viên lạnh lùng nhìn Liễu Thanh Tuyết bên cạnh Liễu thái hậu từng chữ từng chữ nói: “Lòng của người sao mà ác như vậy a! Châu Châu của ta mới có một tháng, người liền cố ý muốn dùng nước sôi làm bỏng nàng, người! Người! Người cái nữ nhân tâm địa độc ác này!”

Liễu Thanh Tuyết nhìn bộ dáng muốn ăn thịt người của Lý Viên, không khỏi nghĩ tới nàng vừa mới rồi bạo hành mình, nàng không tự chủ hướng thái hậu bên cạnh né tránh, nhưng ngay sau đó vẻ mặt đã cứng đờ: “Ta không có, ta không có, ta chỉ trùng hợp té xỉu mà thôi, ta thật không có muốn hại Minh Châu công chúa”.

Sau khi nói xong nàng vẻ mặt tuyệt vọng nhìn Phong Thành Vũ: “Hoàng thượng, xin người tin tưởng Tuyết Nhi, ta biết cũng là ta không tốt, nếu như không phải là ta kéo thân thể bệnh yếu này đi tham gia yến tiệc đầy tháng của công chúa, cũng sẽ không xảy ra chuyện này, cũng là nô tỳ không tốt, nô tỳ có tội”.

Liễu Viên trừng mắt nhìn vẻ mặt trắng nhợt của Liễu Thanh Tuyết, không khỏi gắt gao cắn đôi môi, chuyện cho tới bây giờ nữ nhân ác tâm này còn muốn giả dạng.

Đối với thái hậu mà nói ai đúng ai sai căn bản không quan trọng, quan trọng là... Mặt của nàng, thể diện Liễu gia của nàng hung hăng bị đánh.

Trong mắt nàng hàn mang nổi lên, kẻ này chưa bị diệt trừ hà bá thể làm cho trong lòng nàng bình khí.

“Thần tần muội muội chẳng qua là quá mức lo lắng cho Minh Châu công chúa mà thôi!” Hiền phi đứng ở một bên đột nhiên mở miệng nói: “Cho nên mới nhất thời vọng động làm ra chuyện sai lầm a! Nay mọi chuyện cũng là quá đúng dịp, quý phi nương nương luôn là lòng dạ rộng lượng, chắc chắn sẽ lượng giải Thần tần muội muội một mảnh tình thương nữ nhi”.

“Làm ra vẻ người hòa giải!” Liễu Thanh Tuyết ở trong lòng khê hừ, chẳng lẽ bốn cung hôm nay nhận cái tát khổ sở này uống phí rồi!

Nàng che mình xanh tím trước gò má, trong mắt hiện lên vẻ oán độc, đang chuẩn bị lần nữa nhẹ nhàng khóc lóc kể lể một phen. Lại nghe giọng Phong Thành Vũ đậm mạc nói: “Hôm nay là ngày hỉ của Minh

Châu, trăm không hy vọng có chuyện gì nữa phát sinh, chuyện này hai người các người đều có sai lầm, trăm liền phạt hai người các người lấy bế môn tư qua ba tháng làm trừng phạt”.

Phong Thành Vũ nói lời này rõ ràng là thiên vị Lý Viên, Liễu Thanh Tuyết lửa giận dâng trào, cũng đang nhìn thấy hần nhìn sang ánh mắt hung hăng sắc bén, run rẩy cúi đầu không dám nói gì nữa.

Nàng không dám nói, thế nhưng có người muốn thay nàng ra mặt, chỉ nghe thái hậu âm thanh bén nhọn nói: “Hoàng thượng lần này phán không khỏi bất công, chuyện nàng chỉ là một Thần tằm mà dám động thủ đánh quý phi thì ai gia nhất định không thể nhẹ nhàng như vậy bỏ qua”.

Phong Thành Vũ nhìn Liễu thái hậu lửa giận ngút trời, thần nhiên nói: “Liễu quý phi mới vừa muốn dùng hung khí đâm bị thương Thần tằm”.

Thái hậu sững sốt, Liễu Thanh Tuyết khuôn mặt trắng bệch.

Không khí khác thường trầm mặc ở nơi này diễn ra một lúc, thái hậu nhìn Phong Thành Vũ kiêu ngạo đứng thẳng, lại nhìn Lý Viên giống như bảo bối được hần ôm trong ngực, lồng ngực không ngừng phập phồng, nhưng cũng biết hoàng thượng hôm nay là quyết tâm muốn giữ được tiểu tiện nhân này!

“Hừ.” Sau một lúc lâu, thái hậu lạnh lùng nói: “Tuy là như thế, nhưng dù sao cũng là Thần tằm động tay trước, phải làm cho nàng quỳ xuống dập đầu nhận sai trước Thanh Tuyết!”

Chương 36: Dưỡng thương

Thái hậu tiếng nói vừa dứt, trong phòng không khí chợt ngưng tụ, ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về phía Lý Viên, quỳ hay là không quỳ?

Ta quỳ con mẹ ngươi a! Lý Viên ở trong lòng hung hăng mắng, bắt ta đối với ác nữ nhân này quỳ xuống nhận sai sao? Nằm mơ đi!

“Ân?” Thái hậu hai mắt híp lại, giọng nói nguy hiểm: “Chẳng lẽ liền mệnh lệnh của ai gia cũng muốn cãi lời?”

Lý Viên trong lòng vốn đã là bức bối, lại nghe thấy ngôn ngữ tràn đầy bức bách, trừng mắt, suýt chút nữa nói ra “thà chết chứ không chịu khuất phục”.

Nhưng cũng tại lúc này, người nam nhân đang ôm nàng, tay bên hông hung hăng bấm một cái.

Lý Viên đau nhói, nước mắt lưng tròng hướng về phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy trên mặt Phong Thành Vũ vẫn là một mảnh nét mặt không chút thay đổi như cũ, ở góc độ của Lý Viên lại có thể nhìn thấy hần nhẹ nhàng nháy lông mày.

Trong lúc chớp mắt một cái, ý niệm trong đầu chợt nổi lên.

Chỉ thấy thân thể suy yếu của nàng bắt đầu lay động, thanh âm vô cùng suy yếu nói: “Hoàng thượng, nô tỳ đau quá.” Lời nói chưa dứt, ánh mắt liền nhắm lại hai chân mềm nhũn, dựa theo thân thể Phong Thành Vũ liền trượt xuống.

Dựa vào.Người có thể ngắt, tỷ tỷ cũng sẽ ngắt.

“Thần tằm” Phong Thành Vũ một tay ôm lấy Lý Viên hướng về phía thái hậu sắc mặt tím lại, chậm rãi từ từ nói: “Thần tằm sau lưng có thương tích, chuyện hôm nay liền như vậy kết thúc đi! Người đâu——truyền thái y”.

Lý Viên hai mắt nhắm thật chặt núp trong ngực Phong Thành Vũ, bọn họ cơ hồ vừa mới đi ra ngoài, trong phòng liền truyền đến một trận tiếng quãng đồ bùm bụp.

Trong lòng nàng thầm vui: tức chết ngươi cái lão bà xấu.

Phong Thành Vũ trực tiếp đem Lý Viên ôm trở về Lang Huyền các, vừa mới đem nàng đặt trên giường, một cánh tay dùng sức véo lên khuôn mặt nhỏ bé của nàng.

Hung dữ nói: “Giỏi a! Tự cho là có bản lĩnh đúng không, hử?”

Lý Viên bị ủy khuất, nàng lẩm bẩm nói: “Châu Châu chút nữa bị hủy khuôn mặt, ta đây làm mẫu thân tự nhiên phải vì bảo thù cho con” nói tới chỗ này không khỏi giống như oán giận nhìn Phong Thành Vũ “Ai bảo phụ thân nàng không chịu thay nàng ra mặt chứ.”

Nếu như cha vợ người có ở đây, Lý Viên nghĩ: sớm một gậy thay phiên đi tới, óc cũng có thể rơi ra đầy đất.

Phong Thành Vũ nhìn bộ dạng nàng “Du diêm bất tiến, chết cũng không hối cải”, sắc mặt không khỏi trở nên âm trầm.

“Người———”

“Châu Châu đâu?” Lý Viên không đợi hắn nói xong, lập tức lo lắng hỏi.

Phong Thành Vũ nhìn vẻ mặt nàng trắng bệch, bộ dáng bối rối, nhớ lại chuyện hôm nay, cuối cùng là để cho hai mẹ con nàng chịu tổn hại.

“Yên tĩnh chút đi” hắn một tay lại muốn ấn Lý Viên nằm xuống, cau mày nói: “Châu Châu còn đang ngủ, bên cạnh có Dung ma ma cùng Cẩm Tú coi chừng giữm”.

Lý Viên vừa nghe thấy hơi yên lòng, nàng vô lực nằm lỳ ở trên giường, lúc này mới cảm giác được phía sau lưng đau rất.

“Đau———” nàng đau buốt rên hừ hừ.

“Sao vậy?”

“Phía sau lưng nó tê đau quá.” Khuôn mặt Lý Viên nhỏ nhắn một mảnh vặn vẹo nói, cảm giác vết bỏng kia làm cho người ta khó có thể chịu đựng.

Phong Thành Vũ biết sau lưng nàng có thương tích, nghe vậy trong lòng liền sinh ra một cỗ nôn nóng, hắn giơ tay ra cởi xiêm y của Lý Viên.

Lý Viên sau lưng đều quần lên một tầng băng thuốc, song bởi vì nàng vừa mới dùng sức quá mạnh nên làm cho vết thương bị rách ra có chút máu.

“Trẫm gọi người đổi thuốc cho người”

“Hoàng thượng đổi thuốc cho thần thiếp đi!” Lý Viên đột nhiên xoay người nói với Phong Thành Vũ.

Áy náy ư?

Đau lòng ư?

Có phải hiện tại đặc biệt nghĩ là nên đem thân thể vết thương chồng chất, đáng thương nhu nhược của ta mà hảo hảo ôm vào trong ngực mềm giọng nhẹ lời một phen? Đúng không?

Lý Viên nhu tình như nước nhìn Phong Thành Vũ, biểu hiện trên mặt càng thêm thống khổ.

“Xuân Hoa” Phong Thành Vũ kêu lớn “Đi vào, giúp chủ tử của ngươi bôi thuốc.”

~~ Lý Viên đem mặt chôn dưới gối, nghĩ thầm: ta quả nhiên không có bản năng khiến cho nam nhân thương hương tiếc ngọc sao?

Hôm nay phát sinh nhiều chuyện, thật sự là làm cho tinh thần của nàng mệt nhọc không dứt, bất tri bất giác trong lúc đổi thuốc liền ngủ thiếp đi.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm ngày thứ hai.

“Châu Châu” Lý Viên ánh mắt chưa mở to, miệng liền nói trước.

Cẩm Tú cước bộ vội vã đi tới, vén lên màn trướng, luôn miệng nói: “Chủ tử, ngài tỉnh?”

Lý Viên được nàng nửa đỡ ngồi dậy hỏi: “Châu Châu thế nào?”

“Công chúa không có chuyện gì!” Cẩm Tú nói gấp “Nàng vừa mới ăn sữa xong, nô tỳ hiện tại sẽ đưa công chúa điện hạ ôm tới”.

Lý Viên ôm thân thể nhỏ bé nhiều thịt của Châu Châu, tỉ mỉ nhìn nàng.

“Thái y nói công chúa bị thương chỉ cần trong một tháng sẽ khôi phục hoàn toàn, chúng ta còn có bách hoa tán hoàng thượng đưa tới để bôi ở vết thương của công chúa, nhất định sẽ không lưu lại vết sẹo nào”.

Lý Viên nhìn cánh tay trắng trẻo của Châu Châu bị bao thuốc thật dày, trong lòng không khỏi nổi lên đau lòng.

“Người vật nhỏ này không hiểu chuyện” nàng nhẹ nhàng nhéo đầu mũi nhỏ kiêu kiêu của nữ nhi, liền nhận được một tiếng cười của tiểu nữ nhi chưa có răng.

“Sau này a! Còn không biết vì người mà phí bao nhiêu tâm đây.”

Lý Viên trêu chọc Châu Châu trong chốc lát, nhìn bộ dáng tinh thần của bé tựa hồ một chút cũng không bị ảnh hưởng mới hoàn toàn yên lòng.

“Liều quý phi này thật không phải cái thứ gì tốt đẹp.” Đợi Châu Châu bị ôm đi xuống, Cẩm Tú lập tức chửi ầm lên, nàng nghĩ tới bữa tiệc đầy tháng hôm qua liền kinh hồn cả người run rẩy “May mắn chủ tử người bảo vệ công chúa điện hạ, bằng không.....” nói tới chỗ này nàng liền lả chả ướt nước mắt.

Lý Viên cũng lớn tiếng thở dài, nếu không phải khi đó như quỷ thần xui khiến nàng cảm thấy bộ dạng Liễu Thanh Tuyết có cái gì đó không đúng, đi lên ôm lấy Châu Châu trước, hậu quả kia.....

Cẩm Tú hận quá mắng ước chừng nửa khắc đồng hồ mới dừng miệng lại, đột nhiên nhớ lại một việc, vội hỏi: “Người thật đã.....” nàng giơ tay ba ba tát trên không trung hai cái.

Lý Viên dùng sức gật đầu, nói: “Ta lúc ấy cũng là tức giận cho nên mới động thủ”.

Cẩm Tú trong lòng vừa cảm thấy chủ tử thật là hảo vừa vô cùng lo lắng hỏi: “VẬY hoàng thượng?”

Lý Viên chậm rãi vươn ra ba ngón tay, vẽ mặt khổ sở nói: “Ba tháng”.

Cẩm Tú vừa nghe xong vỗ vỗ ngực nói: “Hoàng thượng đây là nghiêng về phía chủ tử đấy”.

Lý Viên bĩu môi nhàn nhạt ừ một tiếng.

Thật ra thì trong lòng nàng cũng rõ ràng đơn giản chính là mình ỷ vào Phong Thành Vũ đối với mẹ con các nàng sủng ái cùng thiên vị.

“Ba tháng thoáng một cái cũng sẽ qua, chủ tử hay là trước tiên đem thương thể dưỡng cho tốt rồi hãy nói”.

Lý Viên gật đầu, gần đây nàng thật sự là ở trên đầu ngọn gió, hay là tránh một chút cho thỏa đáng.

Như thế, Lang Huyền các lại khôi phục trạng thái đóng chặt môn hộ, Lý Viên mỗi ngày cũng là an tâm tĩnh dưỡng cùng vui đùa với nữ nhi.

Nàng tuy bị cấm chân không thể ra khỏi cửa, nhưng Phong Thành Vũ có thể tự mình tới a. Từ lúc Lý Viên sinh Châu Châu, hẳn là mỗi ngày đều tới, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Vì vậy, Lý Viên bị cấm túc không khiến nàng đậm nhạt hơn trong ánh mắt người khác, ngược lại uy danh mỗi ngày càng thêm lớn, mơ hồ lại càng không ngừng tổ về chuyện sủng.

Một buổi chiều ngày kia, Lý Viên nghiêng người dựa trên gối bông màu đỏ tươi thêu kim phúc song toàn, tay trái chống đỡ cằm, hứng thú nhìn sự trưởng thành của nữ nhi.

Tính toán lại thì Châu Châu hôm nay cũng đã ba tháng, mấy ngày này nàng tựa hồ đối với sự vận vẹo của tiểu thân thể cảm thấy đặc biệt hăng say, người chỉ cần một tay đặt nàng xuống dưới, nàng lập tức quay tới xoay đi trong nửa khắc cũng không ngồi yên ổn.

“Châu Châu, nhìn bên này” Lý Viên khiêu khích, cầm lên một chiếc trống bỏi không ngừng lắc lắc.

Tiếng gọi ôn nhu của mẫu thân đại nhân cùng trống bỏi phát ra âm thanh thùng thùng, thoáng cái liền hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Châu Châu, chỉ thấy mắt to nháy mắt cũng không nháy nhìn Lý Viên.

Lý Viên ở bên trái Châu Châu không ngừng phe phẩy trống nhỏ, nhưng lại không có cho nàng.

Châu Châu nóng nảy, tiểu thân thể của nàng động càng lúc càng lợi hại, bắp chân cũng bắt đầu đập một cái.

“Dùng sức, Châu Châu dùng sức một chút a. Lật qua, đem thân thể trở mình tới đây thì liền có trống nhỏ a.”

Châu Châu tiểu thân thể bắt đầu dùng sức hướng tới chỗ Lý Viên, ê a ê a kêu to, nhưng y thân thể nhỏ quá mập, thật lâu làm sao cũng lật không được.

Châu Châu công chúa điện hạ không làm được rồi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại mở ra anh anh khóc lên.

“Chủ tử!” Cẩm Tú một bên trông giữ, vội vã đau lòng nói: “Công chúa điện hạ còn nhỏ mà. Người đừng trêu chọc nàng.”

Lý Viên khoát tay ngăn trở Cẩm Tú nhích tới gần, nàng nhìn Châu Châu nói: “Mặc kệ nàng, để cho nàng khóc”.

Nàng hạ tâm sắt đá nghĩ đến: Châu Châu a! Nương làm như vậy cũng là vì để từ nhỏ liền dưỡng thành phẩm đức bền bỉ không sợ khó khăn cho con a, đây đều là vì tốt cho con.

Cho nên. . . . Đến đây đi! Tiếp tục lật nào! Vượt qua điều này thành công đang ở trước mắt a.

Đáng tiếc Châu Châu một chút cũng không hiểu dụng tâm lương khổ của mẫu thân đại nhân, ngược lại thanh âm càng khóc càng lớn, chính là chiều hướng ngược nếu là không cho ta, ta liền khóc chết thôi.

“Hắc ~~ người đứa trẻ hư hỏng này.” Lý Viên trừng mắt, vừa muốn bắt đầu hảo hảo giáo dục một phen, thì một giọng nam nhân lại đột nhiên vang lên.

“Châu Châu tại sao lại khóc?” Phong Thành Vũ vén rèm thạch thanh mai vàng báo hỉ lên, cước bộ từ từ tiêu sái đi vào.

20. Chương 37-38

Châu Châu vừa nhìn thấy phụ thân nàng đi tới, thanh âm lập tức lên cao tám độ.

Phong Thành Vũ nhìn cũng chưa từng nhìn Lý Viên một cái, tay liền ôm lấy nữ nhi của hắn “Châu Châu không khóc a. Phụ hoàng ở chỗ này a.”

Châu Châu tiểu thân thể phần nộ đặc biệt không muốn xa rời gục ở trước ngực Phong Thành Vũ, một bộ dáng thút tha thút thít: “Phụ thân. Người cuối cùng cũng tới”.

“Chuyện gì xảy ra?” Phong Thành Vũ bắt mắt hỏi.

Lý Viên lấp bắp đem mọi chuyện kể lại một lần.

Phong Thành Vũ hai mắt hung hăng trừng, thoáng cái đoạt lấy trống nhỏ trong tay nàng, nhét vào trong bàn tay nhỏ của tiểu nữ nhi.

Nha đầu Phong Minh Châu này nếu là sau này biến thành cô bé điều ngoa bốc đồng, người làm phụ thân như ngươi phải chịu trăm phần trăm trách nhiệm.

Lý Viên ở trong lòng âm thầm lẩm bẩm.

Phong Thành Vũ lúc đến còn chưa dùng bữa, Lý Viên liền tự mình ở trong bếp nhỏ làm bốn món ăn một canh làm bữa ăn khuya.

Phong Thành Vũ nhìn mấy món ăn trên bàn, khê chọn lấy một món: “Không nghĩ tới ái phi còn có tài nấu nướng”.

Lý Viên cái miệng nhỏ nhắn hở ra không có chút nào ngượng ngùng nói: “Cũng được, cũng được”.

Nàng ôm Châu Châu phụng bồi ngồi bên cạnh, Châu Châu tựa hồ đối với mỹ vị trên bàn rất cảm thấy hứng thú, tiểu thân thể không ngừng với tới phía trước.

Lý Viên ánh mắt xoay chuyển, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đem tiểu thân thể nữ nhi đứng thẳng, từ phía sau bắt được tay Châu Châu hướng Phong Thành Vũ nói: “Châu Châu mau cảm tạ phụ hoàng của con nha. Là phụ hoàng của con bảo vệ con, con bây giờ mới có thể trôi qua ngày tháng tiêu dao như vậy nha.”

Châu Châu không biết vì sao, nhưng nàng không ngại a a..... kêu loạn một bữa.

Phong Thành Vũ nhìn Lý Viên sắc mặt phiem hồng, không khỏi nhẹ nhàng cười xuống, coi như nữ nhân ngu xuẩn này có chút lương tâm.

Sau khi ăn xong hai người họ phụng bồi Châu Châu náo loạn một lát, cho đến khi Châu Châu buồn ngủ ngáp ngáp mới để cho bà vú ôm nàng đi ngủ.

“Ở phía tây Dưỡng Tâm điện mới xây một cung điện, đợi sau khi mấy ngày cảm túc của người qua đi rồi cùng Châu Châu dời qua đó đi!” Phong Thành Vũ đột nhiên nói với Lý Viên.

Lý Viên sửng sốt, nhưng ngay sau đó từ từ nở ra nụ cười: “Vâng! Cảm tạ hoàng thượng”.

Chương 38: Đêm xuân

“Xuân hàn ban thưởng tẩm hoa thanh trì, ôn tuyền hoạt tẩy nôn nà” Lý Viên bên ngọc trì tuyền lẩm bẩm thì thầm: “Hiện tại ta đã biết vì sao nơi này đặt tên là Cam Tuyền cung rồi!”

Nàng nhìn thấy trước mắt noãn trì bằng khoảng nửa bể bơi loại nhỏ không khỏi dùng sức chắc lưỡi, xa xỉ, quả thật quá xa xỉ.

Lý Viên ngồi xổm người xuống ánh mắt liên tiếp ngẩng nhìn từng khối từng khối đá xanh biếc, nàng giơ tay lên nhẹ nhàng gõ, ông trời phù hộ aa trì này không phải là dùng ngọc thạch xây thành, nếu không nàng nhất định không dám ngâm mình trong nước đặc đến như vậy.

“Chủ tử, nghe nói Cam Tuyền cung này nước là được dẫn từ suối nước nóng duy nhất trên núi gần kinh thành” Cẩm Tú vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Bên trong Tử Cẩm thành lớn như thế này, nhưng chỉ có chúng ta mới có”.

Lý Viên khê hạ mi mắt, giật mình, liền nằm bò về phía Cẩm Tú bên cạnh lặng lẽ rí tai.

Cũng không biết nàng nói những gì, nhưng thấy Cẩm Tú trên mặt hiện lên một chút đỏ bừng, lấp bắp nói: “Chủ tử, cái này không tốt a!”

“Có cái gì không tốt, nơi này không có người khác, đi! Đi thôi! Cẩm Tú tốt, đi giúp ta đem lấy tới, ân?”

Cẩm Tú nàng không còn cách nào khác, ôm khuôn mặt phiem hồng đi ra ngoài.

“Chủ tử, thật là!” Cẩm Tú cầm lấy trong tay món đồ đáng ngượng ngùng kia, cước bộ vội vã vòng trở lại “Không nên chuẩn bị loại đồ kinh hãi thế tục này đi ra ngoài”.

“Nô tỳ đi giữ cửa cho chủ tử” liền kín đáo một chút đem đồ vật kín đáo đưa cho Lý Viên, Cẩm Tú giống như sau lưng có người đuổi nàng chạy nhanh như chớp thoát cái đã không thấy.

“Cái này có cái gì không thể nhìn thấy a!” Lý Viên ở sau lưng nàng bất ngờ vụng trộm nói một câu, sau đó giơ lên đồ trong tay vui thích nói: “Còn tưởng rằng phải đặt ở đáy hòm cả đời chứ! Không nghĩ tới lại còn có một ngày được mặc nó”.

“Cẩm Tú tỷ tỷ mặt người làm sao lại hồng như vậy a!” Xuân Hoa nghiêng nghiêng đầu kỳ quái hỏi.

Cẩm Tú: “Khụ khụ. . .” ho khan hai tiếng ở trên mặt hiện lên ý phiền, làm bộ như không nhìn được nói: “Đi đi đi, ở đây không có chuyện của người”.

Xuân Hoa ủy khuất vênh miệng lên, nhắc chân muốn đi vào bên trong.

Cầm Tú đưa tay cản lại, hỏi: “Đi vào làm gì?”

Xuân Hoa kỳ quái nhìn nàng một chút, giơ lăng trúc hoa trong tay nói: “Không phải người nói chủ tử muốn tắm nên phân phó ta chuẩn bị tinh dầu, xà phòng, vòi hoa sen đấy sao?”

Cầm Tú đỏ mặt lên thăm trách mình rối loạn chừng mực, nàng nhận lấy giỏ trúc trong tay Xuân Hoa, nói: “Ta đưa qua cho chủ tử là được!”

“Nhưng là——” Xuân Hoa nhú nhú mày: “Chủ tử lần này không cần người hầu hạ sao?”

Thường ngày Lý Viên mỗi lần sau khi tắm rửa, cũng sẽ để Xuân Hoa xoa bóp cho nàng.

Cầm Tú thăm nghĩ: bộ dáng chủ tử bây giờ không nên để cho người ta nhìn thấy.

Nàng vừa định mở miệng nói cái gì đó, lại bị một giọng nam tử đột nhiên truyền đến làm cho kinh hãi.

“Hai người các người ở đây tranh giành cái gì?”

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Cầm Tú cùng Xuân Hoa phốc một tiếng quỳ trên mặt đất, gấp giọng lạy nói.

“Ừ! Tránh ra đi!” Phong Thành Vũ thản nhiên nói.

“Thần tần đâu?”

Cầm Tú ổn định tâm thần, tiến lên một bước trả lời: “Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương hiện nay đang tắm rửa ở noãn trì, nô tỳ liền đi thông truyền”.

“Không cần!” Phong Thành Vũ con ngươi ngăm đen hiện lên một đao lưu quang, hấn khom lưng nhặt lên giỏ trúc nhỏ Xuân Hoa làm rơi trên mặt đất, nói: “Các người đều đi xuống”.

“Hoàng thượng.” Cầm Tú trong lòng quýnh lên, mở miệng định ngăn trở.

Tiểu Hỉ Tử tay mắt lanh lẹ ở sau lưng nàng hung hăng chọc một cái.

Cứ như vậy một lát sau, Phong Thành Vũ chấp một tay sau lưng, thản nhiên đi vào trong.

“Người làm gì vậy?” Cầm Tú tức giận ánh mắt đều đỏ.

Tiểu Hỉ Tử vẻ mặt cười gian nói: “Thật là chuyện tốt, là chuyện tốt a!”

Cầm Tú hung hăng trợn mắt nhìn hấn một cái, Tiểu Hỉ Tử này biết rõ hoàng thượng tới cũng không nhanh thông truyền một tiếng.

“Chủ tử” nàng quay đầu lại nhìn cửa phòng đã đóng thật chặt, trong lòng không khỏi tràn đầy lo lắng, nếu như, nếu như hoàng thượng cho rằng chủ tử là cái loại sủng mị thượng, nữ nhân lỗ mãng phóng đảng, vậy phải làm thế nào a!!!

“A a a a a —— Tiểu Hỉ Tử!!” Cầm Tú dùng sức nhéo tới lui ở cổ Tiểu Hỉ Tử: “Cũng là người làm hại a!!”

Phong Thành Vũ vừa mới vòng qua tứ bình đại phiến khắc hoa nguyệt ảnh bích, liền nghe được từng tiếng từng tiếng nước chảy truyền đến, hấn thập phần hứng thú lông mày nhảy lên, nhanh chân rảo bước.

Đây là cái gì? Phong Thành Vũ không tự chủ mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy ở giữa ngọc trì đang ồn ào, một cô gái tóc đen như mực, lúc này nàng giống như một tiểu ngư nhi ở trong nước du ngoạn thật nhanh bơi tới bơi lui.

Phong Thành Vũ con mắt chăm chú nhìn vào trên người tiểu ngư nhi tràn đầy dụ hoặc.

Dụ hoặc?

Không sai! Chính là dụ hoặc!

Nhưng thấy món ăn ngon miệng này toàn thân cao thấp cũng không có mặc áo lót, hai bên ngực tuyết trắng của nàng chỉ dùng hai mảnh sa mỏng lớn cỡ bàn tay màu đen che kín cùng một cái dây tinh tế bằng sợi bông buộc ở cổ, xuống nửa người dưới, Phong Thành Vũ không tự chủ từ trên cao nhìn xuống, hướng xuống nước nhìn lại, kia chỉ là một tấm sa bố lớn cỡ bàn tay, nho nhỏ, thật mỏng, khó khăn lắm chỉ che được cái địa phương thẹn thùng nhất của nữ nhân, phía sau cái mông.

Hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hăm sâu ở trong khe hở một cái dây lưng là chuyện gì xảy ra a!

Lý Viên hiện tại trong lòng đang mỹ mãn a! Bơi hai cái liền đứng lên xem một chút tác phẩm tâm huyết của mình.

“Bikini a! Bikini!” Nàng vui thích kéo kéo quần lót chữ T màu đen mặc cũng như không.

Ánh mặt trời, biển rộng, bờ cát, soái ca.

Nàng mặc bikini vô cùng hấp dẫn bước đi cao ngạo trước mắt họ, làm kinh diễm con người.

Đây chính là một trong những ước mơ Lý Viên chưa từng thực hiện.

Kiếp trước không có đạt thành nguyện vọng, không nghĩ tới bây giờ lại làm được.

Lý Viên ngẩng đầu, ồ! Trên nóc lưu kim thả li gần vô số viên dạ minh châu giống như ánh nắng cực nóng ở bãi biển.

Lý Viên cúi đầu, ồ! Suối nước này mặc dù xa xa cũng không thể cùng biển rộng so sánh nhưng lại thắng ở chỗ “quý” a! Hơn nữa tự mình một người bơi cũng dư dả.

Trọng yếu nhất chính là, nàng vẽ mặt si mê nhìn hình ảnh ngược trong nước, bikini màu đen mị hoặc tràn đầy cảm giác mê loạn, quả nhiên chỉ có tỷ tỷ đáng người hoàn mỹ ma quỷ mới có thể tạo ra hiệu quả như thế này a!

Hiện tại, chỉ còn thiếu xuất hiện một soái ca.

Lý Viên nhắm nửa con mắt bắt đầu vọng tưởng.

Không sai! Lúc này đang có một đại soái ca xuất hiện ở phía sau của người, hắn đang dùng ánh mắt lửa cháy triển miên nhìn bóng lưng của người.

Hiện tại, người muốn làm nhất chính là dùng tư thái đẹp nhất của người, nụ cười có sức hấp dẫn nhất, đi trên bờ biển, đi câu dẫn hắn.

Lý Viên càng nghĩ càng mỹ, càng nghĩ càng high. (TT: tự sướng quá rồi ^__^)

Chỉ thấy nàng vô cùng phong tao lấy một lọn tóc đặt ở trong miệng khẽ ngậm, nhẹ một chút quay người qua, một mị nhân nhẹ như vậy bỗng bồng bềnh bắn tới đây.

Nhìn thấy hay không mị lực của tỷ tỷ! Ngu chưa! Mất đại ra chưa!

Lý Viên trong lòng cười ha ha.

Cười ha ha

Ha ha

Hmm.

Nàng không cười được nữa.

“Ái phi thật hăng hái!” Phong Thành Vũ đứng sau Lý Viên vẽ mặt ửng hồng nói.

Lý Viên:.

Đây là mộng! Người ta chẳng qua là ảo tưởng ảo tưởng thôi! Chẳng lẽ hiện tại liền phát sinh hoa mắt ảo tưởng cũng không cho phép sao? Ô ô ~(> _

Lý Viên lui về phía sau một bước, Phong Thành Vũ liền tiến lên một bước, Lý Viên vừa lùi về phía sau một bước, Phong Thành Vũ lại tiến lên một bước.

Lý Viên chân vừa trượt, phốc một cái ngã nhào ở trong trì thủy, nhưng lại giúp nàng thanh tỉnh lại.

“Hoàng hoàng thượng.” Nàng vừa then vừa vội, hai tay giơ lên che bộ ngực của mình thật chặt, cũng không vội đứng lên cứ như vậy núp ở trong nước.

Phong Thành Vũ nhìn nàng ngượng ngùng bộ dạng muốn khóc, càng thêm cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không nhìn được nữa xoát xoát xoát bắt đầu cởi quần áo.

Hắn hắn hắn —— hắn muốn làm gì?

Lý Viên lúc này hận không được hôn mê đi, nàng vừa mới bị nam nhân này bắt gặp mình một mặt “lẳng lơ”, chính là thời điểm xấu hổ muốn chết, nếu là lúc này phát sinh chuyện gì, nàng thật không muốn sống!

Lý Viên hạ xuống, xoay người ra sau liền chạy đi, song nàng hiện nay đang ở trong nước vốn là chạy không nổi, quan trọng hơn nữa là nam nhân kia đã “dục hỏa thiêu thân” quyết định sẽ không để cho nàng chạy mất!

Phong Thành Vũ cánh tay dài đem con cá nhỏ thân hình màu mỡ mê người kia mò lên, hắn thấy mắt nàng tròn to, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khe khẽ, thân thể run rẩy co rúm lại nhưng hương thơm đầy mũi, có loại dụ ý câu hồn nhiếp phách.

Hơn nữa thân y phục này của nàng, Phong Thành Vũ con mắt lóe sáng dọa người, hắn một tay đem Lý Viên ôm thật chặt, còn cánh tay khác ở phía sau nàng từ từ chuyển động đi lên, đầu ngón tay quần ở thắt lưng của nàng, làm như muốn cởi ra.

Lý Viên bị hắn dọa làm cho cả người nhũn ra, nửa tựa nửa dựa nằm trước ngực hắn, thanh âm run run gọi: “Ồ ô, hoàng thượng”.

Một tiếng kiều kiều mềm nhũn này giống như áp đảo lý trí cuối cùng của hoàng thượng, Phong Thành Vũ hổ gầm một tiếng, cúi đầu liền hôn lên đôi môi mọng đỏ của Lý Viên.

Lý Viên trong đầu cảm giác ông ông, loại hôn này gần giống như cường thế dã man, làm nàng không khỏi nức nở lên tiếng.

Kiểu này môi cùng môi đụng chạm, lưỡi cùng lưỡi dây dưa, bọt cùng bọt tương dung, lửa nóng làm cho nàng cảm thấy thiên toàn địa chuyển, khó có thể hô hấp.

Phong Thành Vũ bàn tay to ôn nhu chiếm hữu hai bên ngực của nàng, hắn tựa hồ đối với bikini trên người Lý Viên đặc biệt cảm thấy hứng thú, liền như vậy cách tầng vải mỏng điên cuồng dày xéo.

Lý Viên đau đến run run, nàng càng như vậy, Phong Thành Vũ động tác lại càng thêm mãnh liệt.

Hai tay hắn đang kẹp hông của nàng, dùng sức đem nàng nổi trên mặt nước, Lý Viên cho dù cùng hắn triển miên bao lần, nhưng cũng chỉ là trong đêm tối dưới ánh nến đỏ triển miên, chưa từng giống như hôm nay sáng chói như vậy phơi bày ra trước mắt hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn vừa cảm thấy đau đớn, vừa hổ thẹn, cuối cùng không khỏi run rẩy khóc lên.

“Khóc cái gì!” Ước chừng là hắn đang hài lòng, đôi môi Phong Thành Vũ nóng hôi hổi lại đang ở trên người nàng gặm cắn.

“Đau!” Lý Viên thút tha thút thít đáp.

Phong Thành Vũ cứng đờ, ngẩng đầu đang chôn ở cعن cổ nàng lên, bất mãn lắm bậm nói: “Sách. Yếu ớt muốn chết!”

Song, chính là lực đạo thủ hạ rốt cuộc là nhẹ đi chút ít.

Hai người ở trong nước triển miên hồi lâu, da thịt cọ xát, thân thể tương hợp, hắn cuốn nhiệt đụng chạm làm cho nàng không nhịn được kêu lớn lên, nàng thân thể nhu thuận mị hoặc làm cho hắn càng thêm rơi vào tình triêu.

Cảm quan bị lạc làm cho hai người này quên mất thời gian, quên mất địa điểm, chỉ cầu giờ khắc này, tình thâm dục nung.

21. Chương 39-40

Chương 39: Ba năm sau

“Nương, nương. Nương, người mau tỉnh lại đi! Không nên ngủ nữa a!”

Một buổi sáng sớm, Lý Viên còn chưa mở mắt liền bị tiểu yêu tinh kia quần lấy người không có biện pháp đối phó.

“Được rồi! Được rồi! Đừng lay nữa a!” Lý Viên bất đắc dĩ ngồi dậy, nhìn cái xú nha đầu luôn khiến cho nàng hao phí tâm lực này.

“Nương, mau mau, mặc quần áo” tiểu nha đầu mập không biết từ nơi nào lấy ra một cái quần màu xanh liều mạng hường trong ngực Lý Viên nhét vào.

“Dung mama” Lý Viên đau đầu kêu lên: “Mau đưa người phiền phức này dẫn đi”.

“Châu Châu mới không phải là người phiền phức!” Tiểu cô nương đã ba tuổi bắt măn cong lên cái miệng nhỏ nhắn đồ bưng.

“Phụ hoàng nói! Châu Châu là tiểu công chúa khả ái nhất trên thế giới này a!” nàng siêu cấp tin tưởng khoa trương nói.

“A a a” Lý Viên bộp một cái liền ngã xuống giường, đem đầu của mình vùi ở trên gối lụa hoa mềm màu hồng, người nào a! Ai tới cứu cứu ta, tại sao ta lại sinh ra một nha đầu tự luyện như thế này a!

“Ai u! Nương, làm sao người lại nằm xuống nữa rồi! Người thật là đại lười, đã dậy rồi, Châu Châu còn muốn đi phụ hoàng chọn vải dạ hoa.”

“Công chúa a!” Một bên Dung mama cười nói: “Nương nương còn phải rửa mặt trang điểm mà! Người đợi một chút, nếu không lão nô cùng người chơi bóng da trước nhé”.

Châu Châu vừa nghe, mắt to chớp chớp, miến cưỡng lăm bằm: “Được rồi! Người hãy theo ta chơi một lát! Nương——” nàng vừa quay đầu vừa hướng Lý Viên quơ tay múa chân nói: “Người cũng phải nhanh một chút nga! Bằng không Châu Châu lại đi nói với phụ hoàng, nói người là nương nương ỷ lại làm biếng”.

“Cút đi!” Lý Viên giận giữ rống lên, nếu không phải tối qua vì tên phụ thân cầm thú của người, đối với ta như vậy, ta sẽ ngay cả khí lực rời giường cũng không có sao?

Châu Châu bị mẫu thân làm nàng sợ hết hồn, méo méo cái miệng nhỏ nhắn ủy ủy khuất khuất đi ra.

“Nha đầu chết tiệt này cũng dám đem phụ thân nàng tới dọa ta”.

Cầm Tú hé miệng cười một tiếng, đưa cho Lý Viên một cái quần sa tơ vàng thêu hoa, nói: “Công chúa cùng hoàng thượng phụ tử tình thâm mà!”

“Phải! Hai người bọn hắn là phụ tử tình thâm rồi! Ta thành mẹ kế nè!” Lý Viên ngồi trước bàn trang điểm khó chịu lăm bằm nói.

“Người nói một chút a!” Lý Viên trên mặt cảm phần trào dâng: “Xú nha đầu này hiện tại dạy bảo đều không được, ta vừa nói nàng, đảm bảo nàng sẽ len lén nói cho phụ thân nàng biết, ta một câu dạy dỗ nàng, nàng liền một tiếng phụ hoàng nói, phụ hoàng nói. Nói gì nữa? Phụ hoàng của nàng cũng bắt đầu nói ta!”

Cầm Tú nghe chủ tử nhà nàng cách một thời gian ngắn sẽ phát bực tức một trận, thì cười hì hì nói: “Công chúa ngọc tuyết khả ái lại thông tuệ, cũng chỉ có chủ tử người a! Mới bỏ tâm dạy dỗ được hài tử ngoan ngoan như vậy”.

Lý Viên vừa nghe, giỏi a! Người này cũng là bè phái của Châu Châu.

Hừ! Phản đồ!

Lý Viên ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nếu không phải là có nàng một bên thỉnh thoảng sửa chữa uốn nắn tính tình của Châu Châu, chỉ sợ không đợi nàng lớn lên, liền biến thành một tiểu cô nương ngang ngược bốc đồng, duy ngã độc tôn.

Quá nhiều tôn vinh cùng sủng ái rất dễ khiến cho tiểu hài tử có tính cách lệch lạc.

“Đúng mà a! Chủ tử người chính là đã quá đa tâm rồi!” Công chúa bất quá mới là đứa bé ba tuổi, chính là thời điểm ngây thơ hồn nhiên, hơn nữa công chúa điện hạ lại là kim chi ngọc diệp, dù là ngang ngược một chút, đó cũng là khí độ hoàng gia a!”

Cùng các người nói không thông a! Lý Viên bĩu môi.

“Thôi!” nàng thở dài: “Mau trang điểm một chút cho ta! Còn phải đến chỗ thái hậu nương nương thỉnh an đây!”

Lý Viên sau khi đã dùng xong tẩy thiện, đem Châu Châu tới cẩn thận dọn dò một lần quy củ lúc thỉnh an.

Châu Châu miệng nhai đầy quế hoa cao, nghe vậy, trong lòng có chút không vui nói: “Châu Châu không muốn đi chỗ đó”.

Lý Viên trừng mắt, hù dọa nói: “Nương là như thế nào dạy con! Còn có chút quy củ hay không”.

“Bởi vì thái hậu nương nương không thích Châu Châu! Người thích Phong Nguyên Văn, nên đối với Châu Châu một chút cũng không tốt!”

Lý Viên trên mặt sững sốt, nhưng ngay sau đó véo véo khuôn mặt nhỏ bé mập mạp của nàng: “Nguyên văn so với con còn nhỏ! Là tiểu đệ đệ, con hẳn là nên nhường cho hẳn mới đúng!”

“Hừ.” Châu Châu đảo đảo mắt: “Dù sao Châu Châu không thích thái hậu nương nương cũng không thích Phong Nguyên Văn, chính là không thích!”

“Nương bất kể con có thích hay không, nhưng ở bên ngoài nhất định phải giữ cho tốt quy củ, nếu không.” Lý Viên vỗ hai tay, làm ra động tác giả vờ đánh.

Châu Châu co rụt đầu lại, gật đầu như gà con mổ thóc.

“Dung mama, người trông coi Châu Châu cẩn thận, tuyệt đối không để cho nàng nghịch ngợm”.

“Nương nương yên tâm, lão nô nhất định trông coi công chúa cẩn thận”.

Lý Viên gật đầu, lúc này mới mang theo Châu Châu hướng tới Từ Ninh cung bên kia.

“Thần tần nương nương đến——— Minh Châu công chúa đến———”

Bên ngoài cửa điện âm thanh chuông sự thái giám truyền bẩm thật dài khiến cho bên trong nhà ánh mắt của mọi người đều hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Chỉ thấy một lúc không lâu sau, một cô gái thoát nhìn mười tám mười chín tuổi xuân dạt theo một tiểu nữ tử ba bốn tuổi cước bộ nhẹ nhàng tiêu sái đi vào.

“Ti thiếp tham kiến thái hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an”.

“Minh Châu thỉnh an hoàng tổ mẫu”.

“Ân! Đứng lên đi!” Thái hậu hơi nhấc tay lên, nụ cười hòa ái hướng Minh Châu vẫy vẫy tay, nói: “Đến chỗ tổ mẫu nào!”

Châu Châu ngẩng đầu nhìn Lý Viên một cái, Lý Viên khẽ gật đầu, lúc này mới nện bước chân ngắn hướng tới thái hậu bên kia.

Thái hậu ý bảo mama bên cạnh cầm mâm đựng trái cây đi ra, dùng mảnh tằm bằng trúc nhọn lấy miếng dưa Cáp Mật đút cho Minh Châu.

“Tạ ơn hoàng tổ mẫu” Châu Châu nói xong, chu cái miệng nhỏ nhắn, thái hậu cười lớn nói: “Minh Châu công chúa cùn chúng ta thật là đứa bé lanh lợi, chẳng trách phụ hoàng nàng sủng ái nàng như thế!”

Chúng phi tằm phía dưới nghe xong, không khỏi đều nắm thật chặt khăn trong tay, dùng ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ nhìn Lý Viên.

Tốt a! Lại bắt đầu làm cho ta thành mục tiêu oán hận rồi! Lão thái bà này một chiêu dùng hoài mà không thấy phiền sao, Lý Viên ở trong lòng dùng sức lăm bằm, nhưng trên mặt là một bộ dáng mềm mại cung kính.

“Minh Châu công chúa thông minh khả ái, thực giống như tiên đồng trên trời, đừng nói hoàng thượng cùng thái hậu chính là ti thiếp nhìn thấy cũng muốn yêu!” Lệ phi sáng lạn cười một tiếng, khéo mắt miêu tử lam thái ảnh khẽ nháy lên, một bộ dáng yêu thích không biết như thế nào cho tốt.

“Bổn cung cũng giống như Lệ phi muối muối vậy” Hiền phi khuôn mặt ôn nhu nhìn Châu Châu, thở dài nói: “Bất quá chớp mắt một cái thời gian, cái tiểu oa nhi còn trong tả lót cũng đã muốn chạy muốn nhảy, thật là thời gian thấm thoát thoi đưa a!”

Hiện nay trong hậu cung, Lý Viên là đứng đầu thánh sủng, có thể nói là nhất chi độc tú, mọi người ngay cả có nhiều hơn nữa bất phục, nhiều hơn nữa phần hận, trên mặt cũng không dám hiển lộ một chút.

Lúc này Hiền, Lệ hai vị phi tử vừa cho Lý Viên phụ họa, mọi người đối với Châu Châu tránh không khỏi lại thêm một lần khen ngợi.

Thái hậu khéo miệng thâm thúy, dùng một ngụm trà xong, hướng chúng phi nói: “Ai gia nhìn tỷ muội các người bộ dáng tương hợp, thật là cao hứng thay hoàng thượng, nói vậy, chờ tân tú nữ tiến cung, các người có thể có thêm một vài tỷ muội tốt”.

Lời của thái hậu giống như một trái bom, đem Từ Ninh cung cười nói tự nhiên nổ sạch sẽ, chúng phi tằm sắc mặt trắng bệch khăn trương nhìn thái hậu.

Lý Viên trong tâm cũng là run lên, nàng không thể nói trong lòng là cái tư vị gì, chẳng qua là cảm thấy rất khó chịu, rất khó chịu.

Phá tan cục diện bế tắc này trước chính là Lệ phi, chỉ thấy nàng vội vàng nhìn thái hậu nương nương nói: “Thái hậu nương nương người nói là sự thật?”

“Ai gia sao lại nói lung tung, chuyện này đã cùng hoàng thượng thương lượng qua” Thái hậu đưa ánh mắt quét về phía Lý Viên cười rất có thâm ý nói.

Lý Viên thần sắc tự nhiên lắng nghe, phảng phất không có chút mảy may ảnh hưởng.

Các vị tằm phi nghe thấy chuyện này đã định, mọi người miễn cưỡng cười vui làm ra bộ dạng cao hứng, mình vốn không được thánh sủng, nếu là đi vào một nhóm nhan sắc như hoa nữa, các nàng trong bụng buồn bã, chỉ sợ càng không có ngày mình xuất đầu.

Song cũng có người nhìn có chút hả hê, ngồi bên ngoài xem, các nàng phần lớn len lén liếc Lý Viên, thâm nghĩ: “Thần tằm nương nương này độc sủng hậu cung đã ba năm rồi, sợ là sẽ bị người khác chiếm lấy vị trí thôi!”

Châu Châu còn nhỏ tất nhiên không biết những kẻ bề trên tâm địa gian xảo này, nàng ăn xong vài miếng dưa Cáp Mật cũng có chút ngồi không yên, tiểu thân thể quay một cái lại một cái muốn từ trên bảo tọa đi xuống.

Lý Viên nhìn thấy lạng lẽ trợn mắt nhìn nàng một cái, ý bảo nàng biết điều một chút đừng làm rộn.

Châu Châu thật ra là rất sợ mẫu thân đại nhân của nàng, nàng vênh lên cái miệng nhỏ nhắn thành thành thật thật không động.

Đang lúc mẫu tử hai người đang âm thầm phân cao thấp, lại có cung nhân đi vào bẩm: “Thuận vương phi cầu kiến, trắc phi Tiền thị cầu kiến”.

Thái hậu thân thể nghiêng về phía trước, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ tươi cười: “Mau, mau để cho nàng đi vào”.

“Thiên Nhi tham kiến mẫu hậu” không đợi Thuận vương phi hạ bái, thái hậu liền vội vã nói: “Lạy cái gì, người bây giờ là phụ nữ có thai! Mọi lúc phải chú ý đến hài tử trong bụng”.

Thuận vương phi mỉm cười một tiếng, thân mật kéo cánh tay thái hậu cười nói: “Vây cũng không thể vì hân, liền thiếu đi quý củ a!”

“Hiện tại cái gì quý củ cũng không trọng yếu bằng kim tôn của ai gia!” Thái hậu ánh mắt nóng bỏng nhìn bụng Thuận vương phi còn chưa có nhô lên.

Thuận vương phi cười duyên lên tiếng, hai đầu lông mày có chút đắc ý không nói ra lời, nàng bỏ qua cô gái phía sau, hướng về đứa bé trong ngực nàng nói: “Nguyên Văn còn không qua đây cho Hoàng tổ mẫu thỉnh an”.

Bé trai tên Nguyên Văn này thoát nhìn cùng tuổi với Châu Châu, lớn lên đầu vuông tai to, tiểu lông mày cùng đôi mắt ti hí, thật sự không thể nói hai chữ “đẹp mắt” này.

“Nguyên Văn thỉnh an hoàng tổ mẫu” tiểu bàn đôn hai đầu gối đều quỳ xuống, nãi thanh nãi khí nói.

“Mau đứng dậy đi!” Thái hậu vẻ mặt ôn hòa nói, nàng một tay ôm chầm lấy tiểu bàn đôn yêu thích ngắm nhìn, sau một lúc lâu, mới chỉ chỉ Châu Châu nói: “Đi theo Minh Châu tỷ tỷ của người cùng chơi đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Châu Châu nhăn nhó, tràn đầy không tình nguyện cùng tiểu bàn tử này bị mama kéo ra ngoài đi chơi.

Lý Viên lo lắng nhìn tiểu nữ nhi một cái, nàng biết Châu Châu tính tình bá đạo, sợ nàng khi dễ tiểu bằng hữu.

“Người nha! Người phải hầu hạ chủ mẫu cho tốt!” thái hậu hướng về phía Tiền trắc phi phía sau Thuận vương phi nói.

“Ti thiếp cũng là cảm thấy tam sinh hữu hạnh!” Tiền trắc phi vốc người yếu điệu, khuôn mặt diễm lệ, cười nói: “Có thể hầu hạ vương gia cùng vương phi là phúc phận ti thiếp tích được từ kiếp trước, đừng nói chi là——” Tiền trắc phi đôi môi đỏ mọng bĩu một cái: “Ti thiếp còn vì vương gia sinh ra trưởng tử Bác Văn, thật sự là trời cao vô cùng ưu ái rồi!”

Thuận vương phi đôi mắt đẹp ngưng tụ, nhưng ngay sau đó vẻ mặt ôn nhu khoan dung gạt đầu.

Chương 40: Đánh nhau

Editor: Khueloan

Lý Viên khẽ cúi đầu, nghe ba người này người một câu ta một câu cười nói vui vẻ, nàng gầy gầy vòng dương chi bạch ngọc trên cổ tay, chỉ mong đợi thời gian thỉnh an nhàm chán này có thể kết thúc sớm một chút.

Đang trong lúc nàng không ngừng tiêu khiển, từng tiếng tiểu hài tử khóc lớn tê tâm phế liệt vang lên.

Lý Viên liền đứng lên, nhắc chân hướng phía ngoài đi tới.

Nàng vừa đi tới cửa liền thấy một đám thái giám cung nữ ôm lấy hai đứa bé hướng bên này đi tới, Lý Viên liếc mắt thấy Dung mama đỡ Châu Châu đang khóc trên vai.

“Châu Châu, đây là tại sao?” Nương ở chỗ này đây!” Lý Viên nhận lấy hài tử, thoáng cái đau lòng không thôi.

Châu Châu khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc nên đỏ rực, dùng sức ôm lấy cổ mẫu thân, một bộ dáng bị kinh sợ.

Lý Viên đánh giá Châu Châu trên người không có thương tích gì mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, nàng dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn Dung mama.

Dung mama lặng lẽ hướng ngón tay sang bên cạnh, Lý Viên lúc này mới nhìn rõ trưởng tử Phong Nguyên Văn của Thuận vương phi khuôn mặt đầy máu đang được cung nữ ôm trong ngực.

Trong lòng nàng nhất thời cả kinh, đây là chuyện gì xảy ra?

“Nguyên Văn! Nguyên Văn!” Người đầu tiên nhào lên chính là Tiền trắc phi, nàng một tay ôm nhi tử một bên kêu khóc thương nhi tử, khuôn mặt hoảng sợ hô to: “Ngự y, ngự y, mau truyền ngự y!”

Cả Từ Ninh cung nhất thời loạn thành một đồng, thái y nhanh chóng chạy tới, xem xét thương thế của Nguyên Văn, trên cổ ghim mấy châm, vừa dán cao được, tỉ mỉ băng bó vết thương.

“Nguyên Văn thế nào?” Thái hậu gấp giọng hỏi.

“Hồi bẩm thái hậu nương nương” thái y khom người nói: “Tiểu công tử sau ót bị vật cứng gây thương tích, vết thương dài ước chừng nửa tấc, bất quá cũng không có chạm đến huyết đạo..., chẳng qua da đầu bị thương, ước chừng một tháng cũng đủ để hoàn toàn khôi phục”.

Thái hậu nghe xong vội vàng nhắm mắt lại chấp hai tay trước ngực niệm: “A di đà Phật”.

Lúc nữa trông mắt mở ra, đã là hàn quang lẫm lẫm, nàng lớn tiếng quát lên: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nguyên Văn tại sao lại bị thương?”

Trong lòng mọi người đều rung mình tất cả đều đưa ánh mắt đặt ở trên người Châu Châu trong ngực Lý Viên, người vừa mới cùng Nguyên Văn ở một chỗ không phải chính là Minh Châu công chúa sao?

Châu Châu tiểu thân thể không ngừng nhẹ run, gắt gao ôm cổ Lý Viên.

Lý Viên nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nữ nhi, đem đầu nhỏ nàng đặt ở cổ của mình, nàng mặt không chút thay đổi đón nhận ánh mắt mang theo các màu ý tứ hàm xúc của chúng tần phi, đột nhiên, khóe miệng nghiêm túc, cư cao lâm hạ nhìn các nàng.

Minh Châu công chúa là nữ nhi hoàng thượng cực kỳ sủng ái, trong lòng mọi người chuyển hóa trăm lần, cùng không hèn mà dời đi ánh mắt đánh giá.

Chỉ thấy cung nữ kia vừa ôm Nguyên Văn tiến vào hai chân đều quỳ xuống, run rẩy nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, không trông coi kỹ tiểu công tử.”

Thái hậu liễu mày dựng lên, đang muốn giận tím mặt, nhưng Thuận vương phi ôn nhu mở miệng nói: “Diên Nhi không cần sợ, người chỉ cần đem tình hình lúc đó nói ra là được”.

Cái cung nữ tên Diên Nhi âm thanh run rẩy nói: “Mới vừa rồi tiểu công tử cùng Minh Châu công chúa chơi ở phía trước vườn hoa, Minh Châu công chúa lấy ra bì cầu da hươu xinh xắn, tiểu công tử nhìn thấy muốn mượn bì cầu của công chúa để chơi, công chúa không chịu, tiểu công tử liền đưa tay, đưa tay đánh, Minh Châu công chúa dùng sức đẩy tiểu công tử bị đẩy ngã, cứ như vậy bị dập đầu!”

Diên Nhi lời nói vừa dứt, thái hậu cùng Tiền thị ánh mắt như lời kiếm giống nhau liền bắn về phía Châu Châu.

Lý Viên thế nhưng giờ phút này vô cùng trấn định, nàng vừa trấn an vỗ nhẹ nữ nhi, vừa hướng khuôn mặt xin lỗi Tiền thị nói: “Tiền trắc phi, thật là xin lỗi! Châu Châu còn nhỏ, trong lúc chơi đùa cũng không có chừng mực, ta đây làm mẫu phi của nàng hướng ngài bồi tội!” Nói xong liền đối với Tiền thị cúi người thi lễ.

“Một câu xin lỗi rồi xong sao?” Tiền trắc phi ở trong lòng phẫn hận kêu lên, lông mày thật dài của nàng chau lại một chỗ, đôi môi bắt đầu chuẩn bị muốn lên tiếng rống giận.

Không ngờ Lý Viên lại trước nàng một bước nghiêm nghị cả giận nói: “Dung mama, Tiểu Hỉ Tử , các người.... Đám nô tài này, liền ngay cả chủ tử cũng chiều cổ không tốt, đây là có dụng ý gì, người đâu! Đem ra ngoài đánh mười trượng”.

“Nô tài/ lão nô biết tội” Dung mama cùng Tiểu Hỉ Tử khuôn mặt khiếp sợ dập đầu nói, không đợi người tới áp giải liền tự mình lui ra ngoài nhận gậy.

Lý Viên động tác quá nhanh, đánh lại là người của nàng, ai cũng không nói được lời nào.

Thái hậu lồng ngực phập phồng bất định, nàng nhìn Nguyên Văn trên giường lại nhìn Châu Châu trong ngực Lý Viên, sau một lúc lâu, cuối cùng lạnh lùng khế hừ, nói: “Nguyên Văn trước hết ở tại nơi này của ai gia, các người đều lui hết ra đi!”

Lý Viên dưới ánh mắt xem náo nhiệt của các tần phi, vẻ mặt tự nhiên ôm Châu Châu ra khỏi Từ Ninh cung.

Sau khi trở lại Cam Tuyền cung, Lý Viên đầu tiên cho tất cả cung nhân lui xuống, thần sắc nhàn nhạt nhìn Châu Châu.

Châu Châu rũ đầu xuống, tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt ở chéo áo.

Lý Viên khẽ thở dài xuống, hướng về phía Châu Châu ôn nhu nói: “Tới đây đến bên cạnh nương nào!”

Châu Châu hướng mắt lên cẩn thận nhìn Lý Viên một chút, nàng chuyển động thân thể một chút, liền một cái bổ nhào ngã xuống trên người Lý Viên, nàng đáng thương kêu khóc nói: “Châu Châu không phải cố ý, Châu Châu thật không phải cố ý, nương, nương, Châu Châu không phải hài tử xấu, nương người đừng không thích Châu Châu a! Châu Châu cũng không dám nữa!”

“Đứa ngốc này! Nương làm sao sẽ không thích Châu Châu đây!” Lý Viên cười nói.

Nàng xoa xoa nước mắt trên mặt Châu Châu ôn nhu nói: “Nương biết, Châu Châu là một hảo hài tử không muốn thương tổn người khác đúng không?”

Châu Châu vội vàng gật gật đầu nhỏ.

Lý Viên ôm thật chặt tiểu thân thể phấn nộn, nói: “Vậy có thể nói cho nương biết, tại sao Châu Châu muốn đẩy Nguyên Văn ra không?”

Châu Châu ủy ủy khuất khuất nói: “Là hắc muốn cướp cầu da của ta, còn, còn cắn ta!”

“Cắn?”

Châu Châu liền nhắc lên tiểu cánh tay.

Lý Viên đã nhìn thấy một loạt ấn răng nhỏ trên cánh tay kia.

Nàng đau lòng thay nữ nhi thối thối.

Châu Châu giống mèo con nức nở: “Là hắc cắn ta trước, Châu Châu đau, mới đẩy hắc ra” nói tới đây nàng lại một lần nữa nhấn mạnh nói: “Châu Châu không phải cố ý!”

Lý Viên ở trên dấu răng thoa nhẹ thuốc mỡ, nghe vậy sờ sờ đầu nàng nói: “Nương dĩ nhiên biết con không phải cố ý! Nhưng mà a! Con dù sao cũng là đẩy Nguyên Văn khiến hắc bị thương, Nguyên Văn là đệ đệ, so với con nhỏ hơn! Hôm nay đầu của hắc bị thương! Con nhìn hắc khóc thương tâm như vậy a!”

Châu Châu khổ sở vâng dạ nói: “Ta đi xin lỗi hắc, còn đem bì cầu ta thích nhất đưa cho hắc, được không?”

“Châu Châu, thật là một hảo hài tử biết sai nhận lỗi, con làm như vậy, Nguyên Văn hắc nhất định sẽ tha thứ cho người!”

“Ân”. Châu Châu lấy tay dụi dụi ánh mắt hồng hồng, dùng sức gật đầu.

Trấn an tốt nữ nhi chịu đủ kinh sợ, Lý Viên triệu Cẩm Tú lại.

“Những thứ này là thuốc trị thương tốt nhất trong cung, người đi đưa cho Tiểu Hỉ Tử cùng Dung mama”.

Cẩm Tú gật đầu đáp ứng: “Dạ”.

“A!” Lý Viên thở dài: “Lần này để cho bọn họ chịu khổ rồi! Dung mama lớn tuổi, lần này mười trượng đi xuống, nếu bị thể nào thì sao!”

“Khổ tâm của chủ tử, bọn họ nhất định sẽ hiểu được” Cẩm Tú an ủi nói.

Lý Viên gật đầu: “Người mang nhiều thuốc bổ một chút đem qua đó đi!”

Trong khi hai người nàng đang nói chuyện, chợt nghe phía bên ngoài có thái giám truyền âm nói: “Hoàng thượng giá lâm—————”

“Nô tỳ cung nghênh hoàng thượng”.

“Châu Châu đâu?” Phong Thành Vũ vừa tới liền hỏi.

“Nô tỳ cho người dẫn nàng đi rửa mặt dùng bữa rồi!”

Phong Thành Vũ nghe vậy vẻ mặt hoài nghi nhìn Lý Viên: “Người mắng Châu Châu rồi?”

Lý Viên >_< ở trong lòng người ta là một mẫu thân thô bạo như vậy sao?

Nàng nghiêng nghiêng hàm răng, trì hoãn một lúc rồi mới đem chuyện tình phát sinh ở Từ Ninh cung nói một lần.

“Lần này thật là xin lỗi đứa bé Nguyên Văn kia rồi!” Lý Viên xin lỗi nói.

Chẳng ngờ, Phong Thành Vũ khuôn mặt xem thường hừ lạnh nói: “Chê cười, nữ nhi của trẫm, tự nhiên muốn đánh người nào liền đánh, sao lại phải cho người khác nhận lỗi!”

Nói tới đây, hắn không biết nhớ ra một cái gì đó, trên mặt nhất thời kết lên một tầng hàn băng.

Lý Viên

~~ cũng là bởi vì có người là phụ thân làm chỗ dựa, nha đầu kia lá gan càng lúc càng lớn a!

Đợi đến lúc Châu Châu rửa mặt xong, trở lại trong phòng nhìn thấy phụ thân nàng, lập tức nhảy vào lòng, ủy khuất liên tiếp kêu: “Phụ hoàng”.

Nàng dạt dào tình cảm một lần nữa giảng lại quá trình chuyện tình phát sinh, dĩ nhiên trọng điểm liền biến thành là Phong Nguyên Văn kiên quyết đoạt tiểu cầu của nàng, còn căn nàng đau ơ là đau.

Sau cùng, nàng sợ hãi nhìn phụ thân nói: “Châu Châu sẽ đi xin lỗi Phong Nguyên Văn!”

“Không cần!” Phong Thành Vũ bàn tay to xoa đầu nhỏ của Châu Châu, cười nói: “Châu Châu không phải là thích cầu da sao? Phụ hoàng có một tấm da hổ xinh xắn dùng để may tiểu cầu, Châu Châu có muốn hay không a!”

“Muốn, muốn!” Châu Châu phấn khởi kêu lên.

Nàng hai tay ôm cổ Phong Thành Vũ, bẹp một cái hôn một ngum trên gương mặt hắn.

“Phụ hoàng tốt nhất! Châu Châu thích phụ hoàng nhất!”

Thanh âm nữ nhi nịnh nọt, vô luận nghe bao nhiêu lần cũng khiến cho Phong Thành Vũ long tâm cực kỳ vui mừng, hắn ôm Châu Châu lên cười ha ha.

Một bên Lý Viên trợn tròn mắt! Đây! Thay đổi như vậy cũng quá nhanh đi! Tiểu hài tử cũng có thể giáo dục như vậy sao? Nàng cảm thấy không được an ổn a!

Buổi tối, Phong Thành Vũ ngủ lại tại nơi ở của Lý Viên.

Đại khái chuyện hôm nay rốt cuộc có chút dọa Châu Châu, nàng phải cứ cùng phụ hoàng và mẫu phi ngủ cùng nhau.

Lý Viên không có biện pháp, liền đem cái tiểu yêu tinh này đặt giữa hai người.

“Nương, nương, Châu Châu muốn nghe chuyện xưa” tiểu yêu tinh yên tĩnh được trong chốc lát liền bắt đầu hành hạ mẫu thân nàng!

“Muốn nghe tiểu hồng mạo chuyện xưa”.

Phong Thành Vũ kinh ngạc nhìn Lý Viên: “Cái gì tiểu hồng mạo?”

Lý Viên lúng túng cười một tiếng, nói: “Là nô tỳ tự mình nghĩ ra chuyện xưa”.

“Nương, nương, người mau kể đi!” Châu Châu không nhịn được thúc giục.

“Xưa kia có một tiểu nữ nhi, bởi vì nàng vốn mang trên đầu một cái mũ đỏ, cho nên tất cả mọi người đều gọi nàng là tiểu hồng mai.”

Trong đêm khuya, nữ nhân thanh âm ấm áp, nàng nhìn tiểu hài tử bằng ánh mắt ôn nhu cả người làm mẫu thân.

Phong Thành Vũ nghiêng thân thể, lặng lẽ nhìn nàng.

Thật giống như rất nhiều rất nhiều năm về trước, khi hắn cũng là một hài tử, có một nữ nhân đã từng ôn nhu như thế kể cho hắn nghe chuyện xưa.

22. Chương 41-42

Chương 41: Lũ lụt

Vô luận như thế nào Nguyên Văn cũng là bị Châu Châu làm bị thương, cho nên sáng sớm ngày kế tiếp, Lý Viên tự mình đem theo dược liệu, thuốc bổ đến Từ Ninh cung thăm hắn.

Thái hậu đối với nàng vẫn là ôn hòa, nhưng thỉnh thoảng vẫn xỏ xiên hai câu, Tiền trắc phi kia vẫn là một bộ dáng lãnh đạm, chỉ có Thuận vương phi còn nhẹ lời khuyên Lý Viên mấy câu, bảo nàng không nên nặng lời trách cứ Châu Châu.

May mà Nguyên Văn thương thế không nặng, chỉ trừ trên đầu bị quần băng thật dày bên ngoài, còn lại tinh thần vẫn rất hoạt bát.

Tiểu bàn đôn còn hỏi Lý Viên: “Châu Châu tại sao lại không có tới đây?”

Lý Viên đối với hắn ôn nhu cười nói: “Châu Châu làm người bị thương, cảm thấy xấu hổ nên không dám đến, đây là nàng để cho bốn cung mang đến bị cầu da mà nàng thích nhất nga!”

Nguyên Văn đưa tay nhỏ bé mập mạp nhận lấy bì cầu, nhất thời cao hứng.

Thăm Nguyên Văn xong, Lý Viên liền trở về Cam Tuyền cung, nàng cho là tính tình Châu Châu vẫn là còn quá được nuông chiều một chút, cho nên từ ngày đó luôn trông coi nữ nhi, muốn cho nàng kiềm chế tính tình một chút.

Châu Châu đại khái cũng biết lần này mình gây họa rồi, cho nên cũng có chút ngoan ngoãn vâng lời, mỗi ngày đang hoàng sống ở Cam Tuyền cung cùng Lý Viên ở chung một chỗ, cũng không có nhao nhao đòi ra ngoài chơi.

“Đùng——đùng——đoàng——đoàng” cuồng phong gào thét, mưa rơi như sấm, Lý Viên ở giữa giấc ngủ tỉnh lại, nàng nửa ngồi dậy dịch góc chăn cho nữ nhi đang ngủ say bên cạnh, cũng không gọi người vào hầu hạ, tự choàng áo ngoài rồi xuống giường.

Nàng đi tới cửa sổ tứ lãng làm bằng gỗ tử đàn, cách hai ngón tay tuyết trắng nhìn cuồng phong bạo vũ bên ngoài.

“Chủ tử?” Nghe được động tĩnh bên trong, Cẩm Tú vẫn canh giữ bên ngoài phòng, cảm ngọn đèn nhỏ đi đến.

Lý Viên khoát khoát tay, ý bảo nàng không cần châm lửa.

Cẩm Tú biết ý, cước bộ nhẹ nhàng đi đến phía sau nàng.

“Mưa này cũng đã sáu bảy ngày rồi, cũng chưa thấy đến lúc ngừng”.

Lý Viên nghe được Cẩm Tú nói vậy, chân mày chau lại chặt hơn, nàng lo lắng thở dài: “Nghe nói Trục Đãi bên kia đã bị nạn lụt, những người sống ở đó sợ là. . . .”

Bởi vì nạn lụt nên ở vùng phụ cận kinh đô đã xuất hiện mấy nhóm lớn dân chạy nạn, Phong Thành Vũ vì việc này đã nổi giận với vài vị trọng thần, bên trong có quân thượng nổi giận lôi đình, trên dưới triều đình người người đều cảm thấy bất an.

“Ông trời phù hộ!” Lý Viên ở trong lòng thành kính cầu nguyện “Nhanh một chút ngừng mưa!”

Song, trời cao tựa hồ cũng không có nghe được lời cầu nguyện của nàng, kế tiếp hơn nửa tháng, mưa không những giảm mà còn tăng, cả Đại Chu triều một mảnh tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Một buổi chiều ngày kia, Lý Viên thật là ngồi không yên, nàng mặc áo choàng cầm ô, hướng Dưỡng Tâm điện đi tới.

Vừa mới đi tới cửa đại điện, liền thấy từng hàng thị vệ, cung nhân, nhất tề quỳ xuống đất thỉnh an: “Tham kiến Thần tần nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Lý Viên cước bộ dừng lại nói: “Chư vị xin đứng lên, Tiểu Hỉ Tử. Người đi truyền lời cho bốn cung, bốn cung muốn bái kiến hoàng thượng”.

“Dạ!” Tiểu Hỉ Tử một đường đi vào trong điện.

“Thần tần nương nương, người đã tới” Lý Đại Hải cùng Tiểu Hỉ Tử trở lại khom người nói: “Phía ngoài mưa lớn, nương nương hay là mau mau vào trong điện”.

Lý Viên gật đầu, nhắc chân đi về phía bên trong điện, hoàn hảo. Hắn đồng ý gặp mình.

“Một đám phế vật!” Lý Viên trong lòng cả kinh, đóng tai lắng nghe, chỉ nghe Phong Thành Vũ tràn đầy nổi giận quát lên: “Hoàng Hà vỡ đê, vạn mẫu ruộng tốt bị phá hủy, dân chúng tử thương vô số?? Trẫm hỏi các người, năm trước trẫm cho phép công bộ dùng năm trăm ngàn lạng bạc trắng để tu sửa đê đập đã đi đâu rồi?? Tại sao vừa đến lúc này liền vỡ đê dễ dàng như vậy? A? Các người nói a! Nói rõ ràng cho trẫm. Phế vật, đều là phế vật, trẫm còn dùng các người làm gì? Người đâu! Đem công tả hữu công bộ thị lang kéo đi, chém.”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng a!”

Lý Viên khí sắc trắng bệch, trong lòng như cổ, cúi đầu vội vàng hướng trong phòng đi tới.

Bỏ đi áo mưa cùng áo choàng trên người đã bị thấm ướt một nửa, Lý Viên bụng trong tay một chén sứ nhỏ uống một hớp thật to trà nóng.

Trong Dưỡng Tâm điện ngọn đèn dầu vẫn đốt, tiếng Phong Thành Vũ giận giữ lớn tiếng rống lên cùng lũ triều thần khúm núm nhận tội không ngừng vang lên, Lý Viên hít một hơi thật sâu, đồng dạng một bộ dáng nơm nớp lo sợ hướng về phía Lý Đại Hải phân phó nói: “Lý tổng quản, người chuẩn bị một ít đồ ăn, bốn cung mang qua cho hoàng thượng!”

Lý Đại Hải nghe xong, lập tức liên tục đáp ứng: “Dạ” hắn cười khổ nói: “Nương nương có điều không biết a! Hoàng thượng đã có hai ngày chưa uống nước rồi, chính là thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi a!”

Lý Viên nghe xong trong lòng đều cảm thấy đau, nàng cỡ nào hy vọng nàng có thể giúp được hắn a!

Mang theo hộp thức ăn, nàng đi vào trong điện, Phong Thành Vũ vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy là nàng, nhú mồm giọng không vui nói: “Thần tần, người tới đây làm gì?”

Lý Viên cước bộ nhẹ nhàng tiêu sái đi đến bên cạnh hắn, từ bên trong lấy ra một cái đĩa thức ăn đặt trên long án thượng, nàng ôn nhu nói: “Hoàng thượng một ngày đã không ăn, hay là dùng chút thiện.A!”

Phong Thành Vũ không đợi nàng nói xong, sắc mặt âm trầm nhắc cánh tay lập tức quét lật hết cả bàn đầy đồ ăn, hắn lạnh lùng nói: “Dùng bữa? Con dân của trẫm còn đang trong lụt lội đau khổ giãy dụa, nhưng trẫm lại ở chỗ này hoa phục mỹ thực?”

Lý Viên hốc mắt đỏ lên, kinh ngạc nhìn hắn.

Không khí yên tĩnh không tiếng động giữa hai người được một lúc lâu, Phong Thành Vũ dời đi tầm mắt, chỉ thấy hắn phát phát tay, giọng nói chán nản: “Người cứ trở về trước đi!”

Lý Viên giống như là không có nghe được ngược lại đi tới trước người hắn, một tay ôm hông của hắn, nàng đem đầu chôn ở trong lòng ngực hắn, thật chặt ôm lấy hắn.

Phong Thành Vũ cứng đờ ở đó, không thấy ôm nàng nhưng cũng không đẩy nàng ra.

“Hoàng thượng.” Lý Viên nước mắt như mưa cầm tay Phong Thành Vũ lên đặt ở trước ngực của mình nói: “Người làm cho tâm thiếp đau quá!”

Phong Thành Vũ mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Lý Viên nghẹn ngào nói: “Nô tỳ không biết, cũng không hiểu chuyện của triều đình, nhưng nô tỳ biết hoàng thượng là cột trụ của toàn dân chúng trong thiên hạ, tình huống nguy nan của bọn họ, duy nhất chỉ có thể trông cậy vào người, bọn họ đều chờ người đi cứu a! Nhưng là.Nếu hoàng thượng. Nếu hoàng thượng. Liên ngã bệnh. vậy họ có thể đặt hy vọng ở người nào? Có thể đi cầu người nào a! Hoàng thượng. Ô ô.” Lý Viên khóc không thành tiếng nói: “Còn có nô tỳ, còn có Châu Châu, chúng ta phải làm sao bây giờ a!”

Phong Thành Vũ thần sắc lạnh lùng dần dần trì hoãn, hần thở dài, vỗ vỗ thân thể Lý Viên, nói: “Được rồi, đã qua nhiều năm như vậy, vẫn là một bộ dạng khóc sụt sụt”.

Lý Viên lau lau nước mắt, nhỏ giọng hỏi: “Đồ ăn kia?”

“Người theo trẫm dùng một chút đi!” Phong Thành Vũ thản nhiên nói.

“Ân!” Lý Viên nặng nề gật đầu, cất giọng kêu lên: “Lý tổng quản, đem đồ ăn đưa lên”.

Phong Thành Vũ nhìn hộp đựng thức ăn thứ nhất bị rơi chính là toàn rau xanh, thần sắc khó lường nói: “Người còn rất biết tính toán tâm tư của trẫm”.

Lý Viên ngậm thở dài một tiếng, không để cho người làm đổ một lần, người chỉ sợ cũng sẽ không ăn a!

Dùng thiện xong, Phong Thành Vũ theo lời khuyên mạnh mẽ của Lý Viên, giữ nguyên áo ngủ ngồi một lát.

Lý Viên nửa tựa vào chiếc gối mềm màu vàng sáng thêu rồng, cúi đầu nhìn Phong Thành Vũ đang nằm trên đùi nàng, hần gầy đi! Nhẹ vỗ về chân mày nhều chặt của hần, Lý Viên thầm than một tiếng, người nam nhân này là một người giỏi làm công phu về mặt bên ngoài, cực kỳ biết ẩn nhẫn, luôn luôn là hỉ nộ không lộ, hôm nay phát lộ đỉnh lớn như vậy thật hiếm thấy.

“Chẳng lẽ tình hình tai nạn bên ngoài, còn có cái chuyện gì phiền lòng hơn chính sự sao?” Lý Viên trong tâm thầm nghĩ.

“Hôm nay lúc lâm triều” ánh mắt Phong Thành Vũ không mở, thanh âm đột nhiên nhàn nhạt nói: “Có người khởi tấu nói, trời cao rơi xuống tai nạn này là bởi vì trẫm đến nay vô tự (không con nối dõi)”.

Lý Viên cả người cứng đờ, không thể tin nhìn Phong Thành Vũ: “Chỉ toàn nói vậy”.

Phong Thành Vũ mặc nhiên không tiếng động.

“Hoàng thượng.” Lý Viên vội vã nói: “Thiên tai lần này, làm sao có thể oán trên người hoàng thượng”.

“Hừ.” Phong Thành Vũ cười lạnh một tiếng: “Bọn họ nói bởi vì thái tử Đại Chu triều còn không có, quốc sẽ không yên, trời cao vì cảnh cáo trẫm, mới giáng xuống thiên tai lần này”.

Lý Viên mặt tái đi, run rẩy nói: “Là thái hậu. Bọn họ?”

Phong Thành Vũ xoay thân thể một chút, đem mặt dán tại bụng Lý Viên.

“Đã có triều thần liên danh thượng tấu, muốn trẫm nhận hài tử của Thuận vương làm con thừa tự”.

Lý Viên ôm chặt lấy Phong Thành Vũ, nàng không biết mình nên an ủi người nam nhân này như thế nào.

“Viên Viên.” Hần cúi đầu kêu lên: “Sinh nam tử cho trẫm!”

“Ân!” Lý Viên nước mắt nóng hổi từng giọt từng giọt theo gương mặt không ngừng chảy xuống, giờ khắc này nàng hận mình có bao nhiêu bất lực, ba năm độc sủng nhưng nàng không hề mang thai, nàng biết là hần thất vọng vô cùng.

Nhìn hần vẽ mặt ngày một nôn nóng, Lý Viên cảm thấy đau lòng muốn chết.

Hoàng hôn ánh nến, hai người im lặng ôm nhau, phẳng phất chỉ có ầm ập trên người đối phương, mới có thể làm cho tâm lạnh như băng có chút điểm an ủi.

Từ Đường Tâm điện đi ra ngoài, Lý Viên liền trở về Cam Tuyền cung.

“Chủ tử!” Cẩm Tú nhanh tiến lên, hầu hạ Lý Viên thay y phục.

“Châu Châu còn đang ngủ à?” Lý Viên hỏi.

Cẩm Tú cười khỏ hỏi đáp: “Mới vừa có sấm chớp, công chúa điện hạ bị thức tỉnh, kêu khóc tìm người, đến bây giờ vẫn còn tỉnh!”

Lý Viên nghe vậy, vội vàng đi vào nội thất.

“Nương——” Châu Châu đang núp trong ngực Dung mama, nhìn thấy Lý Viên liền kêu to nhào lên.

Lý Viên vội vàng ôm lấy Châu Châu, dỗ dành nói: “Châu Châu đừng sợ! Có nương ở chỗ này a!”

Châu Châu thân thể phần nộn hướng thân thể Lý Viên liên tiếp cọ, không muốn buông tay kêu khóc nói: “Nương, nương, người đi đâu vậy! Châu Châu thật sợ hãi”.

“Châu Châu của chúng ta là tiểu cô nương dũng cảm nhất!” Lý Viên bị nữ nhi nũng nịu, tâm liền bị làm cho mềm nhũn, nâng ôm Châu Châu nằm ở trên giường nói: “Nương vừa đi xem phụ hoàng của con rồi!”

Châu Châu chớp chớp đôi mắt to ướt nhẹp, nói: “Con đã thật nhiều ngày không có gặp qua phụ hoàng rồi!”

“Phụ hoàng con hiện tại đang bề bộn công việc a!” Lý Viên xoa xoa đầu Châu Châu nói: “Châu Châu là hài tử ngoan a! Chờ sau thời gian bận bịu này phụ hoàng nhất định sẽ tới thăm con!”

“Ân!” Châu Châu dùng sức gật đầu.

“Nương———người kể thêm chuyện xưa cho Châu Châu được không?”

“Tốt! Lại kể tiểu hồng mao sao?” (TT: ta tra rồi, là chuyện cô bé quàng khăn đỏ ^.^)

“Chuyện đó Châu Châu nghe rồi! Nương, người kể chuyện mới đi!”

“Để nương nghĩ xem a———Ân! Hôm nay sẽ kể chuyện ba chú heo con nhé! Thuở xưa a———”

Châu Châu thích nhất là nghe Lý Viên kể chuyện xưa, mỗi lần nghe xong đều có vấn đề cùng ý nghĩ, lần nào cũng giống nhau, chỉ thấy nàng ở trong ngực Lý Viên cọ cọ đầu nhỏ, dùng giọng trẻ thơ nói: “May là có ba chú heo con, nếu là chỉ có một con vậy là chết chắc!”

Lý Viên nghe vậy, cười yếu ớt, đối với lối suy nghĩ không thực tế về cuộc đời của tiểu hài tử, nàng lựa chọn lắng nghe cùng mỉm cười.

“A!” Châu Châu bỗng nhiên thở dài “Con cũng muốn có hai chú heo con như vậy! Như vậy bọn họ có thể chơi với con rồi! Nếu là con sói xấu tới Châu Châu cũng không sợ!”

Lý Viên trong tâm vừa động, không tự chủ sờ sờ bụng của mình.

Thật vất vả mới đem Châu Châu dỗ dành ngủ thiếp đi, Lý Viên lại nằm trên giường trần trọc trở mình, nàng nắm đầu ngón tay tính xem kỳ kinh nguyệt của mình.

Nàng nguyệt sự luôn luôn rất đúng, nhưng tháng này đã muộn hai ngày.

Tim của Lý Viên bang bang trực nhảy, cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Nàng cỡ nào hy vọng chuyện đó có thể thành sự thật, nhưng lại vừa sợ là vui mừng công dã tràng.

“Nếu là không phải...!” Lý Viên nghĩ hay là chờ mấy ngày rồi nói sau!

Nhưng bên tai nàng thoáng chốc vang vọng lên thanh âm của Phong Thành Vũ: “Viên viên, sinh nam tử cho trẫm!”

Lý Viên nắm tay thật chặt, đứng dậy, cất giọng kêu lên: “Cẩm Tú———”

“Chủ tử?”

“Đi gọi Tiểu Hỉ Tử truyền thái y, Châu Châu có chút đau bụng”.

Chương 42: Lại mang thai

Giờ Mão, trên điện Kim Loan, Phong Thành Vũ thần sắc lạnh nhạt nhìn một lũ triều thần âm ỉ phía dưới.

Sau một lúc lâu, hần: “Ba———” một tiếng hung hăng đánh vào tay vịn long y, cả giận nói: “Đủ rồi!”

Hoàng đế tức giận, thần tử phía dưới lập tức rùng mình kinh hãi, nhất tề quỳ xuống dập đầu nói: “Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận”.

Phong Thành Vũ đứng lên, quát: “Trẫm muốn các người đưa ra biện pháp giải quyết bạo động của dân chạy nạn, không phải đang hỏi các người chuyện lập thái tử” trên mặt hần xanh mét một mảnh: “Lập thái tử, lập thái tử, trẫm còn chưa có chết đâu!”

“Thần đáng chết, thần đáng chết, hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận” văn võ bá quan mồ hôi lạnh đầm đìa, quỳ lạy như máy.

Phong Thành Vũ nhắm hai mắt thật chặt, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Đứng bên cạnh ngự tọa, Lý Đại Hải không ngừng lo lắng nhìn Phong Thành Vũ một cái, từ lúc hoàng thượng hơn ba mươi tuổi, tấu chương đề nghị làm con thừa tự nhiều như hoa tuyết không ngừng bay đến, đối mặt với các đại thần có lý nếu không thuận theo sẽ không buông tha, cho dù Phong Thành Vũ là ngôi cứu ngũ chí tôn cũng không kiên trì được bao lâu.

Chuyện lập thái tử, đã là lửa sém lông mày.

Lý Đại Hải, đầu đầy mồ hôi, ở trong lòng lo âu căng thẳng than thở, nếu là hoàng thượng có tiểu hoàng tử, thì cũng sẽ không bị buộc làm như vậy a!

“Hử. . . .” Lý Đại Hải ánh mắt ngưng tụ, hần khẽ nghiêng người, nhìn thấy sau tấm bình phong bát bảo tử kim tử phiến lộ ra nửa cái đầu của Tiểu Hỉ Tử.

“Tên oắt con này thật to gan! Cũng không nhìn một chút đây là cái địa phương nào, không cần cái mạng chó của hần nữa rồi!” Lý Đại Hải trong tâm như sấm chớp, trừng mắt liếc hần một cái, lo lắng nhìn hần nháy mắt.

Song Tiểu Hỉ Tử giống như là không nhìn thấy, ngược lại vẽ mặt mừng rỡ như điên dùng sức lay tay hần, không ngừng tạo ra hình dáng khẩu âm: “Sư phụ, sư phụ tới đây một chút”.

“Chắc là Thần tần nương nương bên kia xảy ra chuyện rồi” Lý Đại Hải trong lòng quýnh lên, nhưng nhìn bộ dạng vui mừng như điên của đồ đệ hần thì lại không giống a!

Lý Đại Hải cắn răng, lại nhìn bóng lưng thẳng tắp cứng ngắc của Phong Thành Vũ. Cuối khom người lại bước rất nhỏ lại tấm bình phong bên kia.

“Người muốn chết a!” Lý Đại Hải rít một tiếng giữa răng môi liềm mạng mắng.

“Sư phụ, tin tốt, thật là thiên đại tin tốt a!” Tiểu Hỉ Tử cả người kích động không thôi.

Lý Đại Hải nhíu chặt lông mày, vẽ mặt nghi vấn nhìn hần.

“Cái gì?” Nghe xong lời của Tiểu Hỉ Tử, Lý Đại Hải kinh hãi trừng lớn mắt, xem ra gương mặt trắng mạp bởi vì vô cùng kích động mà không ngừng co quắp.

“Này, đây là sự thật sao?” Hần nghẹn ngào hỏi.

Tiểu Hỉ Tử mặt mày hớn hở hung hăng gật đầu.

Lý Đại Hải lau lệ nóng trên mặt, cước bộ lão đảo xoay người trở lại đại điện.

“Hoàng, hoàng, hoàng thượng. . . .” Lý Đại Hải mặt đầy hồng quang khê gọi.

Phong Thành Vũ hơi nghiêng đầu, nhìn Lý Đại Hải cả người run rẩy không dứt, hai mày kiếm của hần hơi nhíu, một bộ dạng không vui vẻ.

Lý Đại Hải giống như không nhìn thấy sắc mặt âm trầm của hắn, bước nhanh đến bên người hắn, bên tai nhẹ giọng bẩm báo: “Hoàng thượng. . . Cam Tuyền cung mới vừa truyền đến tin tức, nói. . . Thần tần nương nương lại có hỉ mạch rồi”.

Không người nào có thể hình dung sắc mặt lúc này của Phong Thành Vũ, chỉ thấy hắn bá một chút từ ngự tọa đứng lên, một tay gắt gao nắm chặt bả vai Lý Đại Hải, run rẩy hỏi: “Là thật?”

Lý Đại Hải khuôn mặt đầy nước mắt gật đầu: “Đã cho ngự y chẩn mạch qua rồi!”

“Ha ha. . . . Ha ha. . . . Ha ha ha. . . .” Trên điện Kim Loan, Phong Thành Vũ ngửa mặt lên trời cười to thành tiếng, thần sắc của hắn, thanh âm của hắn, đều nói ra được vui mừng cùng khoái ý.

Các đại thần đang quỳ dưới điện không khỏi ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều là vẻ mặt khó hiểu.

“Không biết bệ hạ vì chuyện gì mà nở nụ cười?” Có thần tử đánh bạo gan khom người hỏi.

Phong Thành Vũ trên mặt tràn đầy ý mừng khó kìm nén, chỉ thấy mắt hắn nhắm lên, Lý Đại Hải bên cạnh hai gối đều quỳ xuống, hô lớn: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, Thần tần nương nương có thai rồi!”

Chúng đại thần phía dưới chỉ thấy một sự im lìm luân phiên trên đầu, mọi người đều u mê.

Thần, Thần tần nương nương có thai rồi?

Thần tần nương nương ba năm trước sinh hạ Minh Châu công chúa giờ lại có thai rồi?

Nếu như lần này sinh được nam hài tử?

Chúng đại thần tâm tư biến chuyển, nhất tề bò lổm ngổm đầy đất, hô to: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, đây là phúc của triều đình, phúc của Đại Chu a!”

Phong Thành Vũ trải qua đoạn thời gian buồn bực gần đây, lảng lảng cười nói: “Chúng ái khanh bình thân!”

Các đại thần sắc mặt vui mừng đứng lên, lúc này không còn người nào nhắc tới: “Lập con thừa tự” mấy chữ này nữa.

Lâm triều vừa kết thúc, Phong Thành Vũ lập tức chạy tới Cam Tuyền cung.

Hắn hít một hơi thật sâu, khoát tay nhắc lên màn hình tượng song phượng.

“Hoàng thượng. . . .” Lý Viên đang nửa tựa trên gối mềm nhìn thấy hắn tới, không tự chủ lộ ra nụ cười ôn nhu.

“Thần/nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Phong Thành Vũ không để ý đến bọn họ quỳ lạy, hắn chậm rãi đi đến bên cạnh Lý Viên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bụng nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Thật sự có sao?”

Lý Viên hai mắt chứa lệ nóng, dùng sức gật đầu.

“Hồi hoàng thượng” một bên thái y vui sướng khom người nói: “Thần tần nương đã có thai, bất quá thời gian ngắn ngủi, cần được nghỉ ngơi mới tốt”.

Phong Thành Vũ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Các người đi xuống trước”.

Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Phong Thành Vũ không kìm chế được kích động trong lòng, hắn ôm lấy Lý Viên, luôn miệng nói: “Viên Viên tốt, Viên Viên ngoan, đích thị là Viên Viên tốt của trẫm!”

Lý Viên chưa từng nhìn thấy qua bộ dạng thất thố vui mừng như điên bộ của hắn thế, bất quá lúc này nàng cũng không có tâm tư quản những chuyện này, bởi vì chính nàng cũng đã kích động vui mừng không biết nên nói như thế nào.

“Hoàng thượng, hoàng thượng. . . .” Lý Viên thật chặt ôm lấy cổ hắn, không ngừng kêu lên.

“Châu Châu cũng muốn ôm” hai người không khí đang nùng, một âm thanh trẻ thơ đột nhiên vang lên.

Lý Viên vụt một cái liền từ ngực Phong Thành Vũ chui ra, quay đầu nhìn Châu Châu nằm giữa giường.

“Hồng hồng, nương, đại hồng hồng” Châu Châu chỉ vào Lý Viên liên tiếp kêu lên.

Phong Thành Vũ nhìn Lý Viên đỏ ửng từ mặt đã lan đến cổ, trong lòng vô tận khoái ý, một tay ôm Châu Châu, cười nói: “Con thật là một đứa bé lanh lợi”

Châu Châu thật nhiều ngày không có gặp phụ hoàng của nàng, tất nhiên là vô cùng cao hứng, quấy nhiễu hấn một lát.

“Phụ hoàng, phụ hoàng. . . . Châu Châu nói cho người biết nha!” Nàng gục bên tai Phong Thành Vũ bí mật nói: “Châu Châu sẽ được làm tỷ tỷ nha!”

Phong Thành Vũ xoa xoa đầu nàng cười nói: “Vậy Châu Châu thật cao hứng đúng không?”

“Ân! Chờ đệ đệ trong bụng mẫu thân đi ra ngoài, Châu Châu sẽ dẫn theo hấn đi chơi, lại kể cho hấn nghe chuyện xưa!”

“Thật là hảo công chúa của trẫm!” Phong Thành Vũ vui vẻ cười nói.

Lý Viên ôn nhu nhìn hai phụ tử, tay nàng nhẹ nhàng vỗ về bụng vẫn bằng phẳng của mình.

Lúc này, ánh mắt Phong Thành Vũ cũng nhìn sang.

Hai người tầm mắt trên không trung quán quanh một chỗ.

Ngọt ngào vô hạn.

Chuyện Thần tần nương nương lần nữa có thai, bất quá trong chốc lát truyền khắp cả tiền triều và hậu cung.

Bên trong Từ Ninh cung.

Liễu thái hậu cả người trống rỗng nằm ở trên giường, sắc mặt nàng xanh tím, bộ ngực phập phồng, bộ dáng bị đả kích sâu sắc.

“Nương nương, người phải bảo trọng thân thể a!” Một bên lão mama gấp giọng nói: “Ngài nếu ngã xuống, Liễu gia làm sao bây giờ? Thuận vương gia sẽ thế nào?”

Thái hậu gắt gao cắn môi dưới, khuôn mặt tàn khốc giọng căm hận nói: “Thần tần! Lại là con tiện nhân Thần tần kia! Sớm biết như thế ai gia nên liều mạng thanh danh có tổn hại cũng phải diệt trừ con tiện nhân kia!”

Mama bên cạnh nàng cũng là vẻ mặt vạn vạ, nàng độc ác nguyên rửa: “Hừ. . . Chỉ sợ Thần tần nương nương này có mệnh mang thai mà không có mệnh sinh!”

“Ai gia tự nhiên sẽ không bỏ qua cho cái tiểu tiện nhân kia” Thái hậu liễu mi nhú lại, cười lạnh nói.

“Chẳng qua là không công bỏ qua một tuyệt hảo cơ hội như vậy” nàng cực kỳ thất vọng rũ mắt xuống, thật thở dài một hơi.

“Chỉ cần hoàng thượng một ngày không có nhi tử, ngôi vị hoàng đế sớm muộn gì cũng rơi vào trong tay vương gia” mama kia an ủi nói.

Liễu thái hậu hai mắt nhắm lại, thanh âm lần đầu tiên có chút chán nản nói: “Chỉ sợ lúc đó ta không đợi được a!”

Phong Thành Vũ mười hai tuổi lên ngôi, đến bây giờ cánh chim đã cứng cáp, căn bản không phải như trước kia có thể nắm trong tay, hoàng đế bù nhìn tùy ý thao túng.

“Nhưng vô luận là như thế nào” Liễu thái hậu trong mắt hàn quang lóe sáng “Ai gia nhất định để cho hài tử của Thành Thái trở thành thái tử”.

23. Chương 43-44

Chương 43: Ôn dịch

“Nô tài tham kiến Thần tần nương nương” Lý Đại Hải vẻ mặt tươi cười khom người nói.

Lý Viên đang được Cẩm Tú hầu hạ thoát áo choàng vân ti, hỏi: “Hoàng thượng đâu?”

“Hồi nương nương, hoàng thượng đang cùng các đại thần chuyên doanh điền hà bá nông, thương thảo chính sự”.

Lý Viên gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Phong Thành Vũ truyền nàng đi vào.

“Trời mưa lớn như thế, người không hảo hảo ở Cam Tuyền cung, chạy đến chỗ này làm gì?” Không đợi Lý Viên hạ bái, Phong Thành Vũ liền cau mày vẻ mặt không hài lòng quát.

Lý Viên hiện đang có bảo bối trong người, đương nhiên tự tin mười phần, chỉ thấy nàng khẽ vểnh môi đỏ mọng lên, hờn dỗi nói: “Chẳng lẽ hoàng thượng không muốn gặp thiếp thân sao?”

Phong Thành Vũ gương mặt khẽ động một chút.

Lý Viên lặng lẽ le lưỡi nói: “Thiếp thân lúc đến còn chưa có dùng thiện đây!”

Phong Thành Vũ sắc mặt trầm lại, lập tức cất giọng gọi: “Người đâu! Truyền thiện!”

Lý Viên cầm trong tay đĩa bạc gấp miếng bánh tô bì vào trong chén của Phong Thành Vũ: “Hoàng thượng ngày đêm vất vả chuyên cần vì chính sự của đất nước, nhưng người cũng phải chú ý đến thân thể a!”

“Ân!” Phong Thành Vũ thanh âm nhàn nhạt đáp ứng, coi như là đồng ý, đôi tròng mắt đen của hắn không để lại dấu vết nhìn bụng Lý Viên một chút: “Hài tử tốt không?”

Lý Viên cười nói: “Rất tốt!”

Phong Thành Vũ trên mặt hiện lên vẻ ôn hòa cùng chờ đợi,, hắn trầm giọng nói: “Trời mưa đường trơn nên ít đến chỗ trầm thôi, thành thành thật thật sống ở Cam Tuyền cung đi!”

“Nếu là hoàng thượng mỗi ngày đều dùng bữa đúng giờ, thì thần thiếp sẽ không tới!”

Phong Thành Vũ nhìn nàng một cái, sau một hồi khá lâu mới nhàn nhạt nói “Ân” một tiếng.

Một đĩa hoa chân vịt, một đĩa chim bồ câu non nhồi thịt, bốn đĩa thức ăn, hai người chỉ chốc lát sau liền ăn xong, Lý Viên nhìn trên bàn còn thừa cũng không còn mấy món ăn, thực không khỏi ở trong lòng thở dài: đây chẳng phải là hai bữa mới ăn cơm đi.

Dùng thiện xong, Phong Thành Vũ như cũ nhào vào đóng tấu chương cao như núi, Lý Viên thì ở bên cạnh hắn, mài mực.

“Ôn dịch?” Lý Viên khó có thể từ kiềm chế lên tiếng kinh hô, nàng trợn mắt nhìn một phần tấu chương bày trước mặt Phong Thành Vũ, phía trên khối tấu vung Trục Đãi đã phát sinh tình hình bệnh dịch, xin triều đình nhanh phái quan viên đi trước chủ trì đại cục.

Phong Thành Vũ vẻ mặt âm trầm, ngón tay thon dài của hắn gõ nhẹ lên mặt bàn, trầm giọng nói: “Từ xưa tới nay, sau mỗi lần thiên tai, lưu dân đói khổ đều tụ tập lại, luôn dễ dàng phát sinh chuyện bệnh dịch”.

Lý Viên ở kiếp trước mặc dù không có trải qua tình hình ôn dịch, nhưng là quyển sách “Bệnh dịch” của cả nước trong ký ức của nàng vẫn còn nhớ.

Nàng gấp giọng nói: “Thái y có phương pháp chữa trị hay không?”

Ở thời đại này một trận ôn dịch có thể cướp đi bao nhiêu tính mạng con người a!

Phong Thành Vũ sắc mặt im lặng, trầm giọng không nói.

Lý Viên thấy thế vội đề lo lắng trong lòng, ôn nhu nói: “Hoàng thượng không cần quá lo lắng, tình hình bệnh dịch này chẳng qua là sơ phát, chỉ cần không chế được cũng sẽ tạo nên thương vong quá lớn”.

Phong Thành Vũ chậm rãi thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Lý Viên.

Như thế bốn năm ngày qua đi, trận mưa không ngừng nghỉ suốt một tháng cuối cùng dần dần tạnh, song, không đợi mọi người hô to chúc mừng, một cuộc ôn dịch khổng lồ lợi dụng khí thế sét đánh không kịp trở tay liền bộc phát.

Hôm nay trong kinh thành cửa thành đã đóng, vô số nạn dân mỗi ngày đều xuất hiện ở bốn phía kinh thành, Phong Thành Vũ vì đảm bảo an ninh, đã điều cận vệ kinh đô và các vùng lân cận, hốt kỵ binh xuất động, cả kinh thành một mảnh phong thanh hạc lệ.

Bên trong ngự thư phòng, Phong Thành Vũ thần sắc hung ác quét qua mấy người, lạnh giọng nói: “Lập tức điều động các nơi tích trữ lương thảo phát cho vùng bị bệnh dịch, thảo dược các loại cũng không thể thiếu, lúc này lũ lụt vừa qua khỏi, lại bùng phát ôn dịch, chính là lúc dân tâm dao động, trầm tuyệt đối không cho phép chuyện nạn dân bất ngờ làm phản, các người nghe rõ chưa?”

Tả hữu nhị tướng, các bộ Thượng thư nhất tề quỳ xuống đáp ứng.

Mà lúc này trong Cam Tuyên cung, Lý Viên đang chui trong đồng sách, không ngừng đọc.

Cầm Tú bưng lên chén trà sữa nóng, khuyên nhủ: “Chủ tử, sắc trời không còn sớm! Người nên nghỉ ngơi đi!”

Lý Viên xoa xoa lông mày, thở dài một tiếng: “Biết rồi!”

Đã thấy bộ dạng mệt mỏi của nàng, Cầm Tú không khỏi oán giận nói: “Chủ tử hiện tại là phụ nữ có thai, làm sao lại không biết tự bảo trọng mình đây!”

“Được a, được a, ta hiện tại đi ngủ là được rồi!” nàng gấp lại sách thuốc trong tay bắt đầu nói.

Nằm trên giường Lý Viên trần trọc trở mình, nàng mặc dù thân ở trong hậu cung, nhưng đối với tình hình bệnh dịch lần này cũng là có nghe thấy, vừa nghĩ tới lúc này trong kinh thành có bao nhiêu người sắp tử vong, lòng nàng vô luận như thế nào đều không thể an nhiên.

Sáng sớm ngày tiếp theo, không đợi Cầm Tú gọi dậy, Lý Viên xoa đầu đau như muốn vỡ tung tự ngồi dậy.

“Người làm sao vậy?” Thanh âm này đột nhiên xuất hiện làm Lý Viên thật muốn nhảy dựng lên.

Nàng ngẩng đầu lại một chút, liền nhìn thấy Phong Thành Vũ người mặc minh hoàng sắc cưỡi long hoàng bào đứng ở trước giường của nàng.

“Hoàng thượng.” nàng lẩm bẩm kêu lên.

Phong Thành Vũ ngồi xuống bên người nàng, nhìn nàng sắc mặt tái nhợt, nhíu mày nói: “Một lát nữa truyền ngự y đến xem người!”

Lý Viên lắc đầu, khẽ cười nói: “Thiếp thân không có chuyện gì” nhưng ngay sau đó nàng vẻ mặt lo lắng ấp a ấp úng nhìn Phong Thành Vũ nói: “Hoàng thượng đừng trách nô tỳ lảm lời. . . . Không biết tình hình bệnh dịch lần này. . . Như thế nào?”

Phong Thành Vũ trầm giọng nói: “Tử thương nghiêm trọng, trẫm đã quyết tâm hạ lệnh vây thành cùng thiêu hủy những tử thi kia”.

“Trăm triệu lần không thể a!” Lý Viên kinh hãi hô lớn.

Nếu hạ lệnh vây thành tức là phái binh vây khốn chỗ bệnh dịch nghiêm trọng, chỉ cho phép vào không được phép ra, thế này chẳng khác nào bỏ dân chúng để bọn họ tự sinh tự diệt a!

Phong Thành Vũ trong tâm chưa từng nguyện ý ra kế sách lần này, nhưng là—— thanh âm của hắn lãnh khốc đi xuống: “Bệnh phát ở Trục Đãi, Bảo Định vùng đất quá gần kinh thành, trầm tuyệt đối không cho phép bọn họ dẫn ôn dịch tới đây”.

Lý Viên sắc mặt tái nhợt, trong tâm như nổi trống, nàng kinh ngạc nhìn hần hồi lâu, nhớ tới mấy ngày khổ tư, cuối cùng cắn răng nói: “Thần thiếp có một câu không biết có nên nói hay không?”

Phong Thành Vũ cho là nàng đối với dân chúng gặp nạn trong lòng có chút không đành lòng, hần khê như vậy nói: “Nói đi!”

“Thiếp thân từng ở một quyển sách vân du có xem đã nói về ôn dịch: theo như trên đó nói, phàm là lũ lụt về sau cực dễ dàng bộc phát ôn dịch, mà ôn dịch so với những thứ khác lại càng nhanh, mạnh mẽ, có thể dễ dàng lây bệnh” Lý Viên vắt hết óc hồi tưởng đến trí nhớ mơ hồ ở kiếp trước của mình cố gắng tìm từ: “. . . . Mà cách truyền bệnh phần lớn là do loài chuột, muỗi, côn trùng lăng quăng mang đến. Cho nên từ đó nô tỳ thấy việc cấp bách là phải nhanh chóng tiêu diệt các loại côn trùng có hại này”.

Phong Thành Vũ chăm chăm nhìn Lý Viên, trầm giọng nói: “Nói tiếp!”

Lý Viên khê nghiêng đầu, liếc mành hồi tưởng đến: “Phải đem tử thi tập trung ở một chỗ, tìm một vùng núi, đào hố. . . . Ân! Đào hố thật sâu, đem chôn như vậy tình hình bệnh dịch cũng sẽ không lây lan cho người sống”.

Thật ra Phong Thành Vũ nói ra phương pháp xử lý hỏa táng, đích xác là phương án hữu hiệu nhất, nhưng là cổ nhân đều xem trọng chuyện hậu táng, nếu đem thi thể toàn bộ thiêu hủy, dân tâm chắc chắn sẽ sinh oán, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cho Phong Thành Vũ vẫn chậm chạp không thi hành.

“Chuyện người nói người nắm chắc chứ, người là ở trong sách chữa bệnh nhìn qua những thứ này?”

Ta là ở “tìm hiểu khoa học” nhìn qua, Lý Viên trong lòng lặng lẽ nói, trên mặt nàng làm ra vẻ bối rối, thưa dạ nói: “Nô tỳ cũng không nhớ được quyển thượng thư kia rõ ràng, bất quá trên sách có miêu tả “Một người bị bệnh, lây bệnh cả nhà, kẻ nhẹ thì mười phần còn sống tám chín, kẻ nặng thì còn sống một hai phần. Hợp cảnh bên trong, đại khái như vậy”. Nói những lời này khiến trong lòng giật mình, cho nên ký ức này còn mới mẻ thôi!

Phong Thành Vũ trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, cúi đầu trầm mặc không nói, chắc là đang cân nhắc những lời mà Lý Viên vừa nói.

“Hoàng thượng.” Lý Viên cầm tay của Phong Thành Vũ thanh âm kiên định nói: “Xin người hãy tin tưởng thần thiếp, hãy thử một lần đi! Coi như. Coi như tích phúc cho hài tử của chúng ta mà!”

Phong Thành Vũ trên mặt đột nhiên thay đổi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bụng Lý Viên, sau một lúc lâu, cuối cùng thở dài: “Cứ dựa theo lời người nói thử một chút xem sao!”

Có lẽ là lão thiên gia mở mắt, nó hành hạ ngàn vạn dân chúng cũng đã đủ rồi, tóm lại, sau hai tháng, lần này tình hình bệnh dịch đã có biến chuyển tốt.

Bách tính bị tai họa thật ra sợ nhất là bị triều đình vứt bỏ bọn họ, không để cho bọn họ một con đường sống, nhưng là khi bọn họ thấy được những xe lương thảo cùng những nồi nấu thuốc mùi nồng đậm đang không ngừng mạo hiểm đi tới, cảm thấy bên trong lòng mình an định rồi, bọn họ còn có hy vọng được sống.

“Hãy a hãy a. Thêm chút sức đi a! Hãy a hãy a. Dừng sức kéo đi a!” Trên dưới một trăm đại hán cánh tay trần, trong miệng vừa hét lớn, vừa đem từng túi đất cát ném vào trong vùng nước đọng của sông.

Cả thành thị dưới sự chỉ huy của khâm sai đại thần trấn giữ, hành động thật nhanh, diệt chuột, chôn tử thi, lấp sông, đốt lá ngải cứu, làm sạch sẽ các góc, khâm sai đại thần giữ chắc hai tờ giấy nắm trong tay, liền một cái cũng không bỏ qua y theo đó làm theo.

Kể từ đó, quả nhiên rất có hiệu quả, đợi đến tháng chín khí trời lạnh dần, lần này tình hình bệnh dịch hoàn toàn khống chế được, cả nước không khởi đối với Phong Thành Vũ ca ngợi công đức, uy danh của hần nhất thời vô lượng.

Không nói đến chuyện tiền triều, nói đến Lý Viên trong Cam tuyền cung, lúc này nàng mang thai đã được bốn tháng, bụng giống như bì cầu được thổi lên, tròn vo.

“Thật lâu thật lâu trước đây. . . . Có một cô bé Tinh Vệ, nàng đến Đông Hải chơi. . . .” Lý Viên vừa nhẹ nhàng vỗ về bụng, vừa kể chuyện xưa cho Châu Châu nghe.

“Cho nên ý chính của chuyện Tinh Vệ lấp biển, chính là tinh thần kiên nghị vì mục tiêu quyết vượt lên phần đầu, Châu Châu hiểu chưa?”

Châu Châu gật gật đầu nhỏ, vẻ mặt ưu thương nói: “Tinh Vệ thật đáng thương a! Nàng tới lúc nào đó mới có thể đem biển rộng lấp đầy a!”

Lý Viên ôn nhu nói: “Nếu có chí nhất định thành, tin tưởng rằng Tinh Vệ một ngày nào đó có thể đạt được mục tiêu của nàng”.

Châu Châu cái hiểu cái không gật đầu, nhưng ngay sau đó nhao nhao nói: “Nương nương. . . . Người kể tiếp, kể tiếp đi!”

“Công chúa ngoan của ta, nương nương cần nghỉ ngơi rồi! Người hãy cùng lão nô đi xuống đi!” Dung mama vẻ mặt tươi cười nói.

Châu Châu vĩnh miệng lên, bất mãn nói: “Không sao! Không sao! Ta muốn cùng nương ngủ!”

“Nương người hiện đang mang đệ đệ đấy!” Dung mama ôn nhu khuyên nhủ: “Nàng cần nghỉ ngơi, chúng ta không thể gây ồn ã đến nàng, công chúa hiểu chuyện, có thấy đúng không?”

Châu Châu khuôn mặt phần nộ nhỏ nhắn dùng sức nhú lại, nàng suy tính một lát rồi mới cố gắng nói: “Được rồi! Đợi sau khi đệ đệ ra ngoài, Châu Châu lại cùng nương ngủ chung!”

Lý Viên dùng sức hôn nàng một ngụm, yêu thích nói: “Châu Châu thật là tiểu bảo bối của nương”.

Đợi Dung mama ôm Châu Châu đi xuống, Cẩm Tú khuôn mặt vui mừng vén màn đi tới.

Lý Viên thấy nàng bộ dạng hết sức phấn khởi, không khỏi kỳ quái hỏi, vì sao mà vui mừng?

Cẩm Tú luôn miệng cười nói: “Chủ tử, tin tốt a! Hoàng thượng vừa mới truyền đến, tuyển tú năm nay hủy bỏ!”

Lý Viên sửng sốt, một hồi lâu không có bình thường trở lại, đè chặt khoáy ý trong lòng, nàng làm bộ như không để ý hỏi: “Nga? Đây là vì sao?”

Cẩm Tú nhìn nàng bộ dạng vệt chết vẫn mạnh miệng, bật cười nói: “Trên thánh chỉ nói, bởi vì do hồng thủy, con đường lưu thông tới kinh thành đều hủy, tuyển tú khó có thể tiến hành, hơn nữa.”

Lý Viên trong lỗ tai lúc này đã không thể nghe thấy Cẩm Tú nói thêm gì nữa, nàng cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, khoe miệng vĩnh cao lên.

Một bộ dáng hưng phấn như “Trúng giải lớn năm trăm vạn”.

Chương 44: Cầu hài tử

Một đêm ngủ ngon giấc, đến ngày tiếp theo Lý Viên thật lâu sau mới tỉnh lại, nàng cất giọng kêu lên: “Cẩm Tú”.

Vừa dứt lời liền thấy Cẩm Tú cước bộ nhẹ nhàng đi vào, nàng cười nói: “Chủ tử tỉnh!”

Lý Viên chống thẳng lưng ngồi dậy, nói: “Đã là giờ nào rồi, Châu Châu đã tỉnh chưa?”

“Mới giờ Mão một khắc, công chúa còn chưa có tỉnh đâu!” nàng nhìn thấy Lý Viên sắc mặt hồng nhuận tựa hồ rất có tinh thần, mấp máy môi nói: “Chủ tử hôm nay khí sắc thật là tốt a!”

Lý Viên mặt đỏ lên, run run quả trách: “Người cũng có nhân thần quá”.

Cẩm Tú hầu hạ Lý Viên rửa mặt xong, liền có cung nhân đem đồ ăn sáng tới, lần này khác với lúc mang thai Châu Châu luôn là ăn cái gì thì nôn ọe cái đấy, lần mang thai này nàng vô cùng “ổn” trừ cảm giác được bụng càng ngày càng lớn ở bên ngoài, lại không có bất kỳ cái gì không thoải mái trong thời gian mang thai, thật là khiến nàng dễ chịu hơn rất nhiều.

Dùng thiện xong, Lý Viên ngồi trên ghế hoàng lê mộc điêu hoa y phẩm trà thơm, bỗng nhiên nhìn thấy Dung mama cùng Cẩm Tú, Xuân Hoa mang cái bàn thờ đến.

Lý Viên tò mò hỏi: “Các người mang tới là cái gì vậy?”

Cẩm Tú vẻ mặt thần bí bí đi tới, mở miệng nói: “Hồi chủ tử, đây là tượng Tống Tử Quan Âm”.

Lý Viên ể một tiếng, bất khả tư nghị nhìn mấy người này: “Các người khi nào thì thỉnh pho tượng đến?”

Dung mama nét mặt già nua mập mạp, cười tươi như hoa, nằng nịu nói: “Nương nương, đây là Tống Tử Quan Âm của Pháp Hoa tự ở kinh thành vô cùng kinh nghiệm, bảo đảm nương nương sẽ sinh được tiểu hoàng tử mạnh khỏe bụ bẫm!”

“Đây là để cầu tiểu hài tử cho ta sao?” Lý Viên trên đầu không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Cẩm Tú, Dung mama mấy người tay chân lạnh lẽo bố trí tốt một tiểu Phật đường, thỉnh Tống Tử Quan Âm, để nhang đèn bên cạnh, lư hương, bình hoa, Phật hoa.

“Chủ tử. . . .” Cẩm Tú vẻ mặt hưng phấn kêu lên: “Người mau lại đây tham bái a!”

Lý Viên vừa được đỡ vừa kéo tới, rốt cuộc là vẫn đi tới, nằng nịu được Dung mama dìu quỳ xuống ở trên bồ đoàn, nhìn bảo tượng trang nghiêm trước mặt, tượng Phật lộ vẻ từ bi, bất tri bất giác cũng trở nên thành kính, nằng nịu chấp tay trước ngực, trong lòng yên lặng cầu khẩn: “Từ bi Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn! Tiểu nữ ở đây cầu nguyện, nguyện vì những bách tính vì hồng thủy, ôn dịch mà chết, có thể một lần nữa hảo hảo đầu thai, nguyện bọn họ kiếp sau hạnh phúc an khang không phải lần nữa kinh qua thống khổ, nguyện thiên hạ mưa thuận gió hòa, tất cả mọi người đều vui vui vẻ vẻ sống thật là tốt, không nên có nhiều người chết như vậy! Thỉnh cầu người a!” Lý Viên dùng trán chạm đất, bộ dạng thành khẩn khẩn cầu.

“Có Quan Âm nương nương phù hộ, thai nhi của chủ tử nhất định là tiểu hoàng tử!” Cẩm tú cùng Dung mama đều mắt sáng lên nhìn bụng của Lý Viên

Lý Viên khoe miệng liên tiếp co quắp: “Đúng là nước tới chân mới nhảy, chính là nói các người a!”

Buổi chiều Phong Thành Vũ tới đây dùng bữa, kinh ngạc nhìn bàn thờ Phật bày đồ cúng Quan Âm, nhú nhú mày hỏi: “Người tin Phật sao?”

Lý Viên sợ hấn trách cứ, vội vã đem chuyện kể lại một lần.

Phong Thành Vũ nghe xong trong lòng vừa động, ánh mắt sáng quắc nhìn bụng của Lý Viên, sau một lúc lâu, đột nhiên thần nhiên nói: “Người ngày mai chuẩn bị một chút, trẫm muốn dẫn người xuất cung”.

Lý Viên trong đầu chấn kinh, đây là cái gì a! Làm sao mà lại xuất cung.

“Xuất cung là để làm gì?” Lý Viên nghi ngờ hỏi.

Phong Thành Vũ sắc mặt khó lường nói: “Ngày mai rồi sẽ biết!”

Quả thật, sáng sớm ngày tiếp theo, thì Lý Đại Hải tới đây đón Lý Viên.

Nàng vừa bước lên xe ngựa, liền thấy một thân thường phục nhẹ nhàng nhưng lại rất hợp với Phong Thành Vũ.

“Đến đây. . . .”hắn vươn ra hai tay, dùng sức đem Lý Viên ôm lên xe, nói: “Nặng hơn so với trước đây!”

Lý Viên giận nhìn hấn một cái, trong bụng mang em bé còn có thể không nặng sao!

Nàng lẳng lẳng nằm ở trong ngực Phong Thành Vũ, chỉ cảm thấy xe ngựa nhẹ nhàng chuyển động, chỉ chốc lát sau hướng phía trước đi tới.

Hai người ở trong xe ngựa nói ít chuyện phiếm, Lý Viên hôm nay dậy sớm, lúc này tinh thần cũng có chút mệt mỏi, không lâu sau lập tức dựa vào vai hắn ngủ thiếp đi.

Đợi nàng mở mắt, mới phát hiện ra xe ngựa đã dừng lại.

Nhẹ nhàng ngáp một cái, Lý Viên hỏi: “Hoàng thượng, đã đến rồi sao?”

Phong Thành Vũ gật đầu, không biết tại sao thoát nhìn cảm giác lại có mấy phần khấn trương.

“Đây là chùa miếu?” Lý Viên kinh ngạc nói.

Phong Thành Vũ khẽ gật đầu dẫn đầu đi vào, Lý Viên vịn tay Cẩm Tú từ từ đi theo ở phía sau, dọc theo đường đi nàng không ngừng nhìn quanh, thấy nơi này đình viện trùng điệp, kích thước lớn, rồi lại có phong cách cổ xưa, có một loại cảm giác khúc kính u thông.

“A di đà Phật, lão nạp tham kiến hoàng thượng” một vị tóc bạc da mồi, người mặc áo cà sa lão giả ở đầu đường mòn, chấp tay trước ngực nói.

Lý Viên ở phía sau Phong Thành Vũ khẽ đứng lại.

Chỉ nghe thấy hần thanh âm thần nhiên nói: “Đại sư không phải người ngoài, không cần đa lễ như vậy” sau đó hần quay đầu nhìn Lý Viên nói: “Đây là Hàn sơn tự chủ trì Hiểu đại sư”.

“Lão nạp tham kiến nương nương”.

Lý Viên mỉm cười gật đầu: “Hiểu đại sư không cần đa lễ”.

“Trẫm cùng Hiểu đại sư có việc thương lượng, người đến thiện phòng nghỉ ngơi một chút đi!”

Lý Viên gật đầu đồng ý, liền theo Lý Đại Hải dẫn đường đi đến thiện phòng bên kia, vừa đi vào trong nhà, liền ngửi thấy một mùi đàn hương nhàn nhạt, Lý Viên xoay người nhìn bốn phía, thấy nơi này bài biện đơn gian trang nhã, không nhiễm một hạt bụi, không khỏi mãn ý gật đầu.

Vịn lưng áo, Lý Viên chậm rãi ngồi vào trên giường gạch, Cẩm Tú thấy thế liền vội mang chung trà đến, nàng lo lắng hỏi chủ tử: “Chủ tử, không cần gấp gấp!”

Lý Viên cười an ủi: “Ta không sao!”

Một bên Lý Đại Hải khom người cười nói: “Bẩm nương nương, món chay Hàn Sơn tự là món ăn tuyệt nhất trong các chùa trong kinh thành, người có muốn nếm thử không?”

Lý Viên nghe xong liền hờ hững đồng ý, chỉ chốc lát sau thì một tiểu sa di mười lăm mười sáu tuổi cầm theo hộp thức ăn đi đến.

“Bổn cung còn tưởng rằng cái gọi là món ăn chay tịnh cũng chỉ có rau cỏ, đậu hũ thôi!” Nàng nhìn một bàn thức ăn tinh xảo, không khỏi tò mò hỏi: “Đây là món ăn gì?”

Tiểu sa di kia thoát nhìn có chút khấn trương, chỉ thấy hần có chút lo lắng nói: “Hồi bẩm quý nhân, món ăn này tên là La Hán trai, do nấm mèo, nấm trắng, hủ ti, đậu phộng, dưa đồng. . . . Mà nấu thành”.

Lý Viên nhú mày, nghĩ thầm,: chẳng trách thoát nhìn lại muốn ăn như vậy.

Mùi ngư hương tổ chay, miến chay, gỏi cuốn chay , la hán chay, bánh nướng minh thuận trai, bốn viên thịt chay tứ hỷ, lời của Lý Đại Hải quả thật không phải là giả, các món ăn của Hàn Sơn tự trai này quả thật siêu cấp, siêu cấp ngon a!

Xoa xoa bụng mình giống như là vừa mập lên một vòng, Lý Viên đặc biệt không có tiền đồ liền đánh ợ hai cái.

Bên này Lý Viên ăn thực hài lòng, Phong Thành Vũ bên kia vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Hiểu đại sư trước mắt.

“Như thế nào?” Hần nhàn nhạt hỏi.

Hiểu đại sư thu hồi ngón tay đang bắt mạch cho hần, nhú nhú mày, trì hoãn nói: “Hoàng thượng ba năm trước bởi vì trúng độc lại bị nội thương, trải qua thời gian dài điều trị như vậy, toàn bộ đã khỏi, cũng không có lo ngại gì”.

Phong Thành Vũ hơi hơi gật đầu, mặc nhiên không nói.

Hiểu đại sư tiếp tục nói: “Chẳng qua là. . . .”

“Nói!”

“Chẳng qua là hoàng thượng năm xưa nhiễm bệnh trong người, như cũ vẫn còn dư lại trong người, cũng không có khỏi hẳn” hần run rẩy cẩn cẩn thận thận nói, mỗi lúc nói tới bệnh tình, vị cửu ngũ chí tôn này bộ dáng khuôn mặt đều hiện lên âm tàn sát ý, thực là làm cho người ta kinh sợ.

Nhưng hôm nay, Phong Thành Vũ sắc mặt lại bình thản, không thấy bạo ngược chút nào, hần chẳng qua là nhếch cao hai đạo mày kiếm, nghi ngờ hỏi: “Nhưng là Thần tằm lại lần nữa có thai!”

Hiếu đại sư cũng thấy kỳ quái a, từ lúc ba năm trước nghe nói vị Thần tằm nương nương này sinh ra tiểu công chúa, hần cũng đã túm rớt không biết bao nhiêu chòm râu, người nói xem nam nhân trong lúc trứng phải “Tuyệt tử sát” làm sao có thể có hài tử đây?

Bất kể trong lòng hần nghĩ thế nào, trên mặt hần cũng lộ ra phong phạm nhất phái cao tăng đắc đạo, chỉ thấy hai tay hần tạo thành chữ thập, trầm giọng nói: “Hoàng thượng là chân long thiên tử, tất nhiên có trời cao che chở, Thần tằm nương nương vì hoàng thượng sinh hạ long tự, tự nhiên cũng là do trời cao an bài”.

Phong Thành Vũ vừa nghe hần nói như thế, không tự chủ liền cao hứng lên, chỉ thấy hần hơi nhú mày, hơi cười nói: “Đại sư là cao tăng đắc đạo tinh thông số mệnh y lý, chẳng biết có thể vì phi tử của trẫm, chẩn đoán bệnh một chút”.

Hiếu đại sư khom người nói: “Lão nạp tất nhiên nguyện ý”.

Phong Thành Vũ biết rõ vị cao tăng này bản lãnh không phải kẻ đầu đường xó chợ có thể sánh bằng, lúc này liền cười nói: “Đại sư thỉnh——”.

Hai người liền hướng thiện phòng Lý Viên đang ngồi đi tới.

“Nương nương, hoàng thượng cùng Hiếu đại sư tới!” Tiểu Hỉ Tử canh giữ ở bên ngoài thông truyền vào.

Lý Viên nghe xong bận rộn sửa sang lại vạt áo, mang giày xuống giường, nàng vừa đến cửa thì nhìn thấy Phong Thành Vũ.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng” Lý Viên hơi cúi người nói.

Phong Thành Vũ ánh mắt quét qua bụng lớn của nàng, trách cứ nói: “Trẫm không phải đã nhiều lần bảo người không cần hành lễ mà!”

“Đây không phải là ở bên ngoài sao!” Lý Viên âm thầm trong lòng nói.

Hai người lại ngồi xuống, liền nghe Phong Thành Vũ nói: “Hiếu đại sư tinh thông y thuật, trẫm đặc biệt ân chuẩn hần tới bắt mạch cho người”

Nga? Lý Viên kinh ngạc, lão tăng này so với thái y trong cung còn muốn lợi hại hơn?

Lý Viên áo dài phất một cái, lộ ra một đoạn cổ tay trắng muốt, ôn nhu nói: “Làm phiền đại sư rồi!”

Hiếu đại sư kia khom người nói: “A di đà Phật, nương nương là người thiện tâm, Phật tổ nhất định phù hộ”

Nói xong liền đặt hai ngón tay đè lên vết sa mỏng màu đỏ trên cổ tay Lý Viên, hần khẽ nhắm mắt lại, tỏ vẻ bí hiểm.

Nửa khắc đồng hồ sau, hần không có phản ứng gì, làm Lý Viên cũng tự không khỏi cảm thấy vội vàng, chẳng nhẽ hài tử trong bụng có chuyện gì, nàng lo sợ bất an nhìn Phong Thành Vũ.

24. Chương 45-46

Phong Thành Vũ lúc này rất là trấn định, chỉ trừ trên mu bàn tay hần gân xanh dần dần mạnh mẽ nổi lên, thật sự không nhìn ra suy nghĩ trong đầu hần.

“Đại sư!” Cẩm Tú ở phía sau Lý Viên cảm thấy không ổn rồi, chỉ nghe thấy nàng hấp tấp hỏi: “Đại sư? Nương nương cùng tiểu chủ tử có khỏe không?”

“Cẩm Tú” Lý Viên a một tiếng “Không được vô lễ”.

Có thể rốt cục là thanh âm của Cẩm Tú làm cho Hiểu đại sư tỉnh lại, chỉ thấy hần chậm rãi mở mắt, trong mắt mỉm cười nhìn Lý Viên nói: “Nương nương đừng lo, người mạch tượng vững chắc, thân thể vô cùng tốt”. Sau đó hần nhìn về phía Phong Thành Vũ, chỉ thấy hần hai tay tạo thành hình chữ thập, cao giọng nói: “A di đà Phật, hoàng thượng lần này nhất định có thể———tâm tưởng sự thành”

Phong Thành Vũ liền đứng lên, ánh mắt lấp lánh, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Chương 45: Sinh thần

Kinh thành tháng mười hai, gió bão mãnh liệt, thê lương điên cuồng, trận bão tuyết đầu tiên báo hiệu mùa đông đã cuốn sạch cả kinh thành.

Cam Tuyền cung trong Tử Cẩm Thành, Lý Viên nhẹ vỗ về cái bụng cao vút, xuất thần nhìn tuyết trắng bay tán loạn ngoài cửa sổ.

“Nương, nương. . . .” Châu Châu bên cạnh cầm trên tay vải thêu con thỏ nhỏ, chạy tới.

Lý Viên ôm tiểu thân thể của nàng hỏi: “Sao vậy?”

Châu Châu lắc đầu, mở to hai mắt nhìn, mong đợi nói: “Châu Châu muốn ra ngoài đi làm người tuyết”.

Lý Viên cười xoa xoa đầu của nàng nói: “Tốt nha! Nhưng là phải đợi đến lúc tuyết ngừng mới có thể đi ra được, đến lúc đó, nương sẽ để cho Tiểu Hỉ Tử dẫn con đi chơi, có được hay không?”

Châu Châu vừa nghe vẻ mặt tươi cười gật gật cái đầu nhỏ.

“Chủ tử” chờ Châu Châu được Dung mama ôm xuống, Cẩm Tú vén màn đi đến, nàng nói: “Dựa theo chủ tử phân phó, hạ lễ cho sinh thần thái hậu nương nương đã chuẩn bị xong!”

Lý Viên gật đầu, đột nhiên lại thở dài.

Cẩm Tú gặp bộ dạng của nàng không khỏi khuyên nhủ: “Theo nô tỳ nghĩ, người nên tìm nguyên nhân gì đó từ chối là được, cần gì nhất định mình phải đi, người đã mang hài tử rồi, vạn nhất. . . .”

“Cẩm Tú” Lý Viên nhẹ nhàng trừng mắt nhìn nàng một cái: “Cẩn thận ngôn từ”.

Cẩm Tú: “A——” một chút lên tiếng kinh hô, vội vàng phi phi mấy cái: “Nô tỳ nói lung tung, nương nương cùng tiểu chủ tử nhất định sẽ tốt tốt a!”

Nhìn vẻ mặt sợ sệt của nàng, Lý Viên nói gấp: “Được rồi, ta cũng đâu có nói gì người”.

Cẩm Tú ngậm miệng lại, cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng.

Lý Viên vẫy vẫy tay để cho nàng ngồi bên cạnh mình, lo lắng nói: “Ta làm sao muốn đi a! Nhưng người cũng biết, từ lúc ta sinh hạ Châu Châu xong, nói ta chiếm hữu hoàng thượng, liền thị sủng sinh kiêu, hôm nay vừa lúc mang thai, chính là lúc ở nơi đầu sóng ngọn gió, nếu lần này thái hậu thiên thu mà ta không đi chúc mừng, lời đồn đại kia không biết còn đem ta nói thành bộ dạng gì đây!”

Ở nơi này là thời đại lấy hiếu trị vì thiên hạ, cho dù Phong Thành Vũ là hoàng đế đều không thể không đối với thái hậu thêm phần cung kính, nàng chính là một tần phi của hậu cung, lại có quyền lợi cùng lá gan gì mà dám không đi đây?

“Hôm đó” Lý Viên nắm thật chặt tay Cẩm Tú nói: “Người phân phó Dung mama trông chừng thật tốt Châu Châu cho ta, đem sáu đại cung nữ bên cạnh người nàng đều toàn bộ mang theo, trăm triệu lần không thể để nàng xảy ra cái gì không may”.

Cẩm Tú gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Lý Viên lại nói: “Người cùng Xuân Hoa hai người ở bên cạnh ta hầu hạ, nói Tiểu Hỉ Tử cơ trí một chút, nếu thấy chuyện gì không tốt lập tức đi truyền tin cho Hoàng thượng, biết chưa?”

“Dạ, nô tỳ biết rồi” Cẩm Tú trong lòng thầm nghĩ, đến ngày đó mình nhất định gắt gao canh giữ bên cạnh chủ tử, tuyệt không để cho bất kỳ ai làm chuyện hại chủ tử.

Mồng tám tháng mười hai năm Kiến Vũ thứ hai mươi hai, Sùng Quang thái hậu Liễu Văn Tuệ năm mươi tuổi thiên thu.

Lý Viên vịn cổ tay Cẩm Tú chậm chậm hướng Càn Nguyên điện đi tới, lúc này mặc dù màn đêm đã buông xuống, nhưng trong cả hoàng thành lại bị vô số ánh sáng ngọc đèn cung đình chiếu sáng như ban ngày, làm nền cho tuyết trắng thêm nổi bật, càng lộ vẻ ảo mộng tựa như bông lai tiên cảnh.

Mà lúc này bên trong Càn Nguyên điện đã là một mảnh hoan thanh tiểu ngữ, ca múa mừng cảnh thái bình, đại diện văn võ đại thần ngồi hai bên cùng sứ giả các nước, bọn họ trên mặt cũng là một vẻ mặt vui vẻ hớn hở, ăn uống linh đình, vui vẻ thích ý.

Hôm nay Phong Thành Vũ ngồi trên ghế rồng, thỉnh thoảng cùng Liễu thái hậu tôn quý uy nghiêm bậc nhất vừa cười vừa nói chuyện, mà Liễu thái hậu đôi lúc cũng mỉm cười, thoạt nhìn chính là hình dáng mẫu tử tử hiếu bậc nhất.

Đang lúc ấy, có tiếng thanh âm truyền đến của cung nhân: “Thần tần nương nương đến——— Minh Châu công chúa điện hạ đến———”

Ca không ngừng, múa không nghỉ, song tất cả ánh mắt mọi người đều không tiếp tục thưởng thức, ánh mắt của họ đều dời nơi cửa ra vào, chờ nhìn thấy phong thái của đệ nhất sủng phi Đại Chu triều.

Chỉ thấy một lát sau, một vị nữ tử nắm tay một tiểu nữ tử đi vào.

Chỉ thấy trên người nàng mặc váy ngân văn thêu bách điệp đùa hoa, áo khoác hồng nhũ sa bên trong áo choàng lông hồ ly, mặt như trăng rằm, da trắng nõn nà, mặc dù nàng không có trang điểm đậm, nhưng một cái vừa động, lại toát ra một vẻ phong tình say người.

Các vị đại thần ánh mắt phần lớn là nhìn hướng đến cái bụng nhô lên cao cao của nàng, ánh mắt bọn họ khó có thể kiềm chế cuồng nhiệt, trong đó có thể chính là thái tử tiếp theo của Đại Chu triều a!

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế”.

Không đợi Lý Viên lay, Phong Thành Vũ liền một tay nhắc nàng dậy, nói: “Đứng lên đi!”

Nàng hơi cúi người, hướng thái hậu lay nói: “Thần thiếp tham kiến thái hậu nương nương, chúc nương nương phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn!”

Hoàng đế đã không để cho nàng lay, Liễu thái hậu tự nhiên cũng sẽ không tại lúc này để cho nàng chịu khổ, chỉ nghe nàng hiền lành nói: “Ngươi thân thể nặng nề, mau dậy đi!”

“Tạ nương nương!”

“Nhi thần Minh Châu tham kiến phụ hoàng, tham kiến hoàng tổ mẫu, nguyện hoàng tổ mẫu sinh nhật vui vẻ, mọi chuyện như ý!” Châu Châu tiểu công chúa giống đại nhân nhi quỳ trên mặt đất cung kính dập đầu.

Phong Thành Vũ nhìn tiểu nữ nhi thân thể phấn nộn. Nàng bình thường bộ dáng lười biếng, không khỏi liên lộ ra nụ cười sủng ái.

Chúng đại thần quan sát thăm dò, trong lòng đồng thời nghĩ đến: “Tin đồn, Hoàng thượng xem Minh Châu công chúa như châu báu, xem ra lời đồn ấy không sai a!”

Nghĩ tới đây, bọn họ không khỏi đưa ánh mắt chuyển hướng sang vị trí trên người một công chúa khác.

Bọn họ nhìn Đại công chúa sắc mặt đỏ ửng, ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh Hiền phi nương nương, lại nhìn một chút tiểu công chúa xinh đẹp khả ái, ai——— này được sủng ái cùng không được sủng ái khác nhau thật lớn a!

Lý Viên đi tới chỗ ngồi của mình, chậm rãi ngồi xuống, liền lập tức có cung nữ hướng nàng đặt dưới chân nàng một chậu ngân than.

Khóe mắt nàng khẽ nâng nhìn mọi nơi chung quanh, chỉ thấy trong đại điện xanh vàng rực rỡ khắp nơi một mảnh bộ dáng vui mừng.

Lúc này tiếng chuông trên bảo điện thanh thúy vang lên, liền thấy văn võ bá quan rôi rít đứng dậy, cùng gơ chén rượu nhỏ, cùng kêu lên: “Chúng thần cung chúc nương nương thiên thu vạn đắc”.

“Nhi thần cũng chúc mẫu hậu” Phong Thành Vũ cười to đứng dậy nói.

Liều thái hậu khoe miệng mỉm cười, đôi tay được bảo dưỡng vô cùng tốt bưng lên chén rượu nhỏ, một hơi uống vào.

Lý Viên nhìn đủ loại quan lại chúc mừng, không khỏi một lần nữa cảm khái, ở thời đại phong kiến này hoàng quyền quả thật là hậu nhân không thể tưởng tượng được, chỉ có một lần sinh thân năm mươi tuổi, sẽ phải làm cho khắp chốn vui mừng, quả thật xa xỉ.

Lý Viên thân mình mang bầu, tất nhiên vô cùng cẩn thận, nàng cũng không ăn trên bàn bất kỳ món gì, cũng không uống bất kỳ rượu gì, tinh thần của nàng từ khi bước vào cửa điện này luôn ở trong trạng thái khẩn trương, chỉ ngóng bữa tiệc có thể kết thúc thật sớm, nàng có thể an an nhiên nhiên trở về.

Thái hậu vạn đắc nào có thể thiếu hậu cung chư vị phi tần, không lâu sau, liền có một vị cung nhân truyền âm đến: “Đức phi nương nương, Cảnh phi nương nương, vì sinh thân của Thái hậu nương nương—— dâng tặng lễ vật”.

Lý Viên suy nghĩ một bữa, giương mắt nhìn lại.

Chỉ thấy sáu bảy tiểu thái giám thật nhanh đem hai tờ giấy dài đặt trên bàn gỗ lim khắc hoa, để ngọn bút và nghiên mực ở cạnh nhau.

Đức phi một thân váy kim ti bạch văn đàm hoa vũ ti quần, mái tóc đen như mặc ngọc, búi tóc oản phi tiên đơn giản, thanh nhã nhưng nhiều hơn mấy phần khí chất xuất trần, nàng cùng Cảnh phi xinh đẹp uyển chuyển đi ra, chỉ thấy hai người các nàng cùng chấp bút, lộ ra cổ tay trắng như trăng sáng, trên một tờ bố trực nhanh tay múa bút.

Trong Càn Nguyên điện nơi này tựa hồ cũng bị nhuộm bởi khí chất thanh nhã của hai người, trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều vươn dài cổ tò mò nhìn.

Đợi nửa khắc đồng hồ sau, hai người thả ra bút trong tay, tự mình kéo bố trực trên bàn, mọi người dõi mắt nhìn lại, không khỏi nhất tề lên tiếng ủng hộ, hảo một cái “Ma Cô hiền Phật đồ” nhưng trong này vẽ Ma Cô mặt mũi xinh đẹp, khí chất cát tường, xem tất cả cùng đương kim thái hậu có bảy tám phần giống nhau, tay nàng nâng trái đào tiên, làm ra một bộ dáng tặng lễ vật, tư thái ưu mỹ như trong hồ thiên nga, đủ để thấy người vẽ bức tranh này công lực thâm hậu. Tất nhiên, bức tranh không chỉ vẹn vẹn có thế, nhìn chung quanh Ma Cô này viết vô số chữ Phật, thể chữ lệ, khải thư, hành thư, trâm hoa, cuồng thảo, thể chữ liễu, thể chữ nhan, Đan xen chằng chịt vào nhau thật đúng là tuệ tâm khéo léo.

“Họa giỏi, chữ đẹp.” lập tức liền có văn sĩ luôn miệng ủng hộ, mọi người đã tỉnh hồn lại cũng không khỏi rôi rít kêu to lên tiếng.

“Thần thiếp cung chúc Thái hậu nương nương phúc thể an khang, Phật tắc thiên miên” hai người nàng nhẹ nhàng lạy nói.

“Tốt, tốt, tốt” Thái hậu nói liền ba tiếng tốt, cười híp mắt, giống như cực kỳ cao hứng hưởng Phong Thành Vũ nói: “Hai nha đầu này dâng lễ vật rất hợp tâm ý ai gia”.

Phong Thành Vũ cười lớn nói: “Hai vị ái phi hôm nay thu được sự vui vẻ của mẫu hậu, trăm muôn trọng thưởng, hai người các người nghĩ muốn cái gì a?”

Đức phi khê tiến lên một bước, cúi người nói: “Hai người thần thiếp chỉ cần Đại Chu mưa thuận gió hòa, vạn nước hưng thịnh, chỉ cần hoàng thượng và thái hậu thánh thể an khang!”

Vừa nói xong, chỉ thấy nàng ngẩng mặt lên, hướng về phía Phong Thành Vũ cười một tiếng.

Đức phi này bình thường luôn là một bộ dáng lãnh thanh băng sơn mỹ nhân, hôm nay lại cười một tiếng như vậy liền phẳng phất giống như tuyết trên vách đá vạn trượng nháy mắt nở hoa, quả nhiên nghiêng nước nghiêng thành, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng Lý Viên không thể có tâm để hưởng thụ mỹ cảnh này a, nữ nhân này dám hướng về phía nam nhân của người phóng điện, nàng chính là Thường Nga hạ phàm, người cũng chỉ có hy vọng nàng xấu như chó ăn phân.

“Hừm hừ.” nàng ở trong lòng liễu mạng phi phi hai tiếng: “Quyết định ba ngày không để cho cằm thú này lên giường của nàng”.

Chương 46: Gặp chuyện không may

Đức phi trả lời tất nhiên là làm cho Phong Thành Vũ long nhan vui mừng, cả triều văn võ này cũng không ngăn cản trăm miệng một lời nhất loạt khen: “Hai vị nương nương quả thực hiền thực tuệ đức, bệ hạ chi phúc, Đại Chu cũng có phúc” .

Lý Viên nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé phi nộn của nữ nhi, từng ngón từng ngón chơi đùa đầu ngón tay nàng, tựa hồ hoàn toàn không có nghe đến tiếng khen tặng khắp điện này, Thái Hậu ngồi trên cao phía sau Phong Thành Vũ, mày liễu cong lên, khóe miệng nhếch lên, tươi cười đầy thâm ý.

Bên này Đức, Cảnh, nhị phi dâng tặng lễ vật xong, bên kia Lệ phi lại chân thành đi ra, chỉ thấy nàng một thân váy dài uốn lượn tha thướt màu đỏ tía, trên thêu tơ vàng hoa mẫu đơn phú quý, một cái phi điều tơ tằm màu lam mang bên hông nàng đồng loạt trong suốt, khiến nàng thoát nhìn diễm lệ như vậy, không thể phương vật.

Lệ phi mày ngài quét qua, khóe mắt hàm xuân, giống như mang theo vô hạn tình ý trong suốt nhìn Phong Thành Vũ, nàng chân thành phúc thân nũng nịu nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Thái Hậu nương nương, nguyện nương nương thiên thu vạn thọ, nhật nguyệt trường minh” .

“Nương ——” Châu Châu tựa vào bên người Lý Viên nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ này thật đẹp a!”

Lý Viên nắm tay nhỏ bé của nàng căng thẳng, lập tức vẻ mặt nghiêm sắc nói với nữ nhi: “Lệ phi nương nương tuổi so với nương còn lớn hơn đó! Kêu tỷ tỷ thật sự là quá thất lễ, muốn kêu thì kêu a di hoặc là đại nương a!”

Châu Châu nghi hoặc nhìn nhìn Lý Viên, cái hiểu cái không gật gật đầu.

Bên này Lý Viên “Dạy dỗ” nữ nhi, bên kia Lệ phi tay ngọc vừa nhấc, kéo dài tiếng đàn uyển chuyển êm tai lại vang lên trong Kiền Nguyên điện vang lên, không chỉ có như thế, nàng còn môi đỏ mọng khê mở, mở miệng hát: “Hoa hoa điệp điệp, thúy thúy hồng hồng, duy tư hương úy dụng tâm đến đỡ, không giáo vũ vũ phong phong, thanh thanh lạnh lùng; điệp điệp kiêu kiêu, đời đời kiếp kiếp, nguyện hữu tình mọi người thành thân thuộc, trường kỳ hướng sớm tối mộ, hỉ thích hoan. Nguyện lang quân xem tự tiền, sử triển nộ cười... ..” .

Lý Viên sắc mặt đỏ lên, thật sự là không thể tưởng được Lệ phi này cư nhiên tại đây trước mặt văn võ bá quan, trước công chúng, lại hát loại “Dâm từ diễm khúc” này, chỉ thấy nàng một đôi mắt đẹp triền miên nhìn Phong Thành Vũ, đó là nói không hết ái mộ, và tương tư vô cùng.

Lý Viên mở to mắt một chút, ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn, chỉ thấy trên long tòa phía trên khuôn mặt tuần tú Phong Thành Vũ cư nhiên tràn ngập ý “Vui mừng”, một đôi con ngươi đen mặc cùng Lệ phi dây dưa cùng một chỗ, quả nhiên là “Tình tràn đầy” a! Lý Viên hừ lạnh một tiếng, gắt gao nắm bàn tay mình.

Nhưng trên trời tựa hồ còn ngại Lý Viên không đủ tức giận, thật vất vả đợi đến Lệ phi hát xong rồi, càng làm cho trong lòng nàng hận không thể điên cuồng xé mặt người xuất hiện .

Chỉ nghe trong Kiền Nguyên điện, không biết khi nào đột nhiên vang lên từng trận tiếng trống sắt, sau từng trận tiếng trống này, một nữ nhân tuyệt đẹp tao nhã lượn lờ xuất hiện, chỉ thấy nàng chiết eo nhỏ bước đi, thiện lên cổ tay lụa mỏng trong suốt, mắt chứa nước mùa xuân, mặt nờn nà, hương kiều ngọc nộn má lúm đồng tiền so với hoa còn xinh đẹp hơn, ngón tay như thông vót miệng như ngâm chu sa một cái nhẩn mày ý cười cũng động lòng người.

Nàng quần áo phấn hồng hoa hồng thêu trên váy, trên ngực ngọc lan trắng vòng quanh, váy áo kéo thật thấp, bộ ngực sữa tuyết trắng mềm mại của nàng từng cái từng cái xoay tròn như ẩn như hiện, thật sự là

hồn xiêu phách lạc đến cực điểm.

Mỹ nhân chân ngọc nhẹ nhàng, lấy thể bay theo kiểu tiên nữ giáng trần, hoàn thành tiết mục múa, chỉ thấy nàng tay mềm khê nâng, nũng nịu nói: “Thần thiếp Lý Phương tham kiến bệ hạ, tham kiến Thái Hậu nương nương” .

Lý Viên quả thực cảm thấy mình bị thiêu đốt, trời a! Tha thứ lòng nàng hẹp hòi, tha thứ nàng thị sủng mà kiêu đi! Nàng hai tròng mắt nhú nửa gắt gao trừng trừng nhìn Phong Thành Vũ, ngực cao thấp phập phồng không ngừng.

Ước chừng là tầm mắt của nàng quá mức nóng rực làm cho Phong Thành Vũ có chút phát hiện, chỉ thấy hần một đôi con ngươi đen hơi hơi lướt đến, Lý Viên răng nanh cắn chặt vang ra tiếng, đối với hần cười tươi sáng chói, còn đặc biệt cố ý sờ sờ bụng cao cao của mình.

Phong Thành Vũ xem nàng rõ ràng sắp khóc ra lại còn muốn cười, trong lòng hần âm thầm nghĩ: mấy nữ nhân này quả thực người người đều là lòng dạ hẹp hòi, nhưng mà, không biết vì sao lại cảm thấy một tia cao hứng.

Bất quá —— hần mày rậm nhú lại, lại nghĩ đến: “Hiện tại cũng không phải là lúc làm cho nàng bực bội, nếu ảnh hưởng đến con ta thì làm sao!”

“Hoàng Thượng...” Lý Phương triển miên kêu lên.

Phong Thành Vũ nhìn nàng một cái, mày rậm vừa nhú vừa quát lớn: “Hôm nay là mừng thọ của mẫu hậu, người ăn mặc thành như vậy còn thể thống gì, còn không đi xuống cho tắm ” .

Ở trước nhiều người như vậy bị khinh thường nhất là cố ý quát lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ vô song của Lý Phương kia trong nháy mắt trắng bệch một mảnh, nàng thân mình run run lung lay sắp đổ nhìn Phong Thành Vũ cao cao tại thượng.

“Hôm nay là ngày mừng rỡ, hoàng huynh làm gì tính toán chi li như thế ” Thuận Vương Phong Thành Thái từ từ đứng lên, hần một đôi mắt nhỏ tí hí, nhìn Lý Phương không tha một lát, miệng lại mang theo ý tứ đùa giỡn hàm xúc nói: “Huống chi một giai nhân khuynh quốc khuynh thành như thế, đứng ra cần phải che chở mới đúng a!”

Thuận Vương vừa dứt lời, toàn bộ Kiền Nguyên điện trong nháy mắt im lặng một mảnh, người người thầm nghĩ: “Thuận Vương này là bị mỹ nhân khiến cho hồ đồ đi! Mỹ nhân này có đẹp, cũng là nữ nhân của Hoàng Thượng a! Người một cái thân vương liền dám ở trước công chúng nói ra những lời không khác gì đùa giỡn nữ nhân của Hoàng Thượng, thật sự là to gan lớn mật a!”

“Thành Thái...” Liễu Thái Hậu đột nhiên sáng giọng: “Người đứa nhỏ này vừa uống chút rượu liền nói chuyện lung tung, còn không nhanh ngồi xuống” sau khi nói xong, nàng hung hăng trừng mắt ngọc nhìn Lý Phương dưới bậc thang.

Lý Phương lúc này tâm thần rối loạn, làm sao có thể trở nên như vậy, ánh mắt nàng tán loạn ngẩng đầu muốn nói với Phong Thành Vũ cái gì —— nhưng mà ở lúc tiếp xúc đến ánh mắt lạnh như băng cảnh cáo của hần xong, trái tim kia hoàn toàn lạnh xuống, chỉ thấy nàng run rẩy cúi người nói: “Thần, thần thiếp cáo lui” .

Lý Viên lúc này cũng không thể nói rõ trong lòng mình là cảm giác gì, nàng xem đích tỷ rốt cuộc không một tí yếu ớt ngày xưa, chỉ cảm thấy một cỗ nồng đậm chán ghét từ trong lòng dâng lên, nàng cúi đầu, chua xót cười: nguyên lai bất tri bất giác nàng cũng trở nên tự cho là đúng, mặt mày đáng ghét sao?

Lý Phương xuất hiện chẳng qua là một đoạn nhạc đệm đơn giản, phẳng phất như một cục đá quảng ở trong nước, trong nháy mắt trên mặt nước liền không còn chút dấu vết, Lý Viên cũng không có tâm tư nào nhìn bất luận kẻ nào.

“Thần tần ——” lúc yến hội tiến hành một nửa, Phong Thành Vũ lại đột nhiên thần nhiên nói với nàng: “Người có thai, vẫn là sớm trở về nghỉ ngơi đi!”

Lý Viên sửng sốt, nhưng là cầu còn không được, nàng được cánh tay Cẩm Tú giúp đỡ chậm rãi đứng dậy, đối với Phong Thành Vũ cùng Thái Hậu cúi người nói: “Thần thiếp cáo lui” .

Ra khỏi Kiền Nguyên điện Lý Viên cùng Châu Châu trực tiếp ngồi nhuyển kiệu, Châu Châu còn nhỏ vừa mới ngồi nghiêm chỉnh thời gian dài như vậy, đã sớm không chịu nổi, nàng thân mình nhỏ tròn xoe phủ kín lông trắng thuần trong âm kiệu lặn qua lặn lại.

Lý Viên cảm xúc không tốt, cũng không quản nàng, mặc cho nàng đi chơi.

Cổ kiệu vững vàng đi về phía trước, nửa khắc chung sau liền đến cửa Cam Tuyền cung, về tới địa bàn của chính mình Lý Viên mới xem như hoàn toàn yên lòng, nàng một tay đỡ thắt lưng một tay nắm Châu Châu, đi dọc theo đường nhỏ trải đá vũ hoa trong viện, chậm rãi hướng tẩm điện đi.

“A ——” Châu Châu đột nhiên quát to một tiếng: “Thỏ thỏ”, tay nàng mập mập nhỏ bé vút một chút từ trong tay Lý Viên tuột ra, cặp chân ngắn bước nhanh hướng về chỗ tòa núi giả chạy tới, Trong lòng Lý Viên cả kinh, nói: “Châu Châu không được chạy, sẽ ngã sắp xuống, ” .

Nhưng vất vả nha đầu này chân mặc dù ngắn, bước chân lại mau, hơn nữa núi giả kia cách các nàng quá gần, chỉ thấy Châu Châu ngồi xổm thân mình nhỏ mập mập xuống, ở bụi cỏ vạch qua vạch lại, chỉ chốc lát sau liền giờ lên cao một con thỏ phát ra ánh huỳnh quang như con gấu bông, đối với Lý Viên lớn tiếng la lên: “Nưng, ngưng, ngưng mau nhìn a! Là con thỏ nhỏ chết, là con thỏ nhỏ chết...” .

Lý Viên nhướng mày, không nên có con thỏ nhỏ nào chết, nàng nhẹ nhàng trách mắng: “Châu Châu, không được bướng bỉnh, còn không mau lại đây!”

Châu Châu nghe thấy ngưng kêu nàng , lập tức sẽ nhanh chóng quay lại bên người Lý Viên, nhưng mà lúc này lại “Lạch cạch, ca ...” Thanh âm từ trên đầu truyền đến, Châu Châu tò mò ngẩng đầu lên, sau đó nháy mắt —— một khối đá lớn hướng đầu nàng rơi xuống.

“Châu, châu, Châu Châu...” Lý Viên không thể tin nhìn nơi đó, nữ nhi của nàng đâu? Vừa mới còn hướng nàng cười ngọt ngào cười nữ nhi đâu?

“Châu Châu, Châu Châu... Châu Châu... A...” Lý Viên giống như điên rồi vọt tới chỗ kia đã tảng đá xếp thành một đồng kia, nàng quỳ trên mặt đất ánh mắt cuồng loạn bởi khối tảng đá này.

“Người tới a! ... Người tới a! Nưng ngưng, ngưng ngưng... Người mau tới a!” Lý Viên hiện tại cái gì đều nghe không được, nàng chính là điên rồi quỳ trên mặt đất không ngừng bới tảng đá.

“A a... A... Ô ô... Châu Châu a! Nưng ở trong này a! A... ... Ai a! Ai tới cứu cứu nữ nhi của nàng a!”

Làm nhóm cung nhân chung quanh cực nhanh chuyển khối tảng đá sau, trong mắt Lý Viên đó là màu đỏ tươi chói mắt đầy đất.

“Nưng ngưng! Nưng ngưng...”

“Nưng ngưng té xỉu ... Mau truyền Thái y...”

“A —— ngưng ngưng chảy máu ...” .

25. Chương 47-48

Chương 47: An nguy

Đây là một gian phòng, một căn phòng toàn bộ đều là màu trắng, tối tăm, lạnh khốc, không hề có bóng người.

Vô số vải bạt màu trắng từng cái từng cái buông xuống, không biết từ đâu tới tiếng gió lạnh quất vào phát ra âm thanh rầm rì.

Lý Viên lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhẹ nhàng hỏi: “Châu Châu đâu?”

Không biết thanh âm ai vang lên ở bên tai nàng: “Nưng ngưng, nén bị thương a! Công chúa đã muốn đi!”

Đi? Đi đâu ? A —— ha ha —— nàng cười lớn ra tiếng, nghĩ đến liền hô: “Gạt ta, các người đều gạt ta, Châu Châu của ta ngoan nhất! Nàng thế nào đều sẽ không đi ! A —— a —— trả lại cho ta, đem nữ nhi của ta trả lại cho ta a!”

“Viên Viên, Viên Viên... Viên Viên “

Là ai đang gọi ta? Không cần! Không cần kêu! Ta chính là phế vật a! Ta ngay cả nữ nhi mình đều cứu không được a! A a —— a ——.

“Viên Viên, Viên Viên, tỉnh tỉnh... Tỉnh tỉnh” .

Phong Thành Vũ gạt gao ôm Lý Viên trên giường lệ rơi đầy mặt, nhẹ nhàng dỗ nói: “Không có việc gì , không có việc gì , người mau tỉnh lại ——” .

Lý Viên chậm rãi mở mắt, trong mắt nàng tán loạn không ánh sáng, không hề tức giận .

“Châu, Châu Châu” nàng như đang trong giấc mộng thì thào kêu lên.

Phong Thành Vũ vươn tay lau nước mắt nàng chảy không ngừng, ôn nhu nói: “Châu Châu không có việc gì, nàng tốt lắm, một chút chuyện đều không có” .

Nhưng Lý Viên giống như là nghe không được thanh âm gì, nỉ non nói: “Châu Châu, tảng đá... Máu, máu, thật nhiều máu...” .

“Châu Châu không có việc gì, Châu Châu không có việc gì” Phong Thành Vũ khẩn trương vỗ bởi vì quá kích động mà Lý Viên bắt đầu xuất hiện hít thở không được, hần lập lại liên tục nói không ngừng.

Nhưng mà Lý Viên nàng hiện tại giống như tinh thần bị sụp đổ, căn bản nghe không được hần đang nói cái gì.

Phong Thành Vũ thấy thế, mảy rậm vừa nhú, vừa nâng lên bàn tay: “Bóp ——” một chút hung hăng tát nàng một cái.

“Trẫm nói lại lần nữa, Châu Châu không có việc gì, nàng còn sống” .

Lý Viên tựa hồ đối với đau đớn trên mặt không hề có cảm giác, nàng nhanh một chút bắt lấy vạt áo Phong Thành Vũ, run rẩy hỏi: “Châu Châu không có việc gì, nữ nhi của ta không có việc gì?”

“Trẫm mang người đi gặp nàng” Phong Thành Vũ không nói hai lời một phen ôm lấy Lý Viên trên giường đi ra phía ngoài.

Huân lô quan âm tử sa tỏa ra mùi hương bách hợp, tầng tầng sa trường chức hoa, cái tiểu cô nương đáng yêu nhất thiên hạ đang chui trong chăn ngủ vùi.

Lý Viên vươn hai tay run rẩy, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt non nớt của nữ nhi, là lạnh, là nóng, Châu Châu của ta còn sống phải không? Giờ khắc này không thể dùng ngôn ngữ gì có thể hình dung được tâm tình Lý Viên, giờ khắc này cho dù là làm cho nàng cứ như vậy chết đi nàng cũng không oán không hối hận.

“Ô ô... Ô ô ô... A a a...” Lý Viên khóc, kêu, hô, gạt gao ôm thân mình mập mạp của nữ nhi cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn, nàng không biết cảm ơn ai, nhưng, nhưng... Ô ô... Thật sự cảm ơn... .

“Nương...” Bị cứu tỉnh Châu Châu xoa xoa ánh mắt non nớt kêu lên.

Lý Viên gạt gao đem mặt chôn ở trên thân mình nhỏ của Châu Châu, không ngừng , không ngừng , không ngừng khóc.

“Không khóc, không khóc, nương không khóc nga! Khóc khóc không phải hài tử ngoan nga!” Châu Châu vươn tay nhỏ bé vỗ vỗ đầu Lý Viên.

Phong Thành Vũ đứng ở bên giường lặng lẽ nhìn một màn này, chỉ cảm thấy giống như có một phen đao nhọn hung hăng cắt ở trong lòng của hần, đau tê tâm liệt phế, đau khiến hần muốn giết người.

Lý Viên cuối cùng vẫn khóc hôn mê bất tỉnh, Phong Thành Vũ sắc mặt âm trầm nhìn Thái y đang ở bắt mạch, thật lâu sau sau, Thái y kia run rẩy đứng dậy, run run nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thần tần chỉ là vì cảm xúc quá mức kích động mới có thể lại té xỉu, cũng không lo ngại” .

Phong Thành Vũ gắt gao đóng ánh mắt, lạnh giọng hỏi: “Đứa nhỏ như thế nào?”

Thái y thân mình run lợi hại hơn, hần nói: “Hồi Hoàng Thượng, nương nương lần này chấn kinh quá độ, đã động thai thật mạnh theo lý thuyết thai này hẳn là...” Phong Thành Vũ ánh mắt giống như kiếm bắn về phía hần.

Thái y thân mình mềm nhũn, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất: “Thần đáng chết, thần đáng chết” .

Phong Thành Vũ lớn tiếng nói: “Lại làm cho trẫm nghe đến câu nói đó, trẫm liền diệt cửu tộc ngươi” .

Thái y nét mặt già nua đều tái, cả người run rẩy.

Phong Thành Vũ hừ lạnh một tiếng: “Nói tiếp” .

“May may... May mà, Thần tần nương nương ngày thường thân thể vô cùng tốt... Hoài thai này khắp nơi thần kỳ vững chắc, hơn nữa thai nhi đã muốn đầy bảy tháng thần cũng cấp nương nương uống thuốc dưỡng thai, cho nên tạm thời vô sự” .

“Trẫm muốn không phải tạm thời” Phong Thành Vũ hai tròng mắt nheo lại lạnh giọng hỏi: “Chẳng lẽ còn sẽ có... Nguy hiểm hay sao” .

Thái y giọng run rẩy trở lại: “Còn cần Thần tần nương nương tinh tâm tinh dưỡng, quyết không thể lại chịu kích thích, như thế một tháng sau mới có thể nói hoàn toàn vô sự” .

“... Thần tần thẳng đến lúc trước khi sinh sản đều từ người phụ trách điều trị thân thể” Phong Thành Vũ thần nhiên nói: “Đi xuống đi!”

“Thần tuân chỉ!” Thái y khom người đáp.

Phong Thành Vũ chậm rãi đi đến bên giường, vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệnh tiểu tụy của Lý Viên, hần ôn nhu nói: “Ngươi không có việc gì, Châu Châu không có việc gì, con của chúng ta cũng sẽ không có chuyện, trẫm —— tuyệt đối không cho phép các ngươi có việc” .

Lý Viên mê man suốt một ngày một đêm, lúc nàng mở to mắt, nhìn thấy Cẩm Tú khóc sưng đỏ hai mắt.

“Chủ tử... Ngươi tỉnh!” Cẩm Tú run rẩy nói.

“Châu Châu đâu?” Lý Viên ngồi bật dậy một chút, thất kinh hỏi.

“Công chúa vừa mới thăm nương nương xong! Hiện tại hẳn là đã muốn ngủ” .

Lý Viên thở phào một cái, chậm rãi tựa vào gối mềm phía sau.

Lúc này, Xuân Hoa cũng vài cái cung nữ đi đến, Xuân Hoa mắt mờ vành mắt hồng hồng kêu một tiếng: “Nương nương” .

Cẩm Tú tiếp nhận gì đó trong tay các nàng, đặt bên giường gỗ lim mấy thứ mạp vàng nho nhỏ: “Chủ tử, ngài hai ngày đều không có ăn cơm, mau ăn vài thứ đi!”

Lý Viên lúc này đã dần dần khôi phục tâm thần, nghe được lời Cẩm Tú nói nàng trước tiên sờ sờ bụng mình.

“Tiểu chủ tử, không có việc gì!” Cẩm Tú nói nhanh.

Lý Viên nhanh rút ra tâm mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, liền cầm tay Cẩm Tú, Lý Viên uống một chén cháo táo đỏ, lại dùng chút rau xanh thịt để ăn trong chốc lát mới cảm thấy người mềm nhũn có chút khí lực.

Đợi cho mọi người đều đi xuống sau, Lý Viên lập tức bắt lấy tay Cẩm Tú, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Châu Châu... Ta rõ ràng nhìn thấy... Nhưng là” .

Cẩm Tú lau nước mắt, nói: “Chủ tử chớ hoảng sợ, là có người cứu công chúa điện hạ” .

“Là ai?” Lý Viên gấp giọng hỏi.

Cẩm Tú do dự một chút, trả lời: “Hoàng Thượng phân phó, nói chủ tử ngự tại quyết không thể kích động, chuyện này vẫn là chờ chủ tử thân thể dưỡng tốt rồi nói sau!” .

“Cẩm Tú!” Lý Viên bất mãn nói: “Người kia cứu Châu Châu, thì là ân nhân của ta, ta nhất định phải cảm ơn nàng thật tốt” .

Nhưng mà, lần này Cẩm Tú xác thực rất là kiên định, vô luận như thế nào cũng không chịu nói rõ, chỉ nói là mệnh lệnh Hoàng Thượng.

Lý Viên không thể, liền cũng không cưỡng cầu nữa chỉ hy vọng thân mình mau mau tốt lên.

Thái y kỳ thật nói đúng, lấy tình hình hiện tại của Lý Viên có thể bảo trụ thai nhi này, tuyệt đối là may mắn.

Từ lúc nàng phát hiện mình bắt đầu thường thường chảy máu sau, liền càng thêm thật cẩn thận, mỗi một buổi tối nàng đều vụng trộm đi vào trong không gian, hy vọng ôn tuyền thần kỳ trị liệu nhiều hiệu quả có thể giúp nàng.

Như thế một tháng sau, ở Thái y tử mĩ điều trị cùng tác dụng thần kỳ của ôn tuyền, thân thể Lý Viên bắt đầu dần dần tốt lên, làm cho mọi người thở ra thật nhẹ nhàng.

“Nương, nương... Tiểu đệ đệ rốt cuộc khi nào thì đi ra a?” Châu Châu ghé vào bụng cao ngất của Lý Viên, bất mãn nói: “Ta chờ đến phiền” .

Lý Viên nhéo nhéo mũi nhỏ của nàng: “Người vẫn là tỷ tỷ mà! Như thế nào không có tính nhẫn nại như vậy a!”

Châu Châu quyết quyết miệng, than thở nói: “Hừ... Châu Châu không cùng hần nói chuyện, Dung mama, đi, đi chơi nhảy dây với ta đi” .

Lý Viên nhìn bóng dáng nho nhỏ của nàng, cười lắc lắc đầu.

“Tiểu công chúa của chúng ta đã chờ không kịp muốn làm tỷ tỷ ” một bên Cẩm Tú mím môi cười nói.

Lý Viên xoa xoa thân mình, đột nhiên hỏi: “Cứu Châu Châu là ai?”

Cẩm Tú sửng sốt, nàng xem mắt về mặt kiên trì Lý Viên.

“Cẩm Tú ——” tiếng Lý Viên kéo dài “Nói!”

“Được!” Cẩm Tú trong lòng rung mình, nghĩ đến chủ tử hiện tại thân thể cùng cảm xúc đều vững chắc, nói cho nàng cũng không sao.

Nàng nói đến: “Hồi chủ tử, cứu công chúa điện hạ là một người tên là Quắc Quắc làm tiểu cung nữ” .

“Quắc Quắc?” Lý Viên nghi hoặc.

“Nàng là thô sử cung nữ tam đẳng của Cam Tuyền cung chúng ta, bình thường phụ trách quét tước đình viện” cung nhân như vậy căn bản không có khả năng đến gần bên người Lý Viên, Lý Viên tất nhiên là không biết nàng là ai?

“Nàng, nàng hiện tại thế nào” Lý Viên còn nhớ rất rõ kia máu tươi kia, nếu không phải Châu Châu, tất nhiên chính là trên người tiểu cung nữ kêu Quắc Quắc này.

“Nàng...” Cẩm Tú thần sắc xuất hiện chút do dự.

Trong lòng Lý Viên cả kinh: “Chẳng, chẳng lẽ...” .

“Không! Nhưng nàng bị thương thực nghiêm trọng”

Lý Viên vừa nghe càng cảm thấy khó chịu trong lòng, nàng không thể chờ nữa, nàng đối với Cẩm Tú kiên định nói: “Hiện tại, lập tức mang ta đi xem nàng”.

Đẩy cửa sương phòng ở một góc Cam tuyền cung, một mùi thuốc Đông y thật nồng hương mũi đậm tới, Lý Viên một tay giúp đỡ thất lưng một tay tiếp tục nắm cánh tay Cẩm Tú, chậm rãi đi đến.

“Nô, nô tỳ, tham tham kiến nương nương” bên cạnh giường gỗ chỉ có thân thể người con gái thoát nhìn mười hai mươi ba tuổi gầy còm, rối ren bất an quỳ trên mặt đất.

“Mau, đứng lên” Lý Viên liên tục nói.

Nàng xem toàn thân nàng từ cao đến thấp quần băng vải thật dày, không khỏi lệ nóng quanh tròng, nàng hướng về tiểu cô nương này nhẹ nhàng phủ một chút thân mình, vô cùng chân thành nói: “Cảm tạ người cứu Châu Châu” .

Tiểu cung nữ kêu Quắc Quắc này, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, bối rối vô thức cơ hồ quỳ chặt trên mặt đất.

Lý Viên chạy nhanh làm cho Cẩm Tú đem nàng đỡ lên giường.

Nàng ôn nhu hỏi thân thể nàng như thế nào, còn có đau hay không, cần muốn cái gì cứ việc mở miệng.

Quắc Quắc ánh mắt sáng trong suốt nhìn Lý Viên, vẻ mặt vô cùng kích động.

“Nếu nếu có thể” Lý Viên sờ sờ đầu nàng: “Có thể nói cho ta biết ngày đó đã xảy ra cái gì sao?”

Quắc Quắc gật gật đầu, đem chuyện tình ngày đó từ đầu tới đuôi nói một lần.

Chương 48: Quắc Quắc

Quắc Quắc là một tiểu cung nữ tam đẳng của Cam Tuyền cung, ngày thường công tác chủ yếu chính là phụ trách quét tước đình viện cùng làm một ít thô sử tạp dịch, hôm nay cũng giống nhau.

Sáng sớm trời vẫn còn tối, Quắc Quắc sẽ mặc quần áo đã giặt sạch, cầm lấy một cái chổi lớn cao bằng nàng.

Mấy ngày nay tuyết rơi liên tục, Quắc Quắc từng bước từng bước tiêu sái đi đến trong viện, trước khi trời hừng đông nàng phải đem tất cả tuyết này đều quét sạch sẽ mới được.

Gió bắc thổi phần phật, Quắc Quắc rút thân mình lại, tuy rằng trong cung sớm phát quần áo mùa đông xuống, nhưng tại đây sáng sớm hà hơi thành băng vẫn làm cho nàng run không ngừng như cũ.

Nàng dùng hai canh giờ thời gian, rốt cục ở trước hừng đông đem tuyết đọng trong viện quét sạch sẽ, Quắc Quắc buông tay buồn bực chà xát hai tay đã muốn đông cứng vừa định trở lại phòng mình, lại phát hiện xa xa có một bóng người đi tới.

Ánh mắt Quắc Quắc rất sáng, liếc mắt một cái liền nhận ra , nàng là cung nữ chưởng quản ngoại viện Cam tuyền cung này—— Thu Nguyệt mama.

Căn cứ vào một ít chuyện trải qua trước kia, nàng thâm căn cố đế phi thường chán ghét cùng loại sinh vật “Mama” này ở cùng, Quắc Quắc thân mình co rút lại kéo cái chổi vài bước liền thối lui đến núi giả bên tay phải.

Núi giả là tầng tầng lớp lớp đá cảnh từ biển mà thành, để ở trong sân dùng ngắm cảnh, Quắc Quắc có khi đông lạnh chịu không nổi sẽ đến nơi đây tránh gió, cho nên đối với mọi góc ngách nơi này đều quen thuộc, hơn nữa nàng còn nhỏ gầy, thất lưng như mèo, tuyệt đối ai cũng nhìn không thấy nàng.

Quắc Quắc ngồi yên lặng đếm, chờ Thu Nguyệt mama rời đi.

Nhưng mà làm cho nàng kinh ngạc là, Thu Nguyệt mama đúng là hướng về nàng bên này đi tới, Quắc Quắc nghe tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, không khỏi đem thân mình lui càng thêm nhỏ.

Nếu như bị nàng phát hiện mình tránh ở này, nhất định sẽ bị cho rằng là nhàn hạ, nếu bởi vì vậy đem mình đuổi ra Cam Tuyền cung, Quắc Quắc trên mặt trắng bệch ngay cả hô hấp cũng không dám .

Thu nguyệt cũng đồng dạng như vậy đi vào núi giả, nàng thoát nhìn cực kỳ nôn nóng bất an, không ngừng đi tới đi lui.

Quắc Quắc ngay tại phía sau nàng không xa lắm, sợ tới mức cả người đều cương cứng.

Cứ như vậy ước chừng qua nửa khắc chung, lại có một tiếng bước chân đi tới, tránh ở cách đó không xa Quắc Quắc nghe các nàng đứt quãng nói chuyện, nhưng mà nàng càng nghe ánh mắt liền trũng càng lớn, càng nghe trái tim liền đập càng nhanh.

Chỉ nghe Thu Nguyệt mama kia thanh âm run run nghẹn ở cổ họng nói: “... Mama ngài, ngài tạm tha Thu Nguyệt đi! Chuyện mưu hại chủ tử ta thật sự không dám làm a!”

Nhưng mà, thanh âm thô lệ kia vừa nghe thì biết là lão mama lớn tuổi lại lạnh giọng nói: “Không dám?” Nàng ha ha cười lạnh một tiếng: “Ta nói cho ngươi, ngươi đừng quên là ai đem ngươi từ trong cán y cục kia mang đi ra, là ai nâng đỡ ngươi đi từng bước một tới địa vị đại cung nữ này, nếu không phải ta cất nhắc ngươi, con quỷ nhỏ ngươi đã sớm không biết chết ở góc phòng nào!”

Thu Nguyệt phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, quỳ lạy như máy nói: “Mama đại ân đại đức, Thu Nguyệt làm trâu làm ngựa cũng báo đáp không xong, nhưng... Nhưng chuyện này Thu Nguyệt thật sự là không thể làm a!”

Lão mama nhắc chân hung hăng đá vào vai Thu Nguyệt, xì một tiếng khinh miệt, vẻ mặt dữ tợn nói: “Đừng theo ta giở trò lừa gạt, ta cũng không cần ngươi làm trâu làm ngựa... Chỉ cần ngươi dựa theo ta phân phó đem đồ vật đặt ở kia là được” .

Thu nguyệt nghe xong trong lòng lại run một trận, nàng đứng lên ôm cổ chân lão mama, cầu xin nói: “Mama, mama cầu ngươi buông tha ta đi! Cầu ngươi buông tha ta đi!”

Lão mama kia nhướn mày, cẩn thận nhìn mắt bốn phía, nàng thấp giọng quát: “Ngươi muốn chết a! Còn không ngậm miệng lại cho ta” .

Thu nguyệt gắt gao che miệng mũi mình, khóc ô ô rung động.

Tránh ở cách đó không xa Quắc Quắc đã sớm bị đoạn đối thoại này làm cho hoảng hốt không thôi, nàng tuy rằng không biết hai người kia nói là có ý tứ gì, nhưng xem bộ dáng các nàng lén lút, cùng trong miệng thu nguyệt cái gì mưu hại chủ tử... Mưu hại chủ tử?? Quắc Quắc gắt gao cắn môi mới không có kinh hô ra tiếng, các nàng muốn mưu hại chủ tử chẳng lẽ, chẳng lẽ là —— Thần tằm nương nương?

Nghĩ như vậy, nàng không khỏi đem lỗ tai dựng thẳng càng dựng thẳng hơn.

Chỉ nghe lão mama kia tiếp tục nói: “Ngươi yên tâm... Mọi chuyện tình ta đều an bài tốt lắm, tuyệt đối sẽ không hoài nghi đến trên người ngươi, ngươi chỉ cần dựa theo ta nói đi làm là đến nơi! Chờ việc thành xong nhất định không thể thiếu phần công lao của ngươi” .

Thu Nguyệt cũng không đáp lời, chính là liên tiếp lắc đầu khóc.

Lão mama có thể là ngại phiền, thanh âm nàng chuyển sang sắc giọng uy hiếp nói: “Ngươi đừng quên, ở ngoài cung còn có một đệ đệ tám tuổi” .

Nghe được lời của nàng, Thu Nguyệt trong nháy mắt tựa như gà bị bắt cổ trần ngập sợ hãi a —— a —— .

Lão mama thấy bộ dáng của nàng, vừa lòng mỉm cười, lại dặn lần nữa liền vội vàng ly khai,

Thu Nguyệt giống như là rớt mất linh hồn nhỏ bé ngồi dưới đất, thẳng đến trong viện bắt đầu có tiếng cung nhân tiêu sái thức dậy, mới như là bị bừng tỉnh, hoang mang rối loạn chạy mất.

Thẳng đến lúc xác định các nàng rớt cục đi rồi, Quắc Quắc mới trắng bệch mặt đi ra.

“Làm sao bây giờ? Nên làm thế nào?” Trái tim của nàng nhảy bang bang rung động, phản ứng đầu tiên chính là đem chuyện này nói cho Thần tằm nương nương, nàng hoang mang rối loạn liền hướng về chủ điện chạy tới, kết quả còn không có tiếp cận đã bị người ngăn cản xuống.

Quắc Quắc há miệng thở dốc, vẻ mặt kiên định nói: “Ta ta ta muốn gặp Thần tằm nương nương” .

Vài cái cung nữ nhị đẳng ha ha ha phá lên cười: “Ngươi cho là ngươi là ai? Nương nương sẽ gặp người như ngươi vậy sao, nằm xuân thu đại mộng của ngươi đi thôi!”

“Thật là! Một cái dã nha đầu không nên không biết chừng mực, còn muốn yết kiến nương nương” “Đi đi đi... Thiên điện bên kia còn không có người quét tước đâu! Đừng suốt ngày nghĩ nhàn hạ, còn không mau đi làm đi” .

Quắc Quắc đầu đầy mồ hôi, nhưng vô luận nàng nói như thế nào cầu xin ra sao, các nàng đều nhận định nàng đầu óc rối loạn, kết quả đến cuối cùng nàng chẳng những không có nhìn thấy Thần tảo nương nương, ngược lại bị hung hăng răn dạy một chút cũng bị phạt một đồng việc.

Nàng ủ rũ trở lại phòng nhỏ của mình, trong lòng vừa vội lại hoảng, lúc này nàng lại nghĩ đến, mình chẳng qua là nghe được đôi câu vài lời, dù nói cho người khác, người khác cũng sẽ không tin tưởng, hơn nữa... Nàng cắn cắn ngón tay, chỉ cần nàng nói ra một ít lời, chỉ sợ còn không có rơi vào trong tai nương nương sẽ bị kia Thu Nguyệt mama giết chết, tiện mệnh này của nàng nếu chết liền chết, nhưng tuyệt đối không thể làm cho vị nương nương thiện lương kia lâm vào nguy hiểm.

Quắc Quắc định ra chủ ý sau, từ ngày đó bắt đầu, nàng liền lén lút đi theo phía sau Thu Nguyệt mama, Thu Nguyệt mama không thể so với Cẩm Tú cô cô bên người nương nương, cũng không vào được tẩm điện, nương nương cũng không cho nàng hầu hạ gần người, cho nên Quắc Quắc không lo lắng nàng sẽ ở chỗ đó động thủ tay chân.

Cứ như vậy, Quắc Quắc trốn trốn tránh tránh theo nàng ba ngày, vì Thu Nguyệt đã nhiều ngày tinh thần luôn hoảng hốt, cư nhiên cũng không phát hiện phía sau nàng có cái đuôi nhỏ.

Mùng chín tháng mười hai, thời tiết quang đăng.

Hôm nay là ngày đại thọ Thái Hậu, toàn bộ hoàng cung đều giăng đèn kết hoa, Quắc Quắc buồn ngủ gáp một cái, cẩn thận dựa góc vách tường, liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ làm cho khuôn mặt vốn gầy teo của nàng, có vẻ càng thêm lộ xương .

Nàng xoa xoa hốc mắt hồng hồng của mình, vô số lần nhắc nhở mình trăm ngàn lần không cần ngủ.

Thời gian một chút một chút trôi qua, ngay tại lúc nàng sắp chống đỡ không được, tiếng cửa bị đẩy ra “Kèo kẹt” bỗng nhiên vang lên.

Quắc Quắc cả kinh, vội vàng đem thân mình lui ở trong bóng đêm, nàng thấy Thu Nguyệt mama từ phòng mình đi ra, hoang mang rối loạn nhìn bốn phía, sau đó cúi đầu, bước nhanh hướng ra phía ngoài.

Quắc Quắc trong lòng hung hăng nhảy dựng, gắt gao nắm trong lòng bàn tay, thật cẩn thận đi theo.

Nàng thấy Thu Nguyệt né tránh chuyên chọn chỗ không có người đi tới, đánh một vòng lớn sau, cư nhiên lại một lần về tới trong phiến núi giả.

Quắc Quắc ngừng thở, cũng lách mình đi vào.

Lúc này trời rất tối, trong viện mặc dù bị đèn lồng lớn màu đỏ chiếu sáng sủa, nhưng tại phiến núi giả này bóng đen lại cực kỳ dày đặc, chỉ có thể ẩn ẩn thấy thân mình.

Quắc Quắc mắt cũng không chớp chặt chẽ nhìn nàng, chỉ thấy nàng ở trong này tới tới lui lui qua lại thật nhiều lần, tựa hồ quan sát cái gì.

Cuối cùng, nàng từ trong lòng lấy ra cái gì đó đặt ở trong bụi cỏ trước mặt hòn giả sơn.

Sau đó, xoay người rời đi.

Quắc Quắc nhưng không có động, cũng không có vội vã theo sau, đây là một loại bản năng, một loại từ nhỏ đã cứu nàng vô số lần, bản năng cảm giác được nguy hiểm.

Quả nhiên không lâu sau, Thu Nguyệt kia cư nhiên lại quay trở về, nàng thật cẩn thận nhìn nhìn bốn phía, tựa hồ có chút buông tâm thở ra một ngụm khí dài.

Quắc Quắc toàn thân đều là mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: may mắn mình vừa rồi không có đuổi theo.

Thu nguyệt lúc này cũng chưa đi ngay, mà là ngoài dự đoán mọi người tránh ở phía sau một khối nham thạch, Quắc Quắc càng thêm không dám vọng động, liền như một cái chim sợ cành cong, gắt gao nhìn chăm chăm chỗ nàng ẩn thân.

Thời gian từng chút một từng trôi qua, tinh thần Quắc Quắc cũng kéo càng ngày càng gấp, đúng lúc này từng đợt tiếng bước chân truyền đến.

Quắc Quắc nghe được tiếng Minh Châu công chúa điện hạ hoạt bát đáng yêu nói chuyện.

Nghe được thanh âm Thần tần nương nương nhu hòa răn dạy.

Nàng không tự chủ được hơi hơi lộ ra cái đầu, vừa thấy nàng không khỏi chấn động, chỉ thấy công chúa điện hạ ngồi xổm trong bụi cỏ sờ sờ tới sờ lui, đầu Quắc Quắc nhất thời ông ông, chỗ kia không phải là vừa này Thu Nguyệt mama bỏ vật gì sao?

Không được tuyệt không thể làm cho công chúa điện hạ, chạm vào cái vật này nọ, Quắc Quắc rốt cuộc không có cách nào khác, đứng dậy liền hướng Châu Châu kia chạy tới, nàng thấy công chúa điện hạ giơ lên một cái gì đó phát sáng, vô cùng cao hứng không ngừng vung.

Nhưng mà còn không chờ nàng vọt tới bên người công chúa, tiếng từng đợt hòn đá thật nhỏ lăn xuống hấp dẫn chú ý của nàng.

Này... Đây là! ! Quắc Quắc hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tại đây trên đỉnh núi giả vài chục trượng cao, một khối hòn đá đang không ngừng loạn choạng lặn xuống.

“Công... Công chúa...” Quắc Quắc tâm thần hoảng sợ đến cực điểm, thanh âm đều kêu không được .

Lúc này, chỉ nghe rằng rắc một tiếng hòn đá kia mang theo bén nhọn nhanh như gió cấp tốc rơi xuống dưới, Châu Châu mang theo khuôn mặt tươi cười khờ dại ngửa đầu hướng về phía trước nhìn lại, Quắc Quắc liền mạng khí lực toàn thân đột nhiên xông đến.

Chỉ trong nháy mắt nàng liền mất đi ý thức, nhưng mà tay nàng lại gắt gao ôm trong lòng tiểu hài nhi thân mình mập mạp, công chúa điện hạ nhất định phải vô sự a!

Lý Viên nghe đến đó không khỏi lệ nóng quanh tròng, nàng ôm chặt lấy tiểu cô nương nhiều vết thương, lúc này, bao nhiêu từ ngữ đều không thể kể ra hết cảm kích của nàng.

“Cám ơn, cám ơn, cám ơn...” Nàng phản lặp lại không ngừng: “Thật là cám ơn người!”

Quắc Quắc cả người cứng ngắc bị Lý Viên ôm vào trong ngực, nàng bàng hoàng trên mặt xuất hiện một chút thẹn thùng đỏ ửng.

Lý Viên khóc một hồi lâu, mới dịu đi cảm xúc, nàng không ngừng hỏi Quắc Quắc thương thế, lại đối với nàng nói nhất định sẽ tìm Thái y tốt nhất đến trị liệu cho nàng tuyệt không làm nàng lưu lại di chứng gì, nàng la lối dong dài nói một đồng lớn, thẳng đến canh hai bị Cẩm Tú cứng rắn đỡ đi trở về.

Lý Viên đi rồi Quắc Quắc vẻ mặt vẫn như cũ hưng phấn nằm ở trên giường, tuy rằng thân thể của nàng rất đau, nhưng lòng của nàng lại cảm thấy thực ấm áp thực vui vẻ.

Nàng run run từ dưới gối đầu lấy ra một cái túi nhỏ bằng vải màu lam, túi này thoát nhìn còn phi thường mới tựa hồ bị chủ nhân cực kỳ quý trọng gìn giữ.

Nắm lấy đáy của túi, nhẹ nhàng đổ ra, một cái vật tròn bị gói trong giấy liền lăn đi ra.

Tựa hồ là một khối điểm tâm, một khối điểm tâm đã bị mốc trở nên quắt queo.

Quắc Quắc cầm nó, hắc hắc cười ngây ngô nửa ngày.

Từng có một tiên nữ thiện lương, cho nàng một túi điểm tâm nho nhỏ, nàng từng ôn nhu cùng nàng nói chuyện rất nhiều, cũng từng thân thiết vỗ đầu nàng.

Có lẽ đối vị tiên nữ kia mà nói này bất quá là chuyện trong giây lát lập tức quên, nhưng là đối với nàng mà nói cũng là nàng duy nhất từ chỗ người khác có được thiện ý trong cuộc đời.

Nay nàng có thể hồi báo nàng ấy.

Quắc Quắc nước mắt bùm bùm lưu lại.

Thật sự là quá tốt.

26. Chương 49-50

Chương 49:

Con Trai

Lý Viên được hưởng phúc trời lần này không có lưu sản, nhưng mà trong hoàng gia một vị phụ nữ có thai khác không có vận may như vậy.

Thuận Vương phi Vu Thiển Nhân, ở có bảy tám ngày sau sẽ lâm bồn, bất hạnh lưu sản, nghe nói rút ra là một nam anh đã thành hình.

Thái Hậu nghe nói việc này xong, lập tức ngắt đi, hiện tại bệnh không dậy nổi.

Khi Lý Viên nghe được toàn bộ tin tức, chỉ nao nao, sờ sờ bụng cao cao hở ra của mình, trên mặt khó lường làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ trong lòng nàng.

“Nương...” Châu Châu thấy nương nàng thất thần, lập tức bắt khẩn kéo tay áo của nàng: “Châu Châu tìm đúng không?”

Lý Viên phục hồi tinh thần lại, sờ sờ đầu nhỏ của nàng hỏi: “Vậy Châu Châu có thể nói cho nương nghe chữ cục cưng kêu là gì sao?”

Châu Châu nghĩ nghĩ sau nói: “Đọc là “Thê” sao?”

Lý Viên cười nói: “Đúng vậy! Châu Châu thật thông minh! Những lời này liền đọc là: Vợ của Hậu Duệ, đến bên nguyệt cung làm hằng nga” .

“Hằng nga?” Châu Châu nghi hoặc hỏi.

Lý Viên cười nói: “Phương diện này có một câu chuyện rất đẹp nga! Nói a, thật lâu trước kia...” .

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng” canh giữ ở ngoại thất Cẩm Tú, Xuân Hoa nhìn Phong Thành Vũ đi tới lập tức buông châm tuyến trong tay, quỳ xuống đất lễ bái.

Phong Thành Vũ thản nhiên “Ân...” một tiếng, trực tiếp vén rèm vào bên trong.

Chỉ thấy ở tầng tầng sa trướng trên tượng giường lớn gỗ tử đàn điêu khắc hoa, một cái nữ tử mặt mày nhu hòa đang ôn nhu ghé vào nữ đồng bên cạnh nàng nói chuyện, ánh mắt Phong Thành Vũ thoáng chốc liền trở nên ảm lên.

“Phụ hoàng! ! !” Nghe được tiếng bước chân, Châu Châu lập tức lom còm đi xuống giường, như là cái tiểu đạn pháo nhắm phía trong lòng cha nàng.

Phong Thành Vũ hạ thất lưng, cứ như vậy tự nhiên ôm lấy nha đầu béo của hắn.

“Phụ hoàng, phụ hoàng...” Châu Châu liên tiếp kêu, khuôn mặt nhỏ nhắn đều vui mừng như hoa nở.

Phong Thành Vũ sờ sờ chân nhỏ trĩu lủi của nàng, đi vài bước, đem nàng thả lại trên giường, hắn cười nói: “Châu Châu nhớ phụ hoàng không?”

Châu Châu gật đầu nhỏ của nàng, bẹp một ngụm liền hôn ở trên mặt Phong Thành Vũ: “Châu Châu, nhớ người nha! Người xem xem ——” nàng chỉ chỉ khuôn mặt nhỏ nhắn mình: “Châu Châu nhớ người đến gãy!”

Phong Thành Vũ ở khuôn mặt phỉ tròn hồng nhuận của nữ nhi tuần tra một vòng, thật sự là không tìm được chút dấu hiệu gãy nào.

Nhưng mà, hắn vẫn như cũ vẻ mặt thoải mái cười nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Châu Châu thật sự là tiểu bảo bối của phụ hoàng” .

Một bên Lý Viên nhìn hai cha con này lại bắt đầu dính nhau, không khỏi ở trong lòng nhớ tới đến một câu: hỏi, thế gian tình là vật gì? Đáp, một vật khác một vật.

Tuy rằng tình này không phải tình yêu, nhưng lại chế phục lẫn nhau a!

Ở trong lòng dùng sức nhi bĩ môi, Lý Viên cảm thấy mình hẳn là đoạt lại chút chú ý . Nàng nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng” .

Ánh mắt Phong Thành Vũ tự nhiên nhìn lại đây, hẳn vô cùng thâm tình, vô cùng ôn nhu nhìn—— bụng của Lý Viên.

“Thế nào ?” Hắn hỏi.

Lý Viên thấy ánh mắt của hắn, không biết vì sao đột nhiên cảm giác “Thực khó chịu”, nàng cầm bụng cao cao ngất của mình hừ hừ hai tiếng.

Phong Thành Vũ nhíu nhíu mày, nghi hoặc nhìn nàng, này lại là âm ỉ cái gì không thoải mái?

“Phụ hoàng, phụ hoàng...” Châu Châu riu ra riu rít cầm lấy một quyển sách, hiển vật quý nói: “Châu Châu đã biết thật nhiều chữ nga!”

Phong Thành Vũ nhìn nàng cầm trong tay ấu học quỳnh lâm đường như khích lệ xoa xoa đầu của nàng, cười vang nói: “Tiểu công chúa của trẫm thật thông minh” .

Đối với nữ nhi này Phong Thành Vũ tựa hồ vĩnh viễn đều có tính nhẫn nại vô tận.

Châu Châu bản lãnh quần lấy người khác tuyệt đối cường đại, nàng ước chừng quần Phong Thành Vũ một cái canh giờ, thẳng đến lúc nên ngủ, mới lưu luyến bị Dung mama bế đi xuống.

Buổi chiều, hai người rửa mặt xong, Phong Thành Vũ một tay chống đầu nghiêng người nằm ở trên giường.

Lý Viên bị hắn nhìn không được tự nhiên, nhăn nhó sắc giọng: “Nô tì hiện tại như thế này đều xấu chết, Hoàng Thượng không nên nhìn !”

Phong Thành Vũ cười nheo nheo khuôn mặt của nàng: “Lại nói vậy” .

Lý Viên nhíu mày, vẻ mặt sầu khổ than thở nói: “Ai —— nô tì hiện tại đều nhanh thành hoàng liên bà , so ra kém lục cung phần trang của Hoàng Thượng a!”

Giọng dầm chua này Phong Thành Vũ nghe nhiều, nhưng thật ra cho tới bây giờ không có nghe miệng Lý Viên nói ra, hắn hơi hơi nâng thân mình lên, nhìn môi đỏ mọng nàng cao cao mân mê nhưng lại cảm thấy phi thường mê người, hắn cúi đầu hôn xuống thật mạnh, Lý Viên cả kinh không nghĩ tới hắn làm như vậy, vội vàng phe phẩy cúi đầu muốn né tránh nhưng cằm nhỏ của mình bị người gắt gao nắm ở trong tay, đành phải bị bắt tiếp nhận rồi “Lang hôn” kịch liệt này.

Đợi cho cằm thú này hôn đủ, Lý Viên cũng hiểu được mình sắp hít thở không thông mà chết, nàng sắc mặt phi hồng thở hổn hển tựa vào trong lòng hắn.

Phong Thành Vũ nhẹ tay sờ bụng của nàng, trong thanh âm có áp lực không cản được khăn khăn, hắn nói: “Nhanh chóng sinh đi!”

Lý Viên tức giận liếc trắng mắt, thầm nghĩ: cái này cũng không phải ta có thể khống chế .

Nàng thanh âm mềm mại đáng yêu gắt giọng: “Hoàng Thượng làm cái gì nóng vội, Thái y nói ít nhất còn phải một tháng nữa!”

Phong Thành Vũ hơi hơi cau mày, lại bỗng nhiên nghĩ đi nghĩ lại, đều nói thời cơ chín muồi, đứa nhỏ này vẫn là đúng hạn sinh ra mới khỏe mạnh.

Nghĩ như vậy, hắn lập tức liền đối với Lý Viên nghiêm túc nói: “Trẫm không vội, cũng không cho người gấp, chờ thời điểm đến, con trẫm chính mình sẽ đi ra ” .

Lý Viên nhìn vẻ mặt hắn còn thật sự nói đến có chút “Mê sảng” không khỏi xì một tiếng bật cười, liên tục nói: “Đúng đúng —— hẳn khi nào thì sinh ra toàn bằng tâm ý của hắn, nô tì tuyệt không miễn cưỡng nửa phần” .

Như thế một tháng qua đi, đứa nhỏ trong bụng Lý Viên, rốt cục cũng cảm thấy mình hẳn là hưởng ứng tha thiết kỳ vọng của mọi người, quyết định xuất thế .

Một ngày này, Lý Viên đang cùng Phong Thành Vũ dùng bữa tối, đột nhiên cảm thấy bụng mình bắt đầu truyền đến từng trận đau đớn, nàng đã sinh qua một đứa nhỏ tất nhiên là biết cái này đại biểu cho cái gì.

Chỉ thấy nàng đặc biệt bình tĩnh uống hết canh gà ác nhân sâm trong tay, đặc biệt bình tĩnh cầm lấy một khăn tay lau khô miệng, đặc biệt bình tĩnh ngẩng đầu đối với Phong Thành Vũ nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng —— thần thiếp giống như muốn sinh !”

“Nga! Muốn sinh ” Phong Thành Vũ gật đầu, gấp một miếng cá bột bỏ vào miệng.

Sau đó ——

Hắn bị mắc xương cá!

“Khụ khụ khụ khụ ——” hắn nhanh một chút đứng dậy, vẻ mặt kích động nhìn Lý Viên nói: “Muốn, muốn khụ khụ ——” .

Lý Viên đưa cho hắn một ly trà, vô cùng xác định nói: “Thần thiếp muốn sinh !”

Phong Thành Vũ lúc này còn lo lắng uống nước gì a! Hắn nhìn cái trán bắt đầu đổ mồ hôi, thần sắc càng ngày càng thống khổ của Lý Viên, thanh âm chấn thiên quát: “Người tới a ——” .

Lý Viên nhìn hắn vẻ mặt hồn phi thiên ngoại, không khỏi ở trong lòng nói thầm : “Hoàng Thượng a! Nhìn đến người như vậy sẽ làm ta càng thêm khẩn trương sợ hãi !”

Ngày dự tính Lý Viên sinh đã qua nhiều ngày, Cam tuyền cung sớm chuẩn bị tốt tất cả.

Chỉ thấy Dung mama cũng vài bà đỡ được chọn lựa khéo léo bước nhanh đi tới, trong đó một cái sờ sờ Lý Viên bụng, đối với Phong Thành Vũ nói: “Bẩm Hoàng Thượng, nương nương thật là phát động ” .

Phong Thành Vũ hít vào một hơi thật sâu, gật gật đầu nói: “Các người dìu nương nương vào thôi!”

Lý Viên lúc này đã là bị đau đớn càng thêm dày đặc làm cho chết đi sống lại, nàng ngẩng đầu nhìn Phong Thành Vũ, đối hắn ôn nhu cười: “Hoàng Thượng yên tâm, nhất định không có việc gì ” .

Phong Thành Vũ trái tim căng thẳng, hung hăng gật đầu.

Lý Viên bị mấy người giúp đỡ vào phòng sinh, bắt đầu lần thứ hai sinh sản.

“Hoàng Thượng, nương nương nhất định không có việc gì !” Một bên thân tín Lý Đại Hải, nhìn sắc mặt Phong Thành Vũ tựa hồ càng ngày càng tái nhợt không khỏi nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Phong Thành Vũ lại giống như không có nghe thấy, hắn liền như vậy đứng thẳng ở cửa phòng sinh, một đôi con người đen gắt gao nhìn chăm chăm bên trong.

Hắn nghe, trong phòng, tiếng kêu thảm thiết đứt quãng của Lý Viên, mỗi khi thanh âm kia có chút yếu bớt tim của hắn đều đập mạnh, một người có thể chịu đựng mà kêu thành như vậy nhất định là đau đến chịu không nổi đi! Phong Thành Vũ xoa xoa mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy trong cuộc đời mình không có lúc nào so với hiện tại khẩn trương hơn.

“Thần tần, thế nào” một mama vừa đi ra, Phong Thành Vũ liền lập tức gấp giọng hỏi.

Mama kia trong lòng cả kinh, vội vàng quỳ xuống trả lời: “Nương nương nói muốn ăn bát trứng gà” .

“Còn có tâm tư ăn, hắn là không có việc gì !” Hắn cảm thấy thở nhẹ nhõm một hơi.

Mama kia thật cẩn thận nhìn hắn, nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, theo kinh nghiệm nô tỳ, nương nương khoản giờ mẹo mới có thể chân chính bắt đầu sinh sản” .

Phong Thành Vũ gắt gao đóng ánh mắt, vẫy vẫy tay, nói: “Người đi đi!”

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, quả nhiên như lời bà đỡ kia, thẳng đến gần giờ mẹo thanh âm Lý Viên đột nhiên trở nên lớn lên, Phong Thành Vũ nghe tiếng kêu thảm thiết một tiếng cao hơn một tiếng một, nhìn bốn máu tươi không ngừng mang ra.

Gắt gao nhắm hai mắt lại.

“Hoàng Thượng... . .” Lý Đại Hải cũng gấp vẻ mặt đầy mồ hôi, hẩn nhẹ nhàng ở bên tai Phong Thành Vũ nhắc nhở: “Nên vào triều !”

“Đi nói cho lục bộ đại thần, hôm nay miễn triều” . Phong Thành Vũ thản nhiên nói.

Lý Đại Hải khom người đáp “Vâng”. Thầm nghĩ, Hoàng Thượng từ lúc đăng cơ tới nay chưa bao giờ miễn triều, hôm nay xem như phá lệ, ông trời phù hộ a! Thần tần nường nường cùng tiểu hoàng tử nhất định phải bình an vô sự a!

Rốt cục, sáng sớm lúc ánh mặt trời thứ nhất chiếu vào tử cấm thành uy nghiêm hào hùng, một tiếng hải đồng tê tâm liệt phế khóc vang dội toàn bộ Cam Tuyền cung.

Đẩy cửa phòng sinh, Dung mama ôm cái tã lót lụa hoa đỏ thắm đi ra, nàng hé ra nét mặt già nua béo tròn cười giống như là đóa hoa cúc nở rộ, nàng nói: “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, nường nường sinh tiểu hoàng tử” .

Phong Thành Vũ ánh mắt nhất thời “phát sáng dữ dội” .

“Chúc mừng bệ hạ mừng long tử...” Lý Đại Hải phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, lớn tiếng la lên.

Lập tức cung nhân Cam tuyền cung này, toàn bộ quỳ trên mặt đất lớn tiếng la lên: “Chúc mừng bệ hạ mừng long tử ——” .

Một tiếng kêu này, vang phá nóc nhà, giấy lát, chỉ nghe ngoài cung có vũ lâm quân khí thế ngất trời cùng quát lên: “Chúc mừng bệ hạ mừng long tử” tiếng hô này vang vọng tử cấm thành, lập tức làm cho thiên hạ này tất cả mọi người biết, kiến võ đế Phong Thành Vũ có con trai, người thừa kế danh thuận ngôn chính của Đại Chu xuất hiện .”

Phong Thành Vũ giờ phút này căn bản không biết mình hiện tại là tâm tình gì, hẩn trợn to mắt nhìn cái vật nhỏ hồng hồng kia.

Đây là con hẩn? Đây là đứa con trai mà hẩn hy vọng mười mấy năm a!

“Hoàng Thượng... Ngài ôm hoàng tử điện hạ một cái đi!” Dung mama đem đứa nhỏ đưa tới trong tay Phong Thành Vũ,

“Trẫm, trẫm, trẫm...” trên mặt Phong Thành Vũ lần đầu tiên xuất hiện bối rối vô thố, hẩn trẫm, trẫm nửa ngày, nhưng vẫn còn không có chần xức động muốn tự tay ôm con một cái.

Thật cẩn thận tiếp nhận tã lót, Phong Thành Vũ mi a, mắt a, miệng a, tất cả đều như muốn bay lên đến.

Hẩn vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đứa nhỏ.

Đây là con trai của Phong Thành Vũ ta a!

Ta rốt cục có con trai! ! ! !

Chương 50: Tắm ba ngày (nhất)

Tin tức Lý Viên bình an sinh hạ hoàng tử, lúc này bên ngoài gió lạnh thấu xương phảng phất nháy mắt truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

Từ trữ cung, Thái Hậu vốn là bệnh nặng nề lại một hơi không lên, liền như vậy hôn mê, sợ tới mức cung nhân hầu hạ bên cạnh chụp thân mình lại ấn huyệt nhân trung, hô gọi mãi mới từ từ tỉnh lại.

Nàng tựa hồ nháy mắt già đi mười tuổi gương mặt hiện ra một tầng oán hận nồng đậm: “Rốt cuộc, rốt cuộc đã làm cho nàng sinh ra con trai” .

Lão mama hầu hạ bên cạnh liền vội vàng kéo tay Thái Hậu khuyên nhủ: “Nường nường, ngài yên tâm, này không phải vừa sinh thôi! Chúng ta còn có cơ hội động thủ” .

Thái Hậu sắc mặt xám trắng lắc đầu nói: “Không dễ dàng như vậy, phía trước chuyện đó đã làm cho Hoàng Thượng tâm sinh cảnh giác, nay lại muốn động thủ khó a!”

Trong lòng mama kia cũng biết, nhưng ngoài miệng lại nói: “Tiểu hài tử từ nhỏ đến lớn, người nào không phải tam tai bát nạn, muốn bình an lớn lên cũng phải nhìn ý tứ lão thiên gia” .

Thái Hậu gắt gao nhắm hai mắt lại, khi mở lại đã là ánh sáng lạnh nghiêm túc, nàng không biết nghĩ tới cái gì, khóe miệng đột nhiên nhấc lên nụ cười quỷ dị, nàng nói: “Từ xưa đến nay đều là tử bằng mẫu quý, này Thần tần gia thể thấp kém, khó có thể trở thành hoàng tử mẫu tộc” .

Lão mama kia hai mắt sáng lên: “Ý tứ nương nương là?”

Thái Hậu cười lạnh nói: “Người ngày mai truyền Thanh Tuyết lại đây, nói đại hoàng tử tôn quý phải có nương làm quý phi, trưởng thành sau cũng sẽ thực vui vẻ” .

Nằm ở Cam tuyền cung Lý Viên cũng không biết có người bắt đầu đánh chú ý con nàng, lúc này, nàng vẻ mặt vui mừng nhìn đứa nhỏ trong tã lót nho nhỏ kia.

“Hoàng, Hoàng Thượng...” Nàng lấp ba nói: “Này, cái này là con trai của chúng ta sao?”

Phong Thành Vũ khóe miệng扯 ra, không nói hai lời trực tiếp mở tã lót lụa hoa đỏ thắm, chỉ vào giữa hai chân đứa nhỏ trong lúc đó nói: “Tuyệt đối là con trai” .

Lý Viên đầu rơi xuống một loạt hắc tuyến, nam nhân này hẳn vui mừng đều có chút phát “Điên”, không khỏi ở trong lòng hung hăng khách sáo một chút.

Bất quá

Nàng xem Phong Thành Vũ ôn nhu nói: “Hoàng Thượng có thể được đền bù mong muốn thật sự là tốt quá!”

Phong Thành Vũ sững sốt, không biết vì sao liền bỗng nhiên nghĩ tới lần đó nàng sinh Châu Châu xong, ôm hắn khóc lên khóc xuống.

“Hoàng Thượng, thần thiếp nhất định sẽ vì người sinh con trai” tuy rằng câu nói kia nghe ngốc nghếch, nhưng Phong Thành Vũ lại có thể từ đó cảm nhận được một loại tâm ý một loại mà hắn không thể nói rõ làm cho trong lòng hắn ý ẩm đào dạt tâm.

Hắn vươn tay nhẹ vỗ về hai má Lý Viên, cười nói: “Đứa ngốc!”

Lý Viên hé miệng vui vẻ, hờn dỗi nói: “Chán ghét!”

Ước chừng là hoàng tử điện hạ tôn quý của chúng ta chướng mắt cha mẹ hắn dưới trời rõ như ban ngày “Liếc mắt đưa tình”, cái miệng nhỏ nhắn của hắn mở a, lập tức khóc âm ỉm.

Phong Thành Vũ lập tức liền từ cao cao tại thượng hoàng đế bệ hạ biến thành người cha nhị thập tứ hiếu, hắn vô cùng thuần thực đem con trai ôm vào trong ngực nhẹ nhàng mà đung đưa.

“Hi Nhi không khóc nga! Phụ hoàng ở trong này nga!”

Nói cũng kỳ quái đứa nhỏ này vừa đến trong lòng Phong Thành Vũ, lập tức thành thật, hắn thư thư phục phục ngáp nhỏ một cái, vẫn là mí mắt phù thùng nhú lại ngủ vù vù.

Lý Viên trừng mắt nghi hoặc hỏi: “Hi Nhi?”

Phong Thành Vũ nhìn nàng một cái, cười nói: “Đứa nhỏ này là ở lúc sáng sớm ánh mặt trời thứ nhất chiếu vào tử cấm thành sinh ra, vì thế trầm gọi là Hi” .

Hi, hào quang, đại biểu cho hết thảy bắt đầu cuộc sống mới.

Lý Viên nghe xong thì thảo tự nói: “Phong Nguyên Hi” .

Nàng ngẩng đầu, cười nói: “Quả nhiên là cái tên rất hay” .

Phong Thành Vũ vẻ mặt còn cần phải nói sao.

Lý Viên bĩu môi, nghĩ rằng: nam nhân này thật đúng là không thể tán dương a!

Nhưng mà nghĩ như vậy, khóe mắt của nàng chiếu ra cũng là ôn nhu như nước, vô luận như thế nào, nàng xem khuôn mặt tựa hồ đều phát ra ánh sáng của Phong Thành Vũ, hẳn có thể vui vẻ như vậy, thật tốt a!

Trong nháy mắt, là ba ngày đi qua, từ sáng sớm Lý Viên khiến cho Cẩm Tú dùng khăn nóng cho nàng lau tay lau mặt, lại thay một thân áo lót sạch sẽ mới tinh, nàng xem Cẩm Tú vẻ mặt vui sướng chỉ huy cung nhân cam tuyền cung bộ dáng rất bận rộn, không khỏi cười nói: “Cũng không phải lần đầu tiên làm tắm ba ngày, người khần trương như vậy làm gì?”

“Chủ tử của ta, điều này sao có thể giống nhau!” Cẩm Tú cười tựa hồ có thể bay lên, nàng nói: “Ngài biết không? Lần này yến tiệc tắm ba ngày của đại hoàng tử chúng ta, chẳng những nương nương các cung, mệnh phụ triều đình phải tới, Hoàng Thượng còn triệu phàm là triều đình quan to trên tam phẩm tiến cung chúc mừng, ngài biết đây là đại biểu cái gì sao?” Cẩm Tú trong mắt nở rộ ra vô hạn quang mang, nàng thanh âm kích động nói: “Hoàng Thượng đây là muốn lập đại hoàng tử làm ” .

“Cẩm Tú!” Lý liễu mắt trừng trừng nàng một cái, trách mắng: “Lời này là người nói thôi!”

Cẩm Tú thần sắc căng thẳng, thừa dạ cúi đầu.

Lý Viên xem trên mặt nàng vẫn là bộ dáng không cho là đúng, không khỏi càng thêm nghiêm khắc nói: “Hiện tại Cam Tuyền cung chúng ta đúng là lúc nơi đầu sóng ngọn gió, người thân là chưởng sự cô cô hẳn là thật cẩn thận mới đúng, chẳng lẽ ” Lý Viên thanh âm chuyển thấp: “Chẳng lẽ người muốn cho chuyện đã xảy ra tại tiệc đầy tháng của Châu Châu lại tái diễn một lần sao?”

Cẩm Tú phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, sắc mặt sợ hãi nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết... Là nô tỳ bị chuyện mừng rỡ này mất ý nghĩ, quên bổn phận mình, nô tỳ thật sự là đáng chết!”

Lý Viên đối đãi Cẩm Tú luôn luôn thân thiết, xem nàng lúc này đã hiểu được, không khỏi hòa hoãn sắc mặt nói: “Biết thì tốt rồi! Được rồi, mau đứng lên đi!”

Cẩm Tú run rẩy đứng lên.

Lý Viên vỗ vỗ tay nàng ôn nhu nói: “Ta biết người là cao hứng cho ta, nhưng hiện tại thật sự không phải lúc nghĩ này nọ, ta chỉ nguyện Hi Nhi cùng Châu Châu có thể khỏe mạnh an khang, bình an lớn lên, như vậy đủ rồi!”

“Chủ tử...”

“Tốt lắm!” Lý Viên cười nói: “Đi làm việc đi!”

Cẩm Tú gật đầu, đứng lên, trên mặt không còn vẻ kiêu ngạo kia.

“Nga! Đúng rồi!” Lý Viên hỏi: “Châu Châu nha đầu kia lại chạy đi đâu vậy?”

Cẩm Tú nhấp nháy môi nói: “Công chúa sáng sớm đứng lên liền ồn ào muốn đi xem đệ đệ, hiện tại hẳn là ngay tại chỗ đại hoàng tử” .

Lý Viên cười gật đầu, tỏ vẻ đã biết! Chỉ chốc lát sau còn có năm sáu cung nữ đưa đồ ăn sáng tới.

“Nô tỳ tham kiến Thần tần nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Lý Viên nhẹ giọng nói: “Đều đứng lên đi!”

“Quốc Quốc!” Nàng đối với một tiểu cung nữ thân hình gầy yếu vậy trong đó vậy tay: “Đến chỗ bản cung” .

Quốc Quốc khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một chút đỏ ửng, đi tới bên giường Lý Viên, Lý Viên sờ sờ đầu nàng hỏi chút gần đây thế nào, công tác mới có mệt hay không, thay đổi phòng có thích hay không thích ứng” .

Quốc Quốc ở trong ánh mắt ghen tị của nhóm cung nữ, nhất nhất thẹn thùng trả lời .

Lý Viên còn thật sự nghe, thỉnh thoảng còn phát ra thanh âm cười khẽ, nàng chỉ vào Xuân Hoa nói: “Người nếu là có tâm sự gì không có phương tiện nói cho bản cung có thể đi tìm nàng, nha đầu này a! Tính tình bất quái, bảo đảm có thể nói người phiền não gì cũng chưa từng!”

“Nương nương...” Xuân Hoa khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen, xuất hiện thẹn thùng, nàng cúi người ngốc ngốc cười nói: “Tạ nương nương nương khích lệ!”

Mọi người sững sốt, lập tức nhất tề bật cười, Lý Viên chậm rãi gọi lên khoe miệng, nhìn cũng là vẻ mặt vui vẻ của Quắc Quắc, trong mắt của nàng hiện lên một chút thương tiếc, đứa nhỏ này vì cứu Châu Châu của nàng, vĩnh viễn mất đi một cái chân trái khỏe mạnh.

“Hiền phi nương nương đến ”

“Đức phi nương nương đến ”

“Cảnh phi nương nương đến ”

“Lệ phi nương nương đến ”

Buổi trưa vừa qua khỏi, các cung nương nương liền cùng ước định tốt lắm đều đi vào Cam Tuyền cung, Lý Viên nhìn này mãi phòng ở các màu đẹp, liền làm bộ như thân thể không khỏe, nàng vẻ mặt tái nhợt thần sắc mệt mỏi bộ dáng, nhưng thật ra làm cho chuẩn bị nhất bụng nói chúng phi nhóm không biết như thế nào mở miệng .

Mọi người cũng chỉ nói một ít lời chúc phúc, liền cùng nhau đi tới gian ngoài, Cẩm Tú vội vàng phân phó nhóm cung nhân bưng nước trà, dâng hoa quả khô lên.

Qua một hồi lâu, mới nhìn thấy một mama trên mặt biểu tình nghiêm túc, ôm tã lót đỏ thắm đi đến.

Tầm mắt chúng phi chỉ một thoáng toàn bộ tập trung lại đây, ánh mắt các nàng sáng quắc nhìn đứa nhỏ này, hận gì mình mới là mẹ ruột đứa nhỏ này.

Lệ phi là người thứ nhất đứng dậy nũng nịu cười nói: “Đây là đại hoàng tử điện hạ chúng ta đi! Quả nhiên là cái tướng mạo anh tuấn ” nàng vừa nói một bên vươn tay đến ôm đứa nhỏ.

Không nghĩ tới mama kia cũng là nhẹ nhàng trốn, căn bản không làm cho nàng đụng tới nửa điểm.

“Lệ phi nương nương” mama kia mở miệng nói: “Đại hoàng tử điện hạ hiện tại đứng là lúc làn da mềm mại, chịu không nổi quần áo ngài chạm vào”.

Lệ phi thân mình cứng đờ, trên mặt liền dâng lên cổ tức giận, lão nô tài này dám ở trước nhiều người như vậy cấp nàng khó coi! !

“Tần mama” lúc này, Hiền phi lại tiến lên cười nói: “Ngài như thế nào đến đây!”

Tần mama kia đối với Hiền phi hạ mình quý giá tỏ thái độ, không có phản ứng gì, vẻ mặt vẫn như cũ là thờ ơ.

Nhưng Lệ phi bên cạnh trong lòng vừa động, nàng kinh nghi bất định nhìn lão mama này, chẳng lẽ Tần mama này chính là người nắm đó một tay đem Hoàng Thượng chiếu cố đến lớn Tần mama?

Tần mama kia đối với Hiền phi cúi người nói: “Lão nô tham kiến Hiền phi nương nương, tham kiến các vị nương nương!”

Chúng phi đều giống như hầu tể, vừa thấy Hiền phi khách khí cùng Lệ phi kinh dị, liền đoán được này lão mama có thể là người có lai lịch.

Tần mama liền như vậy ôm đứa nhỏ, đứng ở giữa mọi người, dù sao nàng vẫn kiên trì nguyên tắc chính là: người có thể xem, có thể khen, nhưng muốn cùng hoàng tử điện hạ tôn quý tiếp xúc gần gũi, thì ngay cả cửa sổ cũng đều không có !

Chúng phi tuy trong lòng khó thở, nhưng ngại thân phận mama này cùng thế của Cam Tuyền cung lúc này, đều không thể không giả bộ vui mừng hoan hỉ tán dương trái một câu, phải một câu khen tiểu hoàng tử trong lòng Tần mama.

Chỉ nghe Hiền phi cười mở miệng nói: “Đứa nhỏ này mặt mày bộ dạng chân tướng giống bộ hạ, sinh ra cạnh giờ lại tốt, tương lai a! Nhất định là cái người đại phúc” .

Mọi người vừa nghe không khỏi đem ánh mắt tập trung ở khuôn mặt đứa nhỏ, vừa thấy không thể không thừa nhận ở trong lòng: thật là một đứa nhỏ xinh đẹp.

Nằm ở trong lòng Tần mama, Hi Nhi có một tầng tóc màu đen bóng, giống như là đỉnh đầu nhỏ nhỏ bị đổ cài vương miện trên đầu. Hắc ánh mắt thật to nhuận nhuận chuyển động, tựa hồ đối với hết thảy chung quanh đều cảm thấy đặc biệt hiếu kỳ, mỗi khi cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn kia phun ra một đám nước bọt phao phao, rất đáng yêu, thật sự là không cách nào hình dung .

Áp không được sự hâm mộ trong mắt mọi người lưu chuyển, các nàng không khỏi đồng thời trong lòng thở dài: “Mặc kệ là khuynh quốc giai nhân, hay vẫn là tài đức thực nữ tại trong hoàng cung đều là giả, chỉ có đứa nhỏ, chỉ có nữ nhân có thể sinh hạ đứa nhỏ cho Hoàng Thượng, mới có thể có tư cách cười cuối cùng a!” ——

27. Chương 51-52

Chương 51: Tắm ba ngày (nhị)

Phong Thành Vũ ba mươi hai tuổi mới có Hi Nhi là con trai đầu tiên, tất nhiên là mừng rỡ như điên, quý báu vô cùng, có thể không chút khoa trương nào nói từ lúc đứa nhỏ này rơi xuống đất ngày đó, hết thấy ăn, mặc ở, đi lại chi phí, hưởng thụ đều là đãi ngộ theo quy cách “VIP kim cương”. Mà lễ “Tắm ba ngày” phi thường trọng yếu của đứa trẻ, trịnh trọng, xa hoa vô cùng.

Căn cứ khâm thiên giám tiến sĩ tấu: “Đại hoàng tử sinh mừng chín tháng một giờ mẹo, năm ất Sửu, tháng ất tị, ngày kỷ Sửu, giờ tân mẹo. Theo khâm tuần ngự chế hiệp kỹ biện y thư, chọn ngày mười hai tháng một buổi trưa tắm rửa, mặt hướng tây nam nghênh hỉ thần, phương vị đại cát” .

Vì thế, buổi trưa giờ Ngọ, nằm trên giường ở trong phòng Lý Viên chợt nghe bên ngoài vang lên một tiếng chuông thanh thúy xa xa, tiếng chuông này lâu dài kéo dài không dứt, một tiếng lại một tiếng vang vọng ở trong không trung từ cấm thành, đó là trong lễ tắm ba ngày của hoàng tử chuông vang lên thứ nhất là “Cáo thiên chung” ý vì hướng về trời cao biểu đạt sự cảm tạ, cùng với việc chiêu cáo thiên hạ hoàng gia thêm long tự, nghe nói hoàng tử càng được sung ái thì số lần tiếng chuông vang lên lại càng nhiều.

Lý Viên hơi hơi ngồi dậy, có chút lo lắng thì thảo luận bẩm: “Thanh âm vang như vậy, Hi Nhi có sợ hãi hay không a!”

Nhưng mà, nàng thật sự là quá mức xem thường con nàng, chỉ thấy Nguyên Hi nằm ở trong lòng Tần mama, nháy đôi mắt đen to như thủy tinh nhích tới nhích lui tựa hồ muốn đem tay che ở lỗ tai hắc lấy ra.

Chúng tần phi lúc chuông vang là lúc người người tức thủ mà đứng, nín thở bế khí, các nàng ở trong lòng yên lặng đếm, một, hai, ba, bốn... .

Y theo cung quy phạm là hoàng tử giáng sinh chuông sẽ vang sáu lần, nhưng mà sau khi tiếng chuông thứ sáu vang lên, cũng không có đình chỉ, tiếng thứ bảy nhanh đến tiếp theo. Chúng tần phi không khỏi người người sắc mặt đại biến.

Cáo thiên chung ước chừng vang mười hai tiếng, mới dần dần ngừng lại, mà mười hai tiếng chuông này giống như là bả đao đâm trong lòng mọi người.

Chuông vang mười hai tiếng ý là —— thái tử ra đời.

Xoát xoát xoát! ! ! Chúng tần phi ánh mắt đã không còn hâm mộ ghen tị mà oán hận, có thể hình dung , các nàng gắt gao nhìn chằm chằm cái tã lót lụa hoa đỏ thắm kia, tâm tư điên cuồng đủ loại chuyển động .

“Cung tể nhân” Thiệu thị, Trương thị, cười tủm tỉm tiêu sái đi lên, hai nàng là mama đỡ đẻ, đảm đương nhiệm vụ tắm ba ngày hôm nay của Hi Nhi.

Chỉ thấy mặt béo trắng kia, đôi mắt nhỏ tí, trên đầu mang theo đóa quỳn hoa màu đỏ Thiệu thị vui mừng trong suốt tiếp nhận Hi Nhi trong lòng Tần mama, lúc này sớm có cung nhân nhanh chóng nhanh nhẹn chuẩn bị tốt hết thảy đồ dùng cho lễ tắm ba ngày.

Đầu tiên quan trọng là nghi thức thêm bồn, theo lý mà nói người thứ nhất có tư cách thêm này nọ nên là Thái Hậu nương nương, nhưng mà Thái Hậu lão nhân gia hiện nay bản thân khó chịu, áp chế không đến. Ở đây trong đám phi tần lấy Hiền, Lệ, Cảnh, Đức, tứ phi phân vị cao nhất, Lý Viên lại từng trụ qua Chung tụy cung, cho nên Hiền phi này là người thuận lợi không từ chối làm người đầu tiên đi ra.

Hiền phi lên trước hướng chậu đồng thêm một gáo nước trong, sau đó lại thả đồ quý giá vào bồn bảo khối, đồng bạc trong bồn bảo khối, hai cái như ý mạ vàng, hai cái như ý mạ bạc, còn lại tam phi cũng theo thứ tự thả gì đó giống nhau, trên mặt mama đỡ để tươi cười chưa từng dừng lại, nàng vừa nói cát tường thành chuỗi thành chuỗi một bên nhẹ nhàng đưa Hi Nhi trong lòng.

Đợi tất cả mọi người hướng trong bồn thêm đồ vật xong, hai vị mama đỡ để liền đem nước hương hộc điều, ngã điều trước đó chuẩn bị tốt, đổ vào trong bồn đồng, đem trứng gà, táo đỏ, hạt dẻ, long nhãn, vải cùng nhau bỏ vào trong nước, tay mang ý cát tường, ở nước ấm không lạnh không nóng là lúc các nàng cởi bỏ bao bọc của Hi Nhi, nhẹ nhàng cầm đầu của hắn, đem toàn bộ thân mình hắn đặt ở trong bồn, Hi Nhi lập tức sợ hãi khóc lớn lên.

Dung mama một phen đề Lý Viên đang muốn đứng dậy lại, cười nói: “Chủ tử, đây là điềm lành a! Ngài đừng lo lắng, mama đỡ để sẽ không làm bị thương đại hoàng tử” .

Lý Viên đành phải nhẫn nại tính tình đợi trong chốc lát, quả nhiên lại nghe thấy được một đồng lời cát tường, cái gì “Trước gọi đầu, làm vương hầu... Một tá thông minh hai đánh lan lợi... Tả dịch kim, hữu dịch ngân, hoa không được, thưởng hạ nhân...” .

Nàng mím môi nghe lời vui mừng chúc phúc, cơ hồ có thể tưởng tượng ra con nàng lúc này nhất định bị ép buộc cực kỳ thảm.

Sau khi một đồng nghi thức rườm rà vô cùng lễ tắm ba ngày rốt cục kết thúc, Lý Viên nhìn con đã một lần nữa được bao bọc kỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn Hi Nhi nhú nhú không khỏi dùng sức hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, con yêu của ta! Con vất vả rồi.

Châu Châu lúc này cũng không biết từ nơi này chạy đi ra, nàng vươn tay béo sờ sờ đệ đệ, vẻ mặt lo lắng nói: “Nương, đệ đệ khóc thật là lợi hại hắn không có việc gì đi?”

“Công chúa điện hạ yên tâm, đại hoàng tử điện hạ tinh thần rất tốt!” Tần mama kia vẻ mặt nghiêm túc, lúc này lại vô cùng nhu hòa nói.

Châu Châu vừa nghe mới yên lòng.

Lúc này, Tiểu Hỉ Tử lại tiến vào bẩm báo nói: “Kiến thanh cung tổng quản Lý Đại Hải, phụng mệnh Hoàng Thượng tới đón đại hoàng tử bệ hạ” .

Lý Viên gật gật đầu, đối với Tần mama cười nói: “Phiền toái ngài vất vả đi!”

Tần mama liền nói: “Không dám” .

Lý Viên nhìn thân ảnh nàng ôm Hi Nhi đi ra ngoài, không khỏi chậm rãi thở dài, Phong Thành Vũ làm việc “Cao ngạo” như thế, làm cho mẫu tử nàng không biết là tốt hay là xấu.

“Chủ tử” Cẩm Tú ở bên tai Lý Viên nhẹ giọng nói: “Hiền phi nương nương, muốn gặp người” .

Lý Viên nghi hoặc gật đầu nói: “Mau mời” .

“Hiền phi nương nương” Lý Viên giây dựa đứng dậy.

Hiền phi vội vàng nói: “Người đang trong tháng đầu! Trăm ngàn đừng lộn xộn, ta an vị ở một bên cùng muội muội nói một chút liền đi” .

Lý Viên gật đầu, phân phó Cẩm Tú chuyển đem ghế dựa gỗ lim tơ vàng lại đây.

Hiền phi nhìn Lý Viên nằm ở trên giường, trong ánh mắt hiện lên cảm hoài thật sâu, ai có thể nghĩ đến năm đó Dung hoa nhỏ nhỏ kia ở trong góc nhỏ cung điện của nàng sẽ có phong cảnh này.

“Muội muội thật sự là có phúc khí” nàng cố tình nhìn Châu Châu đầu dựa vào bên người Lý Viên, khẩu khí đều hâm mộ nói.

Nếu nói Lý Viên trong hoàng cung đối vị tần phi nào có vẻ có hảo cảm, không thể nghi ngờ chính là vị Hiền phi nương nương trước mắt này, vô luận làm trước đây hay vẫn là hiện tại, vị nương nương này đều đối với nàng chiếu cố có thêm, vô luận đây không phải xuất phát từ tâm của nàng, tâm Lý Viên đều tồn tại lòng cảm tạ.

Nàng mỉm cười đối với Hiền phi nói: “Nương nương làm sao không phải người có phúc, đại công chúa tài đức vẹn toàn, cho dù kiến thức hạn chế như nô tì cũng nghe qua hiền danh của công chúa điện hạ”.

Nghe thấy nàng đột nhiên nhắc tới đại công chúa, Hiền phi sắc mặt không khỏi cứng đờ.

Lý Viên nhận thấy được, không khỏi ở trong lòng xấu hổ, nàng vốn tưởng niệm hót đối phương a! Nhưng cùng lúc đó một cỗ áp lực nghi hoặc hồi lâu lại một lần nữa nổi lên trong lòng, Phong Thành Vũ có bao nhiêu yêu thích đứa nhỏ, Lý Viên là rõ ràng nhất. Nhưng đối với Hoàn Châu công chúa Phong Hoàn Châu lại cũng không gặp Phong Thành Vũ như thế nào nhắc tới, càng miễn bàn giống như đối với Châu Châu của nàng.

Quả thực tựa như —— đại công chúa không phải đứa nhỏ của hân.

Hơn nữa thái độ của Hiền phi... ánh mắt Lý Viên mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, làm bộ như không có chú ý tới thần sắc của nàng, tiếp tục nói: “Cùng đại công chúa lúc nhỏ bắt đồng, Châu Châu nha đầu kia thực bướng bỉnh, cả ngày điên điên, một chút đáng về con gái đều không có”.

Một bên Châu Châu nghe liền không chịu, chỉ thấy nàng chu cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ, tức giận nói: “Châu Châu mới không phải nha đầu điên, phụ hoàng nói Châu Châu là tiểu công chúa xinh đẹp nhất có hiểu biết nhất”.

Hiền phi nhìn mẹ con hai người này thân mật đầu vô mồm, không khỏi ở trong đầu hồi tưởng một phen, nàng cùng Hoàn Châu có lúc như vậy hay không. Không có! Hoàn toàn không có! Nàng ngẫm cười khổ một tiếng, đối với nữ nhi mà nói nàng làm nương chỉ sợ so với một cái người xa lạ cũng không tốt bằng đi!

Lý Viên không phải là người thích đào bới dò hỏi người khác, ngay cả cảm thấy nghi hoặc tràn đầy, nhưng nhìn đến vẻ mặt Hiền phi nàng không muốn nhiều lời, liền như vậy từ bỏ, hai người bắt đầu tán gẫu linh tinh, nói nhất định là chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi.

Thẳng qua hai khắc chung, Hiền phi mới chậm rãi đứng dậy cáo từ: “Muội muội...” Nàng nhẹ giọng nói: “Bản cung gần nhất nghe được chút tiếng gió là về Liễu quý phi nương nương”.

Trong lòng Lý Viên căng thẳng, nàng đã thật lâu không có nghe đến ba chữ Liễu Thanh Tuyết này.

“Thái Hậu nương nương đã nhiều ngày liên tục triệu quý phi nương nương đến Từ trư cung thị tạt” nàng cố ý đem hai chữ thị tạt này nhấn thật mạnh.

Ra khỏi Cam Tuyền cung, Hiền phi không nhanh không chậm hướng về cung điện của mình.

“Nương nương, ngài cần gì phải đi nhắc nhở nàng ta, nếu việc này thành, đối với nương nương...”.

“Vu mama” Hiền phi thần nhiên liếc mắt lướt nàng một cái, vô cùng khẳng định nói: “Chuyện này sẽ không thành!” Bởi vì nam nhân kia tuyệt đối không cho phép.

Nàng xoay người sâu kín nhìn Cam Tuyền cung phía sau, trong mắt xẹt qua sầu não vô hạn, nam nhân kia để dưới đáy lòng cả đời nàng a! Rốt cục vẫn là... ..

Một giọt nước mắt trong suốt, ở chỗ không người thấy, lặng yên lưu lại.

Chương 52: Hải Tử

Lý Viên rốt cục hiểu được ý tứ lời Hiền phi hôm qua là ra sao.

Nàng nửa tựa vào gối mềm lụa hoa thêu vân trên đầu, vẻ mặt khó lường nhìn nữ nhân trước mắt.

Quần lót màu trắng tán hoa đại ngọc lan cân đối, váy màu trắng gấm hoa đại ngọc lan. Đầu đầy tóc đen dùng một cái trâm thúy Ngọc Linh Lung cài đứng lên, chỉ để lại hai lọn tóc buông bên tai, nhìn lên tựa như có một loại thanh nhã xuất trần.

Nhưng mà —— Lý Viên tinh tế nhìn nàng, cho dù nàng dụng tâm như thế lại vẫn như cũ áp không được thần sắc có bệnh.

“Cẩm Tú...” Lý Viên thần nhiên nói: “Dâng trà cho quý phi nương nương” .

Liễu Thanh Tuyết mở nắp trà, nhìn đến kia một cây châm tiêm xanh biếc giống như lá cây, nàng phần môi khẽ mở nói: “Ung châu vân tiêm” .

Lý Viên mỉm cười: “Không phải trà ngon gì, làm cho quý phi nương nương chê cười” .

Liễu Thanh Tuyết tay bưng chén trà cứng đờ, ung châu vân tiêm này bị ví là “Vua của trà” chính là trà ngon thiên hạ đệ nhất, tiện nhân này nói không phải trà ngon gì rõ ràng chính là khoe khoang.

Cứng rắn nuốt ghen tuông và ghen tỵ trong lòng xuống, nàng lại ngẩng đầu khi mặt đầy tươi cười.

“Thần tần muội muội” nàng vẻ mặt thật ngại ngùng nói: “Bản cung đoạn thời gian này cho tới nay thân mình đều không tốt chút nào, ngay cả nghi thức tắm ba của ngày đại hoàng tử đều không có tham gia, người sẽ không trách ta đi!”

Trong lòng Lý Viên cảnh giác càng sâu, Liễu Thanh Tuyết này hôm nay là mắc bệnh gì, cư nhiên khách khí đối với nàng như thế?

“Ai...” Liễu Thanh Tuyết bỗng nhiên thở một hơi thật dài, nói: “Tuy nói Thần tần muội muội không ngại, nhưng tâm bản cung lại khó chịu không thôi” nàng từ trong tay áo lấy ra khăn lụa đẹp để đặt ở khóe mắt: “Đối với đứa nhỏ mà nói, lễ tắm ba ngày là ngày trọng yếu cỡ nào a! Bản cung thân là mẫu phi của hần lại bỏ lỡ ngày này, thật sự là...”

Những lời này của Liễu Thanh Tuyết giống như là bom nguyên tử, đem Lý Viên làm hồ đồ! Mẫu phi? Mẫu phi ai?

Lý Viên cương một chút làm thẳng thân mình, ánh mắt như sói hung hăng nhìn chằm chằm Liễu Thanh Tuyết, nàng lạnh giọng nói: “Quý phi nương nương, ý tứ của ngài thứ nô tì không biết” .

Ánh mắt Lý Viên hung ác làm cho thân mình Liễu Thanh Tuyết không khỏi cứng đờ, nhưng trong lòng lại tràn ngập một loại khoái cảm trả thù, nàng ánh mắt ôn nhu nhìn Lý Viên nói: “Ai nha! Thần tần muội muội, người còn không biết a?”

“Ta nên biết cái gì?”

Liễu Thanh Tuyết trong giọng nói tràn đầy thương hại nói: “Thái Hậu nương nương đã muốn hạ ý chỉ, đem đại hoàng tử làm con thừa tự đến danh nghĩa ta”.

Lý Viên chỉ cảm thấy một cảm giác làm cho nàng cả người đều tức giận phát cuồng, không ngừng xông lên trong lòng. Liễu Thanh Tuyết này nói cái gì? Muốn đem Hi Nhi làm con thừa tự đến danh nghĩa nàng? Muốn đem con ta cướp đi? Người con mẹ nó, đi nằm xuân thu đại mộng đi!

Cẩm Tú ở một bên hầu hạ, đã sớm nghe không nổi nữa, nàng tiến lên từng bước tức giận nói: “Liễu quý phi nương nương, chủ tử chúng ta mới là mẫu phi của đại hoàng tử điện hạ, không cần cho làm con thừa tự trên danh nghĩa của người” .

Liễu quý phi này cư nhiên ngoài dự đoán mọi người không có trách cứ Cẩm Tú vô lễ, ngược lại giải thích: “Nói vậy Thần tần muội muội cũng hiểu được cái tên là tử nhờ mẫu quý là gì đi! Hoàng tử điện hạ là hoàng tôn duy nhất của Đại Chu chúng ta như thế nào có thể có một nhà mẹ đẻ thân phận đề tiện đâu” nàng xem trong ánh mắt Lý Viên còn không nói nên lời ác độc nói: “Bất quá, Thần tần muội muội người yên tâm, Hi Nhi gửi đến bên người bản cung, bản cung sẽ đối đãi hần như con đẻ.. ... Người nếu ngày nào đó nhớ hần, cũng có thể đến Khôn Táp cung đưa bài tử cầu kiến thôi!”

Người nếu là tức giận cực kỳ ngược lại sẽ tỉnh táo lại, Lý Viên hiện tại tốt hơn rồi, chỉ thấy nàng chậm rãi khước miệng gọi lên vẻ mặt cười lạnh: “Liễu Thanh Tuyết người đừng vọng tưởng, dù cho ta chết, cũng sẽ không cho người cướp đi hài tử của ta” .

Liễu quý phi vốn ý cười tràn đầy trên mặt trong phút chốc liền ngưng lại, nàng xem Lý Viên trong mắt ánh vô số oán hận, nữ nhân này cướp đi hết thảy của nàng, lần này nàng cũng muốn làm cho nàng ta nếm thử cảm giác thứ quan trọng nhất bị cướp đi.

“Hơn nữa ——” Lý Viên nhú mày, nói: “Không biết ý tứ Thái Hậu nương nương, hay cũng là ý tứ của Hoàng Thượng đây?”

Liễu Thanh Tuyết trên mặt cứng đờ, ngoài miệng lại nói: “Hoàng Thượng là tấm gương hiếu thuận trong khắp thiên hạ vạn dân, chỉ cần Thái Hậu nương nương mở miệng Hoàng Thượng nhất định sẽ chấp nhận” .

Ý muốn nói Phong Thành Vũ còn không biết chuyện này, Trong lòng Lý Viên chậm rãi thở ra một hơi. Nàng không có lại tiếp lời Liễu Thanh Tuyết bởi vì nàng hiện tại ngay cả liếc mắt một cái cũng không muốn lại nhìn đến nữ nhân này.

Lý Viên một lần nữa ngã vào trên giường, lạnh như băng nói: “Nô tì vừa mới sinh sản xong, hiện tại cảm thấy không khỏe, sẽ không giữ quý phi nương nương” .

Đây là trắng trợn đuổi người, làm Liễu Thanh Tuyết tức giận trên mặt trắng bệch, nàng đột nhiên đứng dậy đối với Lý Viên cười lạnh nói: “Vậy Thần tần muội muội cần phải nghỉ ngơi cho tốt a! Bản cung sẽ không quấy rầy nhiều, cáo từ” .

Dứt lời, xoay người liền hướng ra phía ngoài đi, lúc đi tới cửa, nàng dừng cước bộ lại nhưng cũng không quay đầu lại nói: “Con của bản cung đã nhiều ngày phiền toái muội muội chiếu cố” .

“Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng... ..” Cẩm Tú tức giận cả người run run: “Chủ tử!” Nàng đối với nằm ở trên giường Lý Viên nói: “Ngài trăm ngàn đừng nghe nữ nhân kia nói lung tung, ngài không biết a! Trong cung đều truyền, từ này quý phi mất thánh sủng sau, toàn bộ lời nói đều có chút điên loạn nên ngài như thế nào có thể tin là thật sao a!”

Nằm ở trên giường Lý Viên gắt gao nhắm hai mắt lại, một hàng lệ nóng chảy xuống như thế nào cũng không ngừng được, nói thế nhưng trong lòng nàng vẫn sợ, cho dù lý trí nói cho nàng biết, Phong Thành Vũ là tuyệt đối sẽ không đem đứa con bảo bối nhất của hần giao cho Liễu Thanh Tuyết, nhưng tình cảm vẫn lo lắng chịu không nổi như cũ, bởi vì hần không chỉ là một phụ thân mà còn là Hoàng Thượng của thiên hạ này a! Vạn nhất hần muốn vì triều chính gì đó a, thế lực a, gì đó, thật sự hướng Thái Hậu thỏa hiệp ... Vậy! Vậy! Vậy nàng nên làm như thế nào a!

Vô tận sợ hãi cùng sợ hãi nảy lên Trong lòng Lý Viên, nàng đột nhiên xoay người ngồi dậy, làm bộ sẽ xuống giường, Cẩm Tú hoảng hốt vội vàng đỡ thân thể của nàng lại gấp giọng nói: “Chủ tử của ta a! Ngài hiện tại chính là trong tháng mà, trăm triệu lần không thể xuống đất a!”

“Hi Nhi, Hi Nhi...” Nàng lệ rơi đầy mặt kêu lên: “Ta muốn gặp Hi Nhi”.

“Được được, nô tỳ lập tức đem đại hoàng tử ôm lại đây” .

Nhanh chóng ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ của con, Lý Viên chỉ cảm thấy tâm mình đều tan chảy, đứa bé này là nàng mang thai 10 tháng, đứa bé này cùng nàng có huyết mạch tương liên, đây là thịt trên người nàng rớt xuống a! Nàng như thế nào có thể làm cho người ta đem hần cướp đi.

Bất luận kẻ nào... Bất luận kẻ nào... Đều không thể.

Giờ hơi một khắc, trong Dưỡng Tâm điện, Phong Thành Vũ buông tấu chương cuối cùng trong tay xuống , đứng dậy hơi hơi hoạt động thân thể cứng ngắc.

“Hoàng Thượng” Lý Đại Hải cười tủm tỉm bưng lên chén trà nhỏ, hỏi: “Muốn bãi giá Cam Tuyền cung” .

Phong Thành Vũ sắc mặt vô cùng tốt uống miếng nước trà ấm, làm như lẩm bầm lầu bầu nói: “Lúc này Hi Nhi sớm đều ngủ kỹ đi!”

Lý Đại Hải trong lòng cười thầm, đó là ý tứ đáp ứng.

Phong Thành Vũ vừa mới bước vào đại môn Cam Tuyền cung, liền phát hiện lúc này không khí so với bình thường rất là bất đồng, chỉ thấy cung nhân thủ ở bên ngoài người người sắc mặt sợ hãi, trong lòng run sợ.

Sắc mặt hắn lúc này liền biến đổi, Lý Viên đối với đại hạ nhân luôn luôn khoan dung, hạ nhân Cam Tuyền cung chưa bao giờ có thái độ nơm nớp lo sợ giống như lúc này.

Chẳng lẽ, xảy ra chuyện gì? Nghĩ như vậy, hắn rút cuộc kiềm chế không được, bước nhanh vào tẩm điện.

Vừa mới vén màn nhuyển song phượng thêu Hồ Nam, từng đợt tiếng khóc của nữ tử cùng hài đồng đan lẫn vào nhau, vang lên ở bên tai.

“Phụ, phụ hoàng...” Châu Châu giống như là một con chim nhỏ nhận hết ủy khuất, nàng lồm cồm bò xuống giường, ôm đùi Phong Thành Vũ bắt đầu gào khóc: “Phụ hoàng, phụ hoàng, Châu Châu van cầu người, không cần đem đệ đệ tặng cho người ta, van cầu người... Van cầu người... Không cần đem đệ đệ đưa cho người khác a!”

Phong Thành Vũ vẻ mặt không rõ cho nên, hắn ôm lấy Châu Châu, cau mày hỏi: “Cái gì đem đệ đệ tặng người khác? Châu Châu đang nói cái gì?”

“Ô ô... Ô...” Châu Châu liên tục khóc, miệng không ngừng than thở: “Đệ đệ... Đệ đệ...”.

Phong Thành Vũ nhìn nữ nhi khóc đến nổi đứt quãng, vội vàng vỗ thân mình nhỏ của nàng nói: “Không khóc, không khóc, Châu Châu không khóc a!”

Hắn đi đến bên giường, nhìn nàng ôm Hi Nhi khóc thương tâm muốn chết, Lý Viên cũng không thèm nhìn tới hắn, không khỏi lại nóng lòng, đây rốt cuộc là làm sao vậy?

“Cẩm Tú” hắn vẻ mặt tức giận hỏi: “Nương nương các người cùng công chúa vì sao mà khóc”.

Cẩm Tú tiến lên từng bước, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, run giọng nói: “Hoàng Thượng a! Thật sự là trách không được nương nương a! Tục ngữ nói con cái đều là thịt rớt từ trên người nương xuống a! Nay nói muốn tặng người liền đưa người, nương nương chúng ta như thế nào chịu được a!”

Lập tức liền giọng điệu đầy nước mắt đem việc hôm nay Liễu quý phi đến nói rõ ràng.

“Chủ tử, vừa nghe xong tin tức này liền ngất đi a!” Cẩm Tú vẻ mặt nước mắt nói: “Lúc này đang trong tháng mà! Nếu bị di chứng xấu gì là chuyện cả đời a! Nô tỳ liền khuyên chủ tử tâm rộng lượng nói Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không đem đại hoàng tử cho làm con thừa tự cấp quý phi nương nương, nhưng mà nương nương trong lòng đều tự trách... Chủ tử, chủ tử đều khóc suốt một ngày a!”

Phong Thành Vũ nghe xong chân tướng sau, trên mặt đều nhanh kết thành một khối băng lạnh, hắn hít một hơi thật sâu, đối với Dung mama đã sớm quỳ ở một bên nói: “Người mang công chúa xuống nghỉ ngơi”.

“Phụ hoàng... Phụ hoàng...” Châu Châu không thuận theo không buông tha kêu.

Phong Thành Vũ xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của nàng, đau lòng nói: “Châu Châu yên tâm, phụ hoàng sẽ không đem Hi Nhi cho người khác”.

“Thật vậy chăng?” Châu Châu mở to hai mắt mong chờ hỏi.

“Ân!” Sờ sờ đầu nhỏ của nàng, Phong Thành Vũ nói: “Phụ hoàng cam đoan”.

Châu Châu lưu luyến nhìn nhìn mẫu thân cùng đệ đệ trên giường, lại nhìn nhìn phụ hoàng của nàng, cuối cùng vẫn gật đầu, ngoan ngoãn cùng Dung mama đi xuống.

Phong Thành Vũ ngồi ở bên giường, nhìn Lý Viên khóc đến mệt mỏi, hắn vươn tay ôm Hi Nhi trong lòng nàng.

Lý Viên thân mình cứng đờ, nâng lên cặp mắt đã khóc không mở ra được, tràn đầy cầu xin nhìn hắn.

Phong Thành Vũ xem bộ dáng đau khổ này của nàng là bao nhiêu lời cũng nói không ra được, thở thật dài, hắn sờ sờ mặt Lý Viên nói: “Tin tưởng trăm”.

Lý Viên lặng lẽ nhìn hắn, sau một lúc lâu, mới chậm rãi buông hai tay ôm Hi Nhi ra.

Cho dù mẫu thân cùng tỷ tỷ đều vì hấn khóc chết đi sống lại, khổ sở không thôi, nhưng đương sự tiểu bằng hữu Hi Nhi, lại hoàn toàn là bộ dáng không có chút quan hệ nào dính đến ta, ngủ say sưa không thôi.

Phong Thành Vũ yên lòng, giương giọng hô: “Người tới a!”

Lập tức, có Tần mama cũng bốn đại cung nữ khom người đi đến.

Phong Thành Vũ đem Hi Nhi giao cho Tần mama sau, lập tức đối với cung nhân còn lại trong phòng, trầm giọng nói: “Đều đi xuống cho trẫm ” .

28. Chương 53-54

Chương 53: phong phi

Lý Viên cúi đầu không ngừng nức nở , nhưng cái gì cũng không nói.

Phong Thành Vũ mày kiếm nhíu chặt, hấn ngồi vào bên giường vươn cánh tay vòng qua liền đem nàng ôm ở trong lòng.

Lý Viên hai má tiếp xúc đến ấm áp trong ngực hấn, vốn đều đã muốn khóc khô nước mắt lại bất thành linh lách tách rơi xuống.

Phong Thành Vũ làm như đau lòng làm như ghét bỏ nói: “Bẩn chết!”

Tên hỗn đản này! Người ta đều thương tâm như vậy, hấn còn cố kỵ quần áo gì, Lý Viên cảm thấy giận dữ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt không chút khách khí liều mạng hướng lên người cọ.

Xem nàng bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi trả thù kia, Phong Thành Vũ hai má co rút, nhưng vẫn còn bận tâm đến thân thể nàng lúc này, bất đắc dĩ nói: “Người a! Thật sự sinh ra là một cái đầu heo” .

Lý Viên mặc kệ, người mới là đầu heo đó! Nàng không ngừng được tự nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lên, thanh âm khàn khàn vô cùng ủy khuất nói: “Đúng nga! Nô tì chính là ngu, chính là ngốc, chính là đầu heo, Hoàng Thượng cao hứng đi!”

Phong Thành Vũ xem nàng vẻ mặt không phục, lạnh lùng hừ một tiếng, hấn nâng một ngón tay ba ba ba —— chỉ vào trán Lý Viên: “Trẫm nói người là đầu heo là oan uổng người sao? ... A?”

Lý Viên bị hấn chọc vào trán đến đau, thân mình cũng đi nghiêng lên một cái, nàng cắn chặt môi dưới bộ dáng không phục.

“Liễu Thanh Tuyết kia nói cái gì người đều tin đi?” Phong Thành Vũ ánh mắt nheo lại, thanh âm bắt đầu chuyển sang nghiêm khắc: “Nghe gió chính là gió, nghe mưa chính là mưa, trẫm khi nào thì nói qua muốn đem Hi Nhi cho làm con thừa tự trên danh nghĩa nàng” .

“Hoàng Thượng chưa nói quá” Lý Viên khóc a a nói: “Nhưng nàng nói đây là ý tứ của Thái Hậu nương nương, nàng nói nô tì xuất thân ti tiện không xứng là mẫu phi Hi Nhi, muốn đem Hi Nhi ôm đến trong cung nàng nuôi nấng còn muốn kêu nàng mẫu phi... Ô ô... Thần, nô tì... Sợ hãi” .

Phong Thành Vũ là một nam nhân cực kỳ thông minh, theo lý mà nói nam nhân như vậy bình thường đều thường thức nữ nhân đồng dạng thông minh, nhưng nể hà hấn lại thích để ý nữ nhân cùng hai chữ thông minh này không dính nửa điểm, hấn thở thật dài dùng thanh âm chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp nói: “Người ở bên người trẫm nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không rõ ràng quan hệ của trẫm cùng Thái Hậu và Liễu gia sao?”

Ta rõ ràng a! Lý Viên ở trong lòng dùng sức than thở : không phải là ta ngóng trông người sớm chết, người ngóng trông ta biến mất thôi!

“Nhưng là Hoàng Thượng dù sao cũng là Hoàng Thượng, Thái Hậu dù sao cũng là Thái Hậu a!” Lý Viên ủy ủy khuất khuất nói.

Lão vu bà kia nếu không phải Thái Hậu, người còn không sớm liền đem nàng tam đào lục động đưa lên tây thiên rồi! Thế nào còn có thể để cho nàng quấy phá nhiều năm như vậy a!

Lý Viên nói làm cho thân mình Phong Thành Vũ ngừng lại một chút, hấn nhưng hiểu được nữ nhân này hôm nay khóc một trận này là vì cái gì, hấn ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, cũng không nói tiếp ngược lại từ cổ tay áo rút ra một trang giấy xếp tốt đưa cho Lý Viên.

Lý Viên nghi hoặc, giương mắt nhìn hấn.

Phong Thành Vũ cho nàng một ánh mắt mau tiếp theo a.

Lý Viên nhu nhu ánh mắt thùng thùng, mở ra trang giấy, chỉ thấy trên mặt viết chỉ chít một hàng chữ cực nhỏ.

“Hoàng Thượng...” Nàng vẻ mặt khó xử nhẹ giọng kêu lên.

“Àn?”

Lý Viên run rẩy lại đem giấy đưa trả cho Phong Thành Vũ: “Ngài nếu không ngại thì nói...” Nàng thật cẩn thận nói: “Nếu không thể thì đọc cấp nô tì nghe a! ... Bởi vì chữ trên mặt... Ta giống như cũng không nhận được a!”

Phong Thành Vũ lại một lần nữa đối trình độ văn hóa của ái phi mình có hiểu biết mới, hấn tức giận túm lấy tờ giấy cực kỳ khinh bỉ liếc mắt nhìn Lý Viên một cái, lại cực kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng, mới mang vẻ mặt đại gia đọc: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: trẫm duy ngũ đế hiền thân huy, quy nhuệ trọng tần ngu chi hóa. Nhị nam chính thủy, quan sư tư tá tự chi hiền. Tư người Thần tần Lý thị ôn huệ trạch tâm. Đoan lương đức. Run sợ phương quy cho đồ sử, túc đêm duy cần. Nay lấy sách bảo, tiến phong người vì phi vị. Người này quang chiêu nội tắc, dùng nhạ cảnh phúc cho phương đến. Ích thận phụ nghi, mậu diễn hồng hựu cho có vĩnh.”

Lý Viên lẳng ha ha nghe hấn nói chuyện, tuy rằng thập phần nghiền ngẫm từng chữ một đoạn này, tối nghĩa khó hiểu, nhưng câu kia tiến người phi vị nàng nghe được rành mạch, rõ ràng.

“Hoàng Hoàng Hoàng Thượng...” Lý Viên lắp ba kêu lên.

Phong Thành Vũ nhìn nàng bộ dáng ngốc nghếch hồ hồ không khỏi nhú mày, hấn thật ra rất chờ mong phản ứng của nàng.

Chỉ thấy nàng cọ một chút ngồi chồm hồm đứng lên, thanh âm kích động dập đầu liền bái: “Nô tì tiếp chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” .

Lý Viên lúc này cũng ngừng khóc, cũng không khổ sở, cặp mắt thùng thùng bởi vì ý cười mà trở nên càng thêm nhỏ hẹp, nàng một cái miêu phác sẽ đi đủ Phong Thành Vũ trong tay “Thánh chỉ” .

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...” Lý Viên nhìn một tay giơ lên cao của Phong Thành Vũ không khỏi vội vàng nói: “Đó không phải cho nô tì sao! Ngài cho ta a! Cho ta a!”

“Chậc!” Hấn tức giận nói: “Cái này chính là phác thảo chiếu thư tiến phong người, người lấy nó làm cái gì?”

Nguyên, nguyên lai là “Bản nháp a!” Lý Viên có chút thất vọng chu miệng, đúng, quân vô hí ngôn nếu hấn đều nói tiến phong mình phân vị thì việc này liền như ván đã đóng thuyền, không thể thay đổi.

Nàng hắc hắc giống như con mèo nhỏ hay chó nhỏ đến hấn trước mắt cọ cọ, vô cùng cảm kích, vô cùng nịnh nọt, vô cùng lấy lòng nói: “Hoàng Thượng ngài thật tốt!”

Hừ hừ... Phong Thành Vũ nhìn trình độ trở mặt của nàng so với lật sách còn nhanh hơn không khỏi lạnh lùng hừ nói: “Cái này người vừa lòng ?”

Lý Viên gạt đầu thật mạnh, thò đầu, bẹp một ngụm liền hôn ở trên gương mặt của hấn.

Phong Thành Vũ sững sốt, có chút không được tự nhiên ho khan hai tiếng, sau một lúc lâu thần nhiên hỏi: “Người lúc sinh Châu Châu, trẫm không có tiến phong người phân vị có từng oán trong lòng không?”

Lý Viên không rõ cho nên nhìn hấn, thanh âm kiên định hồi đáp: “Không có!”

Phong Thành Vũ lẳng lặng đánh giá nàng, tựa hồ ở cân nhắc nàng nói là thật hay là giả.

Lý Viên thở dài một hơi, lại lần nữa nằm úp sấp trong ngực của hắn thì thào nói: “Nô tì chỉ cần có thể cùng Châu Châu, Hi Nhi, còn có... Còn có Hoàng Thượng ở cùng một chỗ như vậy đủ rồi” .

Phong Thành Vũ cúi đầu nhẹ nhàng ở nàng bên tai nói: “Người vốn có thể được càng nhiều ” .

“Nô tì đã muốn chiếm được nhiều lắm” Lý Viên nhìn hắn cặp mắt kia trong trẻo nhưng lạnh lùng sáng ngời, cười nói: “Nếu đi quá xa cầu thứ không thuộc về mình, sẽ bị ông trời trừng phạt ” .

Phải biết rằng, nàng ngay cả chuyện xuyên qua loại sự tình này đều có thể gặp được, nghĩ đến thiên lôi đánh xuống vân vân cũng sẽ không làm cho người ta kinh ngạc nhiều.

“Hừ...” Thật lâu sau, Phong Thành Vũ đem mặt chôn ở cần cổ nàng, dùng thanh âm có lẽ chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được nói: “Ngốc nghếch một chút, cũng rất tốt!”

Lý Viên hắc tuyến! Đúng nga, đời này của nàng không có khả năng dính dáng cùng hai chữ thông minh, nàng chỉ là heo thôi!

“Sao, làm sao vậy?” Lý Viên kinh ngạc nhìn Phong Thành Vũ bỗng nhiên đem nàng đẩy ra, chẳng lẽ nàng vừa mới hối hận làm cho hắn nghe thấy được?

Phong Thành Vũ chau mày, vẻ mặt ghét bỏ nhìn nàng, hỏi: “Mùi gì vậy?”

Lý Viên sửng sốt, nàng rất nhanh ngửi thân thể của mình, nhăn nhó xấu hổ nói: “Nô tì, hiện tại không phải đang trong tháng sao?”

Chẳng qua là có chút mùi sữa thôi, trên người Hi Nhi cũng có a! Như thế nào không gặp người phản ứng lớn như vậy, Lý Viên ở trong lòng lặng lẽ nói thầm: “Cuồng sạch sẽ” .

Nhìn nàng môi đỏ mọng kiều diễm, Phong Thành Vũ khước miệng hơi hơi gọi lên, hắn nói: “Chiếu thư phong phi sẽ ở sau khi qua năm chính thức ban chiếu lúc đó người trong tháng kỳ cũng đã xong... Trong khoảng thời gian này người liền yên tĩnh chút cho trầm... Lại còn giống hôm nay như vậy” Phong Thành Vũ hừ lạnh hai tiếng, ý uy hiếp đầy trong lời nói.

“Người nghỉ ngơi đi, trầm đi trở về!”

“Nô tì cung đưa Hoàng Thượng” Lý Viên nhanh nhẹn đối với hắn nói.

Thẳng đến thân ảnh của hắn hoàn toàn đi ra nội thất, rốt cuộc nhìn không thấy, Lý Viên mới cả người hư thoát ngã xuống đệm giường.

“Chủ tử!” Cẩm Tú cước bộ vội vã chạy tới, vẻ mặt lo lắng nói: “Ngài có khỏe không!”

Lý Viên gạt đầu, nói: “Còn tốt, chính là ánh mắt đau, mau mang khăn đắp cho ta” .

Cẩm Tú nghe xong vội vàng gọi người lấy nước lạnh, tỉ mỉ dùng khăn đắp đến ánh mắt, nhìn Lý Viên vẻ mặt uể oải Cẩm Tú không khỏi thầm oán nói: “Chủ tử cũng thật là, ngài nhưng là ở trong tháng kỳ mà! Cũng không cần dùng thân thể của mình làm vậy, ở trước mặt hoàng thượng giả vờ giả vịt là tốt rồi! Không nên khóc thành như vậy mới bỏ qua” .

Lý Viên nghe xong chu cái miệng nhỏ nhắn nhất nói: “Chỉ sợ khổ nhục kế này của chúng ta a! Người ta đã sớm xem thấu” .

Không chỉ có xem thấu, còn thực minh xác nói cho nàng: “Người khóc không công!”

“Chủ tử, chủ tử” Cẩm Tú cẩn thận hỏi: “Chuyện Đại hoàng tử?”

Lý Viên vừa nghe, liền chậm rãi đem những gì trải qua nói cho nàng nghe.

Cẩm Tú nghe xong hai mắt tỏa ánh sáng, kích động không thôi nói: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thật sự muốn thăng phân vị chủ tử?”

Lý Viên khẳng định gạt đầu.

Cầm Tú quả thực vui mừng không thôi, nàng đứng trên mặt đất ước chừng quay ba vòng, lại đột nhiên xoay người đối với Lý Viên nói: “Y nô tỳ nói chủ tử vì Hoàng Thượng trước sau sinh hạ nhị công chúa cùng đại hoàng tử, phân vị này sớm nên thăng, nay đừng nói là phi vị chính là thăng quý phi, hoàng quý phi cũng không quá đáng “

Lý Viên nghe xong lời của nàng, bất đắc dĩ nói: “Được rồi! Người thật đúng là đứng núi này trông núi nọ, ta chỉ cần cùng với Châu Châu, Hi Nhi bình an cùng một chỗ liền thỏa mãn ” .

“Ta chỉ cùng với Châu Châu, Hi Nhi bình an cùng một chỗ liền thỏa mãn ” Lý Viên nói những lời này cũng không phải dối người, mà thật là lòng nàng nói, nàng nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ được hốc mắt bốn phía mát lạnh như băng, người a! Vô luận lúc nào đều phải học thỏa mãn nói nếu không sẽ rất thống khổ, rất thống khổ.

Mà Lý Viên muốn trở thành một người hạnh phúc.

Chương 54: Văn tàn

Tân niên buông xuống, vốn nên là mỗi nhà sung sướng vui mừng, vô cùng náo nhiệt. Nhưng mà, lúc này ở kinh thành ngoài, đường cái đông sầm bên cửa Thuận Vương phủ lại hoàn toàn không có gì vui mừng qua năm mới vui mừng, ngược lại mây đen mù sương che ai.

“Ô. . . Ô ô... Con của ta a! Con của ta a!” Thuận Vương sườn phi Tiền thị, ghé vào giường lớn gõ tử đàn điều khắc hoa thất thanh khóc rống, nàng vẽ mặt nước mắt thần sắc thê lương không ngừng kêu lên: “Con của ta a! Văn Nhi đáng thương của ta a!”

“Chủ tử! Chủ tử...” Một bên nha đầu Tiểu Diệp hầu hạ bên người lau lau nước mắt trên mặt, thanh âm khàn khàn khuyên nhủ: “Chủ tử, ngài đừng như vậy, chúng ta nhất định còn có thể có biện pháp khác, đại thiếu gia nhất định sẽ không, nhất định sẽ không như vậy... Ô ô...” .

Lúc này Tiền sườn phi không còn có dung lệ ngày xưa, nàng thần sắc đờ đẫn hai mắt không ánh sáng, kinh ngạc nhìn con nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh.

Vì sao... Vì sao... Vì sao con trai của nàng biến thành như vậy? ? ?

Nghĩ đến đây sắc mặt của nàng bỗng nhiên biến dữ tợn, giống như là một dã thú muốn ăn thịt người, mạnh mẽ đứng dậy hướng ra phía ngoài phóng đi.

Tiểu Diệp xem nàng vẽ mặt khác thường, tiến lên ôm thắt lưng của nàng, quỳ trên mặt đất không ngừng rã họng khuyên: “Chủ tử, chủ tử... Ngài không thể đi... Không thể đi a!”

“Người buông! Buông!” Tiền sườn phi goiing như điên cuồng xé rách quần áo tóc tai Tiểu Diệp.

“Chủ tử, ngài bình tĩnh chút, bình tĩnh chút” . Tiểu Diệp chịu đựng đau nhức trên người, đối với tiền sườn phi khóc kêu lên: “Ngài lúc này đi, không phải hợp ý Vương phi thôi! Đến lúc đó nàng nói ngài bị điên, muốn đem đại thiếu gia cùng chủ tử ngài tách ra, vậy nên làm cái gì bây giờ a!”

Những lời này giống như là vô số cây châm, nháy mắt liền đem tiền sườn phi đâm vỡ nát, nàng tê liệt ngã xuống đất thống khổ lắm bầm nói: “Vậy nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ, Văn Nhi của ta a! ... Cả đời đã bị độc phụ kia làm hỏng a! ... Ô ô... Hắn về sau không bao giờ có thể đi được nữa, không bao giờ có thể có cuộc sống như người bình thường, cả đời đều chỉ có thể giống phế vật nằm ở trên giường” .

Nghĩ đến đứa nhỏ của mình vốn tráng kiện khỏe mạnh liền như vậy phế đi, trong lòng Tiền sườn phi hận ý cùng tuyệt vọng tựa như hai con độc xà cắn xé từng tắc trên người nàng.

“Sẽ không , sẽ không , sẽ không ... Đại thiếu gia, đại thiếu gia nhất định còn có hi vọng ...” Tiểu Diệp không ngừng khuyên bảo, nhưng mà, trong lòng nàng kỳ thật là thực hiểu được, bị các nàng ký thác vô hạn kỳ vọng đại thiếu gia, sợ thật là —— tàn phế đi.

Lư hương tam túc men khổng tước lam khắc kỳ lân chìm, tỏa ra hương tử vân thoang thoảng, đang ngồi ở phía đông kháng tập ở cũ, Thuận Vương phi Vu Thiển Nhân, nhẹ nhàng gảy ngón tay gảy hộ giáp vàng cần ruby, thanh âm thần nhiên hỏi: “Bên kia thế nào a?”

“Hồi Vương phi nương nương” một bà tử thân hình gầy yếu vẻ mặt nhợt nhạt, lập tức sinh động như thật đem chuyện tình ba ngày qua trong viện Tiễn sườn phi trong viện nói một lần, đến trọng điểm cường điệu Tiễn sườn phi nàng ta là như thế nào điên cuồng tuyệt vọng, dám nhục mạ nguyên rửa Vương phi ” .

Vu Thiển Nhân mặt không chút thay đổi nghe nàng nói xong, gật đầu vẫy tay nói: “Đã biết, người đi xuống đi” .

Đội lão bà tử kia cúi đầu khom lưng lui ra sau, Vu Thiển Nhân mới chậm rãi gọi lên khoe miệng, sau đó càng cong càng lớn, cuối cùng nhưng không ngừng được cười ha ha lên.

“Chúc mừng chủ tử được đền bù mong muốn” nha hoàn Ngọc Cầm bên người của nàng ý cười trong suốt nói.

“Hừ...” Vu Thiển Nhân kia lại lạnh lùng hừ một tiếng, vẫn chưa hết giận oán hận nói: “Này tính là cái gì! Tiễn loại kia bắt quá là liệt thôi! Mà hài tử của ta...” Nàng kim lòng không đậu sờ sờ bụng mình, trong lòng đối với tiễn nhân kia hận ý như như ngọn lửa bùng cháy lên.

Con trai của nàng a, hẳn còn không có liếc mắt xem qua thế giới này một cái đã bị người hại chết a!

Người xem thấy sao? Vu Thiển Nhân gắt gao trụ lòng bàn tay của mình: nương báo thù cho người.

“Chủ tử...” Ngọc Cầm biết nàng lại nghĩ tới trẻ mới sinh chết kia, cười nói: “Người này a! Đôi khi còn sống còn không bằng chết thoải mái, Tiễn sườn phi nhìn con mình về sau chỉ có thể giống chỉ heo phải ở trên giường ăn uống đại ỉa, tư vị đó... ..” .

Vu Thiển Nhân nghe xong lời của nàng sau, trên mặt lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng: “Đúng! Bồn vương phi muốn đòi mẫu tử kia ném thử cái gì gọi là sống không bằng chết! ! !” Nàng cười ha ha ra tiếng, một đôi mắt đẹp tàn mát ra vẻ ác độc.

“Chính là...” Tiểu Diệp do dự nói: “Vương gia cùng Thái Hậu nơi đó có thể hoài nghi hay không ” .

“Hừ!” Vu Thiển Nhân cười lạnh ra tiếng: “Vương gia chúng ta hiện nay đang ôm hai cái ngựa gầy Dương Châu đùa vui chết đi được đâu, thế nào còn lo lắng. Về phần mẫu hậu nơi đó... . .” Nàng mi mắt cong lên nói: “Bồn vương phi ngày mai lại tự thân hướng mẫu hậu thỉnh tội, mặc kệ nói như thế nào, đứa nhỏ kia còn gọi ta một tiếng mẫu thân đâu! Hừ...” .

Ánh trăng tập tễnh, bóng cây lắc lư, nhánh cây khô héo bị gió lạnh thấu xương thổi tới gió lạnh quạt qua, liên phát ra thanh âm cọt két, thật giống như đang có vô số quỷ mị quỷ quái đang khe khẽ nói nhỏ.

Cam tuyến cung, Lý Viên sáng sớm tỉnh lại liền bắt đầu cân nhắc như thế nào “Tra tấn” con tròn béo của nàng.

Tiểu hài tử lúc này thật sự là một ngày một hình dáng a! Lý Viên nhìn tiểu nhi tử trên thảm bông đỏ thẫm thêu hoa văn màu vàng, không khỏi tràn đầy yêu thương, thật đáng yêu nga! Trắng trắng, phấn phấn, nộn nộn , thật sự giống như một cái bánh bao nga!

“Nương...” Một bên Châu Châu vươn tay nhỏ bé vội vàng bưng kín khuôn mặt nhỏ nhắn đệ đệ, nàng nói lời chính nghĩa đối với Lý Viên: “Người cũng không thể lại cắn đệ đệ lâu!”

Lý Viên nhìn nữ nhi giống như gà mái nhỏ, nhéo nhéo hai má nói: “Nương khi nào thì cắn đệ đệ , nương đó là thân hân, thích hân được không” .

Châu Châu trên mặt lộ ra dáng vẻ kiêu ngạo người tuyệt đối không lừa được ta, thanh âm nàng thúy thúy chỉ trích: “Con hai ngày trước còn thấy trên má đệ đệ một cái dấu răng đâu! Rõ ràng , vừa thấy chính là nương cắn ” .

Lý Viên nói sạo: “Người trước đây, nương cũng cắn quá má của người nga!”

Đây là phương thức nương yêu thương các người a! Dùng môi ta tràn ngập tình yêu nóng bỏng ở thịt thịt trắng trắng của các người lưu lại dấu răng tốt đẹp.

Đây là cơ nào thi tình, cơ nào họa ý, cơ nào thú vị a!

“Cho nên Châu Châu càng phải bảo vệ đệ đệ, quyết không cho nương cần cần, phụ hoàng nói làm cho Châu Châu xem chừng nương, cho nên nương nếu không nghe lời, Châu Châu liền nói cho phụ hoàng” .

Tiểu hài tử loại này không chỉ có một ngày một cái dạng, nhưng lại càng lớn càng trở nên khó đối phó —— Lý Viên khóe mắt trừu trừu nghĩ.

Tục ngữ nói đúng, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đi ra. Châu Châu vừa mới nói cha nàng, cha nàng liền lập tức xuất hiện .

Chỉ thấy một thân áo măng bào huyền sắc tay hẹp, thân mình cao ngất như từng Phong Thành Vũ xốc rèm cửa đi đến.

“Phụ hoàng!” Đây là xú nha đầu thuộc phái thân lập tức vứt bỏ Lý Viên dán thân vào trong lòng thân cha của nàng.

Thật sự là! Hiện tại tiến vào một tiếng thông truyền đều không có, đột nhiên muốn làm tập kích.

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng” Lý Viên mím môi cười nói.

Dựa theo trong cung quy chế, Phong Thành Vũ ba ngày trước chính thức phong bút, thẳng đến qua năm mới, mới có thể một lần nữa xử lý chính vụ. Cho nên lúc này hắn khó được bị vây trong trạng thái nhàn rỗi.

Phong Thành Vũ đối với Lý Viên gật đầu, ôm Châu Châu đi thông thả đến bên giường, hắn cúi đầu nhìn con đang ngủ vui, mi mắt cũng vui mừng, miệng cũng kiêu , hắn ôn nhu nói: “Hi Nhi có khỏe không!”

Lý Viên khẳng định gật đầu, con ngài tuyệt đối có thể ăn có thể ngủ, không thấy thân hình tiểu phi phiêu nhi của hắn đều đặc biệt lớn mau hay sao!

Phong Thành Vũ cong môi vừa lòng cười, hắn xoay người nhìn Lý Viên trên giường trêu ghẹo nói: “Người khôi phục cũng rất tốt thôi!”

Lý Viên tức giận, hắn đây là ý từ thần mã, từ lúc nàng bắt đầu ở cửu liên hãm canh gan heo, trứng gà, sườn, lạc, đồ ăn đầy mỡ ngấy bắt ăn hết mình nàng gặp là muốn phun, nhưng thân thể lại dần dần đầy đặn lên, trước kia châu tròn ngọc sáng biến thành viên thịt heo như hiện tại.

“Nô tì, nô tì... Nô tì về sau sẽ giảm béo ” . Lý Viên hướng giường rụt lui thân mình, hiện tại mình nhất định là bộ dạng bác gái rồi bù.

Giảm béo, quả nhiên là chức nghiệp cả đời nữ nhân.

Phong Thành Vũ khóe miệng cong lên, hai tròng mắt hiện lên ý cười.

Trộm nửa ngày nhàn nhã, Phong Thành Vũ khó cảm thấy một loại thoải mái đã lâu không cảm giác, hắn dựa vào tháp lim ngọc loa tơ vàng nghe Châu Châu riu ra riu rít nói chuyện, chỉ cần vừa nhắc đầu có thể nhìn đến Lý Viên ôn nhu nhìn hắn cùng Hi Nhi nằm ở bên người nàng ngủ vui.

Thoải mái, tự tại, khoái hoạt.

Vô luận là Lang Huyền các trước đây hay vẫn là Cam Tuyền cung hiện tại, tựa hồ chỉ cần chỗ nào có nữ nhân này tồn tại, sẽ trở nên đặc biệt ấm áp.

Nhưng mà, loại thoải mái cảm thụ chỉ giằng co một lát, đã bị Lý Đại Hải vội vàng mà đến đánh gãy .

“Hoàng Thượng” Lý Đại Hải đầu đầy mồ hôi đến bên người Phong Thành Vũ, ghé vào lỗ tai hắn lặng lẽ bẩm báo .

Chỉ thấy Phong Thành Vũ nghe qua, trước là thần nhiên mím cười lúc này trên mặt lại biến không chút dấu vết.

Hắn gật đầu, thần nhiên nói: “Trẫm đã biết” .

“Hoàng Thượng?” Lý Viên nghi hoặc kêu lên. Là ra chuyện tình quan trọng gì sao?

Phong Thành Vũ vỗ vỗ đầu nhỏ ngẩng lên của Châu Châu, lại quay đầu đối với Lý Viên nói: “Thái Hậu bên kia ra chút chuyện, trầm đi xem” .

Lý Viên nhìn bóng dáng hần rời đi, trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn.

Thái Hậu lại xảy ra chuyện gì?

Cái lão vu bà kia, Lý Viên thầm nghĩ: sẽ không lại làm ra chuyện yêu thiêu thân gì đi!

Nhưng mà lần này nàng tưởng sai lầm rồi!

Thái Hậu cũng không có khí lực gì đến ép buộc nàng .

Bởi vì Thái Hậu nàng —— trúng gió .

29. Chương 55-56

Chương 55: Nguyên Do

“Trưởng tử Thuận Vương Phong Nguyên Văn ba ngày trước rơi vào trong ao hoa sen nội viện vương phủ, mặc dù được nô tài cứu lên đúng lúc, nhưng sốt cao hai ngày sau lại bị tà phong nhập thể, toàn thân run rẩy không thôi, một ngày sau nữa người không bao giờ động dậy. Đã bị Thái y chẩn đoán chính xác là liệt”

Đây là Lý Viên lần thứ hai trong ngày nghe được tin tức, nàng mở to hai mắt nhìn, trong lòng kinh ngạc không thôi, trong đầu nháy mắt ý niệm trôi lên trong đầu chính là: “Bại liệt trẻ em” bốn chữ.

Tại sao có thể như vậy, trong đầu của nàng không khỏi hiện ra Nguyên Văn đứa nhỏ kia thân mình tròn vo, một đứa bé nhỏ như vậy lúc này đang trải qua cái dạng thống khổ gì a!

“Chủ tử...” Nhìn Lý Viên cúi đầu rơi lệ, Cẩm Tú việc khuyên nhủ: “Ngài làm cái gì vậy nha, mau đừng khóc!”

“Ta chính là cảm thấy khổ sở!” Lý Viên thì thào nói. Đứa nhỏ kia cùng Châu Châu cùng nhau lớn lên, như vậy liền liệt,غمغم lại đều chua xót lòng người.

Cẩm Tú chạy nhanh dời đề tài: “Chủ tử, nghe nói ngày hôm qua Thuận Vương phi kia vừa đem tin tức này nói cho Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương liền ngắt lịm hôn mê bất tỉnh, không nghĩ tới choáng váng này a...” Cẩm Tú nhấp mím môi, cực lực áp khước miệng kiêu: “Lại choáng váng lại bị trúng phong” .

Lý Viên thật ra rất có thể lý giải Thái Hậu vì sao “Kích động” như thế, nàng vừa mới mất đi một cháu ruột, mới bắt quả hai tháng tôn tử còn sót lại một cái lại bị liệt. Mà Lý Viên lại xuôi buồm thuận gió, bình an vô sự sinh Hi Nhi. Chuyện này đối với Thái Hậu một lòng muốn cho thân tôn tử làm con thừa tự, thừa kế Phong Thành Vũ như thế nào chịu được.

Lý Viên thở dài một hơi, trong lòng cũng không có cao hứng phần chấn hoặc vui sướng gì khi người gặp họa, chính là cảm thấy thế sự vô thường thôi, người xem! Cho dù là Thái Hậu từng uy thế chỉ có thể làm cho người ta cao cao nhìn lên, cũng chung quy trốn không được sự thay đổi của vận mệnh này.

“Cẩm Tú...” Lý Viên nhẹ giọng nói: “Người từ trong cung chúng ta xuất ra chút dược liệu tốt nhất, ta nhớ trong kho phòng còn có một cây nhân sâm ngàn năm, kêu Tiểu Hỉ Tử đưa đến Thuận Vương phủ đi, vô luận như thế nào cũng là tâm ý” .

Cẩm Tú nghị thầm cần gì phải “Nhiều chuyện” như vậy. Thuận vương phủ bên kia người ta cũng không nhất định cảm kích nhưng vừa thấy Lý Viên đáng điệu cương quyết đem những lời này nuốt vào bụng cúi người ứng “Vâng” .

Từ từ cung

Phong Thành Vũ mảy rậm nhú chặt, vẻ mặt lo lắng nhẹ giọng kêu to: “Mẫu hậu, mẫu hậu” .

Chỉ thấy nằm ở trên giường ngọc bộ dao Liễu Thái Hậu chậm rãi mở mắt, lúc này nàng đã không còn như ngày xưa ung dung đẹp đẽ quý giá, nàng tựa hồ một đêm liền già đi mười tuổi, tóc mai hoa râm, hai má hóp gầy, thái độ bệnh nặng yếu ớt.

“A . . A...” Nàng há miệng thở dốc, lại nói không ra lời, ngược lại từ khóe miệng chảy ra nước miếng. Thái Hậu xám trắng trong mắt hiện lên một chút bối rối cùng lo lắng.

Nàng a A bắt đầu không ngừng kêu, trong ngực cao thấp cũng kịch liệt phập phồng.

Phong Thành Vũ lập tức vỗ nhẹ nhẹ cánh tay thái hậu, ôn nhu nói: “Mẫu hậu đừng vội, thái y nói ngài chính là trúng gió mức độ nhẹ, rất nhanh liền có thể chữa khỏi”.

Cái, cái gì, trúng gió. Thái hậu sắc mặt đột nhiên trở nên càng thêm xám trắng, ai gia như thế nào có thể trúng gió!

Phong Thành Vũ nhìn thấy cả người động đậy không được, không ngừng phát ra tiếng kêu khàn khàn thái hậu, hơi hơi cau mày, hần từ trên tay cung nữ hầu hạ bên cạnh, bưng lên một chén thuốc, dùng thìa bạc nhẹ nhàng đổ ra chén nhỏ, đầu tiên đặt ở bên môi tinh tế thổi nguội sau mới đưa tới bên miệng thái hậu, hơi đau thương nói: “Mẫu hậu không được thương tâm nữa! Nguyên Văn đưa nhỏ kia xảy ra chuyện như vậy, trăm cũng thập phần thương tâm khổ sở, nhưng, hần tuy là liệt, nhưng thân là hoàng thân tôn thất, cả đời này áo cơm không lo.”

Thái hậu gắt gao đóng ánh mắt, phiếm môi xanh tím run run lợi hại hơn.

Phong Thành Vũ cổ tay khẽ nâng, thìa nước thuốc kia liền đưa vào miệng của nàng.

Từng thìa từng thìa, lại từng chước. Cho dù thái hậu gắt gao cắn chặt răng, cho dù toàn bộ chén thuốc kia theo khóe miệng chảy xuống nhập vào áo lót của nàng, Phong Thành Vũ vẫn là cực cố kiên nhẫn bón xong bát được.

Hần cầm lấy một góc khăn quỳen, tỉ mỉ thay thái hậu lau lau khóe miệng, thanh âm vô cùng nhu hòa nói: “Nói gì, ngài còn có Hi Nhi là tôn tử a! Nga! Bởi vì mẫu hậu đoạn thời gian này thân thể không tốt, một lần cũng chưa gặp qua xú tiểu tử kia đi! Ngày khác trăm nhất định dẫn hần hướng mẫu hậu thỉnh an!” Phong Thành Vũ trên mặt mang cười, nhưng nhìn thái hậu đích ánh mắt đã có tia lạnh như băng không nên lời.

Hần bắt đầu không ngừng nói từng chút từng chút về Hi Nhi, hần lớn lên là cỡ nào giống trăm đến một ngày phải ăn bao nhiêu sữa, phải ngủ bao lâu trong chốc lát đem toàn bộ mọi chuyện đều nhất nhất nói.

Nhưng mà, những thứ này vào trong tai thái hậu lại như là vô số đao nhọn sinh sôi cắm ở lòng của nàng.

Cháu ruột của nàng không còn.

Trường tôn của nàng liệt.

Mà nghiệt tử trước mắt này, đã có một đứa con khỏe mạnh tráng kiện.

Nàng hận, nàng rất hận a! ! !

Một hàng lệ nóng từ trong khóe mắt thái hậu không ngừng chảy xuống, nàng rốt cuộc khó nén hận ý trong lòng, hai mắt trừng lớn như ác quỷ gắt gao nhìn Phong Thành Vũ.

Phong Thành Vũ áp chế khóe môi cong nhẹ, quay đầu đối với một loạt ngự y đứng phía sau, trầm giọng nói: “Trăm lệnh cho các người vô luận như thế nào đều phải chữa khỏi chứng bệnh của mẫu hậu —— có nghe hay không?”

“Thần tuân chỉ!” Ngự y bị dọa dập đầu bái.

“Thái y nói: mẫu hậu lúc này cần nghỉ ngơi nhiều hơn, vì thể nhi thần sẽ không quấy rầy ” thay thái hậu dịch góc chăn, Phong Thành Vũ hôm nay giống như đứa con hiếu thuận nhất, ôn nhu nói.

Bước ra cửa điện từ trũ cung, Phong Thành Vũ giương mắt nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, hơi nheo ánh mắt, màn diễn đang phấn khích như thế nào có thể nhanh như vậy liền kết thúc đâu? Hắn trong mắt xẹt qua một tia lạnh cực độ, không đủ a! Còn chưa đủ a! Người thiếu trầm không chỉ có như vậy a!

Như thế, Phong Thành Vũ mỗi ngày buổi sáng đều đến từ trũ cung tự mình vì thái hậu thị tạt, bưng trà đưa thuốc, tất cả mọi việc đều là tự thân làm.

Hoàng Thượng hầu hạ hiếu thuận với mẹ liền dần dần bắt đầu truyền khắp thiên hạ, thậm chí có kia văn đàn các lão viết một thiên hiếu tử phú tán dương truyền bá hành động hiếu nghĩa của hắn, mà cùng lúc đó Thuận vương mang tên “Bất hiếu” cũng bắt đầu truyền lưu, nghe nói, thái hậu đột nhiên bệnh phát là lúc, Hoàng Thượng phái người đi Thuận vương phủ chiếu Thuận vương vào cung, không nghĩ tới cung nhân phái đi tìm khắp nhưng không thấy Thuận vương. Vẫn là ngày hôm sau Hoàng Thượng làm cho cận vệ kinh đô và vùng lân cận thành tìm kiếm, mới ở tại nơi phong lưu miên hoa tìm được hắn, nghe nói khi đó Thuận vương đang ôm một đôi tỷ muội hoa hồng lẫn lộn, điên long đảo phượng đâu!

Mẹ ruột mình triền miên trên giường bệnh, ốm đau không dậy nổi, hắn lại ở bên ngoài ôm trái ôm phải tiêu dao khoái hoạt, đây là hành vi gì? Đây là bất hiếu a! Đại bất hiếu a! Là khiến cho người ta chỉ vào cột sống lưng mắng bất hiếu cả đời a! ! !

Sau này lại nói thái hậu sở dĩ đột nhiên trúng gió, cả triều văn võ trong lòng ai mà không sang tỏ? Vì sao? Còn không phải bị gia đình thuận vương kia làm tức giận.

Tại thời đại lấy hiếu là trời, hành vi Thuận vương làm cho người ta khinh thường, cười chê, đặc biệt nhóm bát cổ thanh lưu dùng ngòi bút làm vũ khí lưu lại bức chân dung này, trong khoảng thời gian ngắn tựa hồ ngay cả con sư tử đá trước cửa thuận vương phủ kia đều không giấu đầu nổi.

Triều đình náo nhiệt ồn ào, náo động cùng hỗn loạn, Lí Viên tuy là có nghe thấy, nhưng rốt cuộc quan hệ không lớn nên cho dù nghe cũng bỏ qua.

Hôm nay tâm tình của nàng tốt lắm, bởi vì cuộc sống trong tháng kỳ chán ghét này, sắp xong.

Sáng sớm tỉnh lại, Lí Viên liền ồn ào muốn tắm rửa, Cẩm Tú thấy nàng không yên đành phải ý tứ của nàng. Ngâm mình ở ôn tuyền đặc biệt ở cam tuyền cung, Lí Viên thư thư phục phục thở ra một hơi, Xuân Hoa cùng Quắc Quắc hầu hạ một bên, đều tự cầm khăn hương hướng trên người nàng chà .

Cẩm Tú nhẹ nhàng xoa bóp mái tóc như mây của Lí Viên, mím môi cười nói: “Chủ tử thật sự là, bất quá là ở cử thôi, không nên cho là ngồi tù” .

Lí viên hì hì cười cũng không đáp lời, nâng lên song giường tọa bọt nước dùng sức đập loạn .

Nhún chân đủ,

Đem nàng cả người ngâm đỏ rực, nhiều nếp nhăn qua ôn tuyền, Lí Viên chỉ cảm thấy trên người mình vô cùng thoải mái, giống như bỏ đi tầng bùn dầy trên người kia, thoải mái sang sướng.

Trước đài trang điểm, Cẩm Tú cười nói với Lí Viên: “Chủ tử thiệt nhiều ngày đều không có ăn mặc cẩn thận, hôm nay nhất định phải ăn mặc xinh đẹp mới được” .

Lí viên vừa định gật đầu ứng, lại bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, âm thầm thở dài, nàng nói: “Vẫn là trắng trong thuần khiết chút cho thỏa đáng” .

Cẩm tú sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Chủ tử. . . . ?”

Lí viên phát phát tay, giương giọng hô: “Tiểu Hi Tử” .

Canh giữ ở ngoại điện Tiểu Hi Tử vội khom người đi đến, hắn nhếch miệng cười nói: “Chủ tử có gì phân phó” .

Lí viên nhìn thấy hắn nói: “Người lạng lẽ đi từ trũ cung nhìn xem, hôm nay Hoàng Thượng còn ở nơi đó hay không” .

Đợi Tiểu Hi Tử tiếp nhận, sau khi lui xuống.

Cẩm Tú lo lắng hỏi: “Chủ tử như vậy, muốn đi từ trũ cung?”

Lý Viên thở dài nói: “Ta thân là tần phi hậu cung, thái hậu có tật bệnh vốn nên đi thăm, chính là ngày trước còn trong tháng không thể thì thôi, hiện giờ ra tháng, tất nhiên là muốn đi Từ Trữ cung thỉnh an ” .

Vô luận như thế nào, nàng cũng đều phải lộ mặt mới được.

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhện cao chân đã trở lại bấm báo nói: “Hoàng Thượng lúc này đang ở thái hậu kia thị tậ” . Lý Viên gật gật đầu, sai gọi Châu Châu tới, mẹ con hai người cẩn thận ăn mặc một phen.

Liền lên âm kiệu hướng Từ Trữ cung bước vào.

Chương 56: trò khôi hài

“Thần tần nương nương” ngoài Từ Trữ cung, Lý Đại Hải vẻ mặt tươi cười khom người nói: “Hoàng Thượng tuyên ngài cùng công chúa diện hạ đi vào” .

Lý Viên gật đầu, lời kéo bàn tay nhỏ bé của Châu Châu, nhắc chân hướng vào trong điện đi đến.

Cung nhân vì nàng nhắc rèm thái sư thêu tơ vàng, một mùi thuốc Đông y nồng nặng liền xông vào mũi.

Nàng nâng ánh mắt nhanh chóng nhìn quét một vòng, phát hiện trong phòng trừ bỏ Phong Thành Vũ ngồi bên cạnh Thái Hậu, thì kẻ bị Lý Viên ghét nhất Liễu Thanh Tuyết cư nhiên cũng ở đây.

Nàng cảm thấy tinh thần tràn đầy, cước bộ nhẹ nhàng đi đến trước người Phong Thành Vũ, chân thành bái: “Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Thái Hậu nương nương” .

Châu Châu cũng cúi thân thể nhỏ bé của mình xuống, quy củ thỉnh an nói: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng, tham kiến hoàng tổ mẫu” .

Phong Thành Vũ nâng tay lên kêu đứng dậy, mắt hẩn chú ý nhìn Lý Viên, phát hiện nàng sắc mặt hồng nhuận, tinh thần mười phần, thoát nhìn thân thể đã tinh dưỡng tốt.

“Hoàng Thượng...” Lý Viên đứng dậy xong, giống như vô hạn lo lắng nhìn Liễu Thái Hậu đang nằm thẳng tắp trên giường, nàng ôn nhu nói: “Từ lúc ti thiếp nghe nói Thái Hậu nương nương thân thể không tốt, thực là lo lắng, mỗi ngày đều hướng lên trời cầu nguyện hy vọng nương nương có thể sớm ngày kang phục...” Nàng nhẹ nhàng xoay người một cái từ trong tay Cẩm Tú hầu hạ phía sau lấy ra một quyển giống như kinh thư gì đó: “Đây là ti thiếp vì biểu lộ thành kính sao chép tâm kinh một trăm lần cho Thái Hậu nương nương, hy vọng nương nương có thể sớm ngày phượng thể an kang” .

Phong Thành Vũ gật đầu, giống như cực vừa lòng cười nói: “Ái phi có tâm “

Một bên Liễu Thanh Tuyết nhìn hai người “Ngọt ngào” lẫn nhau trước mặt, không khỏi gắt gao trụ lòng bàn tay mình, vốn trên mặt tái nhợt như tờ giấy đột nhiên dâng lên một chút ửng hồng, gầy yếu đơn bạc thân mình lại lung lay sắp đổ.

“Quý phi nương nương, ngài không có việc gì đi?” Một bên Hình mama chạy nhanh đỡ lấy cánh tay Thanh Tuyết, lớn tiếng nói.

Phong Thành Vũ nhướng mày, đối với Liễu Thanh Tuyết nói: “Quý phi nếu là thân mình không khoẻ, vẫn là sớm hồi Khôn Táp cung nghỉ ngơi”.

Liễu Thanh Tuyết thân mình cứng đờ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt rưng rưng muốn khóc, phảng phất như là bị ủy khuất to lớn, chọc người triu mến vô cùng.

Mà bên cạnh giúp đỡ nàng, Hình mama vẻ mặt lại lo lắng nói: “Nương nương, ngài vì hướng Phật tổ cầu nguyện cho Thái Hậu nương nương có thể sớm ngày lành bệnh đã muốn liên tục ba ngày ba đêm chưa chợp mắt, không ngừng sao chép “Phật la bàn”, sao suốt năm trăm lần a, ngài thân mình vốn là mảnh mai!”

“Hình mama, im miệng!” Liễu Thanh Tuyết khụ khụ, ho khan hai tiếng, nàng vẻ mặt lo lắng nhìn Thái Hậu trên giường nói: “Chỉ cần Thái Hậu nương nương có thể mạnh khoẻ, đừng nói là năm trăm lần, chính là năm ngàn lần, năm vạn lần, Thanh Tuyết cũng cam tâm tình nguyện chép” .

Nghe lời Liễu Thanh Tuyết nói, Lý Viên không biết vì sao cư nhiên dâng lên cảm giác chột dạ, cái gọi là một trăm lần tâm kinh của nàng, có chín mươi chín lần là người khác viết giùm .

Năm trăm lần a! Nàng ở trong lòng không ngừng chắt lưỡi, nếu nàng mà viết thế nào cũng phải ới ra không thôi.

Phong Thành Vũ thản nhiên nhìn Liễu Thanh Tuyết, trong ánh mắt cực nhanh hiện lên một chút tối nghĩa, hần nhú mày, nói: “Thanh Tuyết vất vả!”

Một tiếng Thanh Tuyết này, chỉ một thoáng khiến cho Liễu quý phi cảm xúc phập phồng, bao nhiêu lâu, nàng rốt cuộc có bao nhiêu lâu chưa từng nghe thấy hoàng đế biểu ca kêu nàng như vậy.

“Phụ hoàng...” Đang lúc quý phi nương nương người nhớ lại chuyện ngày xưa ngọt ngào, thì Châu Châu lại cực kỳ không có ánh mắt bỏ nhào vào trong lòng cha thân yêu của nàng.

Nàng trừng mắt đen lúng liếng, nhìn Thái Hậu nằm ở trên giường, hai mắt đang nhắm nghiền, tựa hồ có chút sợ hãi ghé vào bên tai Phong Thành Vũ thấp giọng nói: “Hoàng tổ mẫu đang ngủ sao?”

Phong Thành Vũ xoa xoa đầu của nàng, nhẹ nhàng : “Àn!” một tiếng.

Có lẽ là tiểu hài tử trời sinh có trực giác đặc biệt, việc Liễu Thái Hậu ở bên ngoài đối với Châu Châu cực kỳ thân thiết, yêu thương. Nhưng tiểu nha đầu này vẫn như cũ rất không thích hoàng tổ mẫu này. Mỗi lần đến Từ Trữ cung tuy rằng nên ha ha, nên uống uống, nên cười cười, nhưng chỉ cần bước ra cửa điện đại này là bảo đảm liền đem hoàng tổ mẫu gì đó quên ở sau đầu, nửa điểm cũng không màng nhắc tới .

Liễu Thanh Tuyết nhìn Phong Thành Vũ đang ôm Châu Châu ôn nhu nói chuyện, trong lòng không khỏi nổi lên từng trận đau đớn tê tâm, nữ nhi thiên chân khả ái, vẻ mặt sùng nịch của phụ thân, còn có mẫu thân đứng ở bên cạnh mỉm cười nhìn bọn họ. Đây là một nhà hài hòa cỡ nào a! Vậy còn nàng thì sao? Nàng là gì?

“Khởi bẩm Hoàng Thượng” ở trong phòng mấy người đang tâm tư xoay chuyển, thì Lý Đại Hải khom người đi tới, bẩm báo nói: “Thuận Vương gia, Thuận Vương phi cầu kiến” .

Phong Thành Vũ khoe miệng cong chút, lập tức giương giọng kêu lên: “Tuyên ” .

Chỉ thấy bất quá nửa khắc, dáng người mập mạp vừa thấy tựa như giá áo túi cơm Thuận Vương cùng vẻ mặt u ám của Thuận Vương phi hòa thuận đi đến.

“Thần đệ tham kiến hoàng huynh, quý phi nương nương, Thần tần nương nương” Thuận Vương này coi như rất kinh ngạc khi Lý Viên ở chỗ này, một đôi mắt nhỏ không ngừng hướng bên này xem.

Thuận Vương Phong Thành Thái đi thông thả đến bên giường, nhìn Thái Hậu hai mắt nhắm nghiền không khỏi lo lắng hỏi: “Hoàng huynh, mẫu hậu tình huống có chuyển biến tốt không?”

Phong Thành Vũ gật đầu, giống như an ủi nói: “Vương đệ không nên quá mức lo lắng, Thái y đều nói mẫu hậu bệnh tình đã muốn ổn định xuống, chỉ cần mỗi ngày đúng hạn uống thuốc cùng kết hợp châm cứu, rất nhanh sẽ có khởi sắc ” .

Thuận Vương vừa nghe, sắc mặt trong nháy mắt liền biến tốt.

Lý Viên nhìn thấy hần như vậy, không khỏi trong lòng cảm thán , Thuận Vương này tuy nhìn qua dáng vẻ đầu óc đều là ruột heo, nhưng trong nội tâm vẫn thực quan tâm nương của hần. Rốt cuộc vẫn là ruột thịt a!

Nhưng mà, Phong Thành Vũ lại chuyển đề tài, thanh âm cũng trở nên nghiêm khắc, hần nói: “Thành Thái, không phải trăm nói người, chính người trong lòng cũng hiểu được mẫu hậu lần này vì sao đột nhiên trúng gió đi?”

Thuận Vương thân mình cứng đờ, Thuận Vương phi Vu Thiển Nhân bên cạnh lại phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, liền thanh nói: “Đều là ti thiếp không tốt, đều là ti thiếp không tốt” .

Phong Thành Vũ cao cao tại thượng nhìn xuống dưới Thuận Vương phi đang co thành một đống, cũng không kêu đứng dậy, ngược lại nói: “Thánh nhân có câu: trước trị gia sau bình thiên hạ, người thân là thân đệ của trăm, đường đường Vương gia, cư nhiên ngay cả hậu viện mình đều quản không xong, suốt ngày gà bay chó sủa, hiện tại cư nhiên còn một mẫu hậu trúng gió, người nói một chút, trăm nên nói người cái gì cho tốt!”

Thuận Vương nghe Phong Thành Vũ một câu một câu nghiêm khắc chỉ trích, da mặt mập mạp nháy mắt cứng lên.

Lúc trước nghe hạ nhân bẩm báo Nguyên Văn rơi xuống nước, hắn cũng thực lo lắng thực khẩn trương, dù sao đó là trưởng tử do tiền sườn phi hắn thích sở sinh, nhưng ai có thể nghĩ đến Nguyên Văn vì sốt cao mà bị tê liệt đầu, trong lòng hắn cũng không chịu nổi a! Cho nên mới nghĩ đến Túy Hương Lâu đi tiêu khiển. Nhưng là càng làm cho hắn không nghĩ tới, mẫu hậu cư nhiên sẽ vì việc này mà trúng gió, nay trở nên miệng méo mắt nghiêng không thể động, đáng vẽ làm sao còn có nửa điểm tư thế uy phong của Thái Hậu.

Mà hết thấy chuyện này, hắn quay đầu nhìn Vu Thiển Nhân bên người, đúng vậy, hết thấy đều là lỗi của tiện nhân này, nếu không phải nàng tự mình đem sự tình nói cho mẫu hậu thì mẫu hậu sẽ không bởi vậy trúng gió, hắn cũng sẽ không bởi vì điều này mang tên bất hiếu bị mọi người nhạo báng. Như thế càng nghĩ càng cảm thấy mình vô tội, càng nghĩ càng cảm thấy mình ủy khuất, càng nghĩ càng cảm thấy Thuận Vương phi đáng giận. Phong Thành Thái cư nhiên nâng một chân lên, hung hăng đá lên người Vu Thiển Nhân. Hắn tức giận mắng: “Đều là do tiện nhân này làm chuyện tốt, chẳng những làm mẫu hậu bệnh nặng, còn làm bốn vương mất mặt... .. Hoàng huynh! !”

Thuận Vương hai mắt đỏ đậm đối với Phong Thành Vũ nói: ” Vu Thiển Nhân thân là chính phi bốn vương, lại không hề có phong thái chính phi, lại quản không tốt chuyện hậu viện vương phủ, thê tử như vậy bốn vương cần dùng làm gì, còn thỉnh hoàng huynh hạ chỉ, làm cho thần đệ hưu thê mới được” .

“Không cần, không cần a! Vương gia...” Vu Thiển Nhân nghe trượng phu vô tình vô nghĩa nói như vậy, không khỏi vẻ mặt đầy nước mắt liên tục cầu xin nói.

Nàng làm sao có thể biết, Thái Hậu cư nhiên bởi vì sự kiện này mà trúng gió a! Nếu là sớm biết thế... Nếu là sớm biết thế... Nàng gắt gao cắn mạnh răng ôm chặt lấy đùi Thuận Vương liên tục khóc.

Lý Viên trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng như trong hí kịch này, nữ nhân khóc lóc om sòm ngu ngốc này thật là Thuận Vương phi xinh đẹp kia sao? Còn Vương gia kia, Vu Thiển Nhân dù sao cũng là thê tử kết tóc của hắn a! Cư nhiên không quan tâm chút nào đã đá lên, còn luôn mồm muốn hưu thê.

Trong nháy mắt, bởi vì cảm thấy hắn hiếu thuận mà hảo cảm vừa mới dâng lên, toàn bộ đã tan thành mây khói .

Châu Châu gắt gao ôm thắt lưng phụ hoàng của nàng, nàng hoàn toàn không rõ vì sao này thúc thúc lại dùng sức đánh đại tỷ tỷ xinh đẹp kia như vậy! Nghe Vu Thiển Nhân khàn cả giọng khóc la, Châu Châu sợ tới mức vội vàng đem mặt chôn ở trong lòng Phong Thành Vũ.

“Vương gia, Vương gia, ngài làm cái gì vậy!” Liễu Thanh Tuyết cùng Thuận Vương phi luôn luôn giao hảo, thấy vậy không khỏi tức giận phát run.

Nhưng mà, Thuận Vương kia lại giống như càng đánh càng thuận tay, chẳng những không ngừng còn càng đánh càng mạnh.

Phong Thành Vũ tràn đầy trào phúng nhìn trò khôi hài trước mắt, ánh mắt hắn hướng về Thái Hậu trên giường quét tới, nhìn xem rốt cuộc đã khống chế không được mà mí mắt bắt đầu kịch liệt rung động, không khỏi lộ ra tươi cười đắc ý.

“Phụ hoàng...” Châu Châu ở trong lòng, nhẹ nhàng kêu.

Cảm giác được nữ nhi sợ hãi, Phong Thành Vũ tươi cười chợt tắt, đối với hai người kia lạnh giọng hô: “Đủ! Nhìn xem hai người các ngươi giống cái bộ dáng gì!” .

Chỉ thấy, lúc này Thuận Vương hai mắt đỏ đậm, vẻ mặt dữ tợn, lấy ánh mắt oán hận nhìn Thuận Vương phi nằm trên mặt đất tóc tai bù xù, kêu rên không thôi.

“Hoàng, hoàng huynh...” Thuận Vương nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Phong Thành Vũ, lửa giận từ cổ nhảy lên ốt trong nháy mắt bị tiêu diệt, hắn nhạ nhạ hai tiếng cúi đầu không dám nói thêm nữa.

“Ngươi ” đang lúc Phong Thành Vũ mày kiếm dựng thẳng, xem ra là muốn hung hăng trách cứ hai vợ chồng. Thì trên giường Thái Hậu lại cực kỳ đúng lúc từ từ tỉnh lại.

“A a thái ” nàng hàm hàm hồ hồ kêu.

Thuận Vương nghe thấy mẩu thân kêu, cũng không quan tâm chuyện khác, đi ra phía trước cầm tay Thái Hậu, kêu lên: “Mẫu hậu, mẫu hậu, ta là Thành Thái a!”

Thái Hậu trong mắt cũng có một chút kích động, nàng “A... A...” Kêu, tựa hồ vội vàng muốn nói gì.

“Hoàng tổ mẫu tỉnh!” Châu Châu ở trong lòng Phong Thành Vũ nghe thấy thanh âm, lập tức chuyển tiểu thân mình, kinh hỉ nói: “Phụ hoàng, phụ hoàng, người xem hoàng tổ mẫu tỉnh” .

Phong Thành Vũ sờ sờ đầu nhỏ của nàng, nói: “Người hôm nay không phải là tới thăm hoàng tổ mẫu sao! Hiện tại hoàng tổ mẫu tỉnh, còn không mau đi qua thỉnh an” .

Châu Châu vội vàng gật đầu, từ trong lòng Phong Thành Vũ đi xuống dưới. Nàng chạy vài bước đến bên người Thuận Vương đối với Thái Hậu trên giường, đặc biệt chân thành nói: “Hoàng tổ mẫu, Châu Châu đến thăm ngài , nghe nói ngài sinh bệnh , Châu Châu chúc ngài sớm ngày khôi phục khỏe mạnh nga!”

Đáng tiếc trong mắt hoàng tổ mẫu nàng kia, căn bản là không có cháu gái tiện tay mà có này, đôi mắt của nàng chỉ lo nhìn con mình, đúng là không có nửa phần tâm tư quan tâm Châu Châu.

Nhìn nữ nhi mình trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ảm đạm xuống, Lý Viên không khỏi đau lòng tiến lên hai bước. Nhưng không đợi nàng đi qua, thanh âm Phong Thành Vũ lại đột nhiên vang lên, hần nói: “Thừa dịp mẫu hậu lúc này thanh tỉnh, nhi thần có một việc vui muốn báo cáo mẫu hậu” .

Xảy ra việc vui sao? Chỉ một thoáng trong phòng ánh mắt mọi người nhìn lại đây.

Chỉ thấy Phong Thành Vũ ngẩng đầu, đối với Lý Viên vẫy vẫy tay, Lý Viên cảm thấy ngẩn ra nhưng cũng ngoan ngoãn tiêu sái đi qua. Hần nhẹ nhàng bắt lấy một bàn tay Lý Viên, ánh mắt lại nhìn Thái Hậu, chỉ nghe hần nói nói: “Thần tần vì trẫm trước sau sinh hạ hoàng tử, hoàng nữ, quả thật là chuyện may mắn của trẫm, chuyện may mắn của Đại Chu, công lao này theo lý nên thưởng, cho nên trẫm quyết định, thăng phân vị...” Hần thanh âm kiên định nói: “Tối quý phi vị” .

“A... Quý phi nương nương... Quý phi nương nương... Người tỉnh tỉnh a!” Hình mama vẽ mặt hoảng sợ nhìn Liễu Thanh Tuyết đột nhiên phun ra máu tươi liền té xỉu.

“Mẫu hậu, mẫu hậu, người không sao chứ!” Thuận Vương nhìn Liễu Thái Hậu đột nhiên lại bắt đầu run run lên, không khỏi thất kinh kêu la .

30. Chương 57-58

Nháy mắt, toàn bộ tầm điện lâm vào một mảnh rối loạn.

Mà giờ phút này Lý Viên đầu cũng ông ông tác hưởng, quý quý quý quý quý... Quý phi? ? Nàng vẽ mặt không thể tưởng nổi nhìn Phong Thành Vũ. Không phải nói thăng phi sao? Sao, như thế nào vô duyên vô cớ lại lại lại vượt một cấp.

Phong Thành Vũ âm thầm nhéo nhéo tay nhỏ bé ù ù thịt của nàng.

Lý Viên liền thấy, đôi lông mày hần đặc biệt đẹp, cao cao nhọn nhọn.

Vô luận xem trên xem dưới, bên trái bên phải, thấy thế nào đều là thái độ đắc ý dào dạt.

Chương 57: Thăng phi đại điển

Việc Hoàng Thượng ngự khẩu phong Thần tần là quý phi chỉ một ngày liền truyền khắp cả triều đình lẫn hậu cung.

Mỗi người đều nói: Thần tần này, nga! Không! Là Thần quý phi nương nương quả nhiên lợi hại, chẳng những tài cán vì Hoàng Thượng sinh hoàng tử, công chúa. Còn có thể làm cho Hoàng Thượng sủng ái nàng

như thế, bằng không sao có thể từ một cái tần vị, nhảy lên quý phi vị. Đây chính là chuyện từ lúc Đại Chu kiến quốc cho tới nay cũng chưa bao giờ phát sinh qua a!

Không nói chúng phi tần trong hậu cung tê tâm liệt phế hâm mộ ghen tị thù hận, chỉ nói lúc này tại Cam Tuyền cung, người chiến thắng đang bị quay cuồng, mùi tình ái nồng đậm.

Lý Viên tóc mai ẩm ướt, hai mắt đầm lệ mông lung nằm ở trong lòng nam nhân khóa thân, quá mức kịch liệt hoan ái đã làm cho nàng nâng không dậy nổi ngón tay nhỏ bé, mà đang nửa ôm nàng, Phong Thành Vũ lại vẻ mặt thoả mãn, thần thái sáng láng, có thái độ muốn tái chiến ba trăm hiệp.

Cầm giác đôi tay to có vết chai nhỏ kia, lại bắt đầu ở trên người mình dao động, đã bị tàn phá suốt một buổi tối Lý Viên không khỏi khóc sụt sùi nói: “Hoàng Thượng, đừng mà!” .

Trong lòng dắc ý, xấu hổ mang e sợ hờn dỗi như vậy lập tức làm cho Phong Thành Vũ hai mắt đỏ đậm, hấn xoay người một cái lại đem nàng đặt thật mạnh ở dưới thân, tại bên tai nàng ôn nhu dụ dỗ : “Viên Viên ngoan, một lần cuối cùng a!”

Lý Viên oán hận nghĩ: cũng chỉ có tại loại thời điểm này người mới có thể ôn nhu kêu ta là Viên Viên như vậy. Nhưng mà ở trên giường trong hoàn cảnh đặc thù này, Lý Viên có nguyện ý hay không, cho tới bây giờ sẽ không hề khiến cho Phong Thành Vũ lo lắng. Chỉ nghe ý tứ của hắn xong, liền một tiếng hổ gầm đem sắc mặt ửng hồng, cả người hư nhược yếu đuối, một lần nữa chìm vào cơn lốc xoáy tình ái.

Nghe nói, ăn uống no đủ xong tâm tình nam nhân nhất định trở nên đặc biệt tốt, nên khi Lý Viên tay chân mệt mỏi từ trong nhĩ phòng đi ra, vừa đi vào trong nhà liền thấy vẻ mặt thích ý của Châu Châu dựa vào bên người nàng chạy đến chỗ Phong Thành Vũ muốn ôm.

“Nương...” Châu Châu tò mò nhìn Lý Viên, đột nhiên giơ lên một ngón tay kêu to đến: “Hong hong, mặt đỏ hong” .

Lý Viên vốn là hai má đỏ bừng như lửa nháy mắt lại còn đỏ đến bốc hơi nước.

Mà đầu sỏ gây nên kia lại: “Phụt ——” một tiếng, bật cười đặc biệt không phúc hậu.

“Nương... Người bị bệnh sao?” Châu Châu chạy tới, giữ chặt tay Lý Viên lo lắng hỏi.

Lý Viên nhìn ánh mắt nữ nhi vô cùng thuần khiết, cảm thấy xấu hổ không thôi.

Cầm Tú ở một bên giúp đỡ cánh tay Lý Viên thăm hít sâu một hơi, đem ý cười kia bóp nghẹn quay trở về, đối với Châu Châu nói: “Hồi bẩm công chúa điện hạ, nương nương là sáng sớm gọi đầu, cho nên sắc mặt mới hồng nhuận như vậy, cũng không phải bởi vì bị bệnh” .

“Là như thế sao?”

Nhìn nữ nhi ngẩng đầu nhỏ lên, Lý Viên cơ hồ đã muốn cướp đường mà chạy, ánh mắt nàng lướt đi, lung tung gật loạn đầu.

“Châu Châu” Phong Thành Vũ nghĩ, nếu mình không lên tiếng, nữ nhân này chắc chắn thẹn quá thành giận, tuy rằng lúc nàng xấu hổ cũng rất có ý tứ.

Châu Châu nghe được nương nương không phải bị bệnh, cũng an tâm, nàng đập đập chân nhỏ chạy đến bên người Phong Thành Vũ, đối với Lý Viên nói thẳng: “Nương, người mau tới a! Ta cùng phụ hoàng cố ý chờ người cùng nhau dùng đồ ăn sáng đó!”

So sánh với cùng dùng đồ ăn sáng, ta hiện tại càng muốn uống nước lạnh.

Lý Viên lấp bấp tiêu sái đến bên cạnh bàn, ngồi xuống trên ghế lim tơ vàng bên trái Phong Thành Vũ.

Sau khi kết thúc bữa ăn sáng làm nàng bất an không yên một chút, Châu Châu liền la hét muốn đi xem đệ đệ, Lý Viên lúc này ước gì hai người này chạy nhanh biến mất đi! Lúc này liền đối Phong Thành Vũ nói: “Hi Nhi, lúc này cũng tỉnh rồi! Nếu không Hoàng Thượng liền dẫn Châu Châu đi xem đi?”

Phong Thành Vũ buồn cười liếc mắt quét nàng một cái, cũng không vạch trần nàng, ngược lại đứng dậy đối với Lý Viên nói: “Cũng tốt, trầm đi xem Hi Nhi, lại đi Từ Trữ cung vấn an mẫu hậu” .

Lý Viên vừa nghe hần nhắc tới Từ Trữ cung, trong nháy mắt liền hiện lên chuyện hỗn loạn đến cực điểm ngày hôm qua, nàng xem nam tử nho nhã tuấn tú trước mắt, mặt mang mỉm cười này, trái tim thỉnh thoảng đập mạnh, một chút xấu hổ tất cả đều biến mất, nàng vô cùng nịnh nọt cười duyên nói: “Thần thiếp cung tiến Hoàng Thượng” .

Phong Thành Vũ kỳ quái nhìn nàng một cái, gật đầu, dẫn Châu Châu đi ra ngoài.

Lý Viên nhìn bóng dáng hần, không khỏi lần thứ một nghìn lẻ một cảm thán : “Đó là một nam nhân tâm mang nhiều thù a!”

Trăm ngàn, trăm ngàn, không thể đắc tội a!

“Nga! Đúng rồi...” Chạy tới cửa Phong Thành Vũ đột nhiên ngừng lại, quay đầu nói: “Trẫm đã đem lễ phong phi của người quyết định vào ngày mùng hai tháng hai, người ————— người làm gì?”

Chỉ thấy lúc này Lý Viên hai tay nắm trước ngực, đầu nâng lên bốn mươi lăm độ, bộ dáng thù sâu khổ lớn.

Xem bộ dáng nàng ngu chưa từng thấy kia, hai má Phong Thành Vũ co rút mãi, người nói trầm như thế nào liền xem trọng loại hạng hai như vậy đây!

“Ai ——” hoàng đế bệ hạ vì ánh mắt của mình mà bị ai thật sâu trong chốc lát, lôi kéo tay nhỏ bé nữ nhi của hần cũng không quay đầu tiêu sái đi.

Lý Viên: “... ..” .

“Chủ, chủ tử...” Cẩm Tú bên cạnh khó nén hưng phấn kêu lên: “Ngài nghe Hoàng Thượng vừa mới nói cái gì sao? Lễ phong phi của ngài định ra rồi! Mừng hai tháng hai, vậy không phải vừa vặn là ngày long sĩ đầu sao? Chuyện này bất quá chỉ còn có hơn hai tháng, không được! Chúng ta phải nhanh chút chuẩn bị, liền theo... ..”

Lý Viên nghe Cẩm Tú khó nén hưng phấn kêu chit chít không khỏi cúi đầu, tựa hồ ngay cả lỗ tai đều rũ xuống, nàng vô cùng ai oán nghĩ: “Lại ở trước mặt hần mất mặt !”

Thời gian qua nhanh, trong nháy mắt chính là lễ phong phi của Lý Viên.

Đầu giờ mẹo, Lý Viên liền sớm thức dậy dâng hương tắm rửa, nàng hy vọng có thể có trạng thái tốt nhất để đối mặt với ngày hôm nay. Trước bàn trang điểm, Cẩm Tú tươi cười đẩy mặt vung tay lên, sáu thị nữ mặc cung trang phấn hồng quyền hoa liền bưng khay gỗ lim đến. Lý Viên ánh mắt đầu tiên liền thấy triều phục màu vàng nhạt thêu chim phượng, nó là như vậy, xinh đẹp như vậy!

Cẩm Tú thấy nàng hơi hơi sững sờ không khỏi hé miệng cười, nàng đi ra phía trước tự mình lấy triều phục kia mặc cho Lý Viên.

Triều phục vàng óng ánh, bên trên thêu một con phượng hoàng nhiều màu, giữa đám mây ngũ sắc. Trên vai và ống tay áo đều là màu xanh, tay áo đoan chính long các nhất, tay áo tương tiếp chỗ đi long các nhị, phiến kim gia điêu duyên, trung vô bích tích, hậu khai cư. Mặc xong triều phục Cẩm Tú lập tức nhanh nhẹn búi tóc trang điểm cho Lý Viên.

Lý Viên giống như con rối gỗ, mặc cho những người chuyên nghiệp ở trên người nàng làm việc. Ước chừng nửa canh giờ sau, ở trong ánh mắt Cẩm Tú tán thưởng, Lý Viên nhìn vào gương tơ vàng men thủy ngân cao bằng người phía trước nhìn lại.

Vừa thấy, ngay cả chính nàng đều bị dọa nhảy dựng. Trong gương hiện lên một nữ tử minh diễm vô song, một thân tôn quý thật là nàng sao? Vươn hai tay chính mình sờ sờ hai má, đến tột cùng là khi nào thì nàng đã trở nên đẹp như thế vậy?

Lúc này có cung nữ tiến lên, mang theo cái khay trong đó có mũ quý phi triều quan giơ lên, chỉ thấy triều quan này chỉ dùng để chôn hương chế thành, trên may Chu vĩ quần đông châu thương thừa làm kim phượng, ba viên trang sức đông châu, mười bảy viên trân châu, bên trên một viên đại đông châu lớn nhất. Một Hậu Kim dịch, trang sức đá mắt mèo, mười sáu trân châu. Đuôi rùa ba trăm linh hai viên châu, mũ vòng sau đầu, rùa ánh vàng chói.

Trong lòng Lý Viên âm thầm chất lưỡi, đây chính là cái mũ quý nhất nàng gặp qua.

“Chủ tử hôm nay đúng là thật đẹp !” Đứng ở một bên hầu hạ Xuân Hoa không khỏi đưa ánh mắt nhìn đắm đắm nói. Xem nàng xuân ngốc, Lý Viên không khỏi mỉm cười, ngay cả bồn chồn trong lòng cũng hơi hơi giảm bớt không ít.

“Hôm nay a! Là ngày mừng rỡ của chủ tử chúng ta!” Cẩm Tú cầm hộp hương, một bên nhẹ nhàng vì Lý Viên tô phấn, một bên vui vẻ ra mặt nói: “Tuyệt đối phải điểm lệ áp đảo quần phương mới được” .

Lý Viên thản nhiên liếc mắt giận nàng một cái, vươn ngón tay nhẹ nhàng sờ kim phượng vòng tai đang đưa trên vai.

Nhìn trong gương khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân lại tôn quý khí phách của chính mình, Lý Viên đến lúc này mới chính thức có loại —— cảm giác ta thành quý phi.

“Nương nương, giờ lành đã đến, ngự liễn đã muốn ở ngoài điện đợi” . Lý Viên hơi hơi phục hồi tinh thần lại, nhìn về mặt vui mừng của Tiểu Hỉ Tử, gật gật đầu nói: “Bản cung đã biết!”

Lý Viên về mặt đoan trang ngồi ở trên kim địch ngự liễn, dẫn đường bởi hai mươi tư danh loan nghi vệ cùng quan viên lễ bộ, chậm rãi hướng thái bình điện bước vào, dọc đường đi, xuyên thấu qua bức rèm che trên đầu rủ xuống, nàng có thể nhìn thấy rõ vô số bọn cung nữ thái giám quý hai bên đường.

Không biết vì sao, Lý Viên đột nhiên nhớ tới năm đó nàng tiến cung tuyển tú, năm đó dường như cũng là con đường này!

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết...” Ngoài điện Thái bình trên dưới bậc thang ngọc, Lý Viên thản sắc cung kính quỳ trên đệm bồ đoàn, lễ bộ thượng thư tay nâng kim sách, tuyên đọc chiếu thư sắc phong: “Thần tần Lý thị, tính tình uyển thuận, lớn lên tài đức sáng suốt, quý mà không thị, khiêm mà ích quang. Tứ Đức hiền lương gồm nhiều mặt, lục cung mẫu mực. Thánh tình làm gương, được lưu truyền khen ngợi, trẫm ban thưởng cho Lý thị, sự đồng chính quân, nay lập người vì Thần quý phi, nhận vị sau đó. Khâm thử.”

“Nô tì tạ chủ long ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” .

Lý Viên tiếp nhận kim sách cùng thánh chỉ sau, chậm rãi đứng dậy, trong tiếng cung nhạc tấu lên bên trong, bước trên bậc thang ngọc trải thảm.

Một trăm hai mươi tám bậc, nàng ở trong lòng lặng lẽ đếm, không biết vì sao hiện tại lòng nàng ngược lại đã không còn có chút khẩn trương, nhìn rường cột chạm trổ trước mắt, Thái Bình điện kim bích huy hoàng, Lý Viên mỉm cười, bình tĩnh tự nhiên tiêu sái đi vào.

Cả triều văn võ quỳ lạy, chậm rãi đi về hướng nam nhân kia.

Phong Thành Vũ lúc này ngồi trên long ỷ cao cao phía trên, nhìn nữ tử dần dần đi về phía hắn, chỉ cảm thấy trái tim mình bắt đầu điên cuồng nhảy lên, đôi mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, nàng là quen thuộc cũng là xa lạ như vậy. Nàng đẹp giống như là một đóa mẫu đơn vàng nở rộ, làm người ta thấy đẹp mắt đến cực điểm. Đây thật là Lý Viên mơ màng màng, vừa ngốc vừa xuân, luôn làm cho hắn quan tâm kia sao?

Chương 58: Thần quý phi

Ngay tại lúc Phong Thành Vũ gắt gao nhìn ở trên người Lý Viên, văn võ bá quan đã quỳ trên mặt đất, hoàng thân tôn thất cũng đều áp không được hiếu kỳ trong lòng, không hẹn mà cùng vụng trộm giương mắt nhìn dưới ngự tòa, nữ tử một thân triều phục của quý phi.

Chỉ thấy nàng làn da nõn nà, mặt tròn xoe, lông mày như lông chim trỏ, môi đỏ như son, ở một thân tôn quý hoa mỹ triều phục của quý phi phụ trợ, càng có vẻ xinh đẹp phi thường.

Mọi người đều gặp để phi hai người dao động lẫn nhau, ánh mắt dây dưa, không khỏi ở trong lòng cùng cảm thán: Thần tần này, nga! Không! Là Thần quý phi nương nương quả nhiên là là quả tim của bệ hạ a! Huống chi... Bọn họ lại nhìn về phía bên dưới tay phải Phong Thành Vũ, ở đó Hi Nhi có hơn bốn tháng tuổi đang bị cung nhân ôm vào trong ngực, mở to mắt đen tò mò nhìn loạn chung quanh.

Nàng là mẹ ruột của đại hoàng tử đó!

“Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” phảng phất như cảm giác được ánh mắt mọi người tìm tòi nghiên cứu đánh giá, Lý Viên một đôi mắt đẹp ôn nhu nhìn Phong Thành Vũ, chân thành bái lễ.

Phong Thành Vũ khỏe miệng không chịu không chế nhếch nhếch lên, không biết vì sao lại cảm thấy tâm tình mình, đột nhiên bữa bãi bay lên nhớ tới thiếu niên.

Hắn nâng hai tay, trong thanh âm chỉ có ý cười vui vẻ: “Ái phi xin đứng lên”

Tựa hồ nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn đặt ở trên người mình, dung nhan Lý Viên xinh đẹp như ngọc hiện lên một vẻ đỏ ửng, đôi mắt càng muốn chảy thành nước.

Vì thế tại đây rõ như ban ngày, lang lạnh Càn Khôn, trước công chúng, văn võ bá quan sáng quắc nhìn chăm chú, một đế, một phi này, một nam một nữ liền như vậy “Si ngốc” lẫn nhau, chỉ một thoáng tựa hồ ngay cả Thái bình điện kim bích huy hoàng đều bay lên vô số cánh hoa đào.

Nhưng mà, lại làm cho lễ bộ thượng thư bên người Lý Viên lo lắng, nói hai người, nếu nguyện ý nhìn, trở về muốn nhìn như thế nào mà không được a! Sao phải ở tại thời điểm như vậy chơi trò yên lặng nhìn nhau chứ? Nếu mà bởi vậy làm lạnh giờ lành, Hoàng Thượng chắc là không trách tội quý phi nương nương, đương nhiên càng sẽ không trách tội chính hắn, đến lúc đó không hay ho còn không phải là lễ bộ thượng thư này sao.

Chỉ thấy hắn tiến lên nhẹ nhàng đi từng bước, khom người nói: “Hoàng Thượng, giờ lành đã đến, nương nương nên nhận quà tặng !”

Phong Thành Vũ lúc này mới hồi phục tinh thần lại, chỉ nghe hắn ho nhẹ một tiếng, nói: “Bắt đầu đi!”

Lễ bộ thượng thư cầm trong tay sách văn, xoay người lại lui ra phía sau hai bước, cao giọng hô: “Giờ lành đã đến, hoàng thân quốc thích tôn thất, văn võ bá quan, triều kiến Thần quý phi nương nương” .

Lý Viên hít sâu một hơi, bước nhẹ nhàng đến vị trí ghé dựa kim dịch thuộc về quý phi của nàng. Đợi nàng ngồi xuống, liền gặp khắp đại điện một đám người đông nghìn nghịt, cùng kêu bái nói: “Tham kiến Thần quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế” .

Cho dù có nhiều ngôn ngữ cũng đều không cách nào hình dung tâm tình chính mình hiện nay, loại cảm giác trên đỉnh cao xem mọi người phía dưới này, quả thật là lòng người trải mệnh mông, không thể là chính mình.

Trước mặt tiếng mọi người như rung chuyển, hô liền ba lần thiên tuế xong, lễ bộ thượng thư kia mới kêu lớn: “Kết thúc buổi lễ” .

Từ hôm nay trở đi, nàng là Thần quý phi danh chính ngôn thuận triều Đại Chu.

Đêm hôm khuya khoắc, trong cung Cam Tuyền, Lý Viên nằm trên giường như lợn chết động khê cũng không muốn động .

Một ngày này đã đem nàng mệt mỏi gần chết từ buổi sáng bắt đầu nghi thức sắc phong, nàng không thể thoải mái thở nhanh một hơi, thẳng đến lúc này tiếp kiến hết mệnh phụ các dòng họ, nàng mới xem như chân chính tiêu sái xong hành trình ngày hôm nay.

Ta tích thân a! Lý Viên hiện tại liền cảm thấy cả người thế nào cũng đều đau, đặc biệt là gương mặt, suốt một ngày đều phải vẫn duy trì hình tượng lãnh diêm cao quý hoàng quý phi, thực làm cho thần kinh da mặt của nàng có chút vận vẹo.

Phong Thành Vũ từ nhĩ phòng cách vách đi ra sau, liền thấy Thần quý phi nương nương tươi mới của hắn, đã muốn nhắm hai mắt nửa ngủ, đáng vẻ sắp đi thăm chu công (đi ngủ).

“Ân, Hoàng Thượng” nhận thấy được hắn đã đến, Lý Viên xoa xoa ánh mắt nửa ngồi dậy. Vừa mới ở yến tiệc nàng bị buộc uống không ít rượu lúc này tính rượu dâng lên, liền có chút buồn ngủ.

Phong Thành Vũ ngồi trên giường, vươn cánh tay ôm nàng, toàn bộ thân hình Lý Viên liền chui trong lòng hắn. Hắn cúi đầu ở căn cổ trắng nõn của nàng hít hà, cười nói: “Rượu hoa quá?”

Lý Viên bị hấn làm cho ngứa, không khỏi khanh khách cười ra tiếng. Gặp giai nhân trong lòng “Mê người” như thế, đã sớm nhịn không nổi đôi tay to của Phong Thành Vũ liền luồn vào trong y phục dò xét đi vào, Lý Viên trên mặt trắng nõn nháy mắt trở nên như hoa hồng đỏ tươi, lông mi nàng thật dài như cây quạt nhỏ nhẹ nhàng rung động .

Phong Thành Vũ thấy vậy, trong lòng thương yêu càng sâu, hấn dùng lực mút vành tai trắng nõn của Lý Viên, thanh âm ôn nhu nói: “Viên Viên... Viên Viên... Quý phi của trẫm” .

Lý Viên bị hấn làm cho run run không thôi, nàng nâng hai tay mình lên, nhẹ nhàng vuốt ve hai má nam nhân này: “Ta là quý phi của Hoàng Thượng nhưng ta lại ——” nàng nâng thân mình hôn lên môi hấn, vừa hôn vừa nói: “Nhưng ta lại là Viên Viên của Hoàng Thượng” .

Phong Thành Vũ bị bất thành linh bị hiến hôn như nằm mộng , hấn giống như là cái tượng đá ngây ngốc nhìn Lý Viên.

Lý Viên trên mặt càng hồng, bắt đầu tỉnh lại thấy mình có phải quá mức chủ động hay không.

“Lại hôn ta một chút” Phong Thành Vũ nắm cằm nhỏ của nàng, được một tác lại muốn tiến một thước yêu cầu.

Lý Viên cao cao chu môi đỏ mọng, đầu nhỏ lệch sang, tư thế liều chết không theo.

Người ta thường nói, núi không đến thì ta đi, nàng không hôn thì trẫm hôn, Phong Thành Vũ hai tròng mắt nhú lại, trong mắt tình ái tràn đầy, chỉ nghe trong chốc lát, tẩm điện liền vang lên thanh âm thô suyễn của nam nhân cùng nữ nhân vừa kiêu vừa nhược cầu xin tha thứ.

Lý Viên hai mắt đầm lệ mông lung bất lấy bả vai trên người không còn gì, nàng hơi hơi xoay người nhìn triều phục quý phi bị quăng văng ra xa.

“Hừ... Cầm thú này!” Cầm giác hấn mạnh mẽ xâm nhập, Lý Viên thét lớn một tiếng, cảm thấy oán hận nghĩ, nam nhân này sở dĩ không cho nàng thay triều phục quý phi, vì muốn hưởng thụ cảm giác tự tay xé mở, rồi đá văng ra đi! !

Cầm thú quả nhiên vẫn là cầm thú.

Sáng sớm hôm sau, Lý Viên từ từ tỉnh, chịu đựng đau xót trên người, nàng giương giọng kêu: “Cầm Tú” .

Cầm Tú nghe thấy Lý Viên kêu gọi, đi đến, nàng tươi cười đầy mặt cúi người: “Quý phi nương nương phân phó?”

Nghe thấy thanh âm trêu ghẹo của nàng, Lý Viên sững sốt, hờn dỗi liếc mắt nhìn nàng một cái: “Người còn nói” .

Cầm Tú hì hì cười, hai tay đưa cho nàng một bộ váy yên thủy bách hoa.

Lý Viên nhận xiêm y hỏi: “Hoàng Thượng đi vào triều rồi à?”

Cầm Tú vừa ứng vừa nói: “Giờ mẹo một khắc, trời còn chưa sáng đã bước đi!”

Lý Viên gật gật đầu, tỏ vẻ mình biết.

“Khắp trong hoàng cung cũng chỉ có chủ tử mới có thể độc hưởng thánh sủng như vậy” . Cầm Tú vẻ mặt tươi cười nói.

Từ ánh mắt nàng cười tủm tỉm, Lý Viên lúc này mới phản ứng lại, nàng xem dấu hôn trên gáy mình. Nàng nhất thời xấu hổ, hung hăng nhéo cánh tay Cầm Tú, sắc mặt nàng phun lửa, ánh mắt trời đi nói: “Bản, bản, bản cung hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm, ngay cả đũa nhỏ đều có hai cái , cái này có là cái gì! !”

Nhìn chủ tử nhà nàng xù lông, Cầm Tú cúi đầu rút cuộc ức chế không được thấp giọng bật cười.

“Nô tỳ, Tiểu Văn, Tiểu Vũ, Tiểu Hủy, Tiểu Trân, Tiểu Linh, Tiểu Ngọc, tham kiến Thần quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế” .

Nhìn dưới đất có mấy người quỳ, ngồi trên cao ngai vàng quý phi Lý Viên buông chén trà sứ men xanh trong tay, thần nhiên nói: “Đứng lên đi!”

“Sau người các người bị nội vụ phủ đưa đến bên người nương nương chúng ta, thì là các người tu luyện ba kiếp mới có phúc khí, phải dụng tâm hầu hạ, không thể lười biếng, Cam Tuyền cung chúng ta sẽ không chứa được người lông bông sau lưng chủ!” Cẩm Tú tiến lên từng bước, vẻ mặt tàn khốc nói.

“Nô tỳ ổn thỏa dụng tâm hầu hạ nương nương” mấy người cùng nói.

Đội sáu người đi xuống sau, Lý Viên đối với Cẩm Tú nói: “Trước làm cho các nàng lĩnh tiền tiêu thág của nha hoàn bậc hai, người quan sát nhiều chút nếu thật sự trung tâm, cất nhắc cũng không muộn” .

Hiện nay cung nữ hầu hạ bên người Lý Viên, trừ bỏ Cẩm Tú, chỉ có Xuân Hoa, Quắc Quắc hai người lĩnh là nhất đẳng đại a đầu xem như tâm phúc nha đầu trong lòng của nàng. Nhưng nàng tấn chức quý phi, Cam Tuyền cung phô trương cũng càng thêm lớn. Những người trong cung của nàng tự nhiên có vẻ thiếu chút.

Cẩm Tú khom người nói: “Vâng” .

Tiêu phí nửa ngày, rốt cục xử lý tốt cung vụ phức tạp sau, Lý Viên đối với một bên Cẩm Tú nói: “Người đi xem Hi Nhi tỉnh hay chưa? Nếu là tỉnh liền đem hắc ôm lại đây”, nhắc tới tiểu hỉ tử mình, ánh mắt của nàng không tự giác liền biến thành một đôi trắng rằm.

Chính là liền vừa mới nghỉ ngơi, Lý Viên còn chưa đợi được ôm Hi Nhi lại đây cho nàng, Tiểu Hỉ Tử lại khom người đi đến, hắc thật cẩn thận bẩm: “Chủ tử, Lệ phi nương nương, Lý tu nghi cầu kiến” .

Lý Viên sững sốt, trong lòng chỉ một thoáng xoay tròn, nàng gật gật đầu nói: “Thỉnh các nàng tiến vào” .

Bất quá một lát, hai người liền chậm rãi đi đến, ánh mắt Lý Viên xẹt qua bên người Lệ phi, rất nhanh liền dừng ở phía sau nàng trên người Lý Phương.

Chỉ thấy nàng một thân tiểu sam tím tiêu thúy văn cùng nhu váy nguyệt lạc văn tát hoa, nàng từ lúc tiến vào bắt đầu cúi đầu, Lý Viên trong khoảng thời gian ngắn cũng không thấy rõ thần sắc trên mặt nàng.

“Gặp qua quý phi nương nương” trước ngai vàng Lý Viên, Lệ phi trên mặt nhanh chóng hiện lên một chút mất tự nhiên, nhưng mà nàng vẫn âm thầm cắn răng bái xuống.

Nhìn Lệ phi như vậy, trong lòng Lý Viên thở dài một tiếng, cũng không nói nhiều, nàng cười nói: “Lệ phi tỷ tỷ không cần khách khí như thế Xuân Hoa còn không mau mau chuyển tú đôn lại đây cấp nương nương ” .

.

“Ti, ti ti thiếp, tham kiến Thần quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế” có thanh âm run run vang trên đại điện.

Lý Viên trên cao nhìn xuống Lý Phương đang quỳ trên mặt đất đi đại lễ, chẳng bao lâu, mà thiên chi kiều nữ cao cao tại thượng cũng học xong khúm núm như thế.

Hoàng cung quả thật là địa phương có thể thay đổi con người.

Lý Viên nhẹ nhàng nâng tay, nói: “Lý tu nghi, xin đứng lên” .

Lý Phương hít sâu một hơi, từ trên nền gạch tối đứng lên, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nữ tử cao cao ở ngai vàng phía trước nàng.

Cái thứ muội ti tiện nàng chưa bao giờ để mắt vào.

31. Chương 59-60

Chương 59: Tỷ muội

Lý thị tỷ muội cách nhau một ngai vàng, một cao một thấp, xa xa nhìn nhau.

Tiến cung nhiều năm như vậy, trừ bỏ vài lần trường hợp ngoại lệ ít ỏi, Lý Viên trên cơ bản là không thấy quá Lý Phương. Vừa thấy phía dưới không khỏi hơi có chút giật mình, ở trong trí nhớ xa xôi của nàng, đích tỷ của nàng là tuyệt đại giai nhân như hoa đào kiều diễm tươi đẹp, mà nữ nhân trước mắt này mặc dù vẫn là khuôn mặt xinh đẹp kia, nhưng ánh mắt rớt cuộc tìm không thấy phần khởi, mà chuyển biến thành một vẻ buồn bực phần hận.

Lý Viên không dấu vết đánh giá Lý Phương, Lý Phương tự nhiên cũng tinh tế nhìn Lý Viên, thứ muối ti tiện này nàng từ nhỏ đều la hét chưa bao giờ để vào mắt đã không còn như lúc ở nhà thật cẩn thận khúm núm, toàn thân ung dung khí phái lúc này ánh mắt trên cao nhìn xuống đều làm cho lòng nàng tràn ngập điên cuồng ghen tị cùng hận ý.

Một bên Lệ phi thấy vậy, cười tươi nói một tiếng: “Nếu bản cung nhớ không lầm, nương nương cùng lý muội muội tựa hồ vẫn là người một nhà đâu!”

Lý Viên thu tâm lại, tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Lệ phi một cái, lại quay đầu đối với Lý Phương nói: “Nhị tỷ tỷ đã lâu không thấy” .

Một tiếng nhị tỷ tỷ này làm cho tâm Lý Phương hung hăng co lại, nàng ngẩng đầu lên lộ ra một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng: “Ti thiếp không dám nhận” .

Lý Viên mỉm cười, cũng không thêm để ý, nàng quay đầu đối với Lệ phi nói: “Không biết tỷ tỷ hôm nay đến Cam Tuyền cung, là vì chuyện gì?”

Lệ phi nay cũng đã qua tuổi ba mươi, không hề còn trẻ. Nàng xem Lý Viên như đóa mẫu đơn nở rộ, trong mắt cũng không cảm được ghen tị thật sâu xẹt qua.

Chỉ thấy nàng môi đỏ mọng hé mở, cười nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chẳng qua là hôm qua trong lúc cung yến, nô tì gặp nương nương giống như có chút men say, sợ nương nương ngày kế khó chịu, vừa vận trong cung nô tì có loại được “Tiêu thanh hoàn”, cực kỳ có hiệu quả đối với nâng cao tinh thần giúp não thanh tỉnh, giải rượu.”

Đây tính cái gì lý do? Lý Viên âm thầm nhíu lông mi, trong lòng như dây cung kéo căng. Tục ngữ nói đúng vô sự không đến điện tam bảo, hai người hôm nay đến chắc chắn có yêu cầu.

Sai người tiếp nhận bình ngọc trong tay Lệ phi, Lý Viên vuốt cằm nói lời cảm tạ: “Đa tạ tỷ tỷ!”

Ngay tại lúc hai người các nàng kéo đông kéo tây, truyện cười liên tục là lúc, Cẩm Tú mang vẻ mặt tươi cười ôm Hi Nhi đi đến, nàng thấy Lệ phi cùng Lý Phương trong phòng không khỏi sửng sốt một chút, lập tức đã muốn lui ra ngoài.

Nhưng Lệ phi mất sắc, liếc mắt một cái liền thấy tã lót dương trù đỏ thẫm, chỉ nghe nàng lớn tiếng nói: “U... đây không phải đại hoàng tử của chúng ta sao?”

Cẩm Tú cứng đờ, không biết tiến hay lùi, vẫn là Lý Viên gương giọng nói: “Ngốc đứng ở kia làm gì? Còn không nhanh đưa Hi Nhi cấp bản cung ôm” .

Cẩm Tú trong lòng kiên định, bước đi hướng trước mặt Lý Viên đi đến, nàng cười nói: “Hoàng tử điện hạ mới ăn sữa đó! Nghe Tần mama nói vừa mới rồi còn huy tay nhỏ bé, liền tiếp tìm nương nương đâu!”

Ôm khối thịt nặng nề, Lý Viên nhẹ nhàng nhéo mũi nhỏ của con, trong lòng ề ảm nghĩ: xú tiểu tử này tìm sợ không phải là ta, mà là người cha nhị thập tứ hiếu của hắn đó!

Nàng một đôi nữ nhi a! Tất cả đều là phái thân cha.

“Đại hoàng tử điện hạ thật đúng là thanh tú đáng yêu” không biết khi nào Lệ phi đã từ chỗ ngồi đứng lên, vẻ mặt khát vọng nhìn Hi Nhi trong lòng Lý Viên.

Cẩm Tú trong lòng đề phòng, cùng Xuân Hoa, Quắc Quắc, tiểu văn, tiểu vũ đưa vài cái ánh mắt, muốn các nàng nâng tinh thần chặt chẽ nhìn hai người kia. Nàng bất động thanh sắc tiến lên từng bước, chặn tâm mắt Lệ phi.

Lệ phi có khả năng cũng phát giác ra, hành động mình quá mức nóng bỏng, khiến cho người khác hoài nghi, Lệ phi trên mặt lộ ra một chút xấu hổ, nàng một lần nữa ngồi trở lại tú đôn, nhìn cúi đầu, vẻ mặt không chút thay đổi Lý Phương.

Đồ quý này, Lệ phi trong lòng thầm mắng, còn làm như mình vẫn là thiên kim tiểu thư ở nhà mình đâu! Cũng không giấu lại hiện tại là hoàn cảnh gì. Nếu không phải nàng ta còn có chút giá trị lợi dụng, nàng mới lười bất kể nàng ta đâu!

“Lại nói tiếp...” Lệ phi nâng khăn lụa cheu bạch mẫu đơn, nhẹ lau khóe môi, nũng nịu nói: “Đại hoàng tử còn phải kêu lý muội muội chúng ta một tiếng dì đó!”

Lý Viên nhướng mày, Lệ phi này thật đúng là một câu cũng không quên nhắc nhở nàng chuyện cùng Lý Phương là tỷ muội.

“A... A...” Hi Nhi thấy mẫu thân mình thì lập tức mừng rỡ a a kêu lên, hân hoan cánh tay nhỏ bé trắng nõn như ngó sen bắt lấy, dáng điệu rất phấn khởi không cần nói.

Lý Viên thấy con đáng yêu như vậy, lại dùng sức hôn hân hai cái, Hi Nhi càng vui vẻ, khanh khách —— cười giòn.

Tiếng trẻ con thanh thúy cười khiến Lý Phương hơi hơi ngẩng đầu lên, lúc nàng nhìn thấy Hi Nhi trong lòng Lý Viên, ánh mắt không khỏi tràn ngập hâm mộ cùng khinh thường thật sâu.

Nàng ở trong lòng lạnh lùng nghĩ: nếu không phải tiện nhân này vận khí tốt, vì Hoàng Thượng sinh đứa con trai này, hoàng cung to như vậy sao có thể có phần nàng nói chuyện. Thật sự là đáng giận! ! ! Lão thiên gia vì sao cố tình khiến cho nàng sinh ra đứa nhỏ thế! Mọi thứ nàng ta có hiện tại hết thảy vốn nên là của chính mình mới đúng.

Phản phát như cảm nhận được ánh mắt ác ý Lý Phương, Lý Viên ngẩng đầu hơi hơi lướt qua nàng một chút. Nhìn nàng vẻ mặt phẫn hận, trong lòng Lý Viên liền sinh cảm giác không vui, không quan tâm lời Lệ phi, cố tình tiếp tục đùa Hi Nhi.

Lệ phi gặp Lý Viên không quan tâm nàng, trên mặt hiện lên một chút xấu hổ, lại vẫn tiếp tục nói: “Quý phi nương nương cùng Lý tu nghi chính là thân tỷ muội, lại là dì ruột của đại hoàng tử. Cho nên nó tì có một đề nghị không biết có nên nói hay không” .

Người tốt nhất đừng nói, Lý Viên ở trong lòng dùng sức bĩu môi.

Nhưng mà, Lệ phi lại tiếp tục mục đích của bản thân cười nói: “Quý phi nương nương ngày thường cũng không cùng tỷ muội trong cung đi lại, nghĩ cũng sẽ cảm thấy nhàm chán một ít, không bằng —— làm cho Lý muội muội chuyển đến Cam Tuyền cung của nương nương ở lại, ngày thường cũng có thể nói chuyện phẩm việc nhà bồi nương nương, vì nương nương giải sầu tịch tịch mạch a!”

Hai tay Lý Viên đang ôm Hi Nhi đột nhiên cứng đờ, nàng ngẩng đầu thật sâu nhìn mắt Lệ phi.

Lệ phi trong lòng run lên, trên mặt lại biểu hiện đề nghị của ta tất cả đều là vì nương nương suy nghĩ a.

Lý Viên chậm rãi gợi khóe miệng, nhưng trong mắt vô ý cười “Bản cung xem việc này cũng không thỏa đáng” nàng thần nhiên nói: “Ta cùng với Lý tu nghi tuy là tỷ muội không sai, nhưng vào cung thì là tần phi của Hoàng Thượng, tất nhiên là cần trọng tuân thủ cung quy, như thế nào có thể lén thay đổi chỗ ở, như vậy chẳng phải là rối loạn quy củ sao” .

Lệ phi tựa hồ sớm đoán được Lý Viên nói như vậy, nàng lập tức cười duyên nói: “Nương nương thân là quý phi, Hoàng Thượng lại sủng ái như thế, chuyện người muốn cho Lý muội muội chuyển đến Cam Tuyền cung, còn không phải là một lời của nương nương sao. Vẫn là nói ——” đôi mắt nàng lóe lên tia không có ý tốt, thanh âm cũng lập tức thấp xuống: “Hay là nói, nương nương thật ra một chút cũng không bận tâm đến tình cảm tỷ muội, sợ lý muội muội nàng ——” .

“Lệ phi” Lý Viên đánh gãy lời của nàng lạnh lùng kêu lên: “Người là đang chỉ trích bản cung sao?”

Lệ phi trong lòng làm sao không phẫn hận, nữ tử này ngày xưa chỉ có thể ở trước người nàng đứng hèn mọn, hiện tại lại có thể đối với nàng trên cao nhìn xuống la hét, trong lòng nàng làm sao có thể chịu được.

Lệ phi này cũng là cái tính tình cứng rắn, nàng một đôi mắt xéch tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Lý Viên nói: “Mọi người đều nói nương nương hiện tại độc sủng lục cung tính tình dần dần ương ngạnh, nô tì nguyên bản không tin, không nghĩ tới nương nương cư nhiên ngay cả thân tỷ tỷ mình đều dung không được, thật sự là làm cho người ta cười chê” .

Chê cười! ! ! Ta như thế nào dung không được Lý Phương, chẳng lẽ nói không muốn cho nàng đến Cam Tuyền cung chính là dung không được nàng, là ương ngạnh sao? Đây là lý luận khập khiễng gì.

Lý Viên lạnh lùng nhìn Lệ phi, chậm rãi lại bỗng nhiên câu môi cười, nháy mắt liền giống như một đóa mẫu đơn nở rộ, rung động lòng người.

Nàng nói: “Lệ phi, chẳng lẽ ngươi không có nghe lời bản cung vừa mới nói sao? Nếu vẫn lung tung dây dưa, liền đừng trách bản cung không khách khí ” .

Lệ phi thân mình đột nhiên cứng đờ, nàng nhìn thoáng qua Lý Viên thật sâu, chậm rãi đứng dậy nói: “Nô tì bất quá là một mảnh hảo tâm, nương nương nếu không muốn, quên đi, nô tì cáo lui” .

Lý Phương cũng đứng lên, nàng xem vẻ mặt uy thế của Lý Viên, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Đợi hai người rời đi, Cẩm Tú vẻ mặt phần hận nói: “Nhị tiểu thư kia cũng không giấu lại ở nhà đối với tiểu thư như thế nào! Hiện nay người dắc thế , lại da mặt dày xum xoe chạy đến như vậy, nàng tính tình không phải rất kiêu ngạo sao? Không phải không đem bất luận kẻ nào để vào mắt sao? ?”

Thấy Cẩm Tú tức giận như vậy, Lý Viên lại xì một tiếng bật cười: “Đây là chuyện rất xa? Ngươi lại lấy ra phân trần, chúng ta hiện tại chỉ để ý cuộc sống của mình là được, không cần vì cái loại người này tức giận” .

Vô luận trong lòng hai người tính toán ra sao, nàng tuyệt đối không thể làm cho bọn họ thực hiện được .

Sủng phi là người thật thà sao? Ương ngạnh thì thế nào? Nàng thứ nhất, không có lôi kéo Phong Thành Vũ không cho hắn đi chỗ nữ nhân khác, hai, không có xuống tay thậm chí cũng không từng nghĩ đi hại người nào.

Nàng làm đúng lương tâm mình, cho nên người khác thích nói như thế nào thì nói như thế đi!

Phương Phi các

Từ Cam Tuyền cung trở về, Lý Phương đang một người ngơ ngác ngồi ở trên giường, trong đầu của nàng hiện lên vô số hình ảnh, cha mẹ, Hoàng Thượng, Lý Viên

Nàng càng nghĩ trong lòng càng hận, càng nghĩ trong lòng càng đổ kỵ.

Nàng điên cuồng ghen tị những thứ Lý Viên đoạt được: hưởng hết độc sủng lục cung, hai đứa con đáng yêu, tôn vinh quý phi cao cao tại thượng.

Vì sao? Vì sao? Vì sao? Vì sao? Được hết thấy lại là thứ nữ ti tiện kia, mà không phải là tôn quý đích nữ như nàng a!

Lý Phương trên mặt hiện lên một chút cuồng loạn, nàng đột nhiên nhảy xuống giường, chạy đến trước tủ quần áo khắc hoa, ở tầng dưới cùng lấy ra một cái hòm nhỏ nhỏ.

Nàng hai tay run run mở nó ra, nhìn bên trong đó, Lý Phương hai mắt dần dần trở nên đỏ đậm, nàng nhất định phải, nhất định phải, nhất định phải tự tay đoạt lại những thứ hết thấy thuộc về nàng.

Chương 60: Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Canh hai qua đi, thư phòng Cam Tuyền cung đèn đuốc vẫn sáng trưng như trước.

Đèn cung đình tráo dương giác ngọc lưu ly, từ sổ con trong tay Phong Thành Vũ ngẩng đầu lên, một đôi mày kiếm nhẹ nhàng nhướng lên, nhìn vẻ mặt vui sướng Lý Viên.

Chỉ thấy trên bàn dài gỗ tử đàn điêu khắc hoa, bày một loạt các chén trà nhỏ bằng sứ trắng, Thần quý phi nương nương của hắn ánh mắt sáng trong suốt hướng mỗi một chén trà bỏ một bánh trà nhan sắc bất đồng, sau đó giờ ẩm tử sa nấu sôi trào trên đồng lò phát ra thanh âm “ục ục”.

Xem cổ tay nàng hơi nghiêng, một cổ nước sôi liền từ miệng ấm tử sa chảy ra, nàng theo thứ tự từ trái qua phải lần lượt đổ, tức thì một cỗ mùi thơm ngát bất đồng, tràn ngập toàn bộ phòng, bất quá có lẽ là bởi vì mùi nhiều của chủng loại, trộn lẫn cùng một chỗ khiến người cảm thấy khó chịu.

Phong Thành Vũ ném sổ con trong tay, vẻ mặt thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn nữ nhân ép buộc suốt một buổi tối kia.

Ước chừng là cảm giác được tầm mắt của hắn, Lý Viên ngẩng đầu lên, đối hắn hé miệng cười, nàng bưng lên trên bàn nhất chén trà nhỏ thủy chậm rãi hướng Phong Thành Vũ bên này đi tới.

“Hoàng Thượng... Hoàng Thượng...” Nàng trừng mắt tròn, vẻ mặt chờ mong nhìn hắn: “Đây là nước trà thần thiếp mới nấu, Hoàng Thượng mau thừa dịp nóng uống a!”

Phong Thành Vũ hai má hơi hơi rút một chút, nghĩ rằng: người đã là đêm thứ bảy dâng trà cho trẫm. Nhưng mà, khi hắn nhìn cấp mắt Lý Viên lờ lờ tỏa sáng, cuối cùng tiếp nhận chén trà trong tay nàng.

“Thế nào? Thế nào?” Nàng gấp giọng nói: “Vừa rồi không có một loại mùi thơm ngát lạnh tận xương, mùi thơm ngào ngạt nồng đậm” .

Phong Thành Vũ uống một ngụm sau, thản nhiên nói: “Khó uống muốn chết”.

Lý Viên nháy mắt đã bị đả kích, không có khả năng a! Ta là dựa theo bí phương của Tiểu Văn chỉ làm a!

Nàng rất không tin, một phen đoạt lại chén trà trong tay Phong Thành Vũ, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nàng lập tức nhăn thành đóa cúc già, ô! Thật sự khó uống!

Lý Viên mắt nước lưng tròng nhìn Phong Thành Vũ, vẻ mặt ta cố gắng như vậy vì sao làm ra còn khó uống như thế?

Bởi vì người ngốc! Đón ánh mắt ái phi của hắn, Phong Thành Vũ cố gắng đem câu lên đến miệng này nuốt đi xuống.

Từ lúc Lý Viên mê cái gọi là nghệ thuật trà hoa sau, mỗi ngày cân nhắc như thế nào đem đủ loại kiểu dáng hoa chế tác thành đủ loại kiểu dáng trà hương.

Mộc tê, nhài, hoa hồng, tường vi, lan huệ, kết hoa, sơn chi, không quan tâm có phải mùa hay không, chỉ cần quý phi nương nương cao hứng chính là tuyệt liên Thiên Sơn đều đem xuống.

Lý Viên dùng sức bĩu môi, yên lặng trầm tư trong chốc lát, cũng nói, nàng méo mó đối với Phong Thành Vũ nói sự thật: “Vẫn là thêm chút kẹo đường bên trong mới được a!”

Người như thế nào không thêm nước tương bên trong a! Phong Thành Vũ thở dài một ngụm, đối với trình độ hạng hai của ái phi hắn có thêm một nhận thức mới.

“Được rồi! Người cũng đừng ép buộc nữa”

Đối với sự khinh bỉ của hắn, Lý Viên hừ một tiếng, nàng chu miệng lên một người than thở nói: “Người ta không phải là muốn cho Hoàng Thượng hồng tự thêm hương thôi!” Còn có người xem thường như vậy.

“Hồng tự thêm hương?” Phong Thành Vũ nghĩ, người ở nơi này ngâm nước nước trà cả buổi tối, đều là vì cấp cho trẫm thêm hương a!

Lý Viên lại ủy ủy khuất khuất nhắc tới : “Hoàng Thượng gần đây thường cả đêm xem sổ con, vừa xem liền xem đến trời sáng, một chút cũng không ngủ, khuyên ngài ngài cũng không ngừng. Cho nên thần thiếp mới nghĩ —— cấp Hoàng Thượng nấu pha trà thêm hương gì đó, cũng giảm bớt mệt nhọc thôi! ”

Phong Thành Vũ nghe xong giải thích của nàng sau, không khỏi hơi hơi sững sốt, có bao nhiêu năm không ai thật tình thực lòng quan tâm thân thể hắn như vậy.

“Người nha... !” Hắn một phen kéo tay Lý Viên, làm cho nàng ngồi ở trên đùi mình, gõ nhẹ trán trắng nõn của nàng, Phong Thành Vũ hơi bất đắc dĩ nói: “Người ta hồng tự thêm hương là nâng cổ tay lên, hương thơm mở nhạt, như có như không, người ngược lại làm cho khắp phòng trầm đầy mùi hoa” .

Thật đúng là ngượng ngùng nga! Lý Viên ở trong lòng hừ hừ hai tiếng, mùi thơm cái gì cũng có, cho người làm chút mùi hoa là đủ!

“Trăm đoạn thời gian này có chút việc” hần cúi người ở Lý Viên bên tai nhẹ nhàng nói: “Người ngoan a! Chờ thêm mấy ngày nữa, trăm sẽ ở cùng người nhiều hơn!” .

Ai ai ai... Ai cần người bồi a! Lý Viên giống như con thỏ cuộn từ trong lòng Phong Thành Vũ nhảy đi ra, mặt nàng như xém lửa đỏ một mảnh, nhìn nam nhân cười “Không có ý tốt” kia, nàng không khỏi dùng sức mài răng, thật sự là! Nói rất hay giống như nàng có bao nhiêu tích mịch, cỡ nào khao khát, cỡ nào muốn hần bồi cùng nhau.

“A! Thần thiếp đột nhiên nhớ tới chuyện yến hội ngày mai, còn có chút công chuyện giao cho Tiểu Hỉ Tử, nô tì liền đi trước một chuyến” . Nói xong cũng không quản Phong Thành Vũ phản ứng, vén rèm hương ra phía ngoài đi.

Phong Thành Vũ xem bóng dáng nàng hốt hoảng đào tẩu, không khỏi cười nhẹ ra tiếng, hần giương giọng kêu lên: “Lý Đại Hải” .

“Nô tài ở đây” Lý Đại Hải vội vàng đi đến, khom người nói: “Hoàng Thượng có gì phân phó” .

Phong Thành Vũ chỉ một loạt tác phẩm trà hoa nghệ thuật Lý Viên lưu lại, tâm tình vô cùng tốt nói: “Đây là quý phi nương nương tự tay ngâm trà, người đem bọn nó thưởng cho nhóm cung nhân trực đêm đi!”

“Tạ Hoàng Thượng ban cho” Lý Đại Hải lộ ra vẻ mặt chưa sót, đối với hương vị trà quý phi nương nương ngâm, ba ngày qua hần đã tràn đầy linh hội .

Phong Thành Vũ nhìn nét mặt già nua khóc tang của hần, không khỏi mỉm cười, chịu khổ không thể để trăm một mình đi!

Mà ở góc khác, ra khỏi thư phòng Lý Viên trực tiếp vào tiểu gian cách vách, Cẩm Tú cùng Tiểu Hỉ Tử đang ở nói giỡn, thấy Lý Viên lại đây thì đứng dậy hành lễ. Cẩm Tú đón lấy hầu hạ Lý Viên ngồi ở ghế lim tơ vàng, Tiểu Hỉ Tử thông minh bưng lên chén trà ấm đưa cho Lý Viên, cười nói: “Chủ tử, thỉnh uống trà” .

Nhìn nước trà tỏa hương bốn phía, Lý Viên trên mặt đỏ ửng còn chưa biến mất trong giây lát lại càng sâu sắc .

Nàng giả vờ giả vệt khụ khụ —— hai tiếng, nói: “Bản cung không khát” . Lập tức, nói sang chuyện khác hỏi: “Ngày mai đồ vật cần thiết cho yến hội đều chuẩn bị tốt rồi?”

Tiểu Hỉ Tử cười nói: “Nương nương yên tâm, nội vụ phủ sớm đem đồ vật đoán tương lai cho đại hoàng tử chọn trong yến tiệc hết thấy đều chuẩn bị xong”

Lý Viên gật gật đầu, lại tinh tế hỏi chi tiết, Tiểu Hỉ Tử đều nhất nhất bẩm báo, Lý Viên nghe xong mới hơi hơi yên lòng.

Nàng nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ, đột nhiên thở dài một hơi, chỉ mong ngày mai hết thấy thuận lợi.

Ngày hôm sau, hoàng tử duy nhất của triều Đại Chu hiện nay —— Phong Nguyên Hi diện hạ, bắt đầu yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của hần long trọng vô cùng.

Ban đêm, trăng sáng sao thưa, gió nhẹ từ từ.

Lúc này Cam Tuyền cung đã giăng đèn kết hoa, không khí chúc mừng vui sướng.

Một đám vương công đại thần, mệnh phụ dòng họ đã tốp năm tốp ba các tụ cùng một chỗ, mọi người trò chuyện với nhau thật vui hết sức, một tiếng lanh lảnh trong cổ họng từ xa vươn đến gần nói: “Hoàng Thượng giá lâm ——, Thần quý phi nương nương giá lâm ——.”

Mọi người thu tươi cười, từ chỗ ngồi đứng dậy, cùng cúi người dập đầu nói: “Cung nghênh Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Cung nghênh Thần quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân” Phong Thành Vũ xuống xe sau thán nhiên nói.

Nghe vậy, mọi người mới chậm rãi đứng lên, bọn họ lặng lẽ giương mắt nhìn lên, chỉ thấy nam nhân một thân long bào vàng nhạt để vương uy nghiêm đi đến trước, ở phía sau hắn ước nửa bước khoảng cách là một vị nữ tử thoạt nhìn phi thường ôn nhu.

Hai người, một lạnh lùng tuần tú, một nhu hòa. Đi cùng một chỗ, đúng là nói không nên lời hài hòa đẹp mắt, lại làm người ta ngưỡng mộ.

Bọn họ cúi đầu đều tự lui về phía sau, cung kính tránh đường cho để phi hai người này, nghênh đón.

Cho dù trải qua trường hợp lớn như phong phi đại điển vậy, Lý Viên đối với ánh mắt mọi người vẫn cảm thấy thực không tự nhiên như cũ, ngồi ở ghế kim dịch đại biểu cho ngôi vị quý phi tôn quý vô cùng, Lý Viên khoe miệng mỉm cười một mảnh “Tỷ là gặp qua trường hợp lớn, tuyệt đối đều có thể cảm nhận được cảm giác” .

Đợi tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình xong, liền có quan lễ nghi lại đây bấm báo nói: “Giờ lành cho lễ Đại hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai đã đến” .

Lúc này Hi Nhi đã là khối thịt hơn một tuổi, chẳng trách Lý Viên mỗi ngày oán giận nói mình không công sinh ra xú tiểu tử này. Nguyên lai là tướng mạo Hi Nhi một chút cũng chưa di truyền từ diện mạo của mẫu thân đại nhân hắn.

Hoàn toàn giống cha hắn a! Quả thực liền giống như bản sao vô tính của Phong Thành Vũ.

Chỉ thấy bé mặc quần lót lụa hoa đỏ thắm, mang theo khóa trường mệnh phú quý, cùng song long hí châu vòng tay, Hi Nhi cười hớ hớ đã bị Tần mama bế đi ra.

Sớm đã có cung nhân nâng ra, trải thảm tường long xuyên vân trên tháp lưu kim thủy ngọc, trên thảm bốn phía bày đầy: bút, mực, giấy nghiên, kinh thư, bảo kiếm, tiền, trang sức, cái ăn, son, con dấu chờ vật.

Ngồi trên ghế, Lý Viên lo lắng nhìn con, chỉ hy vọng kế hoạch của nàng có thể thuận lợi tiến hành.

Vì thế, ở trước mắt bao người, Tần mama đem Hi Nhi đặt ở chính giữa những vật đó.

“Đem cái này cũng thả lên đó” đột nhiên , Phong Thành Vũ mở miệng nói.

Mọi người đều nhìn đi qua, vừa thấy, không khỏi ở trong lòng cùng chấn động mãnh liệt lên.

Hoàng Thượng đúng là muốn lấy “Ngọc tỷ” cho đại hoàng tử bắt sao?

Thánh tâm là dụng ý gì, không nói đến văn võ bá quan khắp điện trong lòng nháy mắt chuyển qua bao nhiêu suy nghĩ.

Bên kia Hi Nhi, lại đã sớm chờ không kịp bắt đầu đi đông, cọ tây.

Nhưng mà, đối với bé còn nhỏ mà nói, những vật trên tháp không có ý tứ bằng nhóm người vây quanh bé. Chỉ thấy Hi Nhi ngưỡng đầu nhỏ, đem đám người chung quanh nhìn một vòng, cuối cùng tầm mắt của bé dừng ở chỗ phía trên, Hi Nhi mở miệng nhỏ nhắn hồng nộn, hai tay như là muốn người ôm, không ngừng vung vung.

Lý Viên thấy thế, trong lòng thật sự là có chút sốt ruột, lại có chút vui vẻ.

Nhìn Hi Nhi ỷ lại vào mình như vậy, mở hai tay chờ mình đi ôm, Lý Viên không khỏi yên lặng nghĩ: “Con ngoan a! Nương hiện tại không thể ôm con a! Con nhanh bắt lấy cái đó, đem nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai kết thúc a!”

Hi Nhi cùng tỷ tỷ bé giống nhau, đều là tính tình tổ tông, bá vương, gặp người ngày xưa đối chính mình ngàn tốt vạn tốt bây giờ không để ý tới mình, nhưng lão đại không muốn, chỉ thấy hắn dùng dùng vô tay nhỏ đầy thịt, thở phì phì hô lớn: “Phụ thân —— ôm —— phụ thân —— ôm một cái” .

“Tốt thôi!” Lý Viên khoe miệng rút rút nghĩ đến: “Rõ ràng là ta lại tự mình đa tình !” .

32. Chương 61-62

Chương 61: Thái tử

Editor: Khuê Loan

Hi nhi y y nha nha xong, trong điện mọi người vẻ mặt mỉm cười nhìn về phía Phong Thành Vũ.

Lý Viên thấy thế khuôn mặt liền khẽ động, không khỏi âm thầm oán giận nhi tử, đây là lúc để người biểu hiện “luyện phụ” sao?

Chỉ thấy Phong Thành Vũ lúc này lảng lảng cười một tiếng, hần từ trên long ỷ đứng dậy, tự mình đi xuống bên cạnh Hi nhi.

Hi nhi vừa nhìn thấy phụ thân đi tới, lập tức khanh khách cười lên, đưa tay nhỏ bé ra muốn hần ôm.

Phong Thành Vũ hơi khom lưng, xoa xoa đầu nhỏ của bé, cười nói: “Người tiểu tử này, còn không nhanh từ trong đó bắt một cái ra đây”.

Mọi người nhìn thấy khuôn mặt chiều chuộng của Phong Thành Vũ, không khỏi ở trong lòng nhất tề ca ngợi: “Đại hoàng tử cùng hoàng thượng quả thật là phụ tử tình thâm a!”

Nhưng Hi nhi một chút cũng không nghe lời phụ hoàng của hần mà, hoàn toàn không có ý nghĩ muốn nắm thứ gì, chỉ là dùng sức kêu a——a——.

Lý Viên thấy thế không khỏi đứng lên, nhìn nàng một thân triều phục quý phi đồ thẫm, từ thềm bạch ngọc uốn lượn đi xuống. Nàng đứng ở bên cạnh Phong Thành Vũ hướng về phía hần khẽ cúi người. Sau đó cầm lấy một thanh chủy thủ có khảm mã não hồng bảo thạch tinh xảo trên thềm, hướng Hi nhi cười nói: “Hi nhi ngoan! Xem xem mẫu phi cầm trong tay là cái gì a!”

Nàng chăm chú nhìn tiểu tử thối kia, chỉ hy vọng thành quả giáo dục mấy ngày trước đây của nàng có thể có kết quả.

Nhưng có thể là Lý Viên giáp dục quá thành công rồi, bây giờ đối với Hi nhi đưa đến cái thanh này hần không có hứng với đồ đã chơi chán mấy ngày nay.

Lý Viên khom lưng nói một lúc lâu, bắt đắc vì Hi nhi cứ bất động.

Ở nơi này, cả điện mọi người đều chăm chú soi mói nhìn, Lý Viên cuống quýt a!

“Vừa đến thời khắc mấu chốt cứ như vậy làm cho lão nương hồng việc!!!”

Lý Viên không có cách nào làm gì khác là vươn tay ra ôm Hi nhi vào trong lòng, nàng vẻ mặt ôn nhu ở bên lỗ tai nhỏ nhỏ của hần lặng lẽ nói: “Hiện tại lập tức, ngay lập tức đi bắt một món đồ trở lại cho ta, nếu không nghe lời nương liền đánh ngươi nha!”

Nói xong, liền ở trên móng đít nhỏ cực kỳ bí mật véo một cái.

Ước chừng là Hi nhi nghe hiểu lời mẫu thân đại nhân uy hiếp, sau khi lại bị thả trên giường, rốt cục đã bắt đầu bỏ loạn bốn phía.

Lý Viên ánh mắt trách cứ như dao găm nhìn Phong Thành Vũ, vẫn dùng vẻ mặt vui vẻ, ôn nhu mà hiền lành nhìn Hi nhi.

Cho nên trong lúc mọi người đang nín thở nhìn chăm chú, Hi nhi đầu tiên là tiện tay cầm một quyển “Luận ngữ” gần hần nhất, Lý Viên trong lòng nghĩ đến: bắt cái này rất tốt.

Thời điểm mà mọi người đều cho rằng đại hoàng tử bắt sách, thì tay nhỏ bé của Hi nhi lại buông lỏng, sách vừa rơi xuống, mọi người hai mặt nhìn nhau đều đem lời ca ngợi vừa đến miệng nuốt xuống.

Phảng phất đây là khảo nghiệm sự kiên nhẫn của mọi người, Hi nhi cái tiểu bại hoại này một lát đẩy đẩy cái này, lúc lại sờ sờ cái kia, nhưng chính là không bắt một vật nào.

“Nguyên Hi.” Lúc này, Phong Thành Vũ lại cười nói: “Chẳng lẽ trong đó nhiều đồ như vậy lại không có thứ người thích sao?”

Hi nhi nghiêng nghiêng đầu nhỏ, nhìn về hướng Phong Thành Vũ nói, đột nhiên giống như là nhận được chỉ lệnh gì đó, bắt đầu bò về hướng ngọc tỷ nằm ở giữa thảm.

Mọi người tâm nhãn đều thấy được, nhìn hoàng tử điện hạ cười híp mắt ôm lấy ngũ long truyền quốc ngọc tỷ.

Chỉ một thoáng không biết người nào một tiếng kêu lên: “Thiên ý a! Thiên ý a! Chúc mừng hoàng thượng có người nối nghiệp, Đại Chu triều có người nối nghiệp!”

Rầm————— quần thần cả điện tất cả cùng quỳ xuống một mảnh, mọi người mắt hàm lệ nóng nhất tề hô: “Chúc mừng hoàng thượng có người nối nghiệp. Đại Chu triều có người nối nghiệp!”

Lý Viên ánh mắt co rút nhìn một màn này, quả thực không biết như thế nào cho phải.

Phong Thành Vũ sắc mặt cực kỳ vui mừng một tay ôm Hi nhi lên, cất giọng cười lớn nói: “Các vị ái khanh lời nói không sai, Hi nhi có thể bắt được truyền quốc ngọc tỷ thì đó chính là thiên ý, trẫm thân là vua một nước, nhất định vâng theo thiên ý”.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, hắng giọng nói: “Trẫm đã quyết ý, ít ngày nữa lập Hi nhi làm thái tử”.

Cả điện đầy tiếng hoan hô của quần thần thoáng chốc yên tĩnh.

Lý Viên cũng là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Phong Thành Vũ. Nam nhân này rốt cuộc suy nghĩ cái gì a!

“Ngô hoàng anh minh!” những người kia có phản ứng cực nhanh, lập tức bắt đầu hô vạn tuế.

Mọi người mới từ trong lúc khiếp sợ khê định thần lại, lại không quản trong lòng mình rối cuộc vòng vo bao nhiêu ý niệm trong đầu, nhưng trên mặt tất cả đều nghĩ: Ông trời a! Đại địch a! Hoàng thượng a! Người rốt cuộc là muốn lập thái tử sao?

Lý Viên lúc này cũng đã cứng ngắc bị bỏ rơi đằng sau, nàng nhìn thấy sỏ hài tử Hi nhi cười hì hì trong ngực Phong Thành Vũ, thật sự không thể tưởng tượng được thân thể mềm mại núc ních, trắng nõn như bánh bao ấy lại có thể làm tới chức vị “thái tử” cao quý như vậy.

Lần này có thể nói là lịch sử kỳ diệu nhất, hoang đường nhất, đã được ở đời sau kể chuyện say sưa việc yến tiệc chọn đồ đoán tương lai, liền dưới loại tình huống vô cùng hỗn loạn này mà hạ màn.

Lúc mặt trời mọc, sáng sủa.

Trong Cam tuyền cung, Lý Viên tỉnh lại từ trong lòng ngực đầy hơn rượu, nghênh đón nàng chính là hai mắt của Phong Thành Vũ hữu thần sáng ngời.

Lý Viên sắc mặt đỏ lên, lẩm bẩm kêu một tiếng: “Hoàng thượng”.

Song, Phong Thành Vũ tựa hồ như đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, cũng không có phản ứng lại với nàng.

Lý Viên nghi ngờ, liền gọi lại một tiếng.

Lần này Phong Thành Vũ nghe thấy được, chỉ thấy hắn khê cúi đầu, cười nói: “Tĩnh rồi?”

“Hoàng thượng đang suy nghĩ chuyện gì vậy?” Lý Viên tò mò hỏi.

Phong Thành Vũ nghe được nàng hỏi như thế, trên mặt bỗng hiện ra một vẻ mặt rất kỳ diệu, hắn dời đi tầm mắt đang nhìn Lý Viên, vỗ lưng trần bóng loáng của nàng, nói: “Không có gì”.

Lý Viên bất quá cũng chỉ là thuận miệng hỏi, thấy hắn không muốn nhiều lời, cũng không cưỡng cầu.

Ngược lại, trong lòng nàng nhưng lại có một đồng vấn đề lớn đây!

“Hoàng thượng!” nàng ngẩng đầu nhìn Phong Thành Vũ, nghiêm túc nói: “Người lập Hi nhi làm thái tử, có quá mức lỗ mắng hay không?”

Chỉ dựa vào bắt được ngọc tỷ liền lập thành thái tử, cũng không tránh khỏi quá mức qua loa đi.

“Tại sao người không hy vọng trăm làm như vậy?” Phong Thành Vũ một tay chống đầu, nhíu mày hỏi.

Lý Viên buồn rầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Thần, nô tỳ không phải mất hứng. . . . Chính là. . . . Chính là vì. . . .”

Hi nhi hiện nay là con độc nhất của Phong Thành Vũ, thành thật mà nói trong tâm Lý Viên cũng muốn có một ngày Hi nhi sẽ được lập làm thái tử nhưng cũng là chuyện tình thật nhiều năm về sau này a!

Hắn là càng thêm chính thức, càng thêm suy nghĩ tường tận, thì dễ làm ra kết quả, mà không phải giống như thế này gần như là loại quyết định hoàng đường chơi đùa.

“Thật là vô dụng” Phong Thành Vũ vẫn quán quýt lấy Lý Viên thản nhiên nói: “Trăm lập Hi nhi là thái tử là vì đã trải qua suy nghĩ sâu xa nên mới quyết định xuống dưới”.

Lý Viên vẻ mặt không tin nhìn hắn, hỏi: “Nếu là Hi nhi hôm nay không bắt được ngọc tỷ thì sao?”

Chuyện tình dựa vào vận khí, ai có thể đảm bảo a!

Nghe được Lý Viên hỏi như thế, trên khuôn mặt anh tuấn của Phong Thành Vũ hiện lên một vẻ đắc ý, chỉ thấy hắn khoe miệng nhếch cao nhắc tới, nói: “Nguyên hi nhất định sẽ bắt”.

Nguyên Hi? Lý Viên tròn to mắt nháy nháy mắt mấy cái, hắn bình thường đều gọi là Hi nhi chẳng bao giờ kêu Nguyên Hi.

Bỗng nhiên trong đầu Lý Viên hiểu ra, chỉ thấy nàng ngồi dậy một chút, cả kinh kêu lên: “Hoàng thượng người cũng huấn luyện hắn?”

Phong Thành Vũ nhìn nàng bộ dạng bỗng chốc cả kinh, không khỏi cười nói: “Như thế nào? So sánh với thành quả của ái phi không phải tốt hơn sao?”

Chẳng trách! Thật là quá gian trá rồi! Lý Viên rốt cuộc cũng biết rồi, Hi nhi tại sao ở giữa nhiều đồ như thế mà nhất định bắt ngọc tỷ. Thiếu chút nữa nàng còn nghĩ thầm: chả nhẽ con của nàng thật là có mệnh thái tử đây!

“Người nha!” Phong Thành Vũ cánh tay dài nhắc lên, lại lần nữa đem nàng ôm trong ngực: “Người người đều tranh nhau muốn tranh đoạt vị trí, vậy mà người hết lần này tới lần khác lại như vậy!”

Lý Viên vênh miệng nhỏ lên hừ hừ hai tiếng: “Tình cảm dường như thật tốt a!”

Phong Thành Vũ sờ cái mũi của nàng, giống như không vui nói: “Làm sao? Người còn có ý kiến?”

Lý Viên nào dám nói có a! Nàng nhanh chóng lắc lắc đầu, vừa bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì, dùng vẻ mặt ta rốt cuộc biết chân tướng là gì nhìn Phong Thành Vũ nói: “Hoàng thượng. . . . Người sở dĩ thăng nô tỳ làm quý phi, chính là để lót đường cho Hi nhi sao?”

Phong Thành Vũ lập tức khụ khụ hai tiếng nói: “Trăm mặc dù có một tầng ý tứ như vậy bên trong, nhưng chủ yếu là bởi vì. . . .”

Lý Viên nhìn đôi môi khép khép mở mở trên khuôn mặt kia, một chữ cũng không có nghe lọt tai. Ta đã nói rồi! Phong Thành Vũ vẫn giống như cũ, coi trọng quý củ của nam nhân như vậy, làm sao lại trong lúc bất chợt đánh vỡ cung quy, làm cho nàng một bước thăng làm quý phi đây! Tình cảm của ta chính là để làm đá đặt chân cho con trai bảo bối của hắn a!

“Sách. . . .” Phong Thành Vũ nhìn một chút xoay người sang chỗ khác nhìn Lý Viên, cau mày nói: “Tại sao lại phát cáu rồi?”

“Đúng a! Nô tỳ đúng là già mồm cãi láo sao?” Lý Viên tức giận nói.

Nhưng mà nàng chính là lại nổi tính nết, lần nữa già mồm cãi láo, vậy cũng có người nguyện ý thụ lấy.

Chỉ thấy Phong Thành Vũ hướng vị trí Lý Viên nằm mà cọ cọ, cúi người ở bên tai nàng nói: “Được rồi! Cũng là mẫu thân người ta rồi, một chốc gió lại một lát thì mưa”.

Nàng một mưa gió không chừng, xui xẻo liên chính là đương kim hoàng đế bệ hạ.

Lý Viên hiện tại a! Cùng với nàng vừa tiến vào khắp nơi cẩn thận, nơm nớp lo sợ hoàn toàn khác biệt!

Nàng hiện tại nắm chắc tức giận a! Tiếp tục quay thẳng a!

Hơn nữa nàng sở dĩ nắm chắc tức giận như vậy, cũng không phải bởi vì nàng ý vào sinh ra Hi nhi cùng Châu Châu mà là tình cảm Phong Thanh Vũ cho mình.

Nam nhân cùng nữ nhân liền giống như là một cuộc kéo co tranh tài, đối thủ của người khí lực có bất kỳ biến hóa nào, người cũng có thể thông qua cái sợi dây liên kết giữa hai người mà cảm giác được.

Khi hân xả hơi rồi, mềm lòng, vậy người liền phải nắm chặt thời cơ tiến công, cho đến khi đem hân hoàn toàn tóm tới đây mới thôi, tuyệt đối cũng không thể buông tay.

Cho nên khi hân mãnh liệt rồi, thì nàng chính là ngày càng thích ở trước mặt hân đùa bốn tính tình!

Ai bảo hoàng đế bệ hạ người ta thích bộ dạng này!

Chương 62: Sét đánh

Phong Thanh Vũ luồn hai tay vào mái tóc đen của Lý Viên khiến chúng lặng lẽ chảy xuống giữa ngón tay của mình, hân không tiếng động lắc đầu, nghĩ thầm: “Nữ nhân này càng ngày càng lớn mật rồi, hiện tại cũng dám làm sắc mặt cho trầm nhìn, thật là thiếu chính đắn!”

Song nghĩ là như vậy, nhưng hai đầu lông mày của hân không có gì là không vui vẻ, ngược lại từ phía sau Lý Viên ôm cổ bóng loáng nhẵn nhụi của nàng, trong nháy mắt cả người đều lồi vào chần.

Một lần nữa lại bắt đầu nghe thấy tiếng lay động trong màn lụa, truyền đến thanh âm dứt quãng của Phong Thanh Vũ: “Chỉ suốt ngày. . . . nghĩ những thứ vô dụng kia. . . . sinh thêm nam tử cho trầm mới là chính sự”.

“Ô ô. . . .Ô. . . .” đây là miệng bị ngăn chặn chỉ có thể mặc người chính là Viên Viên.

%>_

Trong hồng sa trường phiên vân phúc vũ, Phong đại cầm thú dám ở lúc trước khi lâm triều giằng co với Lý Viên một hồi.

Đợi đến khi mặt trời lên cao, Lý Viên mới mơ mơ màng màng mở mắt, Cẩm Tú nghe thấy động tĩnh bận rộn đi tới, nhìn đồng hồ độn trên giường, nàng ngậm miệng cười một tiếng, nói: “Chủ tử dậy rồi? Nô tỳ đã chuẩn bị xong bồn tắm lớn, chủ tử thật là phải tắm rửa?”

Lý Viên trên mặt đỏ lên, hờn dỗi trợn mắt nhìn nàng một cái. Sau một bữa thoải mái tắm rửa toàn thân ở Ôn Tuyền xong, Lý Viên trang điểm một chút rồi bắt đầu dùng bữa trưa, cũng chính lúc này, một âm thanh chạy bộ ở ngoài cửa phòng vang lên.

Bỏ đĩa bạc trong tay ra, Lý Viên khước miệng vênh cao lên kêu lên: “Đều chạy tới rồi, còn đứng ngốc ngoài cửa làm gì!”

Hi hi. . . . Chỉ nghe thấy một chuỗi tiếng cười như chuông bạc vang lên, Châu Châu một thân váy bách điệp như ý nguyệt nha màu vàng nhạt, chậm chậm tiêu sái đi vào.

Chỉ thấy nàng trong tay có một chiếc khăn nhỏ giơ tay lên, thân thể vững vàng cúi người xuống dưới, mềm mại nói: “Nhi thần Minh Châu tham kiến mẫu phi, nguyện mẫu phi ngọc thể an khang, thịnh nhan vĩnh viễn”.

Lý Viên nhìn nàng ra dáng tiểu đại nhân, không khỏi “Xì———” cười một tiếng.

Châu Châu chu cái miệng nhỏ nhắn, nhào vào trong ngực Lý Viên, bắt măn nói: “Nương hư! Cười người ta!”

Lý Viên dùng sức hôn lên khuôn mặt tiểu nữ nhi một chút, cười nói: “Nương cười a! Là bởi vì cao hứng. . . . Tiểu Châu Châu của nương trưởng thành, càng có thêm tư thái của công chúa a!”

Châu Châu nghe thấy hài lòng, nàng đắc ý nói: “Là Chu cô cô dạy, Châu Châu thông minh đi học nên biết!”

Lý Viên lắc đầu nghĩ: không biết người nào đó lúc trước khóc sụt sùi nói không muốn cùng Chu cô cô học quy củ.

Cẩm Tú đứng một bên nghe lời của Châu Châu nói xong, cười chen lời vào nói: “Công chúa điện hạ của chúng ta cực kỳ thông minh, những thứ cung quy lễ tiết này tất nhiên không làm khó được công chúa điện hạ”.

Châu Châu thoáng cái cầm nhỏ vênh cao hơn, một bộ dáng ta rất lợi hại.

Lý Viên lắc đầu, đứa nhỏ này a! Hoàn toàn không hiểu được hai chữ khiêm nhường viết như thế nào.

Châu Châu lúc lắc đầu nhỏ, nhìn chung quanh một vòng hỏi: “Đệ đệ đâu?”

“Bẩm công chúa, thái tử điện hạ còn chưa tới đây!”

“Cẩm Tú!” Lý Viên trừng mắt nhìn nàng một cái, cái gì thái tử điện hạ chỉ biết nói nhảm.

trên mặt Cẩm Tú nụ cười vẫn nở, căn bản không thấy được vẻ mặt giận trách của Lý Viên.

Không lâu sau, Tần mama cùng một đám cung nhân hầu hạ ôn Hi nhi đến.

Hi nhi nhìn thấy nương hân xong, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn lập tức thành bộ dạng một đóa hoa, không ngừng “Lạnh——lạnh——” kêu lên.

Lý Viên vội vàng nhận lấy tiểu thân thể béo lùn chắc nịch của hân, cười nói: “Dạy người bao nhiêu lần, là nương không phải là lạnh, gọi phụ thân cái chữ này không phải là rất rõ ràng sao! Làm sao gọi nương liền trở nên khó khăn như vậy a!”

“Nương nương, thái tử gia còn nhỏ mà, qua thời gian nữa miệng nói sẽ càng rõ ràng”.

Lý Viên khẽ nghiêng đầu, nhìn nụ cười hiền lành trên khuôn mặt Tần mama. Không tiếng động thở dài, chiếu thư sắc phong chính thức còn chưa tới đây! Làm sao mà tất cả mọi người đều kêu thái tử, thái tử vậy.

Lý Viên nhìn Châu Châu cùng Hi nhi chơi chung một chỗ, khóe miệng nhấc lên nghĩ đến: thái tử? Còn Gia?

Hừ hừ. Liền nhìn tiểu cánh tay cùng bắp chân của hân gọi: thái tử nãi, còn kém một ít.

Song, bất kể trong lòng Lý Viên có vách ngăn, chuyện Hi nhi tấn phong thái tử, vẫn oanh oanh liệt liệt bắt đầu.

Sau khi trải qua tuyên chiếu thư, tế tông miếu, bố cáo thiên hạ xong, Hi nhi gần một tuổi đã trở thành thái tử danh chính ngôn thuận của Đại Chu triều.

Sau trận này, chuyện mà từ khi lên ngôi Phong Thành Vũ luôn bị nhắc tới, rốt cục hạ màn.

Lý Viên trong khoảng thời gian ngắn danh tiếng lại càng vô song, ép tới lục cung không biết ở trong bóng tối lại phun ra bao nhiêu máu đấy!

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt lại đến tháng năm.

Trong Cam Tuyền cung, Lý Viên một thân cung trang gấm lưu thủy ám hoa, tay cầm chén trà sứ men xanh nhỏ, nhàn nhạt nhìn hơn mười giai nhân số tuổi và tướng mạo đều không giống nhau.

Từ sau lúc Lý Viên tấn phong làm quý phi, bàn về thân phận thì trong cung Lý Viên tất nhiên là cao nhất, cho nên mỗi ngày mười lăm hàng tháng, các cung tần phi tử đều tới thỉnh an.

Mượn khăn gấm trong tay che dấu, Lý Viên tế nhị vô vị ngáp một cái, hôm qua nàng bị cầm thú kia tàn phá suốt một đêm, hôm nay vì tiếp kiến các nàng phải dậy thật sớm, lúc này hiện lên một chút khổ ý.

Những nữ nhân trên điện này không phải là người thường, nhìn Lý Viên tinh thần không có phần chán, vội vã chuyển một số đề tài nói chuyện, chỉ hy vọng có thể giành được một chút ưu ái của vị nữ nhân tôn quý nhất trong cung.

“Quý phi nương nương” Hiền phi ngồi bên tay phải phía dưới Lý Viên, sắc mặt khiêm nhường nói: “Nô tỳ thấy nương nương tinh thần tựa hồ có chút không tốt, vừa lúc trong tay nô tỳ có một phương thuốc phó tinh thần, nhược bằng nương nương không chê có thể dùng thử một chút”.

Lý Viên trên mặt hiện lên vẻ lúng túng, nhưng cũng lập tức cười nói: “Đó là quá tốt rồi, đa tạ Hiền phi tỳ tử”.

Các cung phi còn lại nhìn hai người cười nói nhẹ nhàng, không khỏi nhất tề nghĩ đến, Thần quý phi nhớ năm đó bất quá cũng chỉ là một cái Dung hoa nhỏ nhỏ trong điện của Hiền phi, ai có thể nghĩ đến thời gian mấy năm sau, thân phận liền trở nên cách biệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt cảm thán, giễu cợt, khinh thường từ trong mắt mọi người bắn ra.

Mà đúng lúc này, Tiểu Hỉ Tử từ phía ngoài đi đến, nhìn khuôn mặt bộ dạng khó coi của hắc Lý Viên không khỏi nhàu mày.

Chỉ thấy hắc một mạch đi đến bên cạnh Lý Viên thấp giọng rỉ tai mấy câu, chúng tần phi đã nhìn thấy Thần quý phi nương nương có vẻ ôn hòa trên mặt xuất hiện một cái vẻ mặt kinh ngạc.

Song một khắc sau nàng thần thần sắc thản nhiên nói: “Tuyên nàng đi vào”.

“Ti thiếp Lý Tu nghi tham kiến Thần quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế”.

Lý Viên gật đầu, nói: “Đứng lên đi!”

Nàng có chút ngạc nhiên nhìn Lý Phương một thân hoa đào váy yên la xinh đẹp phi phàm. Nàng lúc này đã không còn thấy một vẻ hèn mọn phần hân lần trước nữa.

Nàng ta mặt mày trương dương, trên mặt còn có hưng phấn cố gắng đè nén, vừa nhìn nàng mà đồng thời dương dương đắc ý, ánh mắt tràn đầy khiêu khích, Lý Viên trong tâm lập bộp hạ xuống, bỗng nhiên có một loại dự cảm xấu.

“Ngày mười lăm hàng tháng đều phải tới thỉnh an quý phi nương nương, là quy củ do hoàng thượng định ra, vì sao Lý Tu nghi hiện tại mới khoan thai đi đến, chẳng lẽ là——” Đức phi trên mặt lạnh lùng trong trẻo nở ra một nụ cười giễu cợt nói: “Chẳng lẽ người tư thế quá lớn, không để quý phi nương nương vào trong mắt”.

Chuyện hai nàng là tỳ muội, trong hậu cung tất nhiên người người đều biết, mà Đức phi lúc này cầm chân đầu của Lý Phương khiến cho nàng ta khó coi, chỉ sợ là muốn hạ trên người quý phi.

Lý Viên đem chén trà nhỏ trong tay đặt ở bảo tọa bên cạnh bàn, giống như căn bản không nghe thấy Đức phi nói gì, nàng hướng về phía Lý Phương thản nhiên nói: “Lý Tu nghi hôm nay thỉnh an muộn, bổn cung liền theo cung quy phạt người chếp hai mươi lần “Xuân Lan cung huấn”, lấy làm trừng phạt”.

Đức phi nhìn Lý Viên như thể không đem nàng vào trong mắt, không khỏi dùng sức kéo kéo khăn thêu trong tay.

“Quý phi nương nương oan uổng a!” Đại nha đầu vẫn đỡ cánh tay Lý Viên tiến lên một bước đắc ý nói: “Chủ tử nhà ta vì thân thể khó chịu nên mới đến muộn!”

Chê cười, người một cái tu nghi nho nhỏ mà lại lấy thân thể không khỏe làm cái cớ, thứ gì a! Chúng tần phi trong lòng tất cả đều nghĩ như vậy, nhưng trên mặt đều là một vẻ mặt xem kịch vui.

Vị này chính là thân tỳ tử của quý phi nương nương đây!

“Oanh Ca, không được vô lễ, còn không lui xuống” Lý Phương ngoài miệng dù mắng, nhưng thần sắc lại lộ vẻ kích động.

Lý Viên cảm giác, cảm thấy trong bụng bất an, nàng cũng không ngốc, vừa định muốn cho các nàng quy an.

Thì Lý Phương lại giơ khăn lên, che thật chặt miệng của mình, làm thành bộ dạng nôn khan.

Lệ phi đứng dậy chậm rãi đi tới bên cạnh Lý Phương, bảo người ta cầm ống nhỏ đến đây, giống như quan tâm nhẹ vỗ về phía sau lưng nàng ta nói: “Lý muội muội đây là tại sao? Xem ra người giống như là mang thai a!”

“Xuy——” nghe lời của Lệ phi nói, cả phòng tần phi không khỏi cười ra tiếng. Thiên hạ này người nào không biết Thần quý phi nương nương độc chiếm thánh tâm. Hai ba năm nay hoàng thượng ngoại trừ Cam Tuyền cung không đặt chân đến nơi của tần phi nào khác.

Bằng không danh hiệu thiên hạ đệ nhất sủng phi là ở đâu ra?

Chỉ nghe thấy một vị họ Ôn tần phi cấp thấp cười duyên nói: “Lệ phi nương nương thật biết nói đùa. Hoàng thượng cũng chưa từng gọi Lý Tu nghi thị tẩm. Lý Tu nghi như thế nào lại. Ha ha.”

Chẳng những là nàng, tần phi trong điện tất cả đều nở nụ cười.

Chẳng qua là tiếng cười của các nàng trong đó có quá nhiều lòng chua xót, quá nhiều ghen ghét.

Đại nha đầu Oanh Ca bên cạnh Lý Phương nhưng lại tiến lên một bước, dương dương đắc ý nói: “Ai nói hoàng thượng không có với chủ tử ta thị tẩm? Đêm hôm mười hai tháng ba hoàng thượng đã ân sủng chủ tử!”

Mười hai tháng ba, không phải là yến tiệc để Hi nghi chọn đồ vật đoán tương lại sao?

Nàng một câu nói làm giống như kinh lôi đất bằng phẳng, làm cho tần phi cả phòng như mộng. Các nàng không tự chủ được tất cả đều nhìn về phía Lý Viên ngồi ở bảo tọa trên cao, chẳng lẽ cuộc sống độc sủng thánh ân của Thần quý phi sẽ phải kết thúc.

Lý Viên đang lúc mọi người đắm chiêu suy nghĩ, chậm rãi đứng dậy, nàng không thể nói trong lòng mình tội cùng là cái tư vị gì.

Chẳng qua là đau, rất đau rất đau, đau đến nàng muốn giết người.

Phong, Thành, Vũ.

33. Chương 63-64

Chương 63: Nghe tin bất ngờ

“Người đâu——” Lý Viên khước miệng chậm rãi cong lên, ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, ôn nhu nói: “Truyền thái y”.

Thần quý phi nương nương triệu kiến, thái y tất nhiên trong chốc lát không dám trễ nãi vội vã chạy tới, hần vừa vào nhà nhìn thấy cả phòng tần phi, không khỏi sửng sốt trong lòng liền có dự cảm xấu.

“Vi thần tham kiến quý phi nương nương, quý phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Vương thái y quỳ xuống đất dập đầu lạy nói.

Lý Viên gật đầu nói: “Thái y mời đứng lên”.

Đợi sau khi đứng dậy, Lý Viên thản nhiên nói: “Lý Tu nghi thân thể dường như khó chịu, xin mời thái y thay nàng chẩn mạch!”

Wang thái y này nhiều năm làm ngự y vừa nhìn tình huống ở trong lòng liền có chút ít suy đoán, ngậm thở dài, hần cung kính nói: “Dạ”.

Cho nên tần phi cả điện đều nín thở tĩnh khí soi mói nhìn, Vương thái y đem tay đặt lên cổ tay của Lý Phương.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ, Vương thái y thu tay lại bước đến trước người Lý Viên, cẩn cẩn thận thận nhìn một chút thần sắc của nàng, Lý Viên nhìn hẩn như vậy trong lòng liền đoán được tám, chín phần kết quả, nàng thật sâu hít vào một hơi, nói: “Thái y cứ nói đừng ngại”.

“Hồi nương nương” Vương thái y khom người nói: “Theo như mạch tượng, Tu nghi nương nương thân thể đã có thai hai tháng”.

Một tiếng âm vang lên, Lý Viên ở trong nháy mắt có một loại cảm giác thiên toàn địa chuyển.

Mà Lý Phương ngồi trên tú đôn, thì đôi mắt lại bắn ra ánh lửa, chỉ thấy nàng gắt gao nhìn sắc mặt tái nhợt kia, trong bụng là không ngăn được một trận khoái ý.

Hãy chờ xem! Hãy chờ xem! Một ngày nào đó hết thấy của ngươi cũng sẽ bị ta đoạt lại.

Lý Viên nhìn vẻ mặt cao ngạo, hướng nàng thị uy dường như đang vuốt ve bụng của Lý Phương lại chỉ cảm thấy buồn cười vô cùng.

Lệ phi đứng ở bên cạnh Lý Phương đem vẻ mặt hai tỷ muội này thu hết vào mắt, chỉ nhìn nàng vùng khăn gắm trong tay ra vẻ nũng nịu hô: “Ai u. . . . Lý muội muội mang thai long duệ, đây cũng là thiên đại hảo sự a! Nương nương cùng Lý muội muội lại là thân tỷ muội, cái này thật đúng là một đoạn giai thoại trong hậu cung a!”

“Lệ phi——Bổn cung hiện tại không muốn nghe người nói chuyện, lập tức ngậm miệng lại cho bổn cung”.

Lý Viên ánh mắt hung hăng trừng Lệ phi có vẻ đột nhiên cứng ngắc trên mặt.

Thần quý phi nương nương quát lớn tiếng, khiến cho cả Cam Tuyền cung yên tĩnh không tiếng động.

Lý Viên biết mình hiện tại hẩn là phải ra vẻ rộng lượng hiền hòa trước mặt mọi người.

Nhưng là nàng làm không được.

Lệ phi trong mắt đột nhiên tóe ra vẻ ghen ghét, đang nghĩ há mồm nói mấy câu, thì một tiếng “Hoàng thượng giá lâm——” lại làm cho nàng, trong nháy mắt nhẹ nhàng quỳ xuống.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”. Cả điện này ngoại trừ Lý Viên tất cả đều cúi đầu lạy nói.

Phong Thành Vũ một đôi mắt đen quét qua mọi người, trực tiếp quay đầu nhìn vào vẻ mặt quật cường của Lý Viên.

Hẩn hoàn hồn một chút, giơ tay lên, thần nhiên nói: “Tất cả đứng lên đi!”

Đợi mọi người đứng dậy xong, Phong Thành Vũ lông mày vừa nhíu, nhìn Lệ phi còn quỳ trên mặt đất, không vui nói: “Lệ phi vì sao còn quỳ trên mặt đất?”

Chỉ thấy Lệ phi ngẩng đầu lên, một khuôn mặt diễm lệ tinh xảo như điêu khắc, lộ ra cổ thần sắc cực kỳ ủy khuất: “Nô tỳ lẩm mồm nói lời không nên nói, chộc giận quý phi nương nương thật là không dám đứng dậy”.

Phong Thành Vũ liếc nhìn vẻ mặt Lý Viên vẫn không chút thay đổi, xoay đầu lại hướng nhìn nàng thần nhiên nói: “Nếu là như thế, vậy thì quỳ đi!”

Lệ phi ngẩng đầu lên không thể tin nhìn Phong Thành Vũ.

Mà Phong Thành Vũ cũng không nhìn nàng một cái, ngược lại sải bước tiêu sái đến bên cạnh Lý Viên, cúi người ở bên tai nàng nói nhỏ.

Chúng tần phi trở mắt nhìn hoàng thượng như thế nào hỏi cũng không hỏi liền thiên vị quý phi nương nương, trong khoảng thời gian ngắn trong lòng vừa dâng lên chút hả hê liền thu liễm lại không ít.

Tin tưởng hẩn? Lý Viên ánh mắt nhìn Lý Phương ở phía dưới đang khó nén vẻ hưng phấn.

Nàng ở trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng, tin tưởng hài tử trong bụng Lý Phương không phải của hẩn sao?

Lý Viên khẽ lui về sau một bước, cúi người nói: “Nô tỳ chúc mừng hoàng thượng, Vương thái y bắt mạch, Lý Tu nghi xác định là đã mang thai”.

Phong Thành Vũ nghe vậy, một đôi mày kiếm trong giầy lát vén cao lên, hần gắt gao nhìn thẳng Lý Phương phía dưới, trong thanh âm trầm đầy âm khí hỏi: “Thái y, nói là sự thật?”

Thái y nghe vậy, trong lòng kêu to không tốt, hần phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: “Hồi bẩm hoàng thượng. . . . Tu nghi nương nương đúng là đã có thai hơn hai tháng”.

“Hoàng thượng” bên này thái y vừa dứt lời, bên kia Lý Phương liền tiến đến mấy bước nhu hòa nói: “Nô tỳ có thể vì hoàng thượng dưỡng dục long tử, quả thật——”

“Ba———” lời nàng còn chưa dứt, Phong Thành Vũ một tay ném rơi chén trà nhỏ trên cái bàn bên cạnh, thanh âm đồ sứ vỡ vụn chói tai làm cho chúng tần phi cả phòng đều run rẩy nín bật.

Lý Phương sắc mặt lại càng trắng bệch, trong lòng nàng vốn có quỷ, lại bị cái này làm cho sợ đến hồn phi phách tán, chỉ thấy nàng phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, trên mặt hiện ra vẻ bi thương, nói: “Hoàng thượng, nô tỳ thật là mang thai long tử a. . . . Chính là ngày mười hai tháng ba đó, hoàng thượng ở Hương Vu điện, lúc thay y phục đã lâm hạnh nô tỳ a!”

Nàng hôm nay sở dĩ muốn ở nơi này trước mắt bao người nói ra tin tức kia, trừ muốn hung hăng dẫm đạp con tiện nhân Lý Viên kia, nguyên nhân trọng yếu chính là——Đại Chu triều đã quy định tần phi thị tẩm là phải được ghi chép lại.

Nếu không cho dù có con cũng là danh bất chính ngôn bất thuận.

Phong Thành Vũ nghe nàng mở miệng một tiếng Hương Vu điện, mở miệng một tiếng hài tử, trên mặt vốn là vẻ cuồng nộ lại bỗng trở nên biến đổi.

Lý Viên một bên thấy rõ, trong lòng lại càng đau không chịu nổi. Nàng cười mình ngu ngốc, cười mình quả nhiên bị mấy năm hần sủng ái làm ra thói quen, thế nhưng bắt đầu kỳ vọng hần có thể toàn tâm toàn ý với mình, một dòng nước mắt ẩm áp làm sao cũng không ngăn được từ khóe mắt chảy xuống làm cho nàng trong nháy mắt có loại cảm giác mất hết can đảm.

Phong Thành Vũ khẽ nghiêng người, nhìn thấy bộ dáng của nàng đột nhiên sững sốt, hần nhíu nhíu may xoay người về phía Lý Phương đang quỳ dưới đất thần sắc khó lường nói: “Lý Tu nghi nếu mang thai hoàng tử cũng là có công, ngay hôm nay liền phong làm Phương tần đi!”

Phong Thành Vũ lời nói vừa dứt, trong Cam Tuyền cung chúng tần phi không khỏi nhất tề sững sốt, hoàng thượng một khắc trước còn bộ dạng tức giận bưng bưng, làm sao trong thời gian ngắn lại tấn phân vị cho nàng đây!

“Nô tỳ tạ chủ long ân!” Lý Phương lúc này mặt cũng không liếc, nàng cả người run rẩy khó nén hưng phấn dập đầu lạy tạ.

Nhiều năm như vậy, rốt cục nàng đã đợi được đến ngày hôm nay rồi!

Chúng tần phi bất kể nghĩ trong lòng như thế nào thì ngoài mặt đều là một vẻ mặt vui mừng, các nàng nhất tề chúc mừng: “Chúc mừng hoàng thượng có thêm long tử”.

Song nam nhân kia vốn nên cao hứng nhất trên mặt lại không thấy nửa điểm hỉ khí, hần không nhìn được nói: “Được rồi, trở về hảo hảo dưỡng đi! Các người tất cả cũng đi xuống đi!”

Chúng tần phi trong lòng đều khó hiểu cúi người đáp ứng, mỗi người trước khi rời đi đều có thâm ý nhìn Lý Viên một cái.

Nói vậy vị độc sủng lục cung Thần quý phi nương nương này, hiện nay trong lòng nhất định là cực kỳ đặc sắc.

Đợi sau khi mọi người lui ra, trên đại điện lúc này cũng chỉ còn Phong Thành Vũ cùng Lý Viên hai người.

Lý Viên không nghĩ lúc này đối mặt với hần, cho dù là trong lòng từng lần một nói với mình hần là hoàng thượng, hần muốn cùng người đàn bà kia lên giường muốn cho nữ nhân nào mang thai cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Dù đã hết lần này đến lần khác tự nói với mình như vậy, nhưng lại không thể làm cho lòng nàng có một tia an ủi như cũ.

Nếu như người không đối với ta tốt, ta liền sẽ không sinh ra ý nghĩ xằng bậy không nên có.

Nếu như người không đối với ta đặc biệt, ta liền sẽ không cho mình thật đặc biệt.

“Thần, thần thiếp. Đột nhiên cảm thấy có chút nhức đầu.” Lý Viên sắc mặt trắng bệch cúi đầu xuống, bối rối luống cuống nói: “Thần thiếp cáo lui” nói xong, cũng không xem sắc mặt của Phong Thành Vũ, giống như một con thỏ bị kinh sợ thật lớn, hướng bên trong điện chạy đi.

Phong Thành Vũ nhìn bóng lưng nàng không có chút nào hình tượng của một quý phi, vốn là sắc mặt cực kỳ không tốt lúc trước lại khẽ lộ ra chút nụ cười, hần lắc đầu chậm rãi đi theo.

Lý Viên ngã ở trên mặt giường gỗ tử đàn khắc hoa, đem đầu của mình chôn thật sâu ở gối thêu, chỉ chốc lát sau đã nghe thấy từng đợt tiếng khóc nức nở từ bên trong truyền ra.

Phong Thành Vũ nhíu mày, cất bước liền đi tới bên giường.

Cảm giác được hơi thở hần nhích lại gần, âm thanh khóc dưới gối đột nhiên dừng lại.

Phong Thành Vũ vươn một ngón tay thon dài chọc vào lưng áo Lý Viên nói: “Làm sao lại ngừng? Khóc tiếp đi a!”

Đây là một nam nhân xấu tới cỡ nào a!

Lý Viên trong lòng vốn đang tức, nghe vậy lại càng giận dữ, ương ngạnh trừng mắt lớn tiếng nói: “Thần thiếp không có khóc, không có khóc”.

Phong Thành Vũ nhíu mày, hừ lạnh một tiếng nói: “Ừ! Người không có khóc, người chính là đang cười đấy!”

“Nô tỳ chính là đang cười!” Lý Viên ánh mắt đỏ rực trừng trừng, khuôn mặt giễu cợt nói: “Hoàng thượng mừng vì có long tử chính là chuyện đại hỉ sự a! Nếu là chuyện vui, thần thiếp tự nhiên là phải cười”.

Lý Viên tiến cung nhiều năm như vậy Phong Thành Vũ chưa từng thấy qua nàng có thái độ chanh chua như thế, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút ít sửng sốt, nhớ lại nàng tại sao lại có phản ứng này, trong lòng không những không giận mà ngược lại còn có chút thoải mái.

Lý Viên nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Phong Thành Vũ, không khỏi lại càng đau xót trong lòng, nàng thật ghét mình bây giờ, sắc mặt tràn đầy ghen ghét nhất định là rất xấu xí.

Nhưng là nàng không thể không chế được mình a!

Đối mặt với sự “Phản bội” đột nhiên của hần cùng phát hiện mình bắt đầu “xấu xa”, làm cho Lý Viên khó có thể nhẫn nại khóc rống thất thanh.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Phong Thành Vũ khẽ xuất hiện thần sắc bối rối, hần vội vàng đem Lý Viên khóc thương tâm ôm vào trong ngực.

Cho dù nàng liều mạng giãy dụa, cũng không buông tay.

“Được rồi!” Phong Thành Vũ ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Đứa bé kia không phải của trẫm!”

Chương 64: Là ai?

Lý Viên sau khi nghe xong lời của Phong Thành Vũ phản ứng đầu tiên chính là——không thể nào.

Chỉ thấy nàng gơ lên khuôn mặt mèo hoa nhỏ nhắn, lắc lắc đầu lấp ba lấp bắp hỏi: “Hoàng thượng ý là nhị tỳ có gian, gian phu?”

Phong Thành Vũ nghe vậy sắc mặt thoáng cái biến thành âm trầm, bất kể nữ nhân này hẳn có thích hay không, có thèm để ý hay không, nhưng trên đầu nàng cũng có năm chữ là “nữ nhân của hoàng đế”. Cứ như vậy mà bị đội nón xanh, hắt lạnh lòng nhếch khóe miệng——nếu không phải là nàng còn có chỗ dùng——.

Lý Viên nhìn sắc mặt hắn giống như gió bão lạnh băng của vùng địa cực, không khỏi trong bụng cả kinh, khó có thể tin hải tử trong bụng Lý Phương thật không phải là của hắn.

Nhưng cũng không thể nào a! Đối với hậu cung phi tần dưới tường đỏ ngói vàng này, trừ thái giám ra thì không thể nhìn thấy nam nhân nào, lại càng không nói đến vụng trộm và vân vân những thứ khác.

Cung nữ, thái giám, nội thị, mama. Bao nhiêu ánh mắt đang ngó chừng a! Người nghĩ muốn vụng trộm? Chỉ sợ còn không thấy nam nhân trước mặt, trước hết đã bị ban cho một dải lụa trắng.

Nhìn bộ dáng bức bách này của hắn—— Lý Viên cắn cắn môi dưới, cắn cắn thận thận hỏi: “Hải tử nếu không phải là của hoàng thượng thì là của ai?”

Dù sao cũng phải có nam nhân làm chuyện này thì Lý Phương mới có thể mang thai a!

Lý Viên nhìn khuôn mặt âm trầm đáng vẻ không muốn nhiều lời kia, trong bụng mặc dù phiền não, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm. Nói thật, nếu hải tử trong bụng Lý Phương thật là của hắn, nàng quả là không biết phải đối mặt với hắn như thế nào!

Phong Thành Vũ từ trong tay áo màu vàng sáng móc ra một khăn gấm lau nước mắt trên mặt Lý Viên, tức giận nói: “Lòng còn hẹp hơn cả lỗ kim”.

Lúc này Lý Viên trong lòng còn hoảng sợ! Nghe vậy liền hờn dỗi trừng mắt liếc hắn một cái, rầm rì nói: “Lòng dạ hẹp, đó cũng là do hoàng thượng tạo thành thói quen”.

Nàng lại một lần nằm xuống trong ngực Phong Thành Vũ, cảm thụ được nhiệt độ cực nóng của hắn, bỗng nhiên lẳng lặng nói: “Hoàng thượng, người có thể vẫn đối tốt với thần thiếp như vậy không?”

Phong Thành Vũ khóe miệng nhảy lên: “Người cũng biết trẫm đối tốt với người a!”

Lý Viên bất mãn ở trong ngực hắn cọ xát lên xuống.

“Trẫm đã nói” Phong Thành Vũ vỗ nhẹ phía sau lưng nàng: “Chỉ cần người không thay đổi, trẫm liền vĩnh viễn sẽ che chở cho người”.

Sau một lúc lâu, Lý Viên nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Chuyện Lý Phương thân mang long duệ bất quá trong chốc lát truyền khắp cả hậu cung, nàng lại được Phong Thành Vũ phong một hơi từ Tu nghi tăng lên đến Tần vị, người người đều nói: “Lý Tu nghi, nga! Không! Là Phương tần sợ là muốn trở thành Thần quý phi thứ hai rồi!”

Trong Phương Phủ các.

Lý Phương khuôn mặt đắc ý vuốt ve bụng mình, nơi này đang nuôi dưỡng hải tử của bộ hạ, cũng là toàn bộ hi vọng tương lai của nàng.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương” đại nha đầu Oanh Ca vẻ mặt tươi cười bưng lên cho Lý Phương chén trà nóng.

Lý Phương nhận lấy chén trà nhỏ, lông mày phấn chấn trợn mắt nhìn nàng một cái, nhưng cười nói: “Hôm nay coi như người cơ trí!”

Oanh Ca cười nói: “Là kẻ sách của nương nương tốt, tại trước mặt hoàng thượng và chúng tần phi, đem chuyện mang thai hoàng tử nói thẳng ra, cái này a. Ai cũng không thể nói nương nương.” Nàng thoáng cái dường như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên ngừng miệng.

Lý Phương nhìn thần sắc nàng run run, cũng không cho là ý nhẹ nhàng nói: “Được rồi! Người là nha đầu tâm phúc của bốn cung, sự kiện kia cũng là tự mình tham dự rồi, có cái gì không thể nói”.

Oanh Ca nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ buồn lũng, nàng hướng Lý Phương đi tới mấy bước, ca ngời nói: “Đúng là chủ tử có biện pháp, cái này thần không biết quý không hay là có thể được hoàng thượng sủng ái”.

Nghe lời của Oanh Ca xong, Lý Phương tuyệt sắc xinh đẹp trên mặt xuất hiện vẻ mặt đắc ý không gì so sánh được, tinh thần nàng bất tri bất giác liền trở về đêm mười hai tháng ba tươi đẹp mộng ảo kia.

Trong bữa tiệc chọn đồ vật đoán tương lai kia, nàng trong lòng tràn đầy ghen ghét nhìn thứ muội ngồi trên ghế cao cao đó.

Người mặc triều phục quý phi đỏ rực, nàng tôn quý như thế, vinh sủng như thế, được vạn chúng chú ý như thế, mà mình vốn là con vợ cả lại chỉ có thể đứng ở một góc đại điện, ở dưới hơn mười vị tần phi cấp thấp nhìn lên sự tồn tại cao cao kia của nàng.

Mà khi thiên hạ chỉ tôn mà nàng ngưỡng mộ, nói ra muốn lập hài tử của con tiện nhân kia làm thái tử, một khắc đó Lý Phương hận đau thấu nội tâm.

Trong tâm vốn đang nơm nớp lo sợ, cũng trong nháy mắt không còn nửa điểm do dự.

Thay vì cứ như vậy sống mà bị chà đạp còn không bằng oanh oanh liệt liệt đụng một cái. Ôm tâm tư như vậy, khi thấy Lý Viên rời đi, hoàng thượng vào phía sau Thiên Cơ điện thay quần áo, nàng liền biết cơ hội ngàn năm một lần đã đến!

“Dạng tiên thảo” là một loại tương tự với lá trà mật, nó tinh tế nhỏ nhỏ, bình thường vô sắc vô vị, nhưng chỉ cần gấp mùi rượu, cho dù là một chút xiu cũng sẽ sinh ra một loại hiệu quả ân ái kịch liệt, có thể làm cho nam nữ nghĩ thấy nó trong nháy mắt vui đầu vào ân ái thần tiên, là một loại xuân dược cực kỳ lợi hại.

Loại dược thảo này là trước khi Lý Phương tiến cung, mẫu thân của nàng lặng lẽ thu mua từ vùng đất hoang dã linh ở phía Tây Nam Đại Chu, mà người bên cạnh cũng không biết.

Song, đối với hoàng thượng mà dùng thuốc, nếu bị phát hiện thì đó chính là tử lộ, cho nên Lý Phương vẫn không dám dùng nó.

Nhưng là———nàng nắm thật chặt túi đeo bên hông chứa “Dạng tiên thảo”, nhớ tới phong quang vô hạn của con tiện nhân Lý Viên kia, tuyệt đối không thể đợi thêm nữa.

Lý Phương nhẹ vỗ về bụng mình vẫn còn chưa có nhô lên, môi đỏ mọng nhếch cao lên, rốt cuộc đã làm cho nàng đánh cuộc thắng!

Một chiều kia, khi nàng mang tất cả lá gan bước vào sau Hương Vu điện, ánh mắt chưa tìm thấy được thân ảnh màu vàng sáng kia, một đôi tay cường tráng liền đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, “Dạng tiên thảo” ở ngang hông gấp mùi rượu của hân, lập tức tản mát ra dược tính, Lý Phương trong nháy mắt liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể không còn tia khí lực, chỉ có thể thần hồn bay khỏi cho dù nam nhân phía sau ép nàng vào trong tường.

Một đêm phiên vân phúc vũ, trong bụng của nàng liền mang long chủng, Lý Phương thần sắc hưng phấn không nói lên lời: lão thiên gia cuối cùng đã giúp nàng nếu không sao lại làm cho nàng mang thai hài tử của bệ hạ đây!

“Ha ha. Ha ha ha ha.” Lý Phương khó có thể kiềm nụ cười của mình.

Con của ta a! Nàng ở trong lòng lặng yên nói, một ngày nào đó chúng ta có thể đoạt lại hết thấy thuộc về mình.

Vô luận là quý phi vị của nương, hay thái tử vị của người, một ngày nào đó sẽ là của chúng ta, của chúng ta!!!

Lúc này Lý Phương đối với thái độ lãnh đạm của Phong Thành Vũ sau khi nàng mang thai hoàn toàn không để ý, chỉ toàn tâm toàn ý đắm chìm ở trong tương lai tốt đẹp đang chờ đợi, căn bản không biết là tất cả hy vọng, tất cả mong đợi của nàng, chính là một sự chê cười thật lớn.

“Nương nương.” trong Cam tuyền cung Cẩm Tú vẻ mặt lo lắng nhìn Lý Viên như mất hồn, sợ nàng sẽ nghĩ không thông.

Lý Viên nghe thấy tiếng kêu của nàng, từ trong suy nghĩ của mình hồi phục lại tinh thần, nhìn bộ dạng chau mày của Cẩm Tú, không khỏi nói: “Người yên tâm ta không sao!”

Cầm Tú không tiếng động thở dài, âm giọng nói: “Chủ tử, bất kể như thế nào, người cũng còn có thái tử điện hạ cùng công chúa điện hạ đây! Ai cũng không thể vượt quá người!”

Lý Viên biết nàng là có ý gì, nhưng đích thực chuyện Lý Phương mang thai lại không thể nói rõ với nàng.

“Ta biết rồi, yên tâm đi!” Lý Viên mỉm cười nói.

Cầm Tú nhìn nàng tựa hồ không hề giống bộ dạng bị đả kích, không khỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng kéo chiếc màn lụa xuống, cười nói: “Sắc trời đã tối, chủ tử hay là nghỉ sớm đi!”

Nằm trong chăn thêu mềm nhũn, Lý Viên làm sao cũng không ngủ được, trong đầu nàng luôn nghĩ đến chuyện Lý Phương mang thai.

Đối với chuyện Phong Thành Vũ nói hài tử không phải là của hắn, Lý Viên tin tưởng.

Nhưng không phải là của hắn thì có thể là của ai?

Lý Viên nghĩ đến lời của Oanh Ca là ngày mười hai tháng ba đó.

Mười hai tháng ba, chính là ngày yến tiệc Hi nhi chọn đồ vật đoán tương lai, Lý Viên còn nhớ rất rõ ràng, ngày đó sau khi kết thúc nghi thức Hi nhi chọn đồ vật đoán tương lai, nàng không nhận được các đoàn người không ngừng đón ý hòa nói chúc mừng, liền ở lúc bữa tiệc tiến hành một nửa mang theo Hi nhi đã buồn ngủ rời khỏi Càn Nguyên điện.

Nếu là dựa theo lời Lý Phương nói, Phong Thành Vũ chính là sau khi nàng rời đi đến Thiên Cơ điện đã sủng ái nàng ta.

Nhưng là, một chiều kia——Lý Viên đột nhiên ngồi dậy, sắc mặt phiếm hồng nghĩ tới, Phong Thành Vũ chính là cùng nàng trên giường trải qua a!

Vốn là đã nằm trên giường sắp ngủ, đột nhiên bị Phong Thành Vũ không nói hai lời bắt đầu mạnh mẽ cỡi y phục của nàng rồi giằng co suốt một đêm.

Nhớ tới hành động không kiểm soát lúc trời tối kia, ngay lúc đó Lý Viên còn nghĩ: “Cầm thú này không phải là bị người ta cho uống xuân dược đi!”

Dùng sức lắc đầu, Lý Viên cố gắng làm cho ý nghĩ của mình trở về quỹ đạo.

Nếu hài tử không phải là của Phong Thành Vũ, chín mươi chín phần trăm là của một nam nhân trong bữa tiệc, bởi vì cũng chỉ có thể dưới loại tình huống đặc thù này mới có thể phát sinh chuyện hoang đường như thế.

Nhưng Lý Viên hiện tại quả thật không nghĩ ra rốt cuộc là người nào không muốn sống dám ngủ với nữ nhân của hoàng thượng.

Còn có một chuyện này, Lý Viên thở dài, trong lòng càng thấy hồng bét.

Nàng ở bên Phong Thành Vũ nhiều năm biết rõ hắn “Có thù tất báo” cùng tính cách “trong mắt không chịu được một hạt cát”, hắn có thể nhịn xuống khẩu khí này lại để cho Lý Phương thăng phân vị, nhất định là muốn được hồi báo lớn hơn nữa.

Nhưng là Lý Phương——là nhị tỷ của nàng.

Mang thai hài tử của người khác, vô luận như thế nào sợ là Phong Thành Vũ sẽ không bỏ qua.

Lý Viên trong đầu không ngừng dần hiện ra khuôn mặt của Lý Phương, từ khuôn mặt tươi cười tùy ý kiêu ngạo như khổng tước, cho tới khuôn mặt ức chế không được lóe lên ác ý kia.

Nàng không tiếng động thở dài, nhắm hai mắt thật chặt lại.

34. Chương 65-66

Chương 65: Bệnh lây qua đường sinh dục

Chuyện Lý Phương mang thai làm tiền triều hậu cung không khỏi liếc mắt, trong khoảng thời gian ngắn danh tiếng mơ hồ có thể chiến thắng Thần quý phi.

Tiểu Hỉ Tử đứng ở bên cạnh Lý Viên, khuôn mặt không cam lòng nói: “Đám nô tài kia gió chiều nào theo chiều ấy, trước đó vài ngày còn hướng chúng ta ra sức kéo quan hệ, bất quá qua mấy tháng tất cả liền hướng bên kia nịnh hót!”

Lý Viên dùng thìa bạc xúc một muỗng nước đá trái cây, thản nhiên nói: “Lại không thiếu đồ gì của cung chúng ta, người cuồng quít cái gì!”

“Bọn họ dám thiếu đồ của Cam Tuyền cung” Tiểu Hỉ Tử vươn thẳng cổ, mở to hai mắt nhìn nói: “Bên kia tuy là mang long thai nhưng bất quá chỉ là tần thôi! Tại sao có thể cùng quý phi người vừa sinh dưỡng thái tử điện hạ cùng Minh Châu công chúa đánh đồng được”.

Nhìn vẻ mặt hấn căm phẫn trào dâng, Lý Viên lắc đầu nói: “Nếu đạo lý này người cũng biết, thì cũng đừng trước mặt bốn cung bày ra bộ mặt oán phụ, nhìn đến khiến cho người ta sợ hãi”.

Tiểu Hỉ Tử liếc nhìn Lý Viên trấn định, trên mặt lộ ra vẻ mặt run run, lẩm bẩm nói: “Nô, nô tài không phải sợ....”

Sợ Lý Phương thật sinh hạ hoàng tử, sợ nàng bị thất sủng đi!

Lý Viên làm sao không biết hấn nghĩ cái gì! Chỉ sợ không chỉ Tiểu Hỉ Tử mà toàn tần phi hậu cung đều nghĩ như vậy!

Nói không chừng các nàng vẫn chờ mình tự ra tay đối phó Lý Phương đây!

“Qua tháng năm ngày càng phát nóng!” Cẩm Tú nhìn Lý Viên trên mặt không tốt, liền không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn Tiểu Hỉ Tử một cái.

Lý Viên nhận khăn lau trong tay nàng, lau miệng, thuận miệng nói: “Đúng a! Vừa đến mùa hạ”.

Đang lúc chủ tớ mấy người tán gẫu câu được câu không, Xuân Hoa cùng Quắc Quắc hai người cước bộ vội vã tiến vào.

Lý Viên nhìn nàng hai người bộ dạng đầu đầy mồ hôi, không khỏi kỳ quái hỏi: “Hai người các ngươi không phải nói muốn đi hái chút ít hoa ngọc lan sao? Làm sao chốc lát đã trở lại rồi?”

Xuân Hoa tính tình hoạt bát, lại yêu thích nói một chút chuyện bát quái, là một bà tám trời sanh, nghe được vấn đề của Lý Viên xong, nàng lập tức cúi người hành lễ khẩn cấp nói đến chuyện vừa mới nhìn qua.

“Hồi bẩm chủ tử” Xuân Hoa vẻ mặt bát quái nói: “Nô tỳ cùng Quắc Quắc vốn là muốn đi hái chút ít ngọc lan trở lại, cho chủ tử ngắm nhưng hai người chúng ta còn chưa tới ngự hoa viên đâu! Liền thấy một đồng thái y vội vã hướng Từ Ninh cung đi tới!”

Lý Viên tiếp theo kinh ngạc, chẳng lẽ thái hậu đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng là lần trước nàng đi thỉnh an, thái hậu vẫn tốt nha! Chỉ trừ bị trúng gió, nửa thân thể bị liệt trải qua mấy tháng châm cứu trị liệu, nàng liền mềm miệng cũng khôi phục bình thường a!

“Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” Lý Viên âm thầm nghĩ.

Xuân Hoa nhưng lại nói tiếp: “Nô tỳ nghĩ tới, chủ tử hiếu thuận, tất nhiên vô cùng quan tâm tới thân thể thái hậu nương nương. . . . Hắc hắc. . . . Liền tự chủ trương len lén đi theo sau hỏi thăm một chút nữa”.

Là người từ mình tò mò đi! Lý Viên âm thầm oán nhưng cũng muốn biết tình huống của Từ Ninh cung, liền buông xuống lời dạy dỗ nàng trước, ngược lại nói: “Được rồi! Khoe cái gì, còn không mau nói ra”.

Xuân Hoa thần thần bí bí đi về phía trước một bước, nói: “Nô tỳ là hướng Quất Nhi tỳ tỳ ở Từ Ninh cung hỏi thăm, Quất nhi tỳ tỳ là người khá tốt lúc nô tỳ mới tiến cung a! Nàng đối với nô tỳ———”

“Nói điểm chính!” Lý Viên hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái. Nha đầu này luôn lạc đề.

Xuân Hoa run run hai tiếng, vội vàng nói: “Thì ra người ngã bệnh không phải là thái hậu nương nương mà là——Thuận vương gia!”

Lý Viên nghe xong trong lòng không khỏi càng thêm nghi ngờ, Thuận vương gia này ngã bệnh rồi, đại khái có thể tuyên ngự y vào vương phủ trị liệu a! Làm sao còn cố ý chạy vào bên trong hoàng cung a!

“Nương nương, thật sự!” Quắc Quắc tuy có chút ít ngượng ngùng, nhưng rất khẳng định nói: “Thái y viện có thể gọi toàn bộ thái y đều đi đến Từ Ninh cung”.

Toàn bộ gọi đi? Lý Viên chau mày, có thể Thuận vương gia này thật đã sinh ra bệnh nặng khó lường gì đó?

“Nô tỳ còn nghe Quát Nhi tỷ tỷ nói a!” Xuân Hoa mắt to vừa chuyển, lại đột nhiên biến thành có chút ấp a ập úng.

“Àn.?”

Trên khuôn mặt ngăm đen nhỏ nhắn của Xuân Hoa bỗng có vẻ đỏ ửng, nàng nhỏ giọng nói: “Nghe Quát Nhi tỷ tỷ nói Thuận vương gia chính là bị bệnh đường sinh dục!”

Lý Viên nghe xong đột nhiên sững sốt, chỉ thấy nàng dùng sức kéo cao khóe miệng, trên mặt cũng dâng lên vẻ xấu hổ, ở niên đại này cái gọi là bệnh đường sinh dục thì theo lời chúng ta đúng ra phải nói là “Bệnh lây qua đường sinh dục”.

Trong đầu Lý Viên trong nháy mắt liền hiện ra những thứ quảng cáo dán đầy trên các cột điện.

“Người tiểu cô nương nói lời như thế không sợ ô uế lỗ tai chủ tử” Cẩm Tú trợn mắt nhìn Xuân Hoa một cái, nàng thấy thần sắc kinh ngạc của Lý Viên nhưng cũng không khỏi tò mò hỏi: “Chủ tử người nói xem, Thuận vương gia này không phải là bị bệnh đó thật đi!”

Lý Viên giận trách nhìn nàng một cái, ta làm sao biết hẳn là có phải bị cái bệnh đó hay không.

Bất quá làm khách làng chơi đã lâu, không chừng sẽ may mắn trúng chiêu đó!

Chẳng qua làm cho Lý Viên tương đối kỳ quái chính là, nói như vậy ai bị bệnh này cũng sẽ che giấu rồi lên tìm thầy thuốc đến xem, đâu giống như Thuận vương gia này giống trống khua chiêng còn cố ý chạy đến hoàng cung khám bệnh, thực làm cho người ta khó hiểu.

Lý Viên ngậm trong miệng khối băng, kinh ngạc nghĩ đến: “Bệnh của thái hậu vừa vặn mới có chút chuyển biến tốt đẹp, con ruột lại xảy ra chuyện, lúc này còn không phải là càng tức giận đi!”

Nàng suy đoán quả nhiên không sai, lúc này trong Từ Ninh cung, Liễu thái hậu khuôn mặt xanh mét giờ tay lên đem chén trà sứ men xanh nhỏ trong tay ném tới trên mặt nữ nhân đang quỳ trên mặt đất.

Thuận vương phi “A——” hét thảm một tiếng đi ra ngoài nhưng chẳng quan tâm trên đầu đau nhức, nàng liên tiếp dập đầu, khóc hô: “Mẫu hậu bớt giận, mẫu hậu bớt giận, cũng là con dâu không tốt. Ô ô Cũng là con dâu không tốt.”

“Vu Thiển Nhi!!!” Thái hậu dữ tợn cả giận nói, nếu không phải nàng hiện nay nửa thân thể không nhúc nhích được, nàng sẽ hung hăng đánh ả hai cái tát.

“Ai gia đem người lập làm Thuận vương phi, là muốn người có thể đối tốt với Thái Nhi, giúp Thái nhi, nhưng là. Người, người.” Thái hậu giữ hét: “Người liền đem Thái nhi chiếu cố thành cái dạng gì rồi?”

Khuôn mặt vốn xinh đẹp của Thuận vương phi lại hiện lên một tầng tro tàn, trượng phu của nàng trời sinh là người đam mê nữ sắc, trong vương phủ một ít phòng mỹ thiếp không đủ, còn không ngừng hướng Cầu Lan viện chạy tới, hôm nay bao người đứng đầu bảng, sáng mai nuôi tiểu quan. Nàng cãi nhau, náo qua, nhưng trừ việc đem hấn đẩy đến bên cạnh những thứ hồ ly tinh kia thì căn bản một chút tác dụng cũng không có.

Trừ duy trì tôn vinh mặt ngoài của Thuận vương phi, thì nàng còn lại được cái gì.

Nghĩ tới đây, Vu Thiên Nhi lại càng cảm thấy muôn ngàn oán giận, không khỏi gục trên mặt đất thất thanh khóc rống lên.

“Nương nương đừng giận, nương nương đừng giận.” Lão mama bên cạnh thái hậu vội vàng vuốt lông ngực nàng, khuyên nhủ: “Người bệnh vừa mới có chuyển biến tốt đẹp, vạn lần không thể phạm vào! Rồi lại nói, hiện nay gấp nhất chính là bệnh của Vương gia a!”

Nghe thấy nàng nhắc tới con trai bảo bối của mình, thái hậu cũng chẳng quan tâm đến Thuận vương phi trên mặt đất, chỉ nghe nàng run rẩy nói: “Mau mau đỡ ai gia, ai gia muốn đích thân đi xem Thái nhi!”

“Nương nương.” Lão mama kia luôn miệng nói: “Người đừng động, người đừng động, lão nô sẽ đi ngay bây giờ đem thái y xem bệnh cho vương gia tìm đến.”

“Không!” Liễu thái hậu vẻ mặt lệ khí nói: “Ai gia muốn đích thân đi xem một chút!!!”

Lão mama không còn cách nào khác, không thể nào khác hơn là lệnh bảy tám cung nhân tới đây, đem thái hậu chuyển lên một đoàn tiểu liễn, cẩn cẩn thận thận mang nàng đi ra ngoài.

Phong Thành Vũ đang ở chỗ Thuận vương gia chữa bệnh trong tấm điện của thái hậu, bất quá ở bên cạnh cách mười mấy sương phòng.

Khi Liễu thái hậu được diu tới, một cỗ bệnh khí khổng lồ, thuốc khí cùng phiếm xú khí buồn nôn liền khê đập vào mặt.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu” Phong Thành Vũ một thân để vương triều phục minh hoàng từ trong phòng bước nhanh đi tới.

Liễu thái hậu sắc mặt thoáng cái liền trở nên âm trầm, chỉ nghe nàng không nóng không lạnh nói: “Hoàng đế không cần đa lễ”.

Phong Thành Vũ tựa hồ một chút cũng không có cảm giác được trong giọng nói của thái hậu một chút cũng không vui, vẫn ấm giọng như cũ nói: “Mẫu hậu thân thể vừa mới có chuyển biến tốt đẹp, hay là hãy nghỉ ngơi cho thật tốt”.

Liễu thái hậu nửa thân thể tựa vào trên người một lão mama bên cạnh, khuôn mặt lo lắng cũng không kiên nhẫn nói: “Thành Thái bị bệnh, ai gia không an tâm nên tới đây xem một chút, hoàng đế người tránh ra!”

Phong Thành Vũ mày kiếm nhíu lại, trên mặt xuất hiện một loại vẻ mặt làm khó, hần nói: “Mẫu hậu! Vương đệ bệnh tự nhiên có thái y trị liệu, người hà tất.”

“Người tránh ra cho ai gia——” thái hậu liễu mi dựng lên, nổi giận đùng đùng quát.

Thái hậu hướng về phía hoàng thượng phát hỏa nổi giận làm cho cả sương phòng trong nháy mắt lập tức lâm vào trạng thái tuyệt đối yên tĩnh, mỗi người đều gắt gao cúi đầu, cả người run rẩy không dứt, sợ chịu ảnh hưởng của cơn bão.

Phong Thành Vũ không chút nào lơ đãng, hần chẳng qua là thở dài, khê tránh ra khỏi thân thể bên cạnh.

Liễu thái hậu hừ———một tiếng, bảo người diu nàng vào trong.

“Vi thần tham kiến thái hậu nương nương——” thái y bên trong phòng nhìn thấy nàng tới, bận rộn nhất tề quỳ xuống thỉnh an.

Thái hậu lúc này tâm tâm niệm niệm đều là con trai bảo bối của nàng, nàng đều không để ý đến cả phòng thái y đang quỳ ngoài cửa, vươn tay ra run rẩy vén lên chiếc màn lụa trên giường.

“Thái nhi———” thái hậu bị thiết một tiếng, thân thể lập tức mềm nhũn ngã xuống.

Nàng nhìn thấy nhi tử trên giường, toàn thân cao thấp đầy xích ban màu đỏ hôn mê bất tỉnh, không khỏi thất thanh khóc òa lên.

“Mẫu hậu, mẫu hậu.” Phong Thành Vũ đi tới bên người nàng, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ đau bi thương cùng lo lắng, hần nói: “Người ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể a!”

Hoàng thượng thật là một hiếu tử a! Nhìn một màn này mọi người trong lòng không khỏi nghĩ tới.

Nhưng Liễu thái hậu ba———một cái hất tay Phong Thành Vũ ra, trong cặp mắt lóe hận ý thật sâu, nàng ác ý nói: “Là người! Là người! Là người làm hại Thành Thái biến thành như vậy, có đúng hay không!”

Phong Thành Vũ thân thể khẽ lung lay hạ xuống, hấn nhắm mắt thật chặt, cười khổ nói: “Tôn thái y———người tới nói cho thái hậu một chút bệnh của vương đệ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Chỉ nhìn thấy một vị thái y tuổi chừng ba mươi, mặt không râu tóc bạc tiến lên một bước khom người nói: “Khởi bẩm thái hậu nương nương, Thuận vương gia bị bệnh là một loại bệnh tên “Xích bộc” lây qua đường sinh dục, tại nam nữ tiến hành viên phòng, nếu là trong đó có một người bị bệnh này thì người kia sẽ có khả năng bị lây bệnh, sau khi bị bệnh này, bệnh nhân sẽ cảm giác được toàn thân nóng lạnh rõ rệt, cũng kèm thêm bệnh trạng thượng thổ hạ tả (trên ói dưới tiêu chảy).”

“Mẫu hậu.” Phong Thành Vũ nhẹ nhàng thở dài, vỗ cánh tay Liễu thái hậu, hướng về phía khuôn mặt đầy nước mắt của nàng nói: “Trẫm đã sớm khuyên vương đệ, bảo hắn không nên đến những chỗ dơ bẩn đó, không nghĩ tới hắn lại. . . . Ai!”

Liễu thái hậu cả người lạnh run nhìn Phong Thành Vũ, lại nhìn nhi tử vô tri vô giác nằm trên giường bệnh.

Đột nhiên, mắt nhìn một phen, liền hôn mê.

Chương 66: Điên

Thuận vương đã chết!

Đây là tin tức vào một ngày sáng sớm một tháng sau Lý Viên nghe được.

“Chủ tử?” Cẩm Tú nhìn Lý Viên nghiêm mặt thấp giọng kêu lên.

Chậm rãi đem Hi nhi trong ngực đang nhảy loạn đặt ở trên giường, Lý Viên kinh ngạc thấp giọng kêu lên: “Sao, làm sao đột nhiên lại chết đây?”

Cẩm Tú một bên xem thường nói: “Nô tỳ nghe nói a! Bệnh đường sinh dục trong Câu Lan viện là khó chữa nhất, một khi bị lây chính là phụ cốt chi thư để chữa a, khó khăn!”

Lý Viên thở dài một hơi, nhưng ngay sau đó nói: “Lập tức cho ta rửa mặt trang điểm”.

“Chủ tử?”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, bốn cung thân là quý phi há có thể chỉ ngồi trên mà xem”.

Lý Viên thu thập thỏa đáng xong, liền ngồi lên ngọc liên hướng Từ Ninh cung đi tới, mới vừa bước vào cửa điện thì chỉ nghe thấy tiếng khóc rống thất thanh rung trời bên trong.

“Thái nhi a! Thái nhi a! Ôi tâm can của nương, ôi bảo bối của nương a!. A a a a a.”

Lý Viên lướt qua cung nhân quỳ đầy đất ngoài cửa, chậm rãi đi tới nội thất, nàng liếc mắt thấy được khuôn mặt Phong Thành Vũ buồn bã đang đứng trước thái hậu.

Tựa hồ cảm giác được nàng đi tới, Phong Thành Vũ khẽ ngẩng đầu lên, Lý Viên xa xa hướng hắn thi lễ.

Phong Thành Vũ gật đầu, lại hướng thái hậu đau buồn khuyên nhủ: “Mẫu hậu, trăm triệu lần phải bảo trọng thân thể a! Vương. . . . Vương đệ đã đi rồi!”

“Người nói nhầm! Người nói nhầm!!!” Thái hậu gắt gao bầu vú vào giường, tròng lớn hai mắt, thần sắc điên cuồng gào thét nói: “Thái nhi không có đi không có đi. . . . Hắn kia sẽ không đi! Ô. Ô ô ô.”

Xuyên thấu qua màn lụa rũ xuống Lý Viên mơ hồ có thể thấy được một bóng người, nhìn bộ dạng như điên cuồng của thái hậu, trong tâm Lý Viên khó tránh sinh ra một chút lòng trắc ẩn.

Mà từ xưa tới nay, chuyện người đầu bạc tiễn người đầu xanh luôn làm cho người ta thương tâm không dứt.

“Mẫu hậu!” trong mắt Phong Thành Vũ rung rung, tràn đầy bi thương nói: “Hài nhi biết trong lòng người đau khổ, nhưng vương đệ đã đi, hay là nên sớm thu liễm vào hòm quan tài”.

Không biết có phải là bởi vì ba chữ “hòm quan tài” đã kích thích thái hậu hay không, chỉ thấy nàng đột nhiên hai mắt trợn lên thoáng cái liền nhào tới trên người Phong Thành Vũ liều mạng xé, điên cuồng hô: “Là người! Là người! Nhất định là người hại chết Thái nhi! Người cái đồ ngiệp chủng, ai gia năm đó nên giết người. Giết người.”

Liều thái hậu đột nhiên bạo hành khiến cho tất cả mọi người trong điện như nằm mơ, trơ mắt nhìn hoàng thượng cũng không nhúc nhích để cho thái hậu xé rách áo.

“A———” thái hậu phát ra một tiếng hét thảm, đầu bịch một cái cúi người tại mép giường.

“Người! Người! Người. Người tiện nhân này.” Thái hậu một tay chỉ vào nữ tử phía trước, hận chính là muốn xỉ vả mãnh liệt.

Chỉ thấy Lý Viên lúc này đang đứng phía trước Phong Thành Vũ, hai tay vẫn duy trì tư thế đấy.

Ta ta ta. Ta làm cái gì!! Ta ta ta thế nhưng đẩy thái hậu. Lý Viên đẩy xong mới kịp phản ứng mình đến tột cùng đã làm cái gì.

Chỉ nhìn nàng phù một tiếng quỳ trên mặt đất, luôn miệng nói: “Thần thiếp tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần!!”

Phong Thành Vũ bị nàng che ở phía sau, nhìn bóng lưng nàng run rẩy, một đôi mày kiếm đang điên cuồng lay động mà không người nào nhìn thấy.

“Người đâu! Người đâu! Đem tiện nhân này ném ra ngoài chém cho ai gia. Chém.” Thái hậu nửa nằm trên mặt đất, khàn giọng hô.

“Thái hậu nương nương sợ là đã điên đi!” Thấy một màn như vậy mọi người không hèn mà gặp đều nghĩ như vậy.

“Mẫu hậu!” Phong Thành Vũ xoa xoa khoe miệng bị chảy máu, chậm rãi đứng lên, hai tròng mắt nhìn xung quanh một vòng sau đó âm giọng nói: “Trẫm biết người chịu không được chuyện vương đệ đột nhiên chết đi, nhưng chuyện cũ đã qua, hay là mẫu hậu bảo trọng thân thể là hơn, nếu không vương đệ chính là đi cũng không an tâm a!”

Thái hậu nghe hần mở miệng một tiếng chết đi, không khỏi lại càng vừa buồn vừa tức, nàng ngồi xuống đất giống như loại đàn bà chanh chua ngoài phố không ngừng kêu thảm: “Thái nhi a!. Thái nhi a.”

Phong Thành Vũ lắc đầu, phân phó nói: “Người đâu! Đỡ mẫu hậu hồi cung”.

Hần vừa dứt lời liền có mama thân thể cường tráng đi tới, đỡ thái hậu trên mặt đất dậy, vô luận nàng khóc rống giãy dụa như thế nào cũng ôm nàng đi ra ngoài cửa.

Lý Viên run run lo sợ nơm nớp cúi đầu, cho đến khi có bàn tay to thon dài đưa đến trước mặt nàng.

“Hoàng, hoàng thượng.” Cầm tay của hần đứng dậy, Lý Viên tim vẫn bang bang như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng thấy trên mặt Phong Thành Vũ bị đả thương, bận rộn bối rối hỏi: “Người, người không sao chứ! Thái y, mau, mau đến xem cho hoàng thượng một chút!”

“Trẫm không có chuyện gì” Phong Thành Vũ vỗ nhè nhẹ phía sau lưng của nàng nói. Tiếp theo hần nhìn chung quanh một vòng trầm giọng nói: “Di thể của Thuận vương lập tức liệm vào quan tài, tất cả hậu sự đều do Lễ bộ chịu trách nhiệm, đã hiểu chưa?”

“Chúng thần tuân chỉ” có đại thần vội vàng quỳ xuống đất lĩnh chỉ.

Nghe hần nhắc tới Phong Thành Thái, Lý Viên không tự chủ được hướng đến trên giường nhìn thoáng qua, cảm giác được tầm mắt của nàng, Phong Thành Vũ khẽ đem thân thể nàng nửa ôm vào trong ngực, nhìn mặt nàng đầy tái nhợt, không khỏi nhíu nhíu mày nói: “Được rồi! Người hồi Cam Tuyền cung trước đi!”

“Vậy Hoàng thượng?” Lý Viên nắm thật chặt tay áo của hần hỏi.

Trên mặt Phong Thành Vũ lộ ra một nụ cười vô cùng khó hiểu, chỉ nghe hắn nói: “Mẫu hậu đau thương vì mất đi con trai, trăm tự nhiên là phải đi trước hạo hạo an ủi.

Thuận vương Phong Thành Thái là chi đệ của đương kim hoàng thượng, là tôn tử của thái hậu, sau đó chuyện lễ tang trọng thể ở trong hoàng thân quốc thích là đứng đầu.

Phong Thành Vũ chẳng những đặc biệt cho phép hắn trong hoàng cung quần ba ngày, mà còn hạ chỉ để cho văn võ bá quan cả triều đến cúng viếng.

Ở trên linh đường, Phong Thành Vũ lệ rơi đầy mặt vịn vào hòm quan tài mà khóc, không ngừng bi thương kêu “Vương đệ”, mọi người nghe không khỏi cảm thán, hoàng thượng không những là đệ nhất hiếu tử mà còn là một ái hộ thủ túc thật là ca ca tốt a!

Hoàng thượng đã “thương tâm” như vậy rồi, văn võ bá quan phía dưới lại càng muốn ra về. Chỉ nghe thấy trên linh đường thoáng một cái tiếng khóc rung trời, mọi người đều giống như là cha mẹ chết kêu khóc bi thương đến không muốn sống a!

Bọn họ đau khổ đến không muốn sống tự nhiên tất cả chỉ là giả vờ, nhưng ở trong Từ Ninh cung có người thật sự là đau đến không muốn sống.

“Thái hậu, người ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể a!”

“Thái hậu nương nương ô ô. Người nén bi thương a!”

Từng tiếng khóc nức nở kèm theo lời khuyên không ngừng vang lên bên tai Liễu thái hậu thần sắc đang đại ra.

Lý Viên đứng ở phía sau chúng tần phi, đứng xa xa nhìn lão nhân giống như đã chết kia.

Chỉ thấy Liễu thái hậu lúc này không còn một tia ung dung quý phái như thường ngày, vốn là mới hơn bốn mươi tuổi nhưng mấy ngày này nàng tựa hồ trở nên già đi nhiều, một ít sợi tóc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt đờ đẫn, cũng làm cho nàng thấy được một lão bà dường như đã mất đi sức sống.

“Cô.” Liễu Thanh Tuyết đã rất lâu không thấy, nằm ở trên đầu gối thái hậu thất thanh khóc rống lên, nàng cùng Thuận vương gia coi như là biểu huynh muội từ nhỏ lại cùng nhau lớn lên, ở trong điện nhiều người như vậy, có thể cũng chỉ có nàng khóc còn có hai phần thật lòng.

“Thái nhi a. Thái nhi a. Người đi đâu? Người đi đâu?. Nương ở chỗ này đây!. Nương ở chỗ này đây a!” Thái hậu giống như là lâm vào ảo giác, không ngừng không ngừng lẩm bẩm.

“Thái hậu nương nương người đừng như vậy a!” Hiền phi vẻ mặt đầy nước mắt, tràn đầy lo lắng nói: “Chuyện cũ đã qua, người phải bảo trọng thân thể mới tốt a!”

“Đúng vậy a. Đúng vậy a. Thái hậu nương. Thái hậu nương.” Hiền phi vừa dứt lời, chúng tần phi lập tức người một câu ta một câu khuyên nhủ.

Nhưng thái hậu hoàn toàn bất vi sở động, giống như là một loại tượng gỗ bị hỏng, chỉ biết không ngừng lặp lại kêu lên: “Thái nhi a. Thái nhi a.”

Cho tới nay, Lý Viên chính là vô cùng vô cùng chán ghét nữ nhân này! Có nhiều lần nàng đã suýt chút nữa chết ở trong tay nàng ta.

Lúc đó nàng ta là thái hậu Đại Chu triều, là nữ nhân tôn quý nhất thế giới này. Mà hôm nay nàng ta chỉ là một lão phụ đau thương vì mất con.

Thấy bộ dáng thái hậu ngày hôm nay, cổ oán khí đối với nàng ta trong lòng Lý Viên cũng bắt gặp tan biến rất nhiều.

Thời gian từng lúc từng lúc trôi qua, vô luận chúng tần phi khuyên bảo như thế nào, thái hậu vẫn là ánh mắt tan rã, vẻ mặt đờ đẫn không ngừng kêu tên Thuận vương.

Lúc mọi người ở đây thúc thủ vô sách, một tiếng “Hoàng thượng giá lâm———” phá vỡ không khí trầm muộn ở trong phòng.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng” chúng tần phi cúi người quỳ gối.

Phong Thành Vũ lãnh đạm nói: “Đứng lên đi!”

Sau khi Lý Viên đứng dậy hướng hần nhìn lại, vừa nhìn không khỏi làm nàng sửng sốt.

Nàng ta làm sao lại xuất hiện ở đây?

Chỉ thấy phía sau Phong Thành Vũ, Lý Phương bụng đã cao cao nổi lên, vẻ mặt nhu tình nhìn Phong Thành Vũ.

Phảng phất cảm thấy ánh mắt sáng quắc của Lý Viên, Lý Phương khoe mắt cao cao nhếch lên, cực kỳ đắc ý cười một chút.

“Mẫu hậu!” Phong Thành Vũ vẻ mặt quan tâm ngồi cạnh thái hậu mặt xám như tron tàn, vẻ mặt hoảng hốt, hần ôn nhu nói: “Người hôm nay đã tốt hơn chưa?”

“Cô thương tâm quá độ, cần phải chú ý tinh thần” Liễu Thanh Tuyết ở gần thái hậu thấp giọng nói.

35. Chương 67

Phong Thành Vũ ở trên vẻ mặt bệnh hoạn của nàng nhìn một vòng, lại không nói tiếp, ngược lại hướng về Lý Phương phía sau ôn nhu nói: “Phương tần, người mang thai, mau mau ngồi xuống đi!”

Lý Phương tuyệt mỹ trên mặt hiên lên vẻ rắng mây hồng, tựa hồ bởi vì hần đứng trước nhiều người như vậy đối với mình đặc biệt mà cảm thấy ngượng ngùng, nàng thấp giọng nói: “Tạ ơn hoàng thượng”.

Liễu Thanh Tuyết gắt gao bầu vào lòng bàn tay của mình, nhìn Phong Thành Vũ thân mật cùng Lý Phương ngồi bên cạnh, một đôi mắt gần như muốn phun ra lửa, vốn là thân thể bệnh sắp chết héo lại càng lão đảo muốn ngã.

Thái độ của Phong Thành Vũ đối với Lý Phương như vậy không chỉ là Liễu Thanh Tuyết cùng chúng tần phi, ngay cả thái hậu ở giống như tro tàn kia lại thoáng cái tỉnh lại, trong ánh mắt hiện lên một đạo ánh sáng vô cùng quỷ dị.

Chỉ thấy nàng khẽ ngẩng đầu, dùng thanh âm khàn khàn hỏi: “Hậu sự của Thái nhi đều xong xuôi rồi?”

Mọi người vừa nghe không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra thái hậu trong lòng cũng biết Thuận vương đã đi rồi. Chẳng qua là quá mức thương tâm cho nên trong lòng nhất thời không chịu thừa nhận thôi!

Cuối cùng không có diên thật rồi!

Phong Thành Vũ gật đầu, hần nhìn trong ánh mắt thái hậu lóe lên một ý đồ ai nhìn cũng không hiểu.

“Ngày mai sẽ khiêng linh cữu đi hạ táng” hần hồi đáp.

Thái hậu gật đầu, lẳng lặng nhìn Phong Thành Vũ nói: “Thái nhi hần đi vô cùng không yên ổn, hần đi vô cùng đau đớn.”

Phong Thành Vũ tầm mắt không một tia tránh né nhìn thái hậu, đôi môi nhẹ nhàng mở ra nói: “Trẫm biết”.

“Ai gia còn nhớ rõ thời điểm hần vừa mới sinh ra, nhỏ như vậy, khả ái như vậy, lúc cười lên. . . .”

“Trẫm biết”.

“Thái nhi hiếu thuận nhất, vô luận gặp được vật gì tốt cũng sẽ nghĩ đến ai gia trước hết, có một lần ai gia chỉ thuận miệng nói một câu muốn ăn quả lan long, Thái nhi không tiếc sức tự mình chạy tới Lan Châu, vì ai gia đi tìm.”

“Trẫm biết”.

Lý Viên lẳng lặng nghe hai “mẫu tử” này nói chuyện.

Liễu thái hậu từng điểm từng điểm kể về những chuyện Thuận vương đã trải qua, mà vô luân nàng nói cái gì, Phong Thành Vũ chỉ có vẻ mặt nhu hòa nói: “Trẫm biết”.

“Nhưng là a!” thái hậu nhìn Phong Thành Vũ trên mặt dần hiện ra một nụ cười kỳ dị: “Thái nhi hài tử tốt như vậy, lại ra đi sớm! Hắn năm nay bất quá mới hai mươi tuổi a! Liền một cái hài tử nối dõi tông đường cũng không có thể lưu lại”.

Lý Viên trong tâm cũng thầm than, hài tử duy nhất còn sống của Thuận vương chính là Phong Nguyên Văn, nhưng đứa bé kia nửa người dưới tê liệt, đời này sợ là cũng không thể.

Phong Thành Vũ tựa hồ một chút cũng không phát hiện thái hậu có điểm không thích hợp, chỉ nghe hắn vẫn nói: “Trẫm biết”.

“Người không biết” ánh mắt thái hậu nhìn hắn bắt đầu từ từ tỏa sáng, chỉ nghe giọng cười quỷ dị của nàng nói: “Nếu Thái nhi không có hài tử truyền thừa cốt nhục, như vậy người———tại sao phải có đây?”

Thái hậu vừa dứt lời, đang lúc mọi người còn chưa phục hồi lại tinh thần, trong giây lát từ trên giường bổ nhào phía trước, trong nháy mắt nàng đã lại gần Lý Phương đè nàng ta dưới thân, đôi tay nàng điên cuồng đánh vào bụng Lý Phương, cuồng thanh mắng: “Tại sao người lại có hài tử, tại sao người lại có hài tử. Tiện chủng, tiện chủng. Ai gia tuyệt đối sẽ không để cho tên tiện chủng này sinh ra, ta đánh chết người tiện chủng. Ta đánh chết người tiện chủng!!!!”

“Hoàng thượng. Hoàng thượng. . . . Cứu cứu hài tử. . . . Cứu hài tử của chúng ta a. A!! Nô tỳ đau quá đau quá a!” Lý Phương bị thái hậu đặt ở phía dưới kêu khóc không ngừng.

Mọi người bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người, ai cũng chưa từng nghĩ thái hậu sẽ đi tập kích người đang mang thai như Lý Phương, cho đến khi Lý Phương khàn cả giọng kêu khóc, mới có người hơi phục hồi tinh thần lại. Vốn là các nàng nghĩ lập tức tiến lên hỗ trợ, nhưng thứ nhất bận tâm đến thân phận của thái hậu, thứ hai lại nghe Lý Phương mở miệng một tiếng hài tử, chỉ một thoáng trong lòng lại có ý niệm khác cực kỳ bí ẩn không hẹn mà gặp cùng quay vòng lên.

Phong Thành Vũ cùng Liễu Thanh Tuyết vốn là gần thái hậu nhất, Liễu Thanh Tuyết tất nhiên sẽ không kéo bọn họ ra trước, nàng ước gì thái hậu có thể đem hài tử trong bụng tiện nhân kia làm mất đi.

Mà Phong Thành Vũ đứng ở một bên cũng là vẻ mặt lạnh nhạt lặng yên, tựa hồ không có nghe được Lý Phương cầu cứu khóc la.

Bên trong Từ Ninh cung, trừ Liễu thái hậu điên cuồng đánh chửi Lý Phương thống khổ kêu la bên ngoài liền không có một thanh âm.

Cho đến khi———.

“Thái hậu người không nên như vậy!” Lý Viên một tay gắt gao ôm lấy thân thể thái hậu, nàng cao giọng hô: “Các người cũng chết đấy sao? Còn không qua đây hỗ trợ!!”

So sánh với Lý Phương thì thái hậu hận Lý Viên hơn, nàng trở tay nắm lấy mái tóc Lý Viên bắt đầu xé.

Phong Thành Vũ lúc này ngồi không yên rồi, chỉ thấy hắn sắc mặt đột nhiên xanh mét. Tiến lên mấy bước cánh tay dài chụp tới đem Lý Viên từ trong tay thái hậu đoạt lấy.

Hắn cúi đầu thấp giọng hỏi: “Người thế nào rồi?”

Lý Viên lúc này lại chẳng quan tâm đến thương thế của mình, nàng nhìn thấy Lý Phương trên mặt đất không ngừng chảy máu, không khỏi kinh hoảng quát to lên: “Hoàng thượng, mau truyền ngự y. Mau truyền ngự y a.”

“Các người muốn chết———các người đều phải chết———các người phải cùng Thái nhi của ta chôn chung———A ha ha ha ha ha———” thái hậu trên mặt cực kỳ hưng phấn, đột nhiên dâng lên một cỗ hồng quang, trở nên dị thường dữ tợn, chỉ thấy bộ ngực nàng cực nhanh phập phồng mấy cái, tiếp theo trong nháy mắt “Phốc——” một ngụm máu tươi phun ra thật xa.

“A——-Thái hậu nương nương———”

“A——-Phương tần nương nương———”

Chương 67: Chuyện cũ

Phong Thành Vũ một đôi trông mắt đen quét qua thái hậu cùng Lý Phương nằm trên mặt đất, hần trầm giọng nghiêm khắc quát: “Người đâu! Còn không mau đỡ thái hậu cùng Phương tần dậy, Lý Đại Hải lập tức truyền thái y tới đây chữa trị”.

Hần sau khi nói xong những lời này vừa nhìn chung quanh một vòng, nhìn khuôn mặt lo âu của chúng tần phi nói: “Các người ở nơi này khó tránh ảnh hưởng thái y chữa trị, nơi này chỉ cần lưu lại Thần quý phi cùng Hiền phi là được!”

Hần vừa dứt lời, liền có cung nhân lĩnh mệnh mà đi, chúng tần phi trong lòng biết rõ hoàng thượng là đang đuổi mình đây! Mặc dù các nàng cũng muốn biết tình huống tiếp theo phát triển như thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt âm trầm của Phong Thành Vũ, liền thu hồi tò mò trong lòng, chỉ để lại vô số ánh mắt “lo lắng”, khom người rời đi.

Lý Phương bị mang đến một chỗ gần đây trong Thiên Cơ điện, Lý Viên nhìn nàng khuôn mặt vắn vẹo bộ dạng che thật chặt bụng của mình, không khỏi tiến lên một bước thấp giọng hỏi: “Nhị tỷ, người làm sao rồi?”

“A! Hải tử, hải tử của ta!” Lý Phương nằm ở trên giường không nhin được kêu thảm, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được thứ trong bụng nàng đang nhanh chóng chảy xuống phía dưới.

Vô hạn khủng hoảng cùng sợ hãi làm cho nàng khóc nước mắt đầy mặt, chỉ thấy nàng bắt lấy tay áo Lý Viên cầu khẩn nói: “Tứ muội muội van cầu người, van cầu người, cứu cứu ta. Cứu cứu hải tử của ta.”

Lý Viên nhìn nàng sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, cùng chảy càng ngày càng nhiều máu tươi, chỉ cảm thấy một trận quang mắt.

“Nhị, nhị tỷ, người, người cố chịu đựng a! Thái y lập tức sẽ tới. Lập tức tới a!”

“A——a———” Lý Phương tê tâm phế liệt kêu thảm: “Đau quá! Đau quá a! Cứu cứu ta. Cứu cứu ta”.

“Thái y tới! Thái y tới!” Hiền phi một bên gấp rút đưa thái y tới, không khỏi kêu lớn lên: “Thái y mau tới chữa trị cho Phương tần”.

Lý Viên đứng ở một bên lo lắng nhìn Lý Phương, cũng chỉ thấy thái y nhanh chóng trong hòm thuốc lấy ra từng dây ngân châm, cách quần áo liền châm đến các nơi trên thân thể Lý Phương, như thế chỉ hai khắc sau thì vươn người đứng dậy.

Lý Viên cùng Hiền phi vội vàng đi tới ngoại thất, thái y cũng vô cùng tự giác đi theo ra ngoài.

“Phương tần nàng thế nào?” Lý Viên gấp giọng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương” thái y lắc đầu cẩn cẩn thận thận nói: “Cái thai của Phương tần sợ là không giữ được!”

Lý Viên trong lòng đột nhiên buồn bã, nhưng cũng nghĩ đến đối với Lý Phương mà nói nếu không có đứa bé này, nói không chừng Phong Thành Vũ còn có thể để cho nàng một con đường sống.

“Phương tần nàng thì sao?”

Thái y kia khom người nói: “Thần vừa mới dùng ngân châm tạm thời ngăn trở Phương tần nương nương rong huyết, chỉ cần đợi tử thai trong bụng nàng chảy xuống là được, đối với nương nương mà nói thân thể tuy có tổn thương lớn nhưng không cần lo lắng cho tính mạng”.

Hiền phi liếc nhìn khuôn mặt phiền muộn của Lý Viên, suy nghĩ một chút rồi nói: “Thiếp thân biết quý phi nương nương lo lắng cho Phương tần, nhưng việc đã đến nước này hay là toàn quyền nghe thái y phân phó đi!”

Lý Viên thở dài thật sâu, không tiếng động gật đầu. Ngồi ở trên ghế chạm rồng khắc hoa ở ngoại thất, nàng nhìn thấy từng chậu đựng huyết thủy không ngừng được bưng ra, nghe tiếng kêu gào ngày càng suy yếu của Lý Phương, không khỏi nắm tay thật chặt, nàng mặc dù cực kỳ không thích đích tỳ này nhưng cho tới bây giờ cũng không có hy vọng nàng chết đi a!

Thời gian từng lúc từng lúc trôi qua, cho đến hai canh giờ sau, Lý Viên lại một lần nữa tiến vào gian phòng tràn đầy huyết tinh khí.

Nàng nhìn thấy Lý Phương một mảnh khuôn mặt trắng bệch ở trên giường, mở mắt thật to nhìn bụng.

Lý Viên khẽ do dự một chút, cũng không có đi tới, hiện tại Lý Phương sợ là cũng không muốn gặp nàng.

“Phương tần trước hết giao cho Hiền phi tỳ tỳ!” Lý Viên cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Dạ! Thiếp thân nhất định sẽ chiếu cố tốt Phương tần muội muội!”

Lý Viên gật đầu, đi thẳng ra khỏi Thiên Cơ điện, hướng tắm điện thái hậu đi tới.

“Thái hậu nương nương nàng thế nào?” Mới vào tắm điện Lý Viên liền lôi kéo Lý Đại Hải nhỏ giọng hỏi.

Lý Đại hải khom người, ở bên tai nàng lặng lẽ nói: “Thái hậu nương nương, sợ là không tốt!”

“Phế vật. Một đám phế vật.” Lý Viên vừa mới vén rèm cửa lên, liền nghe thấy thanh âm rống giận rung trời của Phong Thành Vũ: “Trẫm muốn các người đưa ra một phương pháp chữa trị cho mẫu hậu, các người lại nói với trẫm, nói mẫu hậu.” Phong Thành Vũ sắc mặt xanh mét mắng: “Tất cả đều là một đám phế vật”.

Chúng thái y quỳ trên mặt đất nghe lời hoàng thượng quát đều sợ đến vỡ mật, trong đó có một gã Trần thái y đi đến phía trước một bước run rẩy quỳ nói: “Bẩm, bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương trước đã bị trúng gió là một chuyện tổn thương nặng nề, hôm nay tức giận công tâm phun ra ngụm máu, thân thể đã hoàn toàn khô kiệt đi xuống, chúng thần đáng tội chết vạn lần, thật sự là không thể ra sức”.

Lý Viên cước bộ cứng đờ đi về phía trước, thái hậu không qua được sao?

Nhìn thấy nàng tới, khuôn mặt tuần tú “xanh mét” của Phong Thành Vũ trở nên hòa hoãn, chỉ thấy hần chấp hai tay phía sau thông thả đi mấy bước, cuối cùng vô cùng bình tĩnh hỏi: “Thái hậu còn có mấy ngày?”

Chúng thái y ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng vẫn là thái y họ Trần run run nói: “Nhiều nhất là còn có thời gian mười ngày”.

Phong Thành Vũ gật đầu, vung tay lên nói: “Các người đi xuống đi!”

Lý Viên chậm rãi đi đến bên cạnh hần, kêu một tiếng: “Hoàng thượng.”

Hần nhìn nàng một chút, nhàn nhạt hỏi: “Bên kia thế nào?”

Lý Viên lắc đầu, thấp giọng nói: “Hài tử không giữ được”.

Phong Thành Vũ giống như là trong dự liệu, sắc mặt không một chút biến hóa đi đến bên giường, hần cúi đầu nhìn thái hậu tính mạng đã đến giai đoạn đếm ngược thời gian.

“Hoàng thượng.” Lý Viên ở phía sau hần nhẹ nhàng nói: “Thôi bỏ đi!”

Phong Thành Vũ thân thể đột nhiên cứng đờ, hần thoáng một cái xoay người lại nhìn ánh mắt rưng rưng của Lý Viên, lớn tiếng hỏi: “Bỏ? Người bảo trẫm cứ như vậy mà bỏ qua? Người biết cái gì? Người biết trẫm cái gì a?”

“Ta không biết chuyện lúc trước của hoàng thượng” Lý Viên tiến lên mấy bước bắt chợt ôm lấy eo Phong Thành Vũ, nàng khuôn mặt đầm nước mắt nói: “Nhưng nô tỳ lại biết——hoàng thượng cho dù người làm như vậy cũng không cảm thấy vui vẻ gì!”

Phong Thành Vũ nhắm hai mắt thật chặt lại, sau một lúc lâu, hần nói: “Ngu ngốc, người cho rằng trẫm vô dụng giống như người sao?”

Lý Viên cúi đầu khóc cũng không có tiếp lời.

Nàng biết có chút ít chuyện đã trở thành chấp niệm của nam nhân này, dù là ai cũng không thể ngăn cản, nhưng là a! Khi người thật sự đạt thành mục tiêu xong, lại thật có thể cao hứng sao?

Buổi tối ngày mười tám tháng sáu, bên trong Từ Ninh cung đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, theo thái y nói hôm nay chính là đại nạn của thái hậu, quả nhiên canh ba giờ mậu thái hậu đột nhiên tỉnh lại, toàn thân tựa hồ có một loại khí lực để ngồi dậy.

Mọi người đều biết, thái hậu đây là hồi quang phản chiếu.

“Các người đều đi xuống đi! Ai gia muốn cùng hoàng thượng nói vài lời!” thái hậu nhìn chằm chằm vào Phong Thành Vũ khàn giọng nói.

Mọi người đều nghe lệnh, khom người thối lui.

Lý Viên tất nhiên cũng đi ra ngoài, nhưng khi nàng vừa đi đến chỗ bình phong tứ bình bảo hoa đại ngọc gần cửa, lại bỗng nhiên dừng cước bộ.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Lý Đại Hải dừng ở nơi này, chuẩn bị nghe lén.

Lúc này trong tấm điện chỉ còn lại thái hậu và Phong Thành Vũ hai người.

Phong Thành Vũ cúi đầu khoe mắt đảo qua, liền ở phía dưới bình phong nhìn thấy một đôi giày thêu kim mẫu đơn, gương mặt tuần tú của hắn đột nhiên ngưng tụ, Lý Viên âm thầm kêu hồng bét, vừa định lập tức lui ra ngoài, lại nghe Phong Thành Vũ âm giọng nói: “Không biết mẫu hậu có chuyện gì muốn phân phó nhi thần?”

Thái hậu lạnh lùng cười một tiếng, sắc mặt âm tàn nói: “Người cái đồ nghiệt tử không cần ở trước mặt ta giả làm hiếu tử!”

Phong Thành Vũ sau khi nghe được lời của thái hậu, lông mày vén cao lên, hắn thản nhiên ngồi lên ghế, nhìn thái hậu nói: “Nếu là như thế, trẫm liền cung kính không bằng tuân mệnh rồi!”

Thái hậu gắt gao nhìn Phong Thành Vũ, từng chữ từng chữ hỏi: “Ai gia cũng chỉ hỏi người một vấn đề: Thành Thái có phải là do người hại chết không?”

Phong Thành Vũ nhìn vẻ mặt vặn vẹo của Liễu thái hậu, lại không thừa nhận cũng không phủ nhận, hắn chẳng qua là giống như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó nói: “Trẫm nhớ được, năm trẫm mười tuổi là đến bên cạnh mẫu hậu”.

Liễu thái hậu sững sốt, nhưng ngay sau đó lãnh khốc nói: “Ai gia nếu biết là sẽ đem người dưỡng thành cái đồ đáng khinh bỉ như thế này, ban đầu nên giết người trước!”

Phong Thành Vũ giống như là không nghe thấy, hắn lẳng lặng nhìn Liễu thái hậu trước mắt. Trong đầu cũng không biết bất giác nhớ lại chuyện cũ hai mươi năm trước.

Lúc đó nữ nhân này là hoàng hậu tôn quý nhất Đại Chu triều.

Mà hắn chỉ là do tiên hoàng say rượu mất lý trí cùng một cung nữ sinh ra.

Hoàng hậu nhiều năm không có con, vì để địa vị vững chắc, liền chọn hắn hài tử có bối cảnh sạch sẽ nhất là con thừa tự. Khi đó nàng đối với hắn rất là tốt, mùa hè nàng sẽ vì hắn nhẹ nhàng quạt mát, mùa đông đến nàng sẽ may áo bông cho hắn.

Đối với hắn mà nói từ nhỏ chưa từng được trải qua cảm thụ tình thân, từ trong lòng đã đem nữ nhân mỹ lệ, ưu nhã, tôn quý này trở thành mẫu thân của mình.

Cho nên hắn cố gắng học tập hết thầy, liều mạng muốn đạt được sủng ái của phụ hoàng.

Chính là vì muốn để cho mẫu thân xoa đầu hắn, đối với hắn cười nói: “Thật không hổ là con trai của ta!”

Nhưng là, hết thầy đến tột cùng là từ lúc nào đều đã thay đổi đây?

36. Chương 68-69

Chương 68: Báo ứng

Hoàng gia không có tình thân, huống chi hai người còn không phải mẫu tử chân chính!

Nhớ tới những chuyện ngày thường, trong tâm Phong Thành Vũ xem chừng một tia hồi ức tất cả cũng tan thành mây khói hết.

Liễu thái hậu nhìn Phong Thành Vũ ngồi cách đó không xa, trong lòng nàng tràn đầy phần hận cùng tuyệt vọng, con trai của nàng đã chết, chính nàng cũng sắp chết rồi, mà nghiệt tử này lại vẫn như cũ sống thật tốt, sẽ sống một cách tôn quý không ai so sánh được, nàng hận a. Nàng thật hận a.

“Tặc! Đồ tặc nhà ngươi!” Liễu thái hậu giống như dạ xoa vắn vẹo quát: “Ngươi trộm ngôi vị hoàng đế của Thái nhi, ai gia thật hối hận năm đó không có giết ngươi, giết ngươi!!”

Sau tấm bình phong Lý Viên nhìn Liễu thái hậu điên cuồng như vậy không khỏi thở dài, tâm ma của nàng đã sâu, sợ rằng cho dù là ai khuyên nhủ cũng vô dụng.

Phong Thành Vũ mặt không chút thay đổi nhìn Liễu thái hậu, bỗng nhiên khẽ nhếch môi, hắt lạnh lùng nói: “Lời ấy của thái hậu thật buồn cười, trẫm là phụng di mệnh của phụ hoàng mà lên ngôi xưng đế, tại sao lại nói là trộm? Huống chi——” đôi mắt đen của Phong Thành Vũ chợt âm lãnh: “Mẫu hậu người không phải là không muốn giết trẫm mà là trẫm không có cho người cái cơ hội đó!”

Nhớ tới kinh nghiệm mỗi lần thoáng qua suýt mất mạng, Phong Thành Vũ cuối cùng một tia do dự cũng không có, cho dù người chết rồi, trẫm cũng muốn để người chết không nhắm mắt!

Nghĩ tới đây, Phong Thành Vũ nhíu mày nhẹ nhàng nói: “Thật ra thì trong lòng thái hậu đang suy nghĩ gì trẫm đều biết hết, người cùng Đại Tư Mã muốn hại chết trẫm rồi lập Thành Thái lên làm hoàng thượng, nhưng là?”

Liễu thái hậu hai mắt đỏ bừng quát: “Thành Thái là con trai trưởng của chính cung, ngôi vị hoàng đế này vốn nên là của hắn!”

Phong Thành Vũ đối với lời nói của nàng đều không để ý, mà như cũ không nhanh không chậm nói: “Nhưng là các thủ đoạn của các người đều không thành công, vậy cánh của trẫm lại dần lớn mạnh, các người không bao giờ có thể xoay chuyển được nữa, cho nên——” Phong Thành Vũ nói tới chỗ này, đôi mắt hiện lên một trận sát ý: “Cho nên các người đã cho trẫm uống tuyệt tử sát”.

Thái hậu nghe được lời nói của hắn đột nhiên cứng đờ nhưng ngay sau đó không thể tin nói: “Ngươi, làm sao người biết?”

Phong Thành Vũ khoe miệng nhếch lên, cực kỳ giễu cợt nói: “Liễu gia các người không tiếc hy sinh một hoàng hậu rồi, trẫm như thế nào lại không biết được?”. Nghĩ tới mình vì nhiều năm không có con mà phải né tránh Liễu gia ba phần, lại phải nhẫn nhịn lấy bức bách của bá quan văn võ cả triều, hắt thân là một hoàng đế thân là một người đàn ông tôn nghiêm bị giẫm đạp đến như vậy, vẫn phải để trong lòng tràn đầy lửa giận cùng hận ý.

Lý Viên nghe Phong Thành Vũ nhắc tới hai chữ “Hoàng hậu”, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Lời đồn đại Phong Thành Vũ cùng vợ cả hoàng hậu Liễu Như Mi để hậu hài hòa, tình cảm vô cùng tốt, Phong Thành Vũ thậm chí sau khi nàng chết cũng không có chút ý nghĩ nào muốn lập người khác làm hoàng hậu. Làm sao lúc này lại đem nàng cùng cái gì “tuyệt tử sát” liên lạc cùng một chỗ?

Còn có “tuyệt tử sát” là cái gì?

Không đợi nàng ngẫm nghĩ, Liễu thái hậu bên trong bộ ngực phập phồng, run run nói: “Như Mi chết đi cùng người có liên quan?”

“Như Mi?” Phong Thành Vũ hơi nghiêng đầu nhớ lại, nhưng là thời gian quá mức xa xưa, cái nữ nhân đã từng cùng hắn kết tóc phu thê ở trong trí nhớ của hắn cũng chỉ dư lại hình ảnh đơn bạc, cùng chân tướng phía sau ngấp trời hận ý.

Phong Thành Vũ cũng không trả lời vấn đề của thái hậu, ngược lại mày kiếm chau lên, khẽ nở nụ cười.

Lúc này trong lòng thái hậu cũng là hoảng loạn, năm đó nàng nhìn thấy nghiệt tử này lên ngôi vị hoàng đế dần ổn định, ba phen mấy bận ám sát cũng đều không thành công, lúc này lão mama bên người nàng đưa cho nàng chủ ý, để cho hắn “tuyệt tử sát”, khi đó nàng nghĩ rằng chỉ cần nghiệt tử này một ngày không có nhi tử, ngôi vị hoàng đế này của Thái nhi vẫn luôn có cơ hội.

Nhưng là trước có Hiền phi sinh hạ Hoàn Châu công chúa, sau có Lý Viên sinh hạ Minh Châu cùng Nguyên Hi.

Thái hậu liền cho rằng “tuyệt tử sát” này bắt quá là nói ngoa thôi!

Phong Thành Vũ nhìn nàng vặn vẹo nét mặt già nua khô héo, không khỏi mang theo nụ cười châm chọc nói: “Mẫu hậu không cảm thấy rất có ý tứ sao?”

Thái hậu gắt gao theo dõi hắn, từng chữ từng chữ nói: “Cái gì có ý tứ?”

Phong Thành Vũ không chút nào tránh nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ nói: “Mẫu hậu không cảm thấy sự chết đi của vương đệ cùng phương pháp năm đó người hạ tuyệt tử sát cho trẫm có phần giống nhau sao?”

Liễu thái hậu “Aaaa——” hét thảm một tiếng, nàng chỉ vào Phong Thành Vũ tê tâm phế liệt hô: “Quả nhiên là người, quả nhiên là người hại Thái nhi của ta. Người cái đồ lòng dạ hiểm độc, cảm thú. Cảm thú.”

Lý Viên kinh sợ nghe thanh âm nguyên rửa của thái hậu phảng phất như từ địa ngục truyền đến, nàng lúc này mới hơi có chút hiểu, xem ra Phong Thành Vũ nhiều năm không có con cùng Liễu thái hậu có quan hệ.

Lý Viên thở dài một hơi, chiều này của thái hậu quả thật âm tàn, chẳng trách hắn sẽ oán hận như thế đây!

Không đợi nàng ngẫm nghĩ, bên trong Phong Thành Vũ thần nhiên nói: “Mẫu hậu nói thế nào ấy? Khấp thiên hạ đều biết trẫm cùng vương đệ thủ túc tình thâm như thế nào lại đi gia hại hắn đây?”

Thái hậu giống như nghe được điều gì buồn cười đáng chê cười nhất, nàng ha ha ha. Cười lớn lên, giống như điên loạn hô: “Thủ túc cái chó má!! Súc sinh người chẳng những đoạt ngôi vị hoàng đế của Thái nhi lại còn muốn lấy tính mạng của hắn, cái này gọi gì là thủ túc!! Cái này gọi gì là tình thâm!! Người là tên lừa gạt lừa người khắp thiên hạ! Tên lừa gạt ác tâm! Ô ô. Thái nhi của ta. Thái nhi con của ta a!!”

Phong Thành Vũ đứng dậy, chậm rãi tiêu sái đi đến bên cạnh giường Liễu thái hậu, khẽ cúi đầu, dùng âm thanh cực “ôn hòa” nói: “Mẫu hậu——trẫm thật sự đem Thành Thái thành thân đệ của mình, ngay cả khi hắn phạm vào sai lầm lớn như vậy, trẫm đều thay hắn can đi!”

“Sai lầm lớn? Khụ khụ. Khụ.” Lồng ngực thái hậu giống như là ống bê bị phá vỡ, phát ra âm thanh hự hự, nàng ngẩng đầu nhìn Phong Thành Vũ giọng căm hận nói: “Thái nhi. Phạm. Phạm vào cái gì sai lầm lớn?”

Phong Thành Vũ khóe miệng toát ra một nụ cười cổ quái, hắn nói: “Đêm mười ba tháng hai, yến tiệc Hi nhi chọn đồ vật đoán tương lai ngày đó.”

Lý Viên trong tâm thâm nhéo một cái, nghĩ: đến rồi!

Chỉ nghe Phong Thành Vũ không nhanh không chậm nói: “Yến tiệc Hi nhi chọn đồ vật đoán tương lai, trẫm cùng quần thần đãi yến tại Càn Nguyên điện, khi yến tiệc được chừng hai canh giờ, trẫm đứng dậy đến Thiên Cơ điện thay y phục, trẫm đang lúc đổi lại trang phục bởi vì có chút men say liền đuổi người bên cạnh đi, một mình ở đây nghĩ chốc lát, ai ngờ———”.

“Người nào, người nào, ai ngờ cái gì——?” ánh mắt thái hậu chăm chú nhìn chằm chằm Phong Thành Vũ, tựa hồ giống như ý thức được cái gì, thân thể bắt đầu không ngừng co quắp.

Không nói đến triều đình rối rít hỗn loạn, đang nói trong hậu cung, chúng tần phi nghe nói hoàng thượng “bị bệnh” lập tức mọi người lo lắng hận không thể là mình được ở bên hần lúc hần thương tâm, cho nên nay người hướng Dưỡng Tâm điện tặng được thiện, mai ta hướng Dưỡng Tâm điện đồ ăn tự làm, tóm lại là phải để cho hoàng thượng hiểu được trong lòng mình có sự “lo lắng”.

Mà lúc này, cái nam nhân làm cho các nàng nóng ruột nóng gan, mỗi mắt chờ mong, cái nam nhân đang chịu đủ đau lòng cùng ốm đau ấy đang làm gì?

Đáp án dĩ nhiên là, hần đang ôm con trai bảo bối của hần chơi trò tung lên cao.

“A. A. Bay bay. Phụ thân. Bay bay.” Trong Cam Tuyền cung, Lý Viên khước mắt liếc liếc nhìn phụ tử bên cạnh chơi đùa sắp điên rồi.

Mỗi khi Phong Thành Vũ đem tiểu thân thể phấn nộn của Hi nhi tung lên cao cao, trong tâm Lý Viên lại giống như nhảy cầu, lắc lư lắc lư.

“Được rồi, được rồi.” Nàng vội vàng nói: “Hi nhi còn không mau xuống, không nhìn thấy phụ thân người đang mệt mỏi sao?”

Hi nhi?

Người phụ thân nhị thập tứ hiếu Phong Thành Vũ lập tức toàn bộ khai hỏa, chỉ thấy hần trợn mắt nhìn Lý Viên một cái, cánh tay dài ném một cái, Hi nhi “A——” một tiếng kêu sợ hãi vội đi ra ngoài, nhưng ngay sau đó bên trong tấm điện vang lên một tiếng cười vui của trẻ con.

Lý Viên mấp má môi nhìn người nam nhân kia trên đầu lông mày có mang theo nụ cười nhợt nhạt, không khỏi lắc đầu, thôi! Khó có được hôm nay hần thoải mái một lần.

Bóng trắng chập chờn, nền đỏ bên trong phòng.

Lý Viên lặng lẽ mở mắt, không khỏi ngoài ý muốn khi nhìn thấy nam nhân kia vốn hần nên nằm ngủ cạnh nàng thì lại không thấy! Thở dài, nàng ngồi dậy choàng xiêm y để trên cái bàn nhỏ đầu giường, hướng ngoài cửa đi tới, liền nhìn thấy Phong Thành Vũ ngồi trên ghế mây sau án thư vẫn đang “Sững sờ xuất thần”.

“Hoàng thượng.” nàng nhẹ nhàng kêu lên.

Phong Thành Vũ hơi kinh hãi, nhưng ngay sau đó cau mày, nhìn nàng nói: “Đã là buổi tối rồi, người chạy đến làm gì!”

Cũng đều là vì tìm người, người bị chứng bệnh “mất ngủ” mà! Lý Viên âm thầm lầm bầm hai câu, nhưng ngay sau đó đi đến bên cạnh hần, cũng không chút khách khí chen vào ngực hần.

“Hoàng thượng còn có thiếp thân đây! Chính người cũng không phải buổi tối muộn còn chạy đến đây xem ‘sách phiền muộn’ hay sao!”

Phong Thành Vũ có vẻ hơi lúng túng để sách trong tay xuống, ho khan hai tiếng nói: “Thường ngày luôn không có lúc thanh nhàn, bây giờ thỉnh linh không có việc gì, làm cho trẫm cảm thấy không được tự nhiên.”

Bởi vì người bây giờ đang “ngã bệnh” mà! Lý Viên nghĩ đến. Bỗng nhiên——nàng ngẩng đầu lên nhìn Phong Thành Vũ, khẽ thở dài một hơi. “Bệnh” của người nam nhân này, cũng chưa chắc tất cả đều là giả a!

Hai tay Lý Viên vòng qua cổ hần, đem mặt chôn ở ngực hần: rốt cuộc là làm sao mới có thể giúp hần vui vẻ trở lại đây?

Khoảng thời gian Sùng Quang thái hậu Liễu Văn Huệ qua đời đã qua hơn hai tháng, đương kim thánh thượng Phong Thành Vũ bắt đầu từ từ thoát ra khỏi đoạn thời gian “thương tâm”, bá quan văn võ cả triều không khỏi thở phào nhẹ nhõm thật lớn.

Một ngày kia, trong Dưỡng Tâm điện, Lý Đại Hải vẻ mặt tươi cười bưng khay màu đỏ đi tới.

“Hoàng thượng.” Hần khom người nói: “Thần quý phi nương nương, tặng thức ăn tối cho người”.

Phong Thành Vũ bỏ tấu chương trong tay, lông mày nhếch lên, nhưng là kỳ quái, cái đồ trước giờ không tìm không phỉ, làm sao lại nghĩ tới đưa đồ ăn cho hắn?

“Bưng tới đây đi!”

Lý Đại Hải nhìn Phong Thành Vũ khoe miệng khê nhếch lên, không khỏi càng thêm vui vẻ, trong khoảng thời gian này hoàng thượng vốn lộ ra vẻ có chút “buồn bực”, có thể làm cho hoàng thượng thoải mái như vậy quả nhiên chỉ có Thần quý phi nương nương a!

Bưng lên chén cháo Phỉ Thúy trong tay, Phong Thành Vũ thoáng cái liền thấy được mẫu giấy nho nhỏ đặt ở dưới chén cháo.

“Tối mai lúc canh hai, thần thiếp trong Cam Tuyền cung, cung nghênh thánh thượng đại giá, xin người nhất định phải tới nha!” Đây cũng là lý do chuẩn bị bát cháo rồi, Phong Thành Vũ gương mặt co rút nghĩ đến.

Không biết tại làm sao, hắn đột nhiên có loại dự cảm xấu.

“Chủ tử của các người đâu?” Phong Thành Vũ bước vào Cam Tuyền cung, liền hướng khuôn mặt lo lắng lúng túng của Cẩm Tú mà hỏi.

Cẩm Tú, Xuân Hoa, Quắc Quắc, Tiểu Văn, Tiểu Vũ, Tiểu Ngọc, cả đám nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Cẩm Tú tiến lên một bước, ấp a ấp úng nói: “Hồi hoàng thượng, chủ, chủ tử ở phía trên đấy?”

“Phía trên?” Phong Thành Vũ nhướng mày: “Cái gì phía trên?”

Cẩm Tú trên mặt càng lo âu, song nàng nghĩ tới chủ tử đã phân phó, cuối cùng vẫn là cắn răng nói: “Ở trên nóc nhà!”

Phong Thành Vũ: “.”

“Người không muốn sống nữa sao! Chạy đến trên kia làm cái gì!” Phong Thành Vũ ngẩng đầu lên, vẻ mặt xanh mét nhìn Lý Viên đang ngồi trên mái nhà cao cao.

Lý Viên khê cúi thân thể xuống, run rẩy nói: “Hoàng thượng, người đi lên a!”

.

“Người nếu không lên đây, nô tỳ sẽ không đi xuống !” Nàng lên hai tay ở chỗ ngực làm một cái dấu chéo thật to.

Hoàng thượng lần đầu tiên giẫm làm rung động mái ngói, leo lên nóc nhà, hỏn hển nú lấy lỗ tai nữ nhân kia, lớn tiếng quát: “Người giỏi a! Dám uy hiếp trẫm đúng không! Làm sao leo cây còn chưa đủ, nay đổi thành leo mái nhà đúng không? Người có phải nghĩ muốn lên trời hay không hả?”

Lý Viên không để ý đến lỗ tai đau nhức, run run sợ sợ chui vào trong ngực của hắn, thút tha thút thít nói: “Ồ

~~ thật cao a! Hừ chết thần thiếp rồi!”

Phong Thành Vũ nổi trận lôi đình, dùng sức gõ xuống đầu nàng, cái nữ nhân không biết sống chết suốt ngày chỉ biết hành hạ người khác.

“Còn không mau cùng trẫm đi xuống!”

“A ~~ chờ một chút ~~ chờ một chút!” Lý Viên kéo lại tay của hắn, thử dò xét cách ngồi trên mái nhà, còn vỗ vỗ vị trí bên cạnh hướng Phong Thành Vũ nói: “Hoàng thượng! Tới a! Người ngồi đây!”

Phong Thành Vũ nặng nề thở dài, hướng về phía một dãy thị vệ đằng sau phất phất tay, để cho bọn họ ở tại chỗ đợi lệnh, hắn phất vạt áo ngồi xuống bên cạnh Lý Viên, tức giận nói: “Được rồi nói đi, người lại muốn làm cái gì?”

“Không có” Lý Viên xoay đầu lại, đặc biệt thành thật nói với hắn: “Thần thiếp chính là muốn cùng hoàng thượng tâm sự thôi!”

Hơn nửa đêm chạy đến trên nóc nhà tâm sự? Phong Thành Vũ khước mắt co rút nhìn Lý Viên, quả nhiên chỉ có ái phi của hắn mới có thể nghĩ đến địa điểm tâm sự nổi bật như vậy.

“Hoàng thượng, người nhìn!” Lý Viên chỉ vào trăng sáng nói: “Trăng sáng thật đẹp a!”

Phong Thành Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không hề trả lời khế hừ một tiếng.

Lý Viên khế nghiêng đầu nói: “Thật kỳ quái, rõ ràng là giống nhau, nhưng trăng sáng ngồi ở trên này nhìn lên, cảm giác so với ở dưới mặt đất thì đẹp hơn rất nhiều lần!”

Phong Thành Vũ nhìn nàng, thản nhiên nói: “Người đặc biệt đưa trẩm tới trên này, không phải là chỉ để ngắm trăng đi!”

“Hi hi.” Lý Viên bỗng nở nụ cười đỏ bừng mặt, ha ha cười trộm bưng kín hai gò má của mình. Hướng về phía Phong Thành Vũ đang khó hiểu, ánh mắt Lý Viên giống như kẻ trộm nhỏ giọng nói: “Thật ra thì, đây là một nguyện vọng nho nhỏ của thần thiếp!”

“Nguyện vọng của ái phi chính là, lên nóc nhà, ngắm trăng sáng?”

Lý Viên vênh cao đôi môi đỏ mọng lên, lăm bằm lâu bầu nói: “Bởi vì lãng mạn mà!”

Dựa vào cánh tay của hắn, Lý Viên lẳng lặng ngẩng đầu ngắm trăng sáng trên bầu trời.

Sau một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng nói: “Thần thiếp là nữ nhi trong nhà họ hàng xa của Lý Thông phán ngũ phẩm Ung Châu, bởi vì đứng hàng thứ tư, mọi người trong nhà quen gọi ta là tứ nương. Mẫu thân của ta là một di nương, nàng họ Hồ, nghe nói người lớn lên rất đẹp, tính cách cũng rất ôn nhu. Nhưng trong trí nhớ của ta cũng không có nàng, bởi vì nàng sau khi sinh ta ra không lâu sau liền qua đời vì rong huyết!”

Phong Thành Vũ hơi sững sờ, đây là lần đầu tiên nàng mở miệng nói đến chuyện của mình.

Lý Viên khế nháy mắt, giống như là lâm vào trong hồi ức nói tiếp: “Sau khi mẫu thân ta chết, phụ thân giống như là đã quên ta, cho tới bây giờ cũng không có quan quá ta. Là Tần cô cô hảo tâm hầu hạ ta lớn lên, nga! Tần cô cô chính là mẫu thân của Cẩm Tú, cũng là nha hoàn thiếp thân của mẫu thân ta khi còn sống, nếu không có cô cô bảo vệ, ta nhất định sẽ không sống được tới hiện tại! Mà chính thê của phụ thân ta là đích mẫu Trịnh thị, là một người lòng dạ hẹp hòi lại hay thích khắt khe với con vợ kế, thứ nữ, cho nên khi đó ta đặc biệt đặc biệt chán ghét nàng”.

Lúc nói tới chỗ này Lý Viên khế ngưng một chút, nhớ tới lúc còn ở nhà “trần đầy cảm giác chiến đấu”, nàng không khỏi khế nở nụ cười: “Nhưng là hoàng thượng người cũng biết, nô tỳ trời sinh cũng không phải là người lạnh lợi gì, cũng không giống như người khác có thể khéo léo lấy được lòng của đích mẫu, tới đa cũng cố gắng có thể gọi là chân thực a!” Bất quá cũng chính tại thời điểm chọn tú, nàng mới có thể làm “hậu bối nhân viên” của Lý Phương bị đưa đến kinh thành.

“Nếu không lấy lòng được đích mẫu, thần thiếp liền liều mạng lấy lòng phụ thân, biết phụ thân yêu thích thư pháp, cho nên thần thiếp khổ luyện———biết phụ thân thích nữ nhi trâm tinh đoan trang, thần thiếp liền ít nói giả thành bộ dáng thanh tân nhát nhẽo———thời gian lâu dài, người nữ nhi bị hắn quên lãng nhiều năm như ta cũng làm cho hắn động chút lòng. Ta ở Lý gia cũng coi như chân chính đứng vững, không còn phải ăn cơm lạnh canh tàn, ngay cả hạ nhân cũng có thể quát lớn ta!”

“Nhưng mà! Một thứ nữ nho nhỏ không có mẫu thân trong nhà cao cửa rộng, còn không phải là mệnh bị chủ mẫu xoa dẹp nắm tròn sao. Thần thiếp nhớ được tổng cộng có hai lần——” nàng vươn ra hai ngón tay trước mặt hân hoan “thiếu chút nữa là mất mạng nhỏ”.

“Lần đầu tiên là ta ở đại thọ của đích mẫu không may lỡ tay làm rơi bình lưu ly phúc thọ tiên lộc, đích mẫu giận dữ nói ta cố ý rửa nàng chết sớm, mà đem ta năm đó mới bảy tuổi ném vào trong từ đường, suốt năm ngày, không cho ăn cơm cũng không cho uống nước, chờ đến lúc ta được mang ra thì chỉ còn chút hơi thở, khi đó ta hận không thể ăn được đất, nhờ có dựa vào uống nước trong không gian Ôn Tuyền thủy mới miễn cưỡng còn sống.”

Phong Thành Vũ xoa xoa đầu nàng, trong mắt hiện lên một vẻ nồng đậm đau lòng.

Lý Viên cảm nhận được tâm ý của hắn, ngẩng đầu hướng về phía hắn cười cười, vĩnh viễn miệng lên nói: “Đáng giận hơn nữa, thần thiếp sở dĩ đánh vỡ lưu ly phúc thọ tiên lộc là bởi vì có người từ phía sau lưng đẩy, cũng mặc kệ lúc đó ta giải thích như thế nào, phụ thân cùng đích mẫu vẫn như cũ trừng phạt ta. . . . Ở trong từ đường vừa trống trải vừa kinh khủng bày đầy bài vị liệt tổ liệt tông Lý gia, thần thiếp dựa theo tên của từng người từng người lần lượt mắng, khi đó cảm giác đặc biệt hết giận!”

Phong Thành Vũ khoe miệng cười cười, vươn tay đánh sau gáy nàng.

Lý Viên hờn dỗi trừng mắt liếc hắn một cái, nói tiếp: “Lần thứ hai thì thần thiếp càng thảm!”

37. Chương 70

Chương 70: Ngắm trăng sáng, nói chuyện tâm tình (hạ)

“Thần thiếp hoàn toàn nhớ rõ, đó là một ngày đông giá rét không khí lạnh đến đóng băng, ta bị Nhị tỷ tỷ đẩy ngã xuống ao, nước kia sâu như vậy, lạnh như vậy, ta liều mạng giãy dụa trong nước, hô cứu mạng a——cứu mạng a——mà Nhị tỷ cùng bọn nha hoàn thì đứng bên cạnh hồ nước vừa cười đùa nhìn ta điên cuồng giãy dụa trong nước. Thậm chí, các nàng còn cầm gậy trúc tới, mỗi khi ta từ trong nước ngoi đầu lên là các nàng lại dùng gậy trúc đem ta đánh đi xuống. Cuối cùng vẫn là Tần cô cô vội vã chạy tới nhảy xuống nước đem ta cứu lên, ta khi đó thấy vô cùng hận Lý Phương, thật hận không thể đem nàng đẩy xuống nước, làm cho nàng cũng phải nếm thử cảm giác kinh khủng nhiều lần sắp chết đuối.”

Phong Thành Vũ trên mặt thương tiếc càng sâu, về phần Lý Phương kia, hắn ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên sát cơ.

Song, lúc này Lý Viên lại ngẩng đầu lên, hướng về phía hắn thật tình nói: “Nhưng là, thần thiếp bây giờ hoàn toàn không có hận nàng thậm chí cảm giác chán ghét nàng cũng từ từ biến mất không còn thấy nữa!”

Phong Thành Vũ nhìn nàng ánh mắt sáng ngời mà ấm áp, nhẹ nhàng nói: “Tại sao?”

“Bởi vì thần thiếp hiện tại so sánh với nàng tốt hơn nhiều!” Cái miệng nhỏ nhắn của Lý Viên hì hì cười ra tiếng: “Hoàng thượng, người biết không? Thần thiếp trước kia chỉ là một thứ nữ nhơ nhỏ hèn mọn sống cho qua ngày, nhưng hiện tại không giống với lúc trước, thần thiếp hiện tại là Thần quý phi đỉnh đỉnh tôn quý của Đại Chu triều, chỉ có thể là ta cho người khác nhìn sắc mặt, không ai dám chọc ta a! Siêu cấp uy phong a!”

Có lúc trả đũa một người, chưa chắc đã nên giẫm đạp hay hại chết nàng, người chỉ cần so với nàng sống tốt hơn, so với nàng sống hạnh phúc hơn, làm cho nàng chỉ có thể đứng một bên nhìn, như vậy là đủ rồi!

Phong Thành Vũ nhìn nàng trong giây lát liền trở thành bộ dạng dương dương đắc ý, không khỏi dùng sức cọ sát mũi thon của nàng.

“Quê thần thiếp có một câu châm ngôn, là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, nô tỳ cảm thấy những lời này chẳng những áp dụng được cho trên người thần thiếp, cũng có thể áp dụng cho trên người hoàng thượng!”

Phong Thành Vũ ôm thân thể nàng không khỏi mỉm cười cứng ngắc, Lý Viên vươn tay sờ sờ gương mặt hắn hình như có chút gầy gò, ôn nhu nói: “Tâm nguyện nhiều năm của hoàng thượng đã thành, còn có chỗ nào thấy chưa đủ nữa đây?”

Phong Thành Vũ lặng yên, mặt không chút thay đổi nhìn nàng một cái, sau một lúc lâu, cái đầu chôn ở cần cổ của nàng có chút tỉnh trẻ con nói: “Trẫm cảm thấy còn chưa đủ?”

Lý Viên nhưng lại chà chà đầu của hắn nói: “Thật đã đầy đủ rồi mà!”

Nàng thấy Phong Thành Vũ im lặng không lên tiếng không khỏi âm thầm thở dài, từ sau khi thái hậu mất, Phong Thành Vũ liền bỗng nhiên trở thành có cái gì đó không đúng, sắc mặt mang theo vẻ buồn bực, thậm

chỉ còn xuất hiện trạng thái tương tự mất ngủ. Người khác nhìn không ra hẳn có điểm khác lạ, nhưng người bên gối hẳn như Lý Viên đây làm thế nào lại chưa nhìn ra chứ?

Thật ra thì hẳn không vui Lý Viên cho rằng đơn giản là từ hai loại tâm thái.

Thứ nhất là: nhớ lại dĩ vãng năm tháng đau khổ, thật sâu nghĩ rằng cho các người chết là quá tiện nghi.

Thứ hai là: nửa đời suy nghĩ muốn trả thù địch nhân, có ngày thật sự trả thù được rồi, trong lòng hẳn liền xuất hiện một loại cảm giác trống rỗng khó chịu.

Tựa như người từ nhỏ tạo cho mình một cái mục tiêu, vì đạt thành mục tiêu này mà không ngừng cố gắng. Nhưng khi người thực hiện được mục tiêu, trừ vẻ ngoài mừng như điên cuồng, nhưng dư lại chính là sự mờ mịt cùng mất mát. Mà giải quyết vấn đề này biện pháp tốt nhất chính là một lần nữa tạo ra mục tiêu cao hơn.

Nhưng là đối với Phong Thành Vũ cả thiên hạ đều ở trong tay mà nói, đối thủ có thể làm cho hẳn hết lòng lo lắng như vậy, ngày nhớ đêm mong cũng muốn giết chết sợ là không còn nữa.

Cho nên đối với hoàng thượng của chúng ta ở trong mắt Lý Viên, xem ra là trạng thái ăn no rồi việc.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Phong Thành Vũ, ghé vào lỗ tai hẳn ôn nhu nói: “Nô tỳ cảm thấy người không thể sống vì quá khứ mà phải hướng về phía trước, bởi vì người không thể nào cả đời vốn xui xẻo! Chỉ cần kiên trì bản tâm của mình mỗi ngày làm việc tốt, đối xử tử tế với mình, đối xử tử tế với người khác, một ngày nào đó vận may của người sẽ từ trên trời giáng xuống a!”

Người nói đây là lừa mình dối người cũng được, nói đây là nằm mộng giữa ban ngày cũng được, nhưng Lý Viên gần như là ôm loại ý nghĩ “ngây thơ” này, mới ở nơi cổ đại tàn khốc này sinh tồn được.

Bởi vì chờ đợi ngày mai tốt đẹp, cho nên ta có thể nhịn xuống khổ nạn hôm nay.

Phong Thành Vũ nghe nàng nói xong, tại cần cổ nàng cực kỳ khinh thường chê cười một tiếng: “Trăm nếu là chờ trời cao, chẳng biết lúc nào mới có thể rơi xuống may mắn, thì đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi!”

Lý Viên bĩu môi, dùng sức kéo một sợi tóc của hẳn.

“Thần thiếp muốn biểu đạt cũng không phải ý tứ này, thần thiếp muốn nói chính là——” nàng thanh âm nặng nề nói: “Hoàng thượng, xin người đừng nghĩ đến chuyện đã qua nữa, xin người đem cặp mắt nhìn rõ mọi việc kia chuyển dời đến chỗ người cần chú ý!”

“Người muốn trăm chú ý cái gì?” Phong Thành Vũ khẽ ngẩng đầu lên, trên mặt một cỗ buồn bực chẳng biết từ khi nào đã biến mất không thấy, ngược lại một cỗ thần sắc “không đứng đắn” lại hiện lên.

Hắn vươn tay ra véo khuôn mặt của nàng, trêu chọc nói: “Chú ý người sao?”

Lý Viên

ta quả nhiên không phải là đã cùng tri tâm tỷ tỷ dự đoán trước sao?

Nàng vĩnh miệng lên, nói: “Hoàng thượng muốn quan tâm tất nhiên là quốc gia đại sự, dân chúng thiên hạ đi! Người không phải lấy việc trở thành “thiên cổ minh quân” làm mục tiêu, đang không ngừng cố gắng sau!”

Phong Thành Vũ đã bị nói trúng tâm tư ẩn sâu đã lâu, thần sắc đang lúc này khẽ trở nên không được tự nhiên.

Mà Lý Viên lại không chỗ nào phát hiện ra, ánh mắt sáng bóng nhìn Phong Thành Vũ: “Hoàng thượng người rất lợi hại, nhất định có thể tạo ra non sông Đại Chu phồn hoa nhất, để cho dân chúng thiên hạ tất cả đều được chuyển sang cuộc sống hỉ nhạ an khang!”

Phong Thành Vũ khước miệng khẽ mở ra, hai đầu lông mày liền có một tia thần thái phi dương: “Tin tưởng trăm như vậy?”

“Ân! Ân! Ân!” Lý Viên mãnh liệt gạt đầu, nguyên vẹn biểu đạt nàng đối với hắn có hai trăm phần trăm lòng tin.

Chê cười, lấy trình độ phúc hắc cùng tính cần mẫn của người nam nhân này, có thể hướng đến một khuôn mẫu “danh quân” thiên cổ.

“Dĩ nhiên.” Lý Viên vừa cười hắc hắc hai tiếng vừa nói: “Hoàng thượng người cũng có thể ở lúc thích hợp chú ý thần thiếp một chút!”

Phong Thành Vũ buồn cười giơ tay lên gõ xuống đầu nàng.

Lý Viên ôm lấy cánh tay Phong Thành Vũ, nhìn hắn một chút, lại ngẩng trắng sáng.

Nàng đột nhiên nói: “Thật ra thì thần thiếp cũng có mục tiêu tương lai của mình!”

Phong Thành Vũ chân mày chau lên, cười nói: “Nga?”

Lý Viên nhìn vẻ mặt hắn bộ dạng không tin, dùng sức hừ một tiếng, nói: “Đầu tiên, thần thiếp phải cố gắng giảm cân, thề phải trở thành một mỹ nhân siêu cấp thon thả”.

Phong Thành Vũ không tự chủ đề lên phần lưng phẫn nộ của nàng, nghĩ đến châu viên ngọc nhuận ôm thoải mái như thế này! Giảm cái gì mà giảm.

Lý Viên mới bắt kể đến trong lòng hắn nghĩ gì, nàng vui vẻ nói tiếp: “Tiếp theo, thần thiếp sẽ nuôi dưỡng Châu Châu cùng Hi nhi thật tốt, tuyệt đối sẽ đem bọn chúng giáo dục trở thành hảo hải tử!”

Phong Thành Vũ trong lòng thầm nghĩ: xem ra kế hoạch bồi dưỡng Hi nhi làm thái tử trầm phải thực hiện sớm a! Về phần Châu Châu, ân! Trở lại phải nhớ dặn dò mama giáo dưỡng vạn lần không thêm để cho đứa bé kia trở nên “ngốc” giống mẹ nàng vậy.

“Mục tiêu cuối cùng là” Lý Viên xoay đầu lại nhìn Phong Thành Vũ, gương mặt hồng hồng nói: “Thần thiếp muốn cùng hoàng thượng yêu thương nhau suốt đời”.

Nhìn bộ dạng sững sốt của Phong Thành Vũ, Lý Viên ngốc nghếch bật cười.

Nàng cùng nam nhân này gặp nhau ở thời đại đặc thù này.

Lúc bắt đầu hắn là ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng, mà nàng bắt quá chỉ là một phi tử nhỏ nhỏ bình thường không có gì đặc biệt ở trong hậu cung.

Nhưng là, trời cao lại làm cho nàng mang thai!

Từ đó về sau, hắn liền đối với nàng không giống như trước nữa.

Không sai, thật ra trong tâm Lý Viên so với ai khác đều hiểu hơn, nàng sở dĩ có được uy thế cùng sủng ái ngày hôm nay đơn giản chỉ dựa vào chính là nàng có thể “sinh”.

Cho nên nàng tới bây giờ cũng không có hỏi qua hắn: “Hoàng thượng người sở dĩ đối với ta tốt như vậy, có phải chỉ là bởi vì ta có thể sinh con cho người hay không đây?”

Lý Viên cho rằng, trên cái thế giới này vốn không có vô duyên vô cớ hận cũng không có vô duyên vô cớ yêu.

Có lẽ người đối với ta vừa bắt đầu thật là tốt cũng không phải hoàn toàn đối với ta yêu thích, nhưng là thời gian cùng hải tử đã kéo lại khoảng cách giữa hai chúng ta, dần dần người phát hiện ra ưu điểm của ta cũng nguyện ý bao dung khuyết điểm của ta, mà ta cũng vì vậy mà từ từ bỏ đi đề phòng cùng kính sợ đối với người, trong lúc vô tình liền thích người.

Nhưng vẫn tồn tại cái cảm giác không thoải mái ở đây! Lý Viên trong lòng âm thầm lầm bầm: người ta sống qua hai đời, cũng không có một lần chân chính yêu ai đâu! Cứ như vậy mà hồ đồ cùng hắn lên giường, sinh tiểu oa nhi.

Thật là đủ bi thảm a!

Xe đã cùng lên rồi, cũng không quan trọng quá một phiếu vé, có đúng hay không a!

Phong Thành Vũ mặc dù không biết cái gì là “nói yêu thương”, nhưng nhìn bộ dạng Lý Viên bên tai đỏ bừng bừng, trong lòng cũng khẽ hiện lên một tia hiểu ra, chỉ nghe hần khự khự —— ho khan hai tiếng. Giả vờ nói: “Àn! Cái mục tiêu này của người xem ra còn có chút có thể xem xét”.

Lý Viên: > // <

Một loại không khí ngọt ngào khác thường lưu chuyển giữa hai người, Lý Viên giống như cô nương vừa lâm vào bể tình, trong lòng vừa ngượng ngùng, lại vui sướng, cảm giác được tầm mắt lửa nóng của hắn dừng ở trên mặt mình, Lý Viên cắn cắn môi dưới. Ngắc đầu, ánh mắt lại không nhìn hắn, nàng giống như là lấy hết tất cả dũng khí, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói: “Phong Thành Vũ, I LOVE YOU!”

Sau khi nói xong nàng mới ngắc đầu lặng lẽ nhìn hắn nghiêm túc ở nơi đó.

Lý Viên không biết tại sao liền cảm thấy từng đợt mừng thầm nổi lên trong lòng, giống như là việc không ai hiểu mà chỉ có mình tự biết mình đã nói cái gì.

Người có thể cả đời này sẽ không biết hôm nay ta ở đây chỗ này nói với người cái gì! Nhưng là cũng không quan trọng, bởi vì trong cuộc sống sau này ta nhất định sẽ làm cho người nói những lời này trước!!! Lý Viên về mặt đặc ý đem đầu chôn ở trong ngực hắn.

“Khự——” một lát sau lồng ngực Phong Thành Vũ bắt đầu kịch liệt đập phồng, Lý Viên khó hiểu ngắc đầu, nhìn khuôn mặt không kiềm chế được nụ cười của hắn.

Nàng không khỏi âm thầm buồn bực, có chuyện gì có thể làm cho hắn vui vẻ như vậy a?

Song, một giây sau, nàng sẽ biết!

Chỉ nghe người nam nhân kia dùng âm thanh vô cùng trầm thấp ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Thank you very much!”

Lý Viên chợt cảm thấy trên đầu mình có một vụn câu (fuck your mom) chạy qua như điên.

Nhìn ánh mắt tràn đầy khiếp sợ của Lý Viên, Phong Thành Vũ lông mày khẽ nhướng, nhẹ nhàng cười nói: “Không nghĩ tới ái phi còn tinh thông ngôn ngữ Tây Dương!”

Không sợ cầm thú đùa bốn lưu manh, chỉ sợ cầm thú có văn hóa!!!

Lý Viên gơ tay lên bưng kín mặt của mình, chỉ chốc lát sau liền ô ô gào khóc.

Nàng khóc chính là bởi vì thương tâm a!

Phong Thành Vũ một tay ôm chầm lấy thân thể nàng cười to nói: “Ái phi, đây là cực hỉ mà khóc sao?”

Lý Viên lắc đầu, gơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn như mèo hoa, một tay chỉ lên bầu trời đêm vô cùng ai oán gào nói: “Cũng là do trăng sáng gây họa!!!”

38. Chương 71 End

Chương 71: Lột Da (đại kết cục)

Cần Thanh cung, thượng thư phòng.

“Nhạc dân chi nhạc, dân diệc nhạc kỳ nhạc, ưu dân chi ưu giả, dân diệc ưu kỳ ưu. Vui cái vui của thiên hạ, lo nỗi lo của thiên hạ, song không vương giả, không chỉ có vậy. Là tại vì sao?”. Văn hoa các Đại học sĩ, chương viện Hàn Lâm viện, thêm danh hiệu Thái phó của thái tử, Vương Đình Lâm, xoa xoa ba thước râu của mình trầm giọng hỏi.

Chỉ thấy một nam đồng tầm bốn năm tuổi ngồi dưới, thần nhiên đứng dậy, mồm miệng lưu loát, ý nghĩ rõ ràng đáp lại: “Ý tứ của những lời này là, lấy vui vẻ của thiên hạ làm vui vẻ của mình, lấy nỗi lo của vạn dân làm nỗi lo của mình, đem sự vui vẻ của người trong thiên hạ làm vui vẻ của mình, đem sự ưu sầu của người trong thiên hạ làm ưu sầu của mình, người như vậy không phải hoàng đế thì không thể là ai khác.” Vương Đình Lâm nghe nam đồng trả lời xong, trên mặt lộ rõ thần thái thoải mái, chỉ thấy hần gật đầu cười nói: “Thái tử điện hạ giải đáp vô cùng chính xác!”

Thái tử điện hạ nha! Cũng chính là tiểu bằng hữu Hi nhi của chúng ta, cũng không bởi vì được Thái phó khích lệ mà lộ ra một sắc mặt tốt, hần cầm tờ giấy thật chặt, khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn cố gắng làm ra một bộ dạng đại nhân nghiêm túc. Song, cặp mắt to đen sẫm vẫn không tự chủ được hướng về thân ảnh mình hoàng phía trước.

Đợi đến sau khi việc học kết thúc, Hi nhi sải bước chân ngắn đi tới trước người nọ, hần cúi tiểu thân thể bập bẹ nói: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng”.

Phong Thành Vũ chân mày chau lên nhìn hài tử đáng yêu như tiên đồng trước mắt, khóe miệng không tự chủ được lộ ra nụ cười, hần gật đầu nói: “Đứng lên đi!”

Sau khi Hi nhi đứng lên, hướng về phía Phong Thành Vũ lộ ra một nụ cười ngọt ngào, trong mắt tràn đầy vẻ vui sướng.

Phong Thành Vũ tất nhiên lại hỏi hần nhiều vấn đề về học vấn. Tiểu bằng hữu Hi nhi đều đều từng cái trả lời lại, nghe hần trả lời mạch lạc rõ ràng, Phong Thành Vũ trong lòng rất là thoải mái, song, ở trên mặt vẫn là một bộ dạng nhàn nhạt, cuối cùng bảo với hần một câu trăm triệu lần không được kiêu ngạo tự mãn mà phải tiếp tục cố gắng học hành.

Hi nhi nghe xong, vội vã gật đầu nhỏ, ra vẻ ta đây là là hảo hài tử rất nghe lời phụ hoàng.

“Ân! Hiện tại cũng là buổi trưa rồi, trăm cùng người hầu Cam Tuyền cung!”

“Dạ!” Hi nhi cười híp mắt đáp lời.

Nắm tay nho nhỏ của nhi tử, Phong Thành Vũ còn chưa đến gần bên trong điện liền nghe được thanh âm thanh thúy như chuông bạc đang đếm lấy đếm để: “Một trăm mười tám, một trăm mười chín. Hai trăm. . . . Hai trăm lẻ một. . . . Ai nha! Nương sao người lại ngừng, thật là đáng tiếc! Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa là có thể phá kỷ lục mà!”

“Ô. . . . Không! Không được!” Nữ tử thanh âm thở hổn hển đáp lại: “Thật sự là không nhảy nổi nữa!”

Phong Thành Vũ giữa lông mày vừa nhíu, nhắc lên kim mảnh phượng hoàng vu phi, chậm rãi đi vào.

“Người đây là đang hành hạ cái gì vậy?” Hần nhìn Lý Viên nửa người ngồi trên ghế trong tay còn cầm sợi dây, không vui hỏi.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng” không đợi Lý Viên trả lời, Châu Châu năm nay đã tám tuổi giống như một chú chim sơn ca nhỏ xinh xắn đi tới bên cạnh hần nói: “Phụ hoàng, mẫu phi là đang giảm cân đấy!”

“Thần, thần thiếp tham kiến hoàng, hoàng thượng” Lý Viên bộ dạng hỗn hển thính an.

“Nương, người không sao chứ?” Hi nhi nghiêng nghiêng đầu nhỏ, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Không có, không có chuyện gì!” Lý Viên nhìn nhi tử một chút, lại nhìn sắc mặt Phong Thành Vũ đang không được tốt, có chút đau đầu lấp bắp nói: “Nương đây là vận động, vận động, sinh mệnh là tại vận động mà!. Đối với thân thể rất tốt!”

Ở trước mặt bọn nhỏ Phong Thành Vũ vẫn tương đối cho Lý Viên mặt mũi, chỉ thấy hần nhẹ nhàng trợn mắt nhìn nàng một cái, xoay người phân phó cung nhân hầu hạ ngoài cửa nói: “Truyền ngọc thiện!”

Lý Viên nhanh chóng nháy mắt với nữ nhi một cái, ý bảo nàng mau mau đem bảo bối “dây nhảy” giấu vào phía sau gốc cây, liền bước nhanh đi tới bên cạnh Phong Thành Vũ hầu hạ hần thay y phục, rửa mặt.

Trước cái bàn tròn khắc hoa văn, nàng đầu tiên là đem một khối Tây Hồ thổ ngư đem bỏ xương sạch sẽ rồi bỏ vào bát Hi nhi, sau đó đưa cho Châu Châu một bên một chén súp phở thúy trân châu, cuối cùng mới gắp một phần tử thanh vào bát trước mặt Phong Thành Vũ.

Phong Thành Vũ khoe mắt khe nháy, nhìn Lý Viên đối diện đoan chính uống trà sữa trong chén thủy tinh, nói: “Người lại đang ăn kiêng?”

Lý Viên hì hì hai tiếng gập sắc mặt trầm xuống liền vội vàng nói: “Hoàng thượng, lần này người trăm triệu lần không thể ngăn cản thần thiếp nữa! Hôm nay Cẩm Tú đem quần áo mùa hè năm ngoái lấy ra, thần thiếp lại phát hiện.” Nàng vô cùng ai oán nhìn Phong Thành Vũ một cái, ý nghĩa thì không cần nói cũng biết.

Song Phong Thành Vũ đối với sự “thống khổ” của Lý Viên thì hoàn toàn lơ đãng, chỉ nghe hần thần nhiên nói: “Y phục không vừa thân nữa rồi thì may tiếp, chỉ suốt ngày hành hạ mình!”

Đây không phải là vấn đề y phục vừa hay không vừa nữa rồi! Lý Viên trong lòng phát điên: “Nếu không phải người năm lần bảy lượt cản trở kế hoạch giảm cân của ta, ta sẽ biến thành càng ngày càng tròn sao?”

Ta mặc dù tên là Lý Viên, nhưng cũng không đại biểu ta hy vọng thân hình của mình cũng tròn a! Người đúng là không hiểu nổi lòng nữ nhân.

Phong Thành Vũ cũng mặc kệ trong lòng nàng nghĩ cái gì, chỉ nghe hần cất giọng nhàn nhạt phân phó: “Sau này không cho các người đem những thứ đồ ngốn ngang này lên khi nương nương dùng thiện nữa, hiểu chưa?”

“Dạ” các cung nhân đang hầu hạ trong phòng vội vàng đáp.

Lý Viên cứng đờ, thầm mắng một tiếng: “Bá đạo”. Nhưng trong tầm mắt bức nhân của hần rút cuộc là nàng run run bỏ trà sữa trong khay xuống để ăn cơm.

Hi nhi ngẩng đầu nhỏ lên nhìn phụ thân một chút rồi lại nhìn mẫu thân một chút, cuối cùng dừng lại ở nơi tỷ tỷ đang làm mặt quỷ, cúi đầu bình tĩnh tiếp tục ăn cơm.

Thói quen đã thành tự nhiên!

Sau khi dùng xong thiện, Phong Thành Vũ trở về Dưỡng Tâm điện xử lý chính vụ thuận tiện đem Hi nhi đi, mỹ danh chính là: vì muốn lời nói và việc làm đều mẫu mực.

Lý Viên âm thầm vì nhi tử của mình mà rút nước mắt đồng tình, đứa nhỏ này hồi bé thật là phải chịu đủ “cực khổ”.

Mà chính nàng thì sao? Sau khi nghỉ ngơi, lập tức xắn lên tay áo, khí thế như lửa kêu lên: “Châu Châu mau! Đem dây nhảy của mẫu thân lại đây!”

“Chủ tử” Cẩm Tú một bên vội vàng nói: “Người hôm nay đã nhảy vài trăm cái rồi, hay là ngày mai luyện tiếp đi!”

Lý Viên lập tức lắc lắc đầu, vươn ra một ngón tay, nghiêm túc nói: “Muốn giảm cân thành công phải dựa vào nghị lực kiên cường, phải liên tục luyện tập, cho đến khi gầy xuống mới thôi trước đó quyết không được có chút thư giãn.”

Châu Châu con mắt lóe sáng nhìn mẫu thân của mình, bội phục nói: “Nương, người có nghị lực thật lớn nha!”

Lý Viên đắc ý cười một chút, vẻ mặt vậy mà còn phải nói sao: “Tốt lắm, còn không mau đem sợi dây tới đây cho ta!”

Người có thể ngăn cản ta ăn kiêng, nhưng cũng không thể ngăn cản ta vận động mà! Lý Viên xoa xoa một vòng bụng thịt, ai! Mới vừa rồi ăn một chén cơm làm tăng thêm bao nhiêu ca-lo-ri a!

Buổi chiều trong màn lụa đỏ.

Lý Viên mờ mờ nhai nhai gục ở trên ngực Phong Thành Vũ.

Vuốt ve bàn tay trắng nõn da thịt mềm mại, Phong Thành Vũ khước miệng nhếch lên, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Đúng vậy! Mới vừa ăn no nê, nam nhân này tâm tình rất tốt, chỉ là có chút làm khổ Lý Viên, chỉ thấy nàng vươn tay xoa bóp eo của mình, cái loại động tác cười ngửa độ khó cao này, nàng quả nhiên làm không được a!

“Sao vậy?” Phong Thành Vũ thanh âm khàn khàn hỏi.

“Đau thắt lưng!” Lý Viên rầu rĩ nói.

Phong Thành Vũ trên mặt nụ cười càng sâu, chỉ nghe hắn ở bên tai Lý Viên thấp giọng nói: “Trẫm xoa bóp cho người!”

“Người xoa chỗ nào?” Lý Viên đôi môi đỏ mọng vênh cao lên, hờn dỗi nói.

Phong Thành Vũ xoay mình đem nàng đè ở phía dưới, bàn tay to theo một đường cong thân thể một đường trượt xuống phía dưới: “Đều xoa bóp cho người!”

Lý Viên gò má đỏ bừng, đôi mắt giống như là ngâm trong nước biển thành ướt át.

“Ân! Sờ tựa hồ có chút mập!” Phong Thành Vũ tùy ý nói.

Trong nháy mắt, tất cả mộng ảo kiều diễm đều biến mất không thấy đâu.

Lý Viên sinh khí, tức giận đẩy Phong Thành Vũ xuống, hừ hừ nói: “Hoàng thượng, hiện tại người chê thần thiếp mập?”

Mắt thấy nữ nhân này lại bắt đầu cáu lên, Phong Thành Vũ không khỏi cười khổ, nhéo cái mũi nhỏ của nàng: “Trẫm khi nào đã nói lời như thế?”

Lý Viên không để ý tới hắn, tự mình chui vào trong chăn, chỉ chừa cho hắn một cái gáy.

Phong Thành Vũ liền hiểu, nữ nhân làm sao lại quan tâm vấn đề “béo gầy” như vậy, chỉ cần động đến điểm này, lập tức có thể trở mặt với người ngay.

Lòng của nữ nhân quả thật là kim dưới đáy bể a!

“Thần, thần thiếp. Thật sự rất béo sao?” sau một lúc lâu, lúc Phong Thành Vũ sắp ngủ thiếp đi, Lý Viên mới nhẹ nhàng hỏi.

Âm thầm ngoắc ngoắc khoe môi, Phong Thành Vũ nhấc cánh tay dài đem nàng bao quát ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng, hắn nhắm mắt lại nói: “Bất kể là người mập hay gầy, trẫm cũng không ghét bỏ người!”

“Nhưng là chính mình ghét bỏ mình thì sao?” Lý Viên vươn một ngón tay vẽ các vòng tròn trên ngực hắn: “Thần thiếp thời gian trước còn không có béo như vậy đâu! Không biết tại sao từ lúc vào hạ đến giờ mỡ trên bụng lại càng nhiều thêm, không biết lại còn tưởng mang thai đấy!”

“Chỉ suốt ngày mò mẫm suy nghĩ linh tinh, nghi ngờ cái gì———” Phong Thành Vũ còn chưa dứt lời, liền mở mắt, hắn túm lấy một bên bả vai của Lý Viên gấp giọng hỏi: “Người vừa mới nói cái gì?”

Lý Viên bị hành động của hắn làm cho sững sốt, chỉ thấy nàng quơ quơ đầu nói: “Thần, thần thiếp không nói gì a!”

Phong Thành Vũ một tay vén rèm thêu lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn vòng bụng nhỏ có vẻ mập thêm nhiều của Lý Viên.

Chưa chờ Lý Viên minh bạch là tại sao, chỉ nghe hắn lớn tiếng kêu lên: “Người đâu! Thắp đèn, truyền thái y———”

Sáng sớm ngày kế.

Minh Châu công chúa điện hạ cầm một sợi dây tinh xảo dài hơn một thước, hoạt bát đi vào tấm điện của mẫu phi nàng.

Ân! Ngày hôm qua mẫu thân nàng nhảy dây ghi lại cao nhất được hai trăm lẻ tám, hôm nay có thể phá kỷ lục hay không đây!

Song, khi nàng vừa vào lại phát hiện phụ hoàng vẫn còn ở đây.

Hơn nữa, cả phòng mọi người đều tựa hồ là một bộ dạng hết sức phấn khởi, là xảy ra chuyện tốt gì đây, Châu Châu âm thầm suy nghĩ.

“Nhi thần Minh Châu tham kiến phụ hoàng, tham kiến mẫu phi!”

“Ân! Mau đứng dậy đi!”

Châu Châu sau khi đứng dậy tò mò nhìn một chút vẻ mặt hưng phấn của phụ thân, lại nhìn một chút mẫu thân mang thần sắc lúng túng đang nằm trên giường.

“Nương, người bị làm sao?” Châu Châu nhìn thái y cách đó không xa, có chút bận tâm hỏi.

Lý Viên trên mặt vẻ run sợ lại càng nặng hơn, liên tục nói: “Không có gì, không có gì!”

Châu Châu nghiêng nghiêng cái đầu, cho đến khi xác định mẫu thân nàng thật sự không việc gì, mới vẻ mặt tiếc nuối quay quay sợ dây dài trong tay nói: “Xem ra, nương hôm nay là không thể tiếp tục nhảy rồi!”

Rất đáng tiếc! Nương rõ ràng đã nói sẽ kiên trì nhiều ngày mà.

Lý Viên nhìn sợi dây dài trong tay nàng, sắc mặt thoáng cái liền trở nên trắng bệch, chỉ nhìn thấy nàng giống như là đầu gỗ bị rơi mất, quay đầu nhìn nam nhân kia vẻ mặt đang từng chút từng chút biến thành đen như đất nồi.

Ô ô ô

Châu Châu, nương hôm nay sẽ bị người hại chết a!!!

Cho nên ở nơi này, cảnh xuân tươi đẹp buổi sáng sớm, tiếng một người đàn ông dữ dội hô vang cả Tử Cẩm thành.

“Lý, Viên, nhi, tử, của, ta, có, tam, trường, lưỡng, đoạn, gì, ta, lột, da, người!”

39. Phiên Ngoại

~**Phiên ngoại: Hiền phi

Mới đầu nàng chỉ là một cung nữ hèn mọn trong Tử Cẩm thành vô cùng to lớn này.

”Tổ Nhi!” Quản Thanh cô cô lông mày vén cao cao lên, vẻ mặt không nhịn được nói: “Người làm biếng cái gì đây! Nếu là làm trễ nải việc Giản tần nương nương giao phó, xem ta trị người như thế nào!”

“Thật xin lỗi, cô cô, để Tổ nhi đi làm!” Vương Tổ Nhi lão đảo đứng lên, cho dù trong bụng truyền đến cơn đau như cắt như đau bụng sinh, trên mặt nàng vẫn như cũ lộ ra nụ cười mềm mại.

Giản tần nương nương nay là tân sủng của bệ hạ, chỉ nhờ một điệu “bách hoa kinh hồng” mà làm chấn động thánh tâm.

Trong hậu cung người người đều chỉ biết trên nâng dưới đạp, hôm nay nàng danh tiếng đang thịnh, tất nhiên muốn cái gì được cái đó. Cho dù là một yêu cầu nhìn có vẻ vô cùng hoang đường, thì các nô tài phía dưới cũng phải vắt hết óc mà suy nghĩ.

Giống như nước rửa mặt mỗi ngày của nàng đều phải là sương lưu lại trên bách hoa buổi sáng sớm.

Cầm lấy chiếc bình sứ cao ba tấc, Vương Tổ Nhi cùng những người khác hướng ngự hoa viên đi tới.

Nhìn chung quanh những người khác đã bắt đầu đi hứng sương mai, Vương Tổ Nhi bụng đau không chịu được, liền gắt gao che bụng tìm một cái góc nhỏ ngồi xuống.

Nửa khắc đồng hồ sau, nàng nhìn xem sắc trời, biết mình không nắm vững thời gian hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nàng run run đứng đây, lần nữa hướng bụi có nhiều hoa ở giữa đi tới.

Vương Tổ Nhi lúc này thân thể vốn là trống rỗng, bị con mèo làm cho giật mình không khỏi sợ run cả người, bình sứ trong tay nhảy mất liền rơi xuống đất nát vụn.

Nàng nhất định bị Quân Thanh cô cô đánh chết mất!

Đang lúc nàng sợ hãi không biết phải làm như thế nào cho phải, một thanh âm thanh thúy ở bên tai nàng nhẹ nhàng vang lên: “Rất cuộc tìm được người rồi!”

“Meo——meo meo——meo meo meo——” mèo nhỏ kia tuy không phải rất đáng yêu, nhưng tựa hồ có tính cách, liên tiếp hướng về phía nam hải này kêu, thoát nhìn bộ dạng không muốn bị hấn vuốt ve.

Mèo nhỏ đáng thương không ngừng meo meo———.

Ở trong cung thì điểm thứ nhất muốn sinh tồn được, chính là phải nhận biết rõ từng chủ tử cao cao tại thượng.

Tứ hoàng tử Phong Thành Vũ gât đầu, thản nhiên nói: “Đứng lên đi!”

Phong Thành Vũ thấy nàng như vậy trong lòng đã hiểu mấy phần, song hắn cũng không nói gì, chỉ quết ánh mắt qua nàng một cái, xoay người rời đi!

243

Vương Tổ Nhi còn tưởng mình phải chịu một bữa đòn đau, nhưng là ngoài dự liệu của nàng Quân Thanh cô cô chẳng qua là không mẫn không nhạt nói nàng hai câu, cuối cùng nàng còn hỏi: “Người hôm nay tham kiến tứ hoàng tử rồi?”. Trong lòng nàng cả kinh, vội vã đem chuyện xảy ra nói lại một lần.

Quân Thanh cô cô như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cái, phát tay một cái bảo nàng đi xuống!

Vương Tổ Nhi thở ra một hơi thật dài, nàng biết mình hôm nay có thể thoát được một mạng toàn bộ là do vị “tứ hoàng tử” cao cao tại thượng kia, vừa nghĩ tới nam hài tuấn mỹ kia, Vương Tổ Nhi không khỏi gương mặt nóng lên, bộ dạng hân ôm con mèo kia thật ôn nhu.

Năm tháng không ngừng trôi qua, trong nội cung có thể đạt được thánh sủng lần lượt đổi tên từng người khác nhau.

Giản tần nương nương dùng sương mai rửa mặt kia? Từ trong cung đấu đã sớm trở thành một oan hồn rồi!

Mà nàng đây?

Vương Tổ Nhi trong lòng bang bang nhảy loạn, khê nhắc khéo mắt lên liếc thiếu niên ở xa xa đang ngồi đọc sách.

Nàng không có nghĩ đến, mình lại được phủ Nội vụ đưa đến hầu hạ bên cạnh tứ hoàng tử.

Kinh ngạc, mừng như điên, không thể kể hết tâm tình của nàng.

Một khắc kia, Vương Tổ Nhi tự đáy lòng cảm tạ trời xanh có thể cho nàng một cơ hội đứng ở xa xa nhìn hắn.

Cho nên cứ thể chậm chậm.

Nàng nhìn thấy thiếu niên này từ con nuôi của đương kim hoàng hậu trở thành ngôi cửu ngũ chí tôn của Đại Chu triều.

Trong mắt chúng ta hân cần cù, hân cơ trí, hân mỗi ngày đêm đều đem ra tâm huyết làm việc.

Song, nàng cùng hân như cũ chính là trời cùng đất, mây cùng bùn nhão, hân thậm chí cũng không có nhìn kỹ nàng một cái.

Nàng ở bên cạnh hầu hạ hân mười năm, nhìn hân mười năm. Đang lúc nàng cho rằng lại có cơ hội nhìn hân mười năm nữa, thì một cơ hội thay đổi lại đột nhiên phủ xuống!

“Người tên là gì?” một buổi tối kia ánh nến chập chờn, hân từ trong tấu chương ngẩng đầu lên nhàn nhạt hỏi nàng.

“Nô tỳ Vương Tổ Nhi” nàng khẩn trương cúi đầu khom người đáp.

Cảm thụ được mình rơi vào tầm mắt của hân, Vương Tổ Nhi tim đập càng thêm nhanh!

Phong Thành Vũ lại đột nhiên hỏi: “Người có tâm nguyện gì không?”

Vương Tổ Nhi hoàn toàn không rõ hoàng thượng đây là ý gì, nhưng đã trải qua một kiếp sống cung nữ thật dài nàng nhanh chóng hồi đáp: “Nô tỳ cũng không có tâm nguyện gì”.

“Nói thật! Trẫm thứ người vô tội”.

Vương Tổ Nhi cắn cắn môi dưới, nói: “Nô tỳ muốn bình an sống sót trong cung!”

“Lời này nói vẫn coi như là trung thực” Phong Thành Vũ gật đầu, vừa mới nhìn nàng một cái, phát tay bảo nàng đi xuống.

Kết quả, ba tháng sau, nàng được hân sủng ái.

Trong Thiên Cơ điện tối đen không một tia ánh sáng, nàng bị che hai mắt, để nam nhân trên người tùy ý làm loạn.

Nàng là cỡ nào cao hứng a! Bình thường như nàng, dè tiện như nàng, lại có thể được nam nhân cao cao tại thượng này sủng ái, cho dù chỉ là một ngày thôi nàng chết cũng không hối tiếc rồi!

Sau một đêm đó, nàng được phong làm mỹ nhân.

Từ đó mỗi tháng một ngày, nàng lại được sủng ái.

Ở đây nóng bỏng bên trong, nàng cảm thấy như vậy là hạnh phúc, mặc dù nàng không nhìn thấy bộ dạng của hân.

Sau đó, nàng———mang thai!

Đương kim thánh thượng không có con chịu nhiều bi thống, hôm nay nàng vừa truyền ra tin tức, lập tức chấn động tiền triều hậu cung.

Chính là nàng cũng vô cùng kích động, vui mừng như điên. Sờ sờ bụng của mình, nơi này đang có hài tử của nam nhân ấy a!

“Ân! Nếu mang thai thì hảo hảo nuôi dưỡng” Phong Thành Vũ thản nhiên nói.

Vương Tổ Nhi vốn là gương mặt thần thái phi dương không khỏi tối sầm lại, trừ ở trên giường hoàng thượng đối với nàng luôn là bộ dạng nhàn nhạt.

Sau đó, nàng thuận lợi sinh ra trưởng công chúa, cũng vì vậy được tấn thăng làm Hiền phi.

Nhìn nữ nhi nhiều nếp nhăn trong ngực, nàng nếu nói không thất vọng thì đó là giả dối, nếu như là nam tử thì tốt rồi!

“Nữ nhi cũng tốt!” Phong Thanh Vũ nhìn hài tử nho nhỏ mới sinh ra, nhúu mày, khe mỉm cười nói.

Vương Tổ Nhi hốc mắt đỏ lên, đây là lần đầu tiên hoàng thượng đối với nàng không phải là vẻ mặt “nhàn nhạt” đây!

Bởi vì đứa nhỏ này mới ra đời, nên lời đồn hoàng đế tệ hạ “không sinh được” tất nhiên tự sụp đổ.

“Đợi hài tử đầy tháng, sẽ đưa đến Tây Lục viện đi!” Phong Thành Vũ nói.

Vương Tổ Nhi ngẩng đầu lên, gương mặt kịch liệt chuyển động, chẳng lẽ nàng vừa sinh hạ nữ nhi lại cứ như vậy bị ôm đi sao? Song, nhìn hân vẻ mặt kiên quyết, lời khẩn cầu của nàng không dám nói ra khỏi miệng.

So với đau lòng vì nữ nhi bị ôm đi, càng làm cho nàng kinh hãi chính là, hoàng thượng từ đó về sau lại càng không có ôm qua nàng.

Cho dù là ngủ lại trong Chung Túy cung, cho dù là hai người cùng nằm trên một giường, hoàng thượng cũng chưa từng chạm qua một ngón tay của nàng.

Đây rốt cuộc là tại sao? Nàng có làm chuyện gì chọc hân giận không?

Rốt cuộc có một ngày nàng không nhận được hỏi hân.

“Trẫm trước kia đã hỏi ngươi” hân nhúu mày nói: “Sống bình an trong cung không phải là tâm nguyện của ngươi sao?”

Nếu là tâm nguyện đã hoàn thành, liền đừng hoàng tuân thủ bốn phận của mình.

Đây chính là nàng từ trong mắt hoàng thượng nhìn ra đáp án.

Một khắc kia, nàng đau lòng muốn chết.

Thời gian từng điểm từng điểm trôi qua, người ở bên ngoài xem nàng giống như trước là Hiền phi nương nường vinh sủng không suy, con gái nàng là “Hoàn Châu” công chúa cũng đã dần lớn lên.

Nhìn nàng trên gương mặt không có chút nào giống phụ hoàng, Hiền phi trong lòng mỗi năm lại càng lạnh.

Tầm điện tối đen, nàng bị che ở hai mắt, nàng xuất thân cực kỳ ti tiên, thái độ hân đối với nàng vĩnh viễn nhàn nhạt, không khỏi làm cho nàng mỗi ngày lại càng thêm thấp thỏm lo âu, càng ngày càng thêm sợ hãi.

Không có ai biết nàng bao đêm nửa đêm tỉnh giấc, bị bóng đè, bị sợ hãi cái gọi là “chân tướng” kia.

Cuộc sống cứ kéo dài mãi như vậy cho đến khi nữ nhân kia đến.

Cho nên, nàng nhìn thấy.

Nam nhân kia luôn là một bộ dạng vân đạm phong khinh kia thì ra cũng có lúc vội vã.

Cũng có lúc.

Nam nhân kia làm cho nàng trong lòng ái mộ rồi lại run sợ thì ra cũng có lúc cười to, cũng có lúc tức giận rống to.

Nhưng tất cả những bất đồng ấy đều là vì một nữ nhân khác.

“Phụ hoàng, phụ hoàng.” trong ngự hoa viên tiểu công chúa thanh âm mềm mại không chịu vang lên.

Mà nam nhân kia thế nhưng hắng giọng cười lớn lên, một tay ôm lấy tiểu thân thể của nàng, dụ dỗ nói: “Được, được, được, phụ hoàng đem hoa này hái xuống cho con”.

Nàng nhìn thấy nụ cười đầy sủng nịch của nam nhân kia, thì chậm rãi lui về phía sau.

Lúc đó nàng chẳng qua chỉ là một tiểu cung nữ hèn mọn đệ tiện trong Tử Cấm thành rộng lớn như vậy, mà bây giờ nàng lại là Hiền phi nương nương một trong tứ phi.

Từ nay về sau, nàng sẽ lạnh lòng sống bình an như mặt nước phẳng lặng trong cung này.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nu-sung-phi>